

Người Con Gái Áo Trắng Trên Quán Bar

Contents

Người Con Gái Áo Trắng Trên Quán Bar	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	56
11. Chương 11	64
12. Chương 12	71
13. Chương 13	76
14. Chương 14	80
15. Chương 15	84
16. Chương 16	90
17. Chương 17	94
18. Chương 18	100
19. Chương 19	107
20. Chương 20	114
21. Chương 21	129
22. Chương 22	138
23. Chương 23	148

Người Con Gái Áo Trắng Trên Quán Bar

Giới thiệu

Một truyện thú vị dành cho những ai muốn trải nghiệm cuộc sống đầy cảm dỗ mà không muốn nhận

1. Chương 1

Áo trắng..

- Quầy lên anh em ơi

- Lên nóc nhà nào

Ông MC hôm nay khá là có duyên, rất biết mọi móc cảm xúc của khách. Hoặc cũng có thể là không khí ngày cuối tuần khiến người ta buông thả, dễ bộc lộ cảm xúc hơn. Chỉ có nó với đám đệ vẫn ngồi đây đảo mắt hướn nhìn tất cả, cảnh giác. Với nó, cái chốn thiên đường này(hoặc cũng có thể là địa ngục), không phải là nơi giải trí, cũng chẳng phải đam mê. Nó là công việc.

- Ôi giới ơi, anh ơi. Nai tơ kia.

- Đâu đâu? – tiếng mấy thằng khác ồ lên.

- Kinh vãi, đồng phục cơ đấy. Đ..m chúng mày ơi, trường điểm - Một thằng hào hứng.

- Bỏ tổ sư, cái loại lớp 9 cô giáo lấy chồng học chưa hết cấp 2 như mày mà cũng biết trường điểm cơ à?

- Mày thì hơn gì tao, hồi xưa tao chặn được con rau trong đấy. Trường này tởm đấy không chạy được đâu. Em này diễn thô quá, đóng giả nữ sinh thì phải chọn trường nào thấp thấp tí. Cái trường ấy toàn bọn đầu to, tóc cặn. Lấy đâu ra hotgirl thế này.

- Vãi chưa, gọi cả chai Chivas luôn. Ra đong đưa tí đi anh em ơi. Hàng rồi, hàng rồi. Ra nhanh ko mấy con PR lại tới gây sự thì mất vui.

- Ngồi đấy, đang làm việc, đừng có dọa khách, kệ mẹ nó - Nó gần tiếng sau khi hít một hơi thuốc dài.

- Ủầy chúng mày ơi, anh Kiên hôm nay tử tế này.

- Hay là đến tháng.

- Đại ca, đại ca hôm nay khó ở ạ, sao lại khó chịu thế.

Nó trầm ngâm không trả lời, bar của nó từ xưa đến nay tiếp đủ loại thành phần. Cave, điếm, đâm chém, nghiện ngập, công chức, giáo viên, sinh viên và dĩ nhiên học sinh cũng không hiếm. Các em học sinh hàng ngày thơ ngây trong màu áo trắng, hồn nhiên phù má phùng mỗ pose hình lên facebook, nhí nhảnh thơ ngây trong lớp học như thế nào. Nó không biết, nhưng đến đây. Khó có thể phân biệt các em với một dancer thực thụ. Áo ngắn, quần đùi, váy hai dây,quẩy, uốn éo và lắc. Cũng khó có thể phân biệt các em với gái PR, cũng rượu, cũng phê phà điệu man trắng như ai (dù có thể sau đó lại khục khặc vài tiếng ho làm duyên) nhẹ hơn thì cũng shisa, cốc-tai. Cũng zô, cũng chúc tụng, cũng ôm ấp, hôn hít, sờ soạng. Lẽ dĩ nhiên, làm gì có ai tới đây để uống cô-ca và ngồi nghe nhạc. Đó là cái mác sành điệu và đôi khi con người ta gắn lên người quá sớm. Nhưng cô bé này thì khác, kinh nghiệm hai mươi năm nhìn đời từ đôi mắt cặn này khiến nó cảm thấy. Có một chút ánh sáng nhẹ nơi quầy bar chỗ cô bé ngồi. Đôi mắt to, mái tóc dài nửa buông nửa buộc, nó cố nheo mắt nhìn về phía ấy, gương mặt cũng được, có nét thù mị, hoặc đã phải rất mất công ngồi trang điểm để tạo ra một vẻ thơ ngây, ko mùi sương gió.

- Cho phép anh mời em một ly nhé? – một thằng ku tóc vàng chóc lại gần tay nâng ly rượu vàng sóng sánh tựa mặt ong, nở một nụ cười quyến rũ theo phong cách sở khanh.

- Một ly đây không uống đâu, nếu là đàn ông có bản lĩnh ngồi đây uống hết cả chai xem nào? - Con bé héch cái mũi cao lên thách thức.

- À được, em ơi, lấy anh chai Chivas 18 anh kí gửi lần trước. Thề đây - Thằng ku rút ví ném ra cái thẻ rượu lên bàn bar. Rồi lại quay sang cười với con bé- Được, để xem bé có bản lĩnh gì nào.

Nó lắc đầu thất vọng, hóa ra cũng chẳng sáng sủa gì cho lắm, nó đã tự huỷ hoại mình bởi lẽ cái chỗ con bé ngồi là quầy bar, đèn có sáng hơn một chút cho nhân viên đếm tiền và pha rượu dễ hơn. Tuy nhiên nó cũng phải công nhận, con bé hóa trang khéo, hoặc cũng có thể nó là học sinh thật. Thêm việc nữa là nó rất khôn, lấy cả một chai rượu và dĩ nhiên sẽ có thể gửi rượu lại, điều đó khiến nó ngang nhiên thành khách VIP và việc nó có đóng đưa ai ở đây, là quyền của khách, không một con PR nào ở đây dám tỏ thái độ. Dù chai rượu kia, chút nữa chắc nó không phải bỏ ra một xu. Nó ngoảnh mặt đi chán chường buồn để ý đến cái hiện tượng có hơi chút lạ lạ này nữa, sau lưng vọng lại tiếng zô, zô liên tục, giọng non choẹt. Mấy thằng đệ tiếc rở

- Phí của chưa, có thằng hốt mất hàng rồi.

- Phí cái bí, mẹ mày nữa, hàng này cỡ mày có tiền bao đủ không? Nhẹ thì đêm nay cũng mất cả tháng lương con ạ.

- Trời đâu thương kẻ nghèo hèn, đau xót làm sao. Nào em tự phạt mình một ly. Anh em, uống. Hai ba... zô... Hai ba... zô... hai ba uống...

Nó lại quay trở lại với đám đệ. Vị rượu ngọt ngọt cay cay, trôi qua cổ họng. Và tự cười về cái sự lơ đãng khi này của mình.

- Quầy đi em ơi, lên đi em. lên nóc nhà nào

Tiếng thằng MC làm cả quán bar giật mình chú ý. Cả đám trở mắt ra nhìn. Con bé áo trắng đang lắc như điên bên cạnh thằng tóc vàng. Bàn tay thằng kia uốn éo, nhưng dù mắt kém đến mấy nó cũng nhận ra là thằng khốn ấy đang lợi dụng để cởi cái áo sơ mi kia ra. Đám đông ở dưới hò reo phấn khích. Mẹ chúng nó chứ, có vài đứa ngấm cổ mẹ nó rồi. Hai ba con khác lên tụt mẹ nó áo hai dây ra, thực ra thì chúng nó có tụt áo ra hay không thì cũng thế, chẳng bớt được bao nhiêu là vải. Nhưng tất cả phấn khích lắm. Nhạc đang chùng bổng bổng lên hẳn. Tất cả đã bỏ bàn đứng dậy, vài đứa còn ngáo ngơ không hiểu chuyện gì cũng nhảy cò cò lên như phải thuốc cổ xem chuyện gì đang xảy ra trên sàn. Nó tự dưng thấy ngứa mắt, có một cái gì đó d' ỏn ở đây chút nào. Nó đang... đ' biết ra làm sao nữa. Nó gào lên trong át tiếng nhạc đang đập rung cả áo sơ mi

- Lôi con bé ấy xuống, lôi nó xuống

- Cái gì cơ, đang vui mà anh - Mấy thằng đệ cực kì phấn khích vừa lắc vừa trả lời nó.

Nó rút bộ đàm ra, gầm lên như thú dữ

- An ninh đâu, an ninh đâu. Lôi con bé áo trắng trên bar xuống.

- An ninh nghe rõ - Tiếng đáp trả lạnh lùng trong tai nghe.

Một hai con dancer lên sàn bắt đầu uốn éo, thực ra lúc nào nhạc phải xuống rồi, gần 12h đêm. Phải mất 30 phút nhạc mới xuống dần để khách không bị chóng. Nhưng đây là cách chúng nó gây sự chú ý để hướng khán giả về phía trung tâm khi mà trong góc tối nào đó một hai thằng an ninh đang dần chết một đứa ăn trộm điện thoại hoặc quýt tiền. Tiếng nhạc bay cả quần áo này (theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng) khiến cho khổ chủ, dù có gào thét đau đớn thế nào cũng sẽ bị xử lí đẹp ngay ở trong quán bar trước khi được dẫn lên buồng kín nói chuyện.

- Nó là con nào thế này? - Chị vừa cài lại mấy chiếc khuy bung ra trên ngực con bé, vừa lấy khăn lạnh lau trán nó.

- Em đ' biết, nhưng chậm một tí là thành hàng free cho thằng kia rồi. em ghét cái chuyện không công bằng. Chơi gái là phải trả tiền - Nó lườm bâu.

- Xem chừng chưa đủ 16 tuổi.

- Đồng phục cấp 3, đêm nay mà có chuyện, bố mẹ nó mà làm loạn lên thì sập cụ nó bar mất. Chúng mày nữa, đứng đây mà cổ vũ, Sừ cụ chúng mày- Nó quay sang chửi bậy cả mấy thằng bảo vệ.

- Mai bọn mày không được lên đây nữa, bảo vệ là phụ trách ở sảnh. Sao lại kéo hết lên đây thế này?

Được bà chị quát thị uy theo, bọn bảo vệ sợ co rúm lại. Văng vẳng dạ dạ rồi rít.

- Giờ tổng cái của nợ này đi đâu bây giờ nữa. Mà có mò được cái điện thoại của nó không?
- Trong túi này chị. Con dở hơi này tưởng rượu tây là trà sữa chắc. Trong túi còn vài trăm. Tịch thu cái điện thoại rồi tổng cổ nó về nhà đi - Nó ném bịch cái túi về phía chị. Miệng chữi rửa cái con dở người này lên bar với chỗ tiền chẳng đủ đi vào quán hát, định chặn giai đêm nay ở đây chắc.
- Đưa máy đây.
- Chị cầm lấy con iPhone từ đời cụ tổ mò mẫm vào danh bạ, phúc bảy mươi đời nhà cái con dở hơi này là nó không đặt pass. Không chắc phải đợi phụ mẫu nhà nó đêm nay gọi thì mới tha được nó về mất.
- alo, bác ạ. Bác là mẹ của... à, của bạn cháu ạ (khốn khổ, bà ấy ít ra cũng mò xem nó có cái thẻ học sinh nào trong đây không để tìm tên chứ)... vâng vâng bác ơi, bạn ấy đi sinh nhật với lớp, bị mấy thằng con trai chuốc hơi nhiều rượu. Bác cho cháu xin địa chỉ để cháu mang bạn ấy về được không ạ... Vâng vâng, cháu cảm ơn.
- Đây, cầm lấy. Mang nó về Thanh Xuân, tới Bách Hóa Thanh Xuân thì gọi bố mẹ nó ra đón. Bà ấy đòi tới tận nơi đón cơ. Mấy thằng kia, à nhầm. Thằng Nam mà nghỉ sớm lấy xe máy đưa nó về.
- Thôi, cái bị thịt này thì ngồi sau xe làm sao được. Chị nghỉ sớm đi, em với chị đưa nó về.
- Nó hất hàm nói với chị bằng vẻ mặt tự nhiên nhất có thể, bà ấy nhìn nó ngớ người ra một lúc rồi chặc lưỡi
- Mà lắm lúc cũng khó hiểu lắm cơ Kiên ạ, đợi tao đi thay cái quần áo nào nó tử tế tí đã.
- Nó xốc con bé kia lên tay, bế xuống tầng một. Nặng mùi rượu, nhưng phảng phất chút mùi thơm của con gái. Không phải nước hoa, mùi dầu gội đầu thì phải. Rất quen. Nhưng nó không nặn óc ra để nhớ được là mùi gì. Mẹ, lại nghĩ lung tung rồi, nếu không phải vì hai tay đang bận nâng cái của nợ này, nó sẽ tự cốc đầu mình một cái vì cái suy nghĩ không đâu đấy. Nói cho cùng, cũng chỉ là một con ranh tập tành ăn chơi đua đòi đủ đốn nhưng trong ví đ' có nổi lấy một đồng.
- Mà đang nghĩ gì thế? - chị nhìn nó chăm chăm.
- O, nghĩ gì, em buồn ngủ quá.
- Nó ngáp một cái rõ to nhưng quá dễ để nhận thấy là một cái ngáp giả tạo và vô duyên không thể đỡ được. Con bé vẫn dựa vai nó ngủ ngon lành, đã mấy lần nó cố hất cái đầu nó ra, nhưng rồi được một lúc nó lại đổ oạt vào vai nó. Mà sao nó không đổ sang phía chị chứ, hy vọng là vì nó thuận bên phải, logic thì là thế nhưng nó cứ ngại ngại khi nghĩ về chuyện này. Mùi tóc thoang thoảng, tự dưng tim nó đập mạnh. Đang quay lại ngẩng, khuôn mặt tròn, hai má bầu bĩnh, môi hồng chứ không đỏ... thì chị nó nói một câu như tát thẳng vào mặt khiến nó bối rối chỉ biết cãi chống chế và cười trừ.
- này chị bảo - Chị nó lại cười bí hiểm
- Sao?
- Nhìn đ' giống đâu?
- Giống cái gì? - Nó chột dạ.
- Cái mà đang nghĩ ý, bớt mơ mộng đi em ạ. Thật đấy.
- Lung tung, đến nơi rồi này. Chị dìu nó ra nhé, em đ' bế được đâu, nặng lắm lôi cổ nó ra dựng vào chỗ nào thì dựng.
- Gớm, thích bỏ mẹ còn lắm chuyện - Chị nó nháy mắt trêu.
- Kệ chị- Nó mở cửa ra trước rồi đóng sầm lại.
- Bà ấy hừ hực loay hoay mãi mới lôi được con bé ra khỏi xe nhờ sự trợ giúp của ông tài xế taxi. Miệng bà ấy chữi ông ổng
- Sự cụ này, bà trêu tí mà mà định bỏ mặc bà mà thật à?

Bất ngờ con Lexus đỗ đằng xa bật đèn pha rọi thẳng về phía nó rồi lao vội như thể sắp đâm vào chúng nó tới nơi, một người đàn bà vội vàng bước ra khỏi xe, nước mắt rơm rớm

- Con ơi, con làm sao thế này? Ôi giờ ơi, con thôi.

- Bạn ấy đi hát với lớp, cả lớp cháu đều say hết cô ạ, Cô đừng mắng bạn ấy nhé.

- Giờ ơi, đã bao giờ nó như thế này đâu, say như chết thế này, có biết rượu chè là gì đâu chứ, sao các cháu chuốc rượu bạn say thế.

Nó định đá đểu một hai câu, nhưng lại thôi. Nhiều bố mẹ mãi mê kiếm tiền, chẳng biết con mình là cái loại gì nữa, em nó tu hết nửa chai Chivas nhà cháu đấy cô ạ, đợi khi cô biết con mình nó uống được rượu thì nó phải nát như tương bần rồi. Bất chợt bà ấy quay lên nhìn nó, run run hỏi

- Các cháu, có làm gì em không? Có cho em uống thuốc gì không?

Chị nó ngó người ra một chút rồi như chợt hiểu ra. Mẹ kiếp, bạn bè cùng lớp gì mà một bà mặt đầy phấn, tóc đỏ lồm mồm già hơn tới cả chục tuổi, còn một thằng một tay xăm Quan Công, một tay xăm cá chép hóa rồng, bấm chỉ chít khuyên tai thế này chứ. Chị chưa kịp nói gì thì nó nói cắt mẹ nó lời

- Cháu nói thật với cô, bọn cháu là nhân viên của quán hát. Bạn bè em ấy về hết rồi, em ấy ngủ lại một mình, cháu sợ có chuyện gì mới đưa em ấy về đây. Chúng cháu không phải bạn cùng lớp nó đâu.

Bà ấy vẫn nhìn hai đứa ánh mắt nghi ngờ, chị nhỏ nhẹ

- Đồ của em, chúng cháu vẫn giữ. Có gì mai cô bảo em lên đấy mà lấy.

- Thế cháu vẫn cầm điện thoại của em phải không, cô vừa thấy cháu gọi cô mà. cho cô xin lại. Mai cô bảo em lên lấy đồ sau.

Bà chị đang định rút điện thoại ra đưa cho bà kia, nó cáu tiết, ngăn mẹ nó lại. Không hiểu cái thể loại người tử tế này, họ nghĩ cái gì nữa, đưa con nhà họ về giao tận tay. Chưa thấy một câu cảm ơn nào. Đã bị nhìn như mấy đứa cave trộm cắp đầu đường xó chợ.

- Cháu nói thật với cô, em nó đi hát giờ chưa trả tiền, giờ bọn cháu giữ điện thoại với giấy tờ làm tin. Cô bảo em nó mai khi nào tỉnh thì lên chỗ cháu làm việc, không chúng cháu báo thẳng về trường luôn.

Bà kia shock há cả mồm ra. Một ông nữa trong xe chạy vội ra liên mồm quát ầm ỹ

- Làm sao? Làm sao? Có chuyện gì thế này? Con Dương làm sao thế này?

- Hoặc giờ cô đưa đủ tiền đây chúng cháu sẽ trả lại đồ cho em - Chị nó bắt đầu bình tĩnh lại và nhận ra vấn đề này cần phải nói chuyện thế nào cho đúng, chúng nó, chính chúng nó mới có quyền quát tháo ở đây.

- Bao nhiêu? - Ông kia rút ví định đếm tiền đưa luôn - Chúng mày giờ định làm tiền chứ gì.

- Hai triệu cả tiền công và taxi đưa về - Nó thẳng thừng nói.

- Anh không phải đưa tiền cho chúng nó - Bà kia quát- đưa chúng nó lên công an giải quyết - quay sang nói với hai chị em mình- Nếu con tao bà mất một sợi tóc nào, chúng mày đi tù một gông.

Chị quay sang mình lắc đầu, mình cười gằn, đúng là không thể nói chuyện với dân trí thức loại này được. Nhổ toẹt một bãi nước bọt dưới đất. Nó gằn giọng từng tiếng

- Xin lỗi, công an với tù với thẳng này là nhà rồi nhé. Thôi mang con gái rượu về đi kéo nó trúng gió lăn ra cầm chết mẹ nó luôn ở đây đấy. Mai nó tỉnh tự khác nó dẫn ông bà lên. Nhớ. Chào bọn này về đi ngủ.

- Đứng lại, ai cho chúng mày đi - Ông kia lao ra giữ tay nó lại.

- Này lão già, bỏ tay ra không mất mạng đấy - Nó trừng mắt nhìn tóe lửa, hai tròng mắt lúc ấy có lẽ hằn lên từng tia máu - Buông ra.

Hai ông bà đứng như trời trồng trợn mắt nhìn. Nó hẳn học cùng chị lên xe, sập cửa tới rầm một cái. Chiếc taxi lao đi vun vút trong đêm. Mẹ kiếp, đêm lạnh thật.

2. Chương 2

Thiên thần sa ngã

Hai chị em đang hùng hục chiến đấu với hai bát phở nóng. Mới sáng sớm trời đã oi, khó ngủ thế không biết nữa. Thế là nó nảy ra ý tưởng khua chị nó dậy đi thăm quán phở mà mấy thằng đệ quảng cáo ngon lắm ngon vừa nằm ở phố gần cầu... cách đây nửa năm. Nửa năm không dậy sớm, may mà quán vẫn kinh doanh phập phù đợi ngày hai cậu ảm cô chiều này tới thưởng thức. Tạm được, không ngon bằng phở mẹ nấu, nhưng mà cũng phải chú thích là cái lần ăn phở mẹ nấu sơ sơ cũng cách đây 5 năm rồi

Reng... reng... reng...

- Chị đập mẹ nó ra, kêu suốt từ đêm qua tới giờ, sốt ruột. Chị đi ăn mang theo cái của nợ ấy làm gì mất cả ngon - Nó buông hai cái đũa đặt cách xuống bàn một cách bất mãn, mặt mũi nhăn nhó

- Im, mẹ nó gọi đây này không phải mấy số ban sáng đâu - chị buông đũa nhìn màn hình nói với nó, bà ấy bấm nút nghe rồi đưa lên tai- Alo? Ai đấy?

Đầu dây bên kia: - Chị ơi, chị là cái chị xinh đẹp hôm qua đưa em về ý ả? Phải không? - Một giọng con gái nhí nhảnh bên đầu dây.

Chị: - Ồm - Con chị đổi ngay sang giọng đáng yêu vì được nhìn - đưa về thì đúng rồi, cơ mà cũng chạ xinh đẹp cho lắm.

Con bé: - Chị ơi, thế chị có ở cạnh anh xấu trai kia không? Chị cho em gặp anh ấy tí đi.

Chị bịt đầu mic lại quay sang nhìn nó nháy mắt rất đều, miệng thì thầm “em nó muốn gặp kìa, sướng nhé, gặp không?”

- Đ’ liên quan, em không thích nói chuyện với con dở hơi ấy, bảo mang 2tr qua thì cầm túi với điện thoại về - nó càu nhàu.

Chị: - Em ơi, anh ấy đây này, em gặp anh ấy nhé, anh ấy đang mong gặp em lắm đấy - Rồi chị vắt tọt cái điện thoại vào người nó.

Nó ngớ người ra, chưa kịp phản ứng gì thì bà ấy đã chạy biến ra đường vừa lè lưỡi vừa nói to: “Trả tiền đi nhé, tao đi làm lại cái tóc đã, bye bye”. Nó chỉ kịp giơ ngón tay thối lên khua khua trên không trung miệng chữi đồng: “Sư cụ chị, nhớ cái mặt em nhớ” bà ấy vẫn còn kịp thò mặt ra khỏi cửa kính oto hét to” Cụ mày cũng là cụ tao, túi để trên tủ ở tầng 2 ý nhé, bảo mẹ trưa tao đi với giai không về ăn cơm đâu, Cút đây, bảo trọng”, bà ấy vẫy vẫy tay về mặt te tởn rồi đánh xe đi thẳng. Nó đặt máy lên tai nghe, giọng lạnh lùng và bất mãn hết sức có thể

Nó: - Gì?

Con bé: - Em nghe thấy hết rồi nhé, hehe.

Nó: - Nghe thấy gì?

Con bé: - Anh hay chữi bậy với chị.

Nó: - Mà dở hơi à? Chuyện đấy liên quan gì tới mày?

Con bé:- À, em biết là đồ của em để ở tủ tầng 2 nữa, em sẽ qua lấy trộm. hihi.

Nó: - Có bản lĩnh thì qua mà lấy, con dở hơi. Tao cúp máy đây.

Con bé: - Sao anh khó tính như bà già thế, em thèm mà phải đi ăn cắp nhé, anh ở đâu em qua chuộc đồ. Xí.

Nó: - Tối qua bar mà chuộc.

Con bé: - Vớ vẩn, con gái nhà lành, tối lên bar để người ta đánh giá cho à : ”>

Nó: - Tao xin mày, tao nôn mẹ nó vào bát phở bây giờ. Mày có thích tao gửi cả đoạn ghi hình 1 tiếng 47 phút(nó chém, thực ra nó chả nhớ là con này lên đây lúc nào) cho cả nhà mày nhìn và đánh giá con gái nhà lành không?

Con bé: - Á á, em cảm nhé, em đốt nhà anh bây giờ. Sao anh lại có thể nhỏ nhen đến thế được nhỉ. Nhưng mà em cũng không lên bar đâu, bố mẹ cấm đi chơi tối rồi, hic.

Nó:- Thế mày qua nhà mà lấy, bực mình.

Con bé: - Không, anh đừng dụ dỗ em nhé. Nhỡ đến đây anh bỏ thuốc làm gì em thì sao?

Nó:- Tao lấy mày bằng bố tao luôn rồi đây con ranh ạ.

Con bé:- Thôi đùa tí, làm gì mà cục thế, thế anh đang ở đâu em qua chuộc đồ ạ.

Nó: - Đang ở nhà.

Con bé:- Ô, nhà anh bán cả phở bò cháo tim cật à? Thế anh lau sợi phở trên mép đi rồi chạy sang đây với em.

Nó giật mình sờ lên mép, chả có sợi phở nào hết. Nhưng bên kia đường đúng là có một con bé váy trắng ngồi xe đạp điện đang vẫy vẫy nó thật. Nó hậm hực vì bị ăn quả lừa tên mặt (nhưng ít ra còn hơn là có sợi phở trên mép thật) lầm lì đứng đây đặt 70k dưới đất bát phở và lững thững bước sang đường. Con bé mặc váy trắng kiểu tiểu thư, áo thun cộc tay xanh dịu dịu, tóc vẫn nửa xõa nửa buộc hơi ánh vàng (cái trường điểm kiểu gì mà cho học sinh nhuộm tóc đi học thế này nữa không biết) nó thoảng nhìn qua, hiền hiền, ngoan ngoan. Nhưng cái suy nghĩ ấy chỉ là phút chốc, dĩ nhiên là không ngu tới mức nghĩ là những gì xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mơ, cái con này đã tu nửa chai chivas và lắc như điên loạn với một thằng giai lạ, và hôm nay nó qua đây để trả nợ chứ không phải hẹn hò.

- Ăn xong đi tráng miệng anh dê? - Con bé cười toe, đúng theo kiểu mô- típ trong truyện gọi là nụ cười tỏa nắng cơ mà vẫn không làm cho nó bớt tỉnh táo đi chút nào.

- Sao mày biết tao ở đây? Mày với mẹ nặc nô kia chơi tao à?

- Vớ vẩn, em thèm vào, máy em cài định vị mà- Nó lắc lắc cái Iphone 4 trước mặt, trên màn hình hiển thị rõ một dấu chấm ở phố gần cầu - với cả em thấy chị ấy nói gì mà thanh toán tiền ý, thế là vừa điện thoại em vừa lòng vòng quanh mấy hàng phở xem anh ở đâu, hehe.

- Thôi, có tiền đưa luôn đây. Tao không có thời gian. Đang bận.

- Ô anh buồn cười nhỉ, ít ra anh cũng để em cảm ơn cho phải phép chứ - Con bé xị cái mặt buồn như bánh bao thiu ra.

Nó hơi chạnh lòng tí, đàn ông dễ yếu lòng khi đàn bà xị mặt. Nó tắc lưỡi, ừ thì đi mất gì đâu

- Thì đi, nhanh thôi nhé, tí còn đi làm mấy ván chắn- Nó nói chừa ngưỡng- Mà mày giả tiền đây.

- Có loại người như anh à? - Con bé tròn mắt- Ga lăng đàn ông để đâu hết rồi? Cái loại anh thì có mà ế tới già.

- Chuyện nhà mày à? Không đi nữa bây giờ.

- Thôi thôi, lại còn động tí dối nữa.

- Đợi tao lấy xe... ơ mà- nó chợt ngó người ra, con chị khốn nạn tha luôn cả con civic đi mất rồi, bực mình sao mẹ ấy không đi taxi đi chứ. Sáng sớm ra ngõ đã gặp gái- Mày đi thì đi trước đi, tao bắt taxi đi sau.

- Không được, nhờ anh bỏ bom em thì sao>:P? Anh phải đi với em.

- Đi bằng cái gì, xe chị tao lấy mất rồi.

- Đây này, anh đèo em nhé? - Con bé giơ tay lái của chiếc xe đạp điện ra trước mặt nó. Nó lại được phen đứng thần người ra, cái của nợ này nó chưa từng đặt móng lên bao giờ. Tần ngần một lúc, nó bảo

- Thôi đi taxi dê.

- Anh không biết đi à?
- Không phải
- Thôi đúng rồi đừng chối, lên em đèo, heehee.
- Mà yên à, để cả Hn cười vào mặt tao à?
- Tưởng giỏi giang thế nào, hóa ra xe đạp điện cũng không biết đi, hihi. Thôi anh nhận đi, rồi em sẽ gửi xe để hai đứa đi taxi cho nhanh.
- Tao mà không biết đi á? – Nó nóng gáy- ngồi ra sau ngay, công nông tao còn lái được mà sợ mày à.

Nó nhận lấy tay lái rồi bấm đề, xe đi vù vù như ai, nhưng tay lái hơi nhẹ hơn so với con... CBR ở nhà. Nhiều lúc nó nhầm tay phanh với tay côn, nút đề với nút chuông lẫn lộn, xe lao đảo rồi phanh gấp, con bé ngồi sau bám chặt lấy áo đầu đập vào lưng nó, mùi tóc không biết vì sao phảng phất bay ngược chiều gió về phía trên, tim nó tự dưng thoáng thót đập mạnh. Không phải, không phải lần đầu nó đèo một người con gái, nhưng sao mà tay run quá... Được khoảng vài lần như thế, nó quyết định tắt máy và cong mông lên đạp. Thi thoảng nhìn về đằng sau qua chiếc gương chiếu hậu, lại thấy con bé che miệng cười, lộ hai má núm đồng tiền duyên duyên.

Nửa tiếng sau, nó ngồi thở phà phà trong quán trà sữa. Chiếc quạt bật số 4 quay hết tốc lực được nó chia thẳng vào một mình nó mặc kệ các ánh mắt khó chịu + sợ sệt (nó mặc áo cộc tay khoe nguyên cái đám mực trên hai cánh tay) từ các đôi xung quanh. Thi thoảng có một hai tiếng xì xào, một vài ánh mắt nhìn dò xét, một hai cái lắc đầu của hai ba cô con gái. Chắc nhìn mặt hai đứa nó lúc này, đổi lại khung cảnh thành một nhà kho tan hoang nào đó, nó đóng vai một thằng xã hội đen bắt cóc cô tiểu thư nhà giàu, nhìn sẽ hợp lý hơn.

- Sao không rẽ vào chỗ nào gần gần, đi xa thế - Nó lại làu bàu
  - Đáng lẽ anh mà không thể hiện thì xuống ngay gần thôi, nhưng thấy anh thích đạp xe, em để anh đi xa một chút cho nó tiêu cơm, đi uống nước mới ngon - Con bé cười toe, nhưng mà không toét. Theo suy nghĩ của nó là rất biết cười.hề.
  - Dở hơi.
  - Hai anh chị dùng gì ạ? - con bé phục vụ mang menu ra tận bàn cho hai đứa.
  - Cho em một trà sữa trân châu đài loan chị nhé - Con bé gọi rồi ngược lên nhìn nó- Còn anh?
  - Cho ly đen đá với bao man đồ em ơi - Nó nói vẫn với cái giọng cục cằn mọi khi.
  - Em xin lỗi anh, ở đây không có café cũng không được hút thuốc ạ - con bé phục vụ nói với giọng hơi chút khó chịu, nó ngược nhìn lên, bên kia con kia cũng đang mắt tròn mắt dẹt. Một số đôi xung quanh đã dừng mút quay sang hóng đôi bạn trẻ mới vào. Nó không bị ngơ, chỉ là quên mẹ nó mất đây là quán teen, đáng lẽ nó định sửa sau bằng cách gọi một cốc trà sữa cho phải phép (mặc dù không biết bụng dạ nó có chịu được cái thứ nước tổng hợp lẫn lộn ấy không) nhưng thấy mọi người có vẻ ngỡ ngàng, nó quyết định đá đều thêm mấy câu nữa
  - O quán to thế này mà thiếu thốn nhỉ? Thế cho anh chai ken, à lấy anh cái điều cày em nhé.
- Con bé phục vụ đứng thộn mặt ra thiếu điều là làm rơi cái menu xuống chân, xung quanh có vài tiếng xì xào nhẹ. Con bé kia nhăn mặt nói với nó
- Em xin anh, em thua, người ta cười cho bây giờ?
  - Thôi đùa, cho anh cốc sữa chua nếp cẩm với cốc nước lọc.
- ... Sau cơ sở giấy sau...
- Nhìn anh ăn dính hết lên mép rồi kìa - Con bé với lấy mẫu giấy ăn định lau cho nó. Nó giật bản mình vì cái hành động thân mật quá mức này cơ người về phía sau mắt lườm lườm
  - Mà lại lừa bố? - nó nói vậy nhưng vẫn đưa tay lên quệt ngang miệng, đúng là có cái gì dính dính thật.

- Ô cái anh này, ăn nói lỗ mãng, ai lừa anh chứ?

- Đứa nào lúc này nói miệng tao dính phở?

- Em đùa thôi mà- lại xỉ mặt- sao anh thù dai thế nhỉ? À mà anh bỏ cái thói nói tục đi nhé, chẳng hay ho gì đâu?

- Lên bar, chặn giai bay lắc thác loạn thì hay ho hơn chẳng? - Nó hút sòng sọc cốc sữa chua chỉ còn tro đá mặc kệ ánh mắt nhìn khó chịu của mọi người xung quanh.

- Ô.. - Con bé sưng người lại - Em có nổi khổ riêng mà, hơn nữa từ giờ em sẽ không lên đấy nữa đâu.

- Khổ quái gì chứ, hết tiền tiêu là cùng chứ gì, chưa kịp đóng tiền đứa nào đã say cả chấy rồi, tiền mất tật mang. Mà còn phải tập luyện nhiều em ạ. Có cần anh chỉ cho mấy sư tử để truyền nghề không?

- Anh nghĩ em là loại con gái gì vậy?

Con bé mắt đỏ hoe dang cánh tay ra định tát vào mặt nó, nó không né mà trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt đối phương, cánh tay giơ lên rồi dừng lại trên không trung, và rồi hai bàn tay úp vào mặt khóc một cách ngon lành. Một số bàn xung quanh lại xôn xao, chỉ trỏ, nó cúi tiết vì cái sự tò mò và thích chọc ngoáy quá thể của cái đám teen teen này. Nó gần giọng nhìn sang cái bàn gần nhất, hai mắt gườm gườm nói nhỏ nhưng đủ cả quán nghe thấy

- Có chuyện gì với chúng mày không? Nhìn gì? Chúng mày có tin là bố giết cả nhà chúng mày không?

Hai đứa kia hoảng hốt lấp ba lấp bắp phân bua rồi đứng dậy trả tiền và dông thẳng. Nó mặc kệ cái lũ còn lại nhưng đoán chắc là từ giây phút này chúng nó sẽ ngậm miệng và ít nói hơn. Trở lại với cái con ranh con này mới thật sự là bối rối, nó ghét con gái khóc cái kiểu này, thà cứ lu loa ăn vạ như mấy con trên bar thì có khi lại dễ chịu, nó chả buồn quan tâm. Ngồi nghĩ mãi chả ra được câu gì an ủi, nó đành nói

- Thôi không khóc nữa, tao xin lỗi.

- Huhuhu- Con bé càng được thể khóc to hơn- Có phải tự nhiên em lên đấy đâu..hức... hức.

- Thế làm sao lại lên, hay ngáo đá à? - Nó hỏi với giọng vô cùng thật thà

Con bé cứ khóc rầm rức, không nói gì, cũng không khóc to hơn, chắc cũng không hiểu câu nói của nó lắm. Nó ngồi đấy hết nhìn cốc trà sữa rồi lại nhìn con bé, lòng bứt rứt không tả nổi.

- Thôi làm sao? Nói tao nghe xem nào? - Mặt nó nhăn nhó như khi ăn ớt. Quả thật là từ bé tới lớn nó chỉ được người ta dỗ dành nịnh nọt chứ chưa biết dỗ ai bao giờ.

- Em giận ný nên vào đấy cứ nghĩ là anh ấy đuổi theo nhưng anh ấy mặc kệ..hu... hu...

- Mày bốc phét nó quen, thiếu gì chỗ vào mà lại vào nhà tao?

- Thật mà, em đi học thêm về qua gần đoạn đấy, thấy anh ấy đi cùng một con bé khác từ trong nhà nghỉ ra... em đuổi theo... rồi cãi nhau với người ta... rồi chạy vào đây, cứ nghĩ anh ấy sẽ chạy theo ngăn lại... hức... không ngờ anh ấy mặc kệ...

Mẹ cái bọn trẻ ranh này, tí tuổi đầu đã yêu đương trai gái, chả hiền lành gì (mặc dù cái thằng này cũng lần la viết thư tán gái từ tận hồi cấp 2 nhưng bị từ chối phũ phàng). Nghĩ là vậy, nhưng câu chuyện của con bé cũng có một tác động đáng kể tới nó. Đồng cảm vì nó cũng đã từng bị ný phản bội ngay trước mắt, nó thở dài. Tự dưng lòng nó có cái gì đó rối rắm, nó muốn quàng tay qua vai con bé vỗ về nhưng sợ, nửa sợ rồi lại nửa muốn. Con bé vẫn ngồi đấy hai vai rung rung, nó tắc lưỡi, thói kệ chỉ là an ủi thôi mà, nó có ý đồ gì xấu đâu, bất ngờ con bé bật dậy mặt mũi vẫn tèm lem

- Lêu lêu, anh bị lừa rồi nhé, nhìn cái mặt thối ra kia.Hi hi.

Nó lại ngơ người ra, cái mặt còn thối hơn cả vừa nãy

- Tao lại nhét cái cốc sữa chua vào mồm mày bây giờ- Nó chửi ngược.

- À mà anh làm bảo kê ở trên bar đấy à? - Con bé đánh trống lảng đổi chủ đề.

- Không.
- Thế chắc là làm pha chế ạ?
- Không phải - Nó lắc đầu.
- Thế hay là làm bảo vệ? Em thấy anh đeo bộ đàm ngồi cạnh mấy anh bảo vệ nhưng mà anh lại không mặc đồng phục.
- Cũng không phải - Nó ngạc nhiên, con bé nhìn mình ư?
- À, thế chắc là khách.
- Không =))
- À à, em biết rồi. Anh là bồi bàn phải không - Con bé phá lên cười mãn nguyện với phát hiện mới của mình.
- Tao là chủ, hiểu không - Nó vênh mặt lên trả lời với vẻ đầy tự hào.
- Chủ gì cái mặt anh chứ- Con bé ôm bụng cười.
- À ừ thì, bố mẹ tao là chủ được chưa? - Nó gãi tai.
- Thảo nào.. - con bé trầm ngâm.
- Thảo nào cái gì?
- Thảo nào lúc anh với chị quát, bọn bảo vệ im re.
- Mà nhìn thấy tao với chị quát lúc nào?
- Lúc mà anh tranh bế em lên tầng ý, hihi.
- Mẹ.. - Nó chửi thề- Lúc ấy tao tưởng mày say không biết trời đất gì rồi chứ.
- Say nhưng mà không đến nỗi không biết gì, không biết gì nhờ anh chị bán em sang Trung Quốc thì sao- Con bé lè lưỡi- Tại lúc ấy em chợt nhớ ra trong túi còn mỗi tí tiền lẻ. Lúc gần về tới nhà, em định tỉnh rồi, xong lại nhớ ra bố mẹ mà thấy em tỉnh thì lại chửi không ra cái gì, thôi cứ giả vờ ngất tiếp sáng mai phục hồi sẽ hứng đòn sau,hihi. Lúc ở trên taxi, em còn nghe hết chuyện của anh chị nói với nhau cơ mà.À, nói mới nhớ - Con bé chống hai tay vào cằm tròn xoe mắt chớp chớp nhìn nó- Trông em giống lắm à?
- Giống cái gì? - Nó ngạc nhiên.
- Giống chị nào ý - Nó nháy mắt
- Tao chả hiểu gì cả, chị nào? Chị tao á? Mày còn phải phấn đấu nhiều mới so được với con mụ già ấy.
- Không, chị mà đêm qua chị anh nói cơ.
- Mày say nên nhớ nhầm mẹ nó rồi - Nó đỏ hết mặt lên, cổ cãi cùn.
- Thế sao anh lại đỏ mặt. Thôi đừng cãi nữa? Nỳ anh à? À không,nếu nói thế thì phải là nỳ cũ chứ. Chị ấy xinh lắm phải không?
- Tao chẳng biết mày đang nghĩ những nghĩ cuội gì, nhưng mà mày xấu mù, đừng ảo tưởng nữa. Và quan trọng là đưa tiền đây tao còn về, tao không có thời gian ngồi tán phét với mày đâu.
- Nhìn anh cũng hiền, chẹp - Con bé lắc đầu chẹp chẹp môi- Tóc nhuộm lại một tí, đừng bấm nhiều lỗ tai quá, bớt nói tục đi, mặc cái áo sơ mi dài tay vào... Cũng có đáng thư sinh. Heeehe.
- Bớt nói nhảm đi, tiền đâu - Nó càng được thể đỏ mặt hơn, con ranh này nói cái gì nữa không biết.
- Lại nói tới tiền - Con bé xị mặt - Em đập lợn được có mỗi hơn triệu. Anh cho em chuộc cái điện thoại trước nhé. Chỗ còn lại coi như em cầm cái túi xách khi nào đủ tiền em sẽ chuộc.
- Sao mày không cầm cái điện thoại và mang cái túi xách rách kia về, tao làm gì với cái túi ấy bây giờ? Điện vậy ngắn, đeo tóc giả và xách đi vincom với chị tao chắc?

- Cái gì mà túi rách chứ? Cái túi LV mẹ em xách tận bên kia về đấy, em mới dùng được có nửa tháng, còn nguyên mã code nhé.
- Tốt nhất là thế này cho lằng nhằng, tao sẽ nguyên đoạn camera an ninh trong bar rồi mang cho ông già mày, ông ấy sẽ nôn tiền ra trả bọn tao và mày có thể tung tăng cầm cái điện thoại và túi xách về. Tao với mày đ' liên quan gì tới nhau nữa. Chấm hết.
- Lại nói tới chuyện bố em, bố em cứ nghĩ là em đi bar. Ông ấy gọi điện khắp nơi hỏi han. Gọi cho cả luật sư của công ty nữa chốt lại được ba điều. Em chưa đủ 16 tuổi, thế mà đã bị dụ dỗ lên bar, bar ấy phải chịu trách nhiệm. Thứ hai, bar không được phép bán rượu mạnh, vậy mà hôm qua em về nhà người say khướt, chắc không phải là bị dụ dỗ uống ở bãi gửi xe rồi, thứ 3 hôm qua em về muộn quá trong khi theo quy định 12h bar bùng gì thì cũng tắt đèn đi ngủ hết. Chẹp chẹp.
- Rồi thì sao? - Nó nói nhưng trong lòng lo lo, gặp đúng ổ cứng con mẹ nó rồi. Lần sau chắc có con bé nào lon ton lên bar thì phải đòi xem chứng minh thư mất. Chuyện này mà lòi ra phường rồi lên quận thì lại to chuyện mất. Khốn nạn hơn là tất cả mọi người sẽ chửi vào cái mặt nó vì hôm đấy nổi hứng anh hùng rơm tha cái của nợ này về tận nhà.
- Nhưng anh đừng lo- Con bé cười toe trong khi nó lại tự hỏi bộ tất cả mọi cảm xúc từ ngại ngần tới lo lắng đều dán hết trên mặt nó hay sao mà con này đọc phát nào trúng phát đấy- Em nói với bố là em đi hát thôi, nhưng phòng hát rộng có sàn, lại là nhà đứa bạn em nữa, bố bảo là thế thì tạm bỏ qua, nhưng cấm em chơi với loại bạn ấy, bố không làm to chuyện đâu. Tuy nhiên nếu anh cố gắng làm khó bố em, em cũng không dám chắc nữa.
- Con bé rõ ràng đang đe dọa với một cái giọng từng tưng đến phát ớn. Nó phải cảnh giác với con bé này mất. Cuối cùng thì mày là cái già hay thỏ con đây hả em, Nó chấp hai tay vào nhau đặt lên mặt bàn nhìn con bé gườm gườm một cách nghiêm túc.
- Chốt lại mày muốn gì đây?
- Em có muốn gì đâu, em chỉ muốn được nợ lại tiền thôi mà. Vì giờ em không có đủ tiền.
- Cầm đồ thì phải có lãi.
- Oke - Con bé cười toe.
- Nếu mày cầm điện thoại thì là 5k/1tr/1 ngày nhưng cầm cái túi kia thì là 15k/1tr/1 ngày. Tùy mày chọn, mày cũng có thể mang sang chỗ khác cầm để trả tao tiền cho nó nhanh.
- 15k/1tr/1 ngày như thế 1 tháng là 450k à? - Con bé nhắm tính rồi xị mặt ra- Thế thì bao giờ em mới trả hết nợ? Hic hic.
- Tùy mày thôi, mày về tháo trộm cái bánh xe lexus của bố mày thì được bằng mấy chỗ ấy ý.
- Thôi không sao? Nếu ko trả được gốc thì em sẽ nợ anh cả đời. Hihi.
- Mày lại nói nhăng cái đ' gì thế? Thôi lật mẹ nó bài đi, nhà mày không hề thiếu tiền, nhìn cách mày nói năng ăn mặc, tao biết là mày không phải loại thường. Mày tại sao lại muốn dây dưa với bọn tao làm gì? Trả hết nợ đi. Rồi tao và mày chẳng liên quan gì tới nhau nữa.
- Anh sao lại cứ phải nói với em bằng giọng lạnh lùng ấy, con trai ít nói tục thôi, như thế không hay đâu.
- Tao đang hỏi mày đấy?
- Anh muốn biết thật ă?
- Ukm.
- Em chỉ muốn... cảm ơn anh thôi.
- Vì cái gì chứ?
- Vì đêm qua đã mang em về nhà, em xin lỗi vì đã làm phiền anh chị. Có thể nhất thời em quá ngu ngốc, suýt nữa sa chân vào vũng bùn. Em không biết tại sao anh lại mang em ra khỏi đấy. Sáng nay khi em ngủ

dây, em sợ, sợ lắm, đáng lẽ giờ này em phải nằm ở một nơi khác. Thật nơ bần. Em không hiểu sao đêm qua em lại như thế. Nhưng dù sao em cũng cảm ơn anh rất nhiều.

- Thế thì trả tiền tao, thế là xong. Tao và mày chẳng ai nợ ai, nếu mày áy náy. Có thể trả thêm 1 tr nữa, coi như công tao đưa mày về. Chấm hết.

- Không, em không thích thế. Như thế thì đơn giản quá. Như thế là coi thường anh. Em biết 1tr với anh chẳng có nghĩa lí gì cả, nhưng chuyện đêm qua với em thực sự có ý nghĩa rất lớn.

- Không phải lo hã, 1tr với tao lớn lắm. Mày cứ đưa đây, tất cả là 3tr thế nhé.

- Không, never - Con bé bướng bỉnh.

- Vậy mày muốn gì?

- Anh đã đưa em ra khỏi góc tối ấy, em cũng muốn... đưa anh ra khỏi đấy như anh đã làm với em - con bé cúi mặt, rụt rè nói.

- Mày điên à? Chân Long Giáng Thế? Củ Lạ Giòn Tan? Cần Lờ Giải Thích?

Con bé im lặng, mắt hoe hoe đỏ. Nó lại bối rối. Được một lúc, không chịu nổi những tiếng thút thít bên tai kèm thêm cái sự im lặng khó tả kia. Nó buộc phải mở miệng trước

- Mày thôi cái kiểu lẳng mạn vớ vẩn ấy đi, ukm tao thừa nhận vì một số lí do cá nhân nên tao đã không để mày ở lại đấy, nhưng mà đấy là chuyện của tao, kệ mẹ tao. Đây là cuộc sống, là đời thực. Không phải phim Hàn quốc. Đừng suy nghĩ thế, rồi sau này lớn lên mày sẽ tự cười vào mặt mày vì cái suy nghĩ vừa rồi của mày đấy

Con bé vẫn im lặng không nói gì, chỉ hơi cười một chút. Cái gì chứ? Lại là nụ cười tỏa nắng với hai má núng đồng tiền à? Nó lắc lắc đầu cho máu thông lên não ngơ mặt ra hỏi

- Mày cười cái gì chứ?

- Đôi khi nụ cười sẽ giúp che giấu cảm xúc rất tốt.

Không biết phải nói gì thêm, cả hai lại chìm vào im lặng. Cho tới khi đá trong cốc của nó tan hết thành một thứ nước màu đục đục, Còn ly trà sữa của con bé cũng nhạt màu dần. nó quyết định đứng dậy thanh toán như một người đàn ông ga lăng thực thụ dù trước đó đã phải kì kèo thoãn thuận với con bé kia về chuyện ai trả tiền. Nó đặt cái điện thoại lên bàn và khẽ nói

- Mày cứ cầm lấy, túi ở nhà tao. Tí qua gọi mẹ tao đưa cho. Địa chỉ tao ghi trên máy rồi đấy.

Rồi nó quay lưng bước ra cửa vẫy tạm một chiếc taxi. Khi nó vừa mở cửa x era, bỗng con bé nắm chặt lấy tay nó. Nó sững sờ quay mặt lại, đang định quát sao mày bạo thế thì con bé mím môi nói với giọng rất quyết tâm

- Đồ của em anh cứ giữ lấy, tới tháng em sẽ đóng lãi đầy đủ. Còn việc kia... Có thể anh nghĩ em dở hơi... Nhưng em sẽ làm được. Nhất định thế. Còn anh đừng nói với em bằng cái giọng như thế em là đứa con gái hư hỏng nữa, em sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm lần nữa đâu. Em.. cảm ơn anh... rất nhiều.

3. Chương 3

Quá khứ không bình yên

- Mày lại hút thuốc lại à?

Chị giật điều thuốc từ môi khi nó ngồi trên ban công tầng 5 lim dim mắt tận hưởng ly cà phê đặc tự tay pha cùng chút gió trời.

- Kệ, em.

- Sao hôm nay mày không đi làm?

- Mệt.

- Một gì chứ.

Nó đáp lại câu hỏi của chị bằng sự im lặng, bà ấy chấm đầu thuốc rọc đổ vào cốc cà phê, bẻ đôi điều thuốc ra và soi soi đầu ống lọc. Nó nhếch mép cười rồi lại lim dim đôi mắt ra vẻ phê pha như cũ. Con chị chẳng buồn xin lỗi một câu vì hành động tự ý vừa rồi, thản nhiên nói

- Làm cốc rượu nhé?

- Không. Khó ngủ lắm.

- Cà phê thì uống thay thuốc ngủ được à? Để tao pha mày cốc sữa chua nhớ.

- Vâng, ít đá thôi. Mấy hôm nay em khục khặc ho rồi - Nó trả lời mắt vẫn cúi xuống nhìn dòng người ngược xuôi và phố phường lấp lánh ánh đèn.

Tiếng máy xay lục cục trong bếp, tiếng dao thìa cốc chén loảng xoảng, bất giác nó mỉm cười, thiếu tiếng kêu thất thanh khi cắt phải tay như mọi khi của chị. Gần hai năm không ở nhà, nó thấy chị trưởng thành hơn nhiều, người lớn hơn dù trên mặt vẫn phẳng phất nét ngây ngô như trẻ con ngày nào

- Này- Chị dứt dứt cốc sinh tố 3 màu về phía nó.

- Nào thế nào mà chị làm được ba màu tách biệt thế? - Nó ngạc nhiên, cứ khi nào em định làm thế là chúng nó lại trộn lẫn vào nhau? Thành ra cái màu xin xắn đến là kinh.

- Nếu mày biết làm, thì mày sẽ là em gái, chứ không phải em trai tao- Chị cười nguýt- Cái quan trọng là kiếm cho tao một cô em dâu chăm chỉ, tao sẽ dạy nó từ a-z. Hê hê. Uống đi, đá chảy hết giờ, mất ngon. Trong ấy thì móc đâu ra mấy cái này.

- Cũng có, nếu có tiền thì có hết chị ạ - Nó trầm ngâm- Cái gì em cũng có, kể cả thuốc, cái duy nhất em thiếu, là một bà chị gái lắm điều như chị thôi - Nó lè lưỡi lắc đầu.

- Cái gì mà thuốc với cả không thuốc- Chị nó nhăn mặt- Ý mày là gì đây? Một lần thôi em ạ, đừng dính đến nó nữa. Bỏ được là tốt, nhà giờ còn mỗi mình mày, tao thân con gái, rồi cũng chẳng ở mãi mới mẹ được.

- Cũng đừng viện lí do đấy mà phá nát điều thuốc với cốc cà phê của em- Nó lại nhếch mép cười- Mười thằng nghiện, thì cả 10 thằng sẽ chẳng bao giờ bỏ được, em không nghiện, chỉ là muốn bay bay phê phê tí thôi. Ai ngờ mẹ ra tay tàn quá, cho ngay vào rọ - Nó phá lên cười, rồi làm một ngụm sinh tố rõ to phùng mang trợn mắt lên nhìn chị.

- Khi ấy, suốt một tuần trời, mày bay, lắc. Mẹ khóc hết nước mắt. Lúc đầu thằng nào chơi, chẳng bảo là thử tí cho biết, rồi đến lúc ngấm vào máu rồi mày cầm dao đâm cả tao lúc nào không hay.

Nó im lặng.

- Nếu không phải là mẹ, thì cũng sẽ có thằng khác đưa mày vào trại, không là công an, thì cũng là người trong giới. Lúc nào chẳng có đứa nhắm nhe đâm vào lưng nhà mình. Tao cũng chẳng sợ chuyện mày bị bắt hay không, nhưng sợ nhất là mày dính vào rồi cả cơ nghiệp này cũng chẳng đủ cho mày phá.

- Lấy em cái Zippo

Nó với với tay gầy gầy bao Man đỏ. Tiếng bật lửa lách cách và tóe sáng, nó hít một hơi thật sâu mắt lại lơ lơ như một thói quen cố hữu của thằng nghiện. Thực ra là thói quen của một thằng mới biết “thưởng thức” thuốc, khi đã dùng thuốc lâu rồi, các con nghiện mất lúc nào cũng thao láo hần lên những tia đỏ vì phải cố căng ra để che giấu người thân.

- Chị này, có khi nào chị nghĩ là em rất hận mẹ không?

- Tao không biết, nhưng không thể nói là không có khoảng cách - Chị với tay khều khều điều thuốc trên tay nó- Tao xin hơi.

- Vẫn phải check hàng em à? - Nó phá lên cười- Đây - tay đưa điều thuốc cho chị.

- Cẩn tắc vô ưu, ít nhất trong tháng đầu. Tao sẽ giám sát mày bằng mọi cách. Nhưng thật ra cũng là thừa thôi. Cả Hà Nội này, sẽ chẳng ai dám bán thuốc cho mày nữa đâu.

- Sao lại thế? Mua được thì chị mất gì? - Nó nghech mặt lên ra vẻ sắp nhận kèo với chị.
- Sẽ chẳng có thằng nào có gan bán cho mày nữa, trừ khi mày lang thang ra bãi Phúc Tân. Nhưng khu ấy là điểm nóng rồi, bọn sự nó cần suốt ngày mà bọn dân bãi ranh lắm, không bán khách lạ, nói chung là vô vọng.
- Đợt em ở trong “trường” mấy đứa vào sau nói, mẹ đập cho phi đội của em tơi tả. Mấy thằng cấp thuốc thì vào thẳng Thanh Hóa, vụ đấy làm nhà mình mất uy tín quá. Lỗi do em làm em chịu, sao phải dồn người ta tới đường cùng chẳng hay ho gì.
- Uy tín mất thì chẳng sao, nhưng con thì không để ra lại được. Mẹ thà mất uy tín, còn hơn mất chị em mình. Mấy năm mày đi, nhà khôn đốn đủ điều, giờ mày về chỉ mong mày đỡ dần được ít. Ở trong đấy lâu thế, có nghiệm được ra điều gì hay ho không?
- Sáng ngủ, tối ngủ, chiều ngủ, rồi lại ăn. Lúc đầu vào thì là ăn, ngủ để người ta đánh, sau này khá hơn thì là ăn, ngủ và đánh người ta. Quanh quẩn chỉ có thế thôi. Nhưng mà ra ngoài nghiệm được ra một số điều.
- Nói nghe?
- Ở nhà hít một hơi, phổi đầy bụi luôn, không như trong ấy, ở đâu cũng lành lạnh hơi người, hè nằm sàn xi măng, chả cần bật quạt, ra ngoài cả ngày nằm ôm cái điều hòa. Nhưng mà biết nói thế nào nhỉ? Cái này là bầu không khí của tự do - Nó tự gạt gù với câu chiêm nghiệm chuẩn không cần chỉnh của mình.
- Thế thì đừng tìm cách mà mò lại vào đấy nữa? - Chị cũng gạt gù theo.
- Không... nhất định không... chắc thế... Buồn lắm... ở ngoài này thôi.. - Nó lẩm bẩm một mình.
- Mày về cũng được hơn hai tuần rồi, đừng tránh mẹ nữa, ngồi ăn một bữa cơm với mẹ cho mẹ vui. Tao đã cố tạo điều kiện cho hai mẹ con nói chuyện với nhau rồi. Nhưng cả mày với mẹ cố chấp quá. Cứ thế này gọi gì là một mái nhà.
- Vâng.. - Nó thở dài.
- Tao biết ai cũng có lí do riêng, mẹ thì đưa mày vào trông, lại không dang tay ra che chở khi mày trong ấy, còn mày vì một con đàn bà mà tí nữa thì hủy đời. Chỉ có tao đứng giữa là cảm thông được cho cả hai. Mẹ không vì hận thù gì mày mà đưa mày vào đấy cả, vì mày hết, mày phải hiểu thế, dù tao biết là mẹ có quá đáng. Còn giờ cả mày và mẹ hình như từ lúc về chưa nhìn mặt nhau lấy một lần.
- Thôi, chị đừng nhắc tới nó nữa. Em không muốn nghe. Còn mẹ, mai chị mời mẹ đi ăn gì đó với em, gọi là mừng ngày ra trường, em sẽ làm lành với mẹ. Chấm dứt chuyện này ở đây nhé - Nó đổi giọng câu bản khi chị nhắc tới người con gái mà nó muốn quên từ lâu, người con gái là nguyên nhân của sự đổ vỡ trong lòng nó.
- Dù gì chị cũng phải nói, đàn bà không phải là thứ để đàn ông theo đuổi và rồi lại đau khổ khi không đạt được, đàn bà chỉ là phần thưởng cho đàn ông thôi. Con bé đó, cuối cùng cũng chỉ là phần thưởng cho thằng khác, không hơn không kém.
- Chị cũng là đàn bà đấy chị ơi. Rồi chị cũng sẽ là phần thưởng cho thằng khác phải không? Dùng facebook nhiều, nhiễm triết lí mạng à? - Nó ngược mặt lên nhìn chị, đắc chí khi bắt được sơ hở trong câu nói của chị.
- Sự thật là đúng như thế đấy - Chị bình thản nói nhưng không giấu được chút buồn buồn trong giọng, không khí chùng hẫng xuống- Con gái là con người ta, rồi tao cũng không thể ở mãi nhà này được. Con gái dù có giỏi giang đến mấy, cũng chỉ là con gái mà thôi. Nhà có duy nhất đứa con trai, nếu hỏng là mất hết. Đừng vì một đứa con gái mà làm nát đời mình em ạ.
- Nó và chị lại im lặng. Nó cúi ngang cúi dọc nhìn dòng người tấp nập qua lại. Nhanh thật, chớp mắt một cái, hai chị em đã lớn đến ngần này. Ngày xưa khi ngồi ở đây nhìn xuống, nó và chị chỉ phải suy nghĩ xem, mai đi chơi đâu, làm gì, ăn gì, có đủ tiền tiêu không. Giờ thì trong đầu lại phải bấn loạn đủ thứ suy nghĩ. Rồi sẽ đếm được mấy lần hai chị em ngồi với nhau thế này nữa
- Mà công việc thế nào? Mày có quen không?
- Cũng ổn chị ạ, làm được. Vừa làm vừa chơi.

- Làm được thì nghỉ ít thôi. Mấy năm nay kinh tế khó khăn rồi. Không dám cho người ta bóc lột họ to nữa, nhà chuyển hướng kinh doanh dần. Chỗ ấy nếu ổn ổn thì cũng bới ra khá tiền.

- Nhưng mà hơi đau đầu chút, em thích... trông xe hơn.

- Mày đùa à? – Chị tròn mắt- Sướng không muốn lại muốn khổ, giờ lại thích xé vé lấy số, dắt xe. Mưa gió thì giương ô ra xe đón khách? Thôi đi mày, lạy mày luôn - Bà chị lại chẹp chẹp môi- Kể ra thì cũng chẳng muốn mày đi làm, lương chẳng được bao nhiêu, chẳng bằng 1/10 tiền cổ tức hàng tháng, nhưng để mày ở nhà sợ mày cũng chán, nhàn cư vi bất thiện, thôi đi làm cho có chị có em rồi quên đi mấy cái thú vui tầm thường kia đi -Chữ “thú vui tầm thường” được bà ấy nhấn mạnh và kéo dài đầy vẻ châm chọc.

- Ha ha - Nó cười.

- À con dở hơi kia chưa tới lấy túi à?

- Ôi giờ, chán chẳng muốn kể nữa. Con này chắc sáng hôm ấy vẫn ngáo đá chưa tỉnh.

- Nhìn nó giống con bé cũ nhỉ, nhưng hiền hơn. Mày xem có duyệt được không? - chị nháy mắt đầy ẩn ý - Chị là chị ủng hộ đấy, bảo nó về đêm rồi đêm nào cũng cho lên bar bay lắc free.

- Chưa đủ 16 tuổi, bố lại làm to, em sợ lại chôn chân trong khám thêm 15 năm nữa quá chị ơi)

- Thằng khốn nạn, đầu óc mày chỉ nghĩ tới bấy bạ là nhanh - Chị chọc nạnh sườn nó- Mày không làm gì nó thì ai đưa mày đi tù chứ

- Ôi giờ, biết được đấy, nhờ em bị đánh thuốc thì sao.

Nhắc tới con bé kia, hai chị em tự nhiên vui hẳn. Nó tự nhiên cười ngu ngơ một mình. Lần đầu tiên trong đời nó gặp một con bé như thế, rất thật nhưng lại rất ảo. Nó chưa thử đập đá bao giờ, nhưng nghe đâu, cũng có nhiều loại đá ngáo tới hơn nửa ngày là chuyện bình thường. Nó nói cái suy nghĩ ấy với chị, hai chị em bắt đầu chuyển sang chủ đề con bé áo trắng và loại đá ngáo hơn nửa ngày để bàn tán, rồi lại cười nói huyền thuyên âm cả nhà lên.

12h30 nó mới tổng cổ được chị về để đi ngủ, bà này tám chuyện đến là dai, đàn bà có cái tật xấu này không sửa được. Nó vợ lấy cái điện thoại định cài lại đồng hồ báo thức để ít nhất có thể dậy trước bữa cơm trưa thì tá hỏa với 50 cuộc gọi nhỡ và một ổ tin nhắn chỉ chít máy

“hi, anh, ngủ chưa?”

“anh không nghe máy à? Kiêu thế”

“à, có loại đàn ông thế này à? Thảo nào ế dài răng =.=”

“anh ơi =0=”

“lúc nào đi bay lắc về thì gọi lại cho em nhớ, em có việc”

“lâu thế không biết”

Nó định ném máy lên giường mặc kệ con dở hơi này, nhưng lại tắc lưỡi nghĩ bụng gọi cho nó một phát cũng chẳng sao, chứ nửa đêm đang ngủ mà nó khua dậy chắc ức học máu mồm mà chết mất

- Cái gì mày? Có việc gì đấy?

- Em nhớ anh nên gọi không được ạ!

- Mày có điên không mày? Mày có tin là nói thêm câu nữa đêm mai nhà mày sáng nhất phố không?

- Sao lại không phải là ngay đêm nay =0=?

- Đêm nay tao buồn ngủ rồi. Không có gì thì từ giờ đừng gọi tao nữa, tao không rảnh để đùa với mày đâu.

- Hic, em xin lỗi. anh ơi, mai anh mang cho em xin cái thẻ học sinh được không? Mai em thi học sinh giỏi quận. Không có thẻ, sợ không được vào phòng thi.

- Cái loại mày thì đi thi học sinh giỏi môn gì? Môn thể dục hay giáo dục công dân hả mày? Uống thuốc tăng IQ lên và kiểm lí do nào nó hợp lý hơn đi. Chồng đủ tiền ra thì mai qua mang thẻ về, tao không phải quân hầu nhà mày. Hiểu chưa?

- Em thề, chó nói điều. Em vẫn để lại cái túi cơ mà, đi đi mà. Không em nt gọi điện cho anh từ giờ tới sáng mai luôn. Nếu mà mai em không được đi thi thật thì em hành anh cả ngày mai nữa luôn. Huhu..hu..

- Tao không dở hơi, nếu cần mai tự qua nhà mà lấy.

- Nhưng mai em phải đi học, chiều lại đi thi luôn rồi. Em không được đi xe mà, mấy hôm nay bố mẹ toàn cho người đưa đón thôi.

- Sang vài.. - Tí nữa thì nó thốt ra cái từ *beep* nhưng mà chặn họng lại kịp, dù sao thì mình cũng đang nói chuyện với một em có văn hóa, nó lại bắt bẻ lỗi thì chẳng biết tới bao giờ mới tắt được máy đi ngủ- Bảo thằng lái xe qua mà lấy.

- Ồ hay, lái xe cũng có giờ thôi chứ. Có phải osin đâu mà sai đi đâu cũng được. Anh ra đi, trường em có bán chè khúc bạch ngon lắm nhớ.

- Mày tưởng tao là lợn à mà mang chè ra dụ tao... Cơ mà chè khúc bạch là cái gì thế? Ăn được không? - Nó đi vắng cũng lâu lâu, không kịp update thêm mấy món ăn mới của Hà Nội.

- Ngon lắm, chẹp chẹp nhắc tới lại nhỏ hết cả nước dãi này. Có vị thanh thanh của nước đường ướp hoa nhài, dai dai của miếng trân châu, ngon ngon ngậy ngậy của khúc chè... Ừc ừc...

- Thôi được rồi, mấy giờ đây hả mày? - Nó xuống nước.

- 12h heehe, canh thi u anh giai. Em đi ngủ đây mai còn đi thi.

Nó cúp máy ném búp phát vào cái gối, chị nó thò mặt ra ngoài cửa phòng miệng vẫn ngậm cái bàn chải đánh răng phùng hết cả hai bên má lên miệng toàn bọt kem đánh răng nghêu ngao hát

- Anh dối lòng rằng đã quên rồi...

- Quên cái gì. Lại thò mặt vào đây mà hóng chuyện đi.

- Ai bảo mày không đóng cửa, cầu tôm nhà mình lại ngay cửa phòng mày, tao không muốn nghe đâu nhưng nó cứ đập vào tai. Cái gì mà anh có phải heo con tham ăn đâu mà lại lấy thức ăn ra dụ anh, được mấy câu thì đã chuyển sang mai mình hẹn nhau mấy giờ em nhỉ... Ôi tôi nôn mệ nó vào bồn cầu mất - Bà ấy nhại mình với giọng điệu khốn nạn nhất có thể.

Nó bật dậy đuổi theo con chị, bà chị chui ngay vào nhà tắm đóng sầm cửa lại, miệng vẫn nói với ra.

- Ôi heo con của lòng em, anh ăn chè khúc bạch đi này, há mồm ra nào, nào... ầm... hết rồi giỏi quá

- Chị giỏi thì ra đây, em giết chị bây giờ - Nó gào ầm nhà lên.

- Không được đâu sói ạ, không được đâu. Gớm muốn đi bỏ mẹ còn làm trò. Anh có phải lợn đâu mà dụ anh, tổ sư mày. Buồn nôn vài.

- Chị mà nhắc chân ra đây, em chém bay xác - Nó đập cửa ầm ầm trong sự tuyệt vọng, chỉ tổ đau tay tất cả cửa nhà nó đều làm full gỗ lim hết. Cách âm cũng khá tốt nhưng vẫn nghe thấy tiếng chị nó vừa hát vừa đánh răng trong phòng.

- Đêm rồi đừng làm ầm cho hàng xóm ngủ - Tiếng mẹ dưới tầng nói vọng lên.

- Vâng - Nghe giọng mẹ, lập tức nó thay đổi thái độ, lạnh lùng đáp rồi đóng sập cửa phòng chui tọt vào giường.

Độ 15 phút sau, chị gõ cửa phòng nó rồi thò mặt vào hỏi

- Sao thế?

- Không sao?

- Lại thái độ với mẹ à?

- Không.
  - Mà y cứ thế này chị chán lắm, làm sao đi lấy chồng được? - chị nó giả bộ xỉ mặt.
  - Rồi rồi, ngoan cho bà lấy chồng được chưa, nhà này của tôi cấm bẻn bẻn về đấy.
  - Xời, thềm vào, tao lấy thằng nào có độ năm cái nhà như thế này cho mà y xem - Bà ấy cười lớn.
  - Mong là nó tốt, thế là đủ.
  - Bỏ cái bộ mặt và giọng nói kiểu thanh niên nghiêm túc ấy đi. Mai có về nhà ăn cơm không?
  - Có.
  - Thế còn vụ liên hoan.
  - À, tối chị đặt bàn cho em nhé, ăn lẩu thôi cho ngồi được lâu.
  - Uhm, biết rồi.
- Bà ấy đóng sầm cửa lại đi ra, được mắt giây lại bật cửa ra thò mặt vào
- À này tao bảo.
  - Sao?
  - Chuyện con bé kia.
  - Làm sao?
  - Chơi bời thì được, rồi cũng chẳng đi đến đâu đâu, chị nói thật đấy. Đừng có đi xa quá rồi lại sa chân rút ra không kịp
  - Vâng- Nó trả lời bình thản vẫn chú ý mũi vào cái điện thoại ra vẻ đang tập trung chơi game dù màn hình trống trơn, chẳng có cái gì. Nhưng đây là cách tốt nhất để chị không biết nó đang nghĩ gì - Ra nhớ chốt em cái cửa.
  - Ngủ ngon.
  - Chị ngủ ngon ạ.
- Nó nằm ôm gối thở dài “rồi chẳng đi đến đâu đâu”, lời của chị xoáy sâu vào tâm trí nó. Mà y đang nghĩ cái gì thế này hả nào? Biết thế chẳng nhận lời để giờ lại phân vân, nó ôm cái mở cảm xúc hỗn độn ấy chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Cô bạn gái khó ưa

9h sáng chuông điện thoại đổ dồn dập và réo rất, nó nằm sấp trên giường tay quờ quờ con 1280 ném búp vào góc tường, pin ra đặng pin máy ra đặng máy rồi. 10 phút sau đến lượt con cảm ứng bắt đầu ngứa mồm. Lần này nó đủ tỉnh táo để biết cái của nợ này không có chức năng chống va đập như em đen trắng kia và được nó cẩn thận giấu kỹ trong học tủ sau sự ra đi của em iphone tuần trước vì một tội lỗi tương tự nó phạm phải với chủ. Tạm thời thì nó chưa định hình được sáng hôm nay có việc gì hệ trọng mà phải cẩn thận để tới hai cái chuông điện thoại liên? Mấy con cá vàng trong bể đau đẻ hay là sinh nhật của con phốc dưới nhà? Nhưng ít nhất phải dò dẫm dậy tắt chuông đi đã rồi mới tính tiếp được. Rồi như kiểu vô thức hoặc mộng du gì gì đó, nó mất một nhắm một mở tiếp tục lần mò tìm đường chui vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Sáng nay lại dậy khí sớm...

- Mày làm cái gì mà sáng sớm ra đã xả nước ấm ỉ cả lên thế? Ngáo đá à? - Chị diện dàng cái áo thun to tướng và cái quần nỉ rộng thùng thình như đồ tập hiphop thò cái đầu bù xù tóc che hết cả mắt mũi vào lầu nhàu.

- Móa, chị - Nó hét lên giật cả mình- chị không có cầu xí à mà cứ phải thò vào phòng em.

- Tắc, đã thông đầu - Bà ấy gạt gạt mớ tóc xoắn che trước mặt như ma ra, tay vung vẩy cái bàn chải và tuyết kem đánh răng dù đôi mắt vẫn nhắm nghiền- Còn tầng hai mẹ dùng rồi. Mày hôm nay đi tán gái có khác, dậy rõ sớm.

Nó nhớ ra cái lí do hôm nay để chuông cẩn thận, thì ra là thế. Nhưng vẫn cố cãi cùn với chị

- Sớm gì mà sớm? Hôm qua ở nhà ko phải lên bar, ngủ sớm thì dậy sớm. Chị có đi tán gái không mà dậy sớm thế?

- Tao chưa bao giờ phải giấu lí do dậy sớm là để đi đóng giai hết- Bà ấy phá lên cười sảng sặc bắn tung tóe cả bọt kem đánh răng vào gương còn nó thì đỏ mặt tía tai phụng phịu quay trở về phòng.

Nó mở tủ quần áo ra lôi trong mớ hổ lốn ngổn ngang và nhàu nhĩ ra một đồng quần áo đủ thề loại tuy hơi nhàu nhĩ chút nhưng tất cả đều đã được giặt sạch sẽ. Ngồi ướm ướm mấy cái áo, đầu tiên nó định mặc một cái áo phong trắng có vân nổi đen hình cá chép nhưng laik tắc lưỡi bảo thôi, nhìn thế giống đi đòi nợ quá, cơ bản nó thích mặc áo phong nhưng mà ko có cái nào đủ dài để che hết cái đồng hổ lốn đen sì sì trên tay nó lúc này, mà mặc áo phong dài tay vào thời tiết như thế này thì đúng là hơi điên, mà chuẩn hơn là quá điên. Chị đứng dựa cửa nhìn nó lựa đồ mãi, bất giác bà ấy mỉm cười nói như thể đã biết hết tâm trạng của nó:

- Sao không mặc cái sơ mi trắng dài tay ý?

- Ở đâu em làm gì có? - Nó mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên.

- Hôm sinh nhật mày lâu lâu rồi, mẹ tặng mày vớ chổng chơ một chỗ có thềm mặc đâu. Đợi chút để chị đi lấy.

Nó mặc thử cái áo sơ mi và đồng thùng gọn gang trong cái quần đùi, nhìn qua gương và tắc lưỡi, cũng được. Cảm giác như sắp sửa đi hẹn hò.

- Quần ka- ki nhớ? - Chị giơ cái quần đứng đắn tử tế màu long chuột lên dứ dứ như kiểu nhử nó.

- Không, quần bò - Nó lầu nhàu.

- Mày điên hả mày? Ai mặc thế? - Chị cóc đầu nó- Hay quần vải?

- Không, chị mang em cái túi lên với em lấy cho nó cái thẻ sinh viên.

Chị huyết sáo vui vẻ vừa đi vừa nhảy xuống tầng dưới, bước chân huỳnh huých trên sàn gỗ cầu thang. Nó bắc giắc cười, nhìn chị như một đứa trẻ con và nó cũng thế. Tại sao nó lại phải đứng đây thử đồ chứ? Vì một đứa con gái xa lạ không quen biết, thậm chí không cả biết được tên họ đầy đủ mà khiến nó vất đi bao nhiêu quy tắc tự đặt ra cho mình bấy lâu nay về cách ăn mặc? Còn chị, thì đang đứng đây chỉnh cho nó từng li từng tí một như thể hôm nay nó có một buổi ra mắt trọng đại không bằng. Đơn giản chỉ là đi trả giấy tờ, không phải hẹn hò, không phải đâu. Chắc chắn thế...

- 3 cái bút bi Thiên Long, hai bịch giấy thấm, một thỏi son bóng... ặc... ặc... dăm trăm xiên lẻ... cái gì đây? À thẻ học sinh... Cơ bản là đồ của gái nhà lành.

- Thẻ gái không lành thì có có cái gì? - Nó trêu chị.

- Ba con sói, thuốc trị nấm, kem bôi trơn... cơ mà xin lỗi em yêu- Mặt bà ấy vênh váo- chị em rất lành lặn và không dùng túi xách.

- À mà, đưa em cái thẻ thôi. Còn lại cất đi cho con đỡ hơi ý - Nó đổi nhanh chủ đề để tránh bước vào một cuộc xung đột miệng mới mà nó sẽ cầm chắc phần thua với con chị đảo đề này.

- Ôi cha mẹ ơi, không để ý giờ mới thấy mã CODE này. Hiu hiu - chị nó bơ cái yêu cầu của nó ôm chặt cái túi trước ngực rên rĩ.

- Là cái gì? - Nó nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu khi nhìn thấy con chị ôm cái túi cũ cũ bẩn bẩn như thể báu vật - Ăn được không?

- Ăn cái cục cờ ý. Lv monogram, tình yêu bấy lâu nay của chị, sao chị không nhận ra em sớm hơn cơ chứ.huhuu

- Đắt lắm à?

- Không đắt, độ khoảng từ 10 đến 20 vé là mua được thôi. Hức... hức... tại sao em lại nằm trong tay một con ranh con như thế thật là thiệt thòi cho em quá đi mà - Mụ ấy ôm cái túi ghen ngào như thể tìm được đứa em cùng cha khác nội thất lạc bao ngày.

- Dở người, đưa đây em cất đi nào, rách của nó bấy giờ.

- Không không - Bà ấy ôm chặt cái túi cuộn tròn người như con cuộn chiếu - Mà phải cướp tình yêu lại cho tao, nhìn nó giữ cái túi này, nhếch nhác vải lông,da sắp hỏng mịa nó hết rồi, ít nhất cũng phải bảo quản cho nó cẩn thận chứ. Ôi mẹ ơi, cả một gia tài.

- Tài cái quái gì, hôm nào đi chợ đêm đây, em mua chị chục cái về treo cả trong chuồng xí mà ngắm. Loại ranh con ý mà dùng túi nghìn đô, chắc mai cóc cũng biết bay mất. Giờ hàng khựa nhiều lắm, khổ thân chị tôi chưa được dùng hàng hiệu bao giờ nên bị lừa.

- Mà khinh tao vừa nhé - Bà ấy hùng hổ lật lật cái túi trước mặt nó- Chưa dùng nhưng ít ra tao cũng được nhìn thấy rồi, nhìn cái khóa dây này, vàng 24k đấy, bản EU. Bản cho thị trường châu á thường chỉ 18k thôi. Hàng fake thì đường chỉ đều nhưng không phải đều theo kiểu may thủ công mà đều theo đường máy, da cắt không lẹm vào chữ LV, vết cắt ngọt...

Đại khái là chị còn blah,blah một hồi dài giảng giải cho nó về ngành công nghiệp thời trang da dê ở một xứ sở xa xôi nào đó. Cơ mà nó nhanh tay phũ phàng giật phắt được cái túi trong lúc bà ấy đang diễn thuyết, lấy cái thẻ đút tọt vào túi quần và bảo

- Không quan tâm, cái đấy lúc nào chị đi gặp nó mà tâm sự. Cho em xin cái thẻ đã. Tạm thời em tịch thu cái túi, chị mà giữ thì hàng ngày hôn nó không thôi cũng mòn túi của nó mất, em không đền được.

...

Độ hơn tiếng sau nó đã ngồi chọc chọc miếng chè khúc bạch trắng ỏn trong một quán nhỏ kiểu dạng trà sữa teen còn con bé thì ngồi đối diện huyền thuyên lú lo đủ chuyện trên trần đời về trường lớp. Hết việc nó bắt đầu quay ra nhìn trộm và sẫm soi, con bé mặc bộ đồng phục chẳng xinh như nó đã thấy hôm đầu trên bar và cũng chẳng sang hay là dễ thương như khi nó mặc váy, nếu không nói ăn mặc kiểu này khiến con bé lùn đi và cái kính nô-bi-ta nửa mùa to tổ bố kiểu trên mặt như kiểu dán thêm một cái tem “một sách giả cây”. Tuy nhiên nó biết nhìn nó lúc này chẳng khá khẩm gì hơn khi diện một bộ đồ lai giữa công sở và chuẩn bán hàng đa cấp : quần âu – áo sơ mi trắng- giày tây, ngứa ngáy và bức bối trong cái lồng ngực nhùng nhếch thân chị gái yêu quý duyệt cho này, không ra học sinh cũng không ra đi làm, thật sự nó cảm thấy giống...

- Ê, Dương, lái xe mới à?Nhìn kute thế,hihi. Mấy lão già đeo kính đầu rồi? Hôm nay papa đặc cách cho giai trẻ đi thể. Tí bọn chị đi nhờ xe với nhá- Một con bé khác đi cùng một đám lau nhau bước vào cửa quán vẫy tay gọi gọi cái đứa con gái đang ngồi đối diện nó đây.

Ừ đúng mẹ nó cái suy nghĩ trong đầu nó luôn, giống một thằng lái xe. Nó nóng ran từ tai tới mặt, bóp méo cả cái thìa, định xoắn một tràng, “Giao thông”, “phụ khoa”, “mẫu thân”... nhà đứa nó động chạm tới nhân phẩm của mình thì con bé đã nhanh chân hơn đứng dậy cười toe:

- Không phải đâu, anh em đẩy chị ạ. Anh em qua đưa giấy tờ thôi, tí nữa em đi theo xe của trường.

Nó dụ dụ đi một tí, khẽ nhe răng cười. Thôi dẫu sao cũng không thể làm mất mặt “em họ” vì một cái lí do vớ vẩn nào đó được.

- Ủ uôi, có ông anh thế này mà giấu nhé, làm mối chị đi - Một con bé ra điều là chị cả của cái đám ranh con tiến lại gần xăm xoi nó.

- Cái này phải hỏi anh em chứ? - Con bé lắc lắc tay nó- Anh có làm quen với chị cùng lớp em không?

- Không- Nó cục lốc trả lời, nửa ngượng nửa giả tỉnh bơ.
- Ô sao thế? - Con bé ngạc nhiên, còn đứa kia thì tên mặt lại như thể bị xúc phạm lắm vậy.
- Tao sợ đi tù.
- Vãi cả đi tù. Anh em vui tính quá đấy Dương ạ.
- Cảm ơn, em quá khen - Nó cười nhạt.
- Anh đang làm gì ạ?
- Anh ấy làm kế toán ở ngân hàng gần trường mình.
- Thế à? Thế để chị đoán nhé, không phải anh họ thật đúng không? - đứa kia cười đầy ẩn ý - Người nhà Dương sao lại có thể làm công chức quèn thế được.
- Thế người nhà em làm nghề gì? - Nó quay sang hỏi cái Dương.
- Ô... không...
- Xời, nhất định là không làm nhân viên quèn đâu anh ạ. Định la liếm hả không có cửa đâu anh ơi.
- Xin lỗi, chắc hàng ngày em được liếm và bị liếm nhiều quá nên nhầm, lưỡi anh rất ngắn- Nó lè lưỡi- Còn lưỡi em chắc phải dài từ cửa vào đây, anh còn thấy có vết đen nữa, không chừng là đốm hoặc em liếm phải cứt gián rồi đấy.
- Anh... anh là cái đồ vô văn hóa.. - Đứa kia hậm hực bước đi, lấy tay bịt bịt rồi phẩy phẩy trước mũi -Thôi chị đi ăn ở chỗ khác, ở đây bốc mùi ngọt ngào khó chịu quá.
- C*t nát nhảy lên làm người - Nó lằm bằm.
- Anh bảo cái gì cơ?
- À tao bảo chè này khó ăn.
- Em nghe thấy rồi đấy nhé - Con bé nhăn mặt.
- Thì sao? Mà định làm mẹ tao chẳng?
- Cô giáo dạy nói tục là xấu lắm.
- Xin lỗi tao đang học thì cô giáo nghỉ học lấy chồng chưa học tới bài đấy.
- Anh nói chuyện rõ hay.
- Có sao, nhà tao mất dạy quen rồi.
- Em không có ý đó.. - Con bé lí nhí.
- Xời, chả quan trọng mà có ý đó cũng không sao, cái loại ranh con vắt mũi chưa sạch chúng mày cậy nhà có tiền, tí tuổi đầu học đâu được cái thói khinh người, ra đường có ngày để người ta cho ăn đất một lần mới khôn ra được.
- Anh để bụng chuyện chị ấy nói anh là lái xe à? Chị ấy không có ý gì đâu. Tốt mà.
- Ồ. Tốt- Nó nhại lại chữ tốt một cách dè bĩu.
- Hóa ra anh cũng chấp nhận và trẻ con thế. Hihi.
- Liên quan?
- Hả là như thế rồi - Con bé cười- Em cảm ơn anh về cái thẻ nhé,hihi. Lúc nào có tiền em mang trả sau.
- “Hả là như thế rồi”- Sao mà nói mà chưa đủ 16 tuổi?
- Thì đúng thế mà? - Con bé ngạc nhiên?
- Thế mà đi thi học sinh giỏi quận?

- Thì sao ạ?
  - Trước tao học chỉ có lớp 12 mới thi quận thôi.
  - Thì đúng thế.
  - Lớp 12 mà 16 tuổi cái cmm à? - Nó văng tục.
  - Em xin lỗi em đùa, hihi.
  - Đưa bố cái thẻ đây - Nó chồm người lên giằng cái thẻ từ tay con bé, về gặp ông già mà nói chuyện cho rõ, hay mà bị khó dễ, dễ từ năm “9x” tới “9x+2” mới ra?
  - Không không thật ra hồi mới vào mẫu giáo em quá thông minh luôn là học sinh gương mẫu nên được đặc cách lên thẳng cấp, không phải em khai gian tuổi đâu, lớp 12 nhưng mà em mới có 15 tuổi mấy tháng thôi
  - Con bé phát hoảng lên khi nghe thấy nhắc tới ông già.
  - 15 tuổi 24 tháng hả? - Nó trờm mắt.
  - Không, xem nào- con bé ngược ngược đầu lên nhắm nhắm tính- 15 tuổi 8 tháng 9 ngày. Hifiiiiii.
  - mà yên thuyền nữa thì liệu hồn - Nó đưa tay toan cốc đầu con bé, xong nghĩ thế nào lại dừng lại mà chuyển sang vuốt cái thẻ học sinh lên mặt bàn, cử chỉ ấy là quá thân mật đối với vị trí của nó lúc này.
- Những chuyện còn lại ở quán nước, không có gì đặc biệt... Chuyện tối hôm đó gia đình nó đi ăn cũng vậy. Nói chung không đem lại kết quả gì khả quan. Vẫn thế...
- 10h nó có mặt trên bar với vị trí trông xe, đang ngồi chém gió với mấy anh em về “cỏ”, khoái nhất một ông anh nhà dưới Thường Tín, lơ ngơ mấy năm nay rồi chắc do hút nhiều. Được cái kinh nghiệm của ông này về mấy khoản ấy thì đúng là vô bờ bến, cỡ loại nào bố ấy cũng chơi hết, nhà tự trồng dùng thay thuốc lá và thuốc lào. Nhưng miệng nhất mực khẳng định, các chú thích anh mời một hơi chứ đừng nghiện như anh là đời vất đi.
- Tự nhiên một thằng an ninh vỗ vỗ vai nó:
- anh ơi, có khách gọi.
  - Ai?
  - Không biết, một em xinh xinh trẻ trẻ, ngon lắm - Thằng kia cười cực dễ tính.
  - Vãi cả hàng, tao có quen ai thế đâu?
  - Thôi số anh có số hưởng rồi, hết em này đến em khác. Anh lên đi không em nó đợi.
  - Đeo' lên. Next, bố mà đang chém gió - rồi nó quay sang ông anh kia- anh ơi, thế hút nó có phê hơn thuốc lào không?
  - Mà hỏi như cần và đấy, không phê hơn thuốc lào thì hút làm gì - lão kia nhắm mắt phê pha.
- Được 1 lúc...
- anh ơi - Lại thằng an ninh khi này.
  - Gì? - nó gắt gỏng- tao đã bảo là không lên mà, hôm nay đau đầu.
  - Con bé bảo là bạn của bạn anh?
  - Tao làm đ' gì có bạn nào?
  - Nó bảo là bạn của Dương muốn gặp anh chút ạ.
- Dương??? Tự dưng nó giật mình. Là thế nào đây? Sao lại có đứa biết mình với con bé ấy? Hay là ông già nó giả quá??? Nó bật dậy như tôm không quên chào mấy ông anh Hàng Cỏ
- Em đi lên đây tí, mấy anh để ý xe, có thằng cứ lảng vảng đằng kia định bẻ gương hay sao ý.
  - Rồi rồi, đi đi.

Nó theo chân thằng an ninh bước ra đằng sau cánh cửa phủ nhưng đầy cả gang tay là một thế giới khác, mùi nước hoa thoang thoảng thôi nhưng xộc thẳng vào mũi và đủ nồng để không ai biết bàn bên cạnh đang uống rượu gì, hút shisha hương gì. Đèn chói lòa đủ màu nhưng lấn át bởi ánh chớp giạt. 10h đêm đang là giờ bắt đầu lên nhạc, các con gái đang hưởng thụ. Nếu không phải vì sợ bị chê là vô duyên và quê mùa nó sẽ bịt tai lại cho cái âm bass chói tai này đừng có thúc ầm ầm vào màng nhĩ. Lấn khuất vào một bàn vip nằm trong góc, lố nhố khoảng vài đứa có đôi có cặp đang ôm ấp nhau. Thằng an ninh đưa tay chỉ và nói

- Đây anh ạ.

- Ừ.

Rồi hần lĩnh đi nhanh như thể vội vàng lăm bỏ mặc nó đứng đây thộn mặt ra neho mắt nhìn xem ai trong cái đồng hồ lớn kia là người quen hay người lạ. Nhưng ít nhất là không có lão già nào ở đó? Chẳng lẽ lão định thuê dân chơi phố huyện tới củ hành mình chẳng?

- Chào anh giai - Tiếng con gái lãnh lớt (nhưng thật ra cổ hét lên để nó nghe thấy)

Nó biết điều ngồi phịch xuống một cái ghế trống đối diện để hai bên có thể nói chuyện với một mức vô-lum vừa phải.

- Chị hỏi tìm em ạ? - nó gãi tai cười và cố nhìn xem trong cái ánh đèn nhấp nháy này cái đứa gọi nó là ai.

- Ngồi xuống, đứng chắn mặt ai đấy- Một thằng quát nó.

- Không nhận ra em sao? - Tiếng con gái trong góc tới

- Em xin lỗi, em hay quên quá, chị có thể nhắc em được không ạ? - Nó bẽn lèn gãi tai.

Một thằng choai choai cười cười khinh cái vẻ quê mùa của nó, như thể sắp nhổ ngụm rượu trong mồm ra mà bảo ” mày đồng tai lên mà nghe các sếp báo danh đây”, con bé kia hất mấy lọn tóc xoắn lò xo trước trán ra ghé gần sát vào mặt nó cười – có xu hướng là cười gần theo kiểu bẻ trên bố đời

- Mới gặp nhau sáng nay mà sao ông anh quên em nhanh quá. Em là Thủy bạn cùng lớp Dương.

- À- nó xì một tiếng rõ to nghĩ bụng thế hệ trẻ giờ sướng thật sáng đi thi học sinh giỏi tới lên bar ăn mừng- Có việc gì đây bạn? Mời mình lên uống rượu chẳng?

- Dạ không, à mà có nếu anh có nhu cầu, anh trông xe dưới ấy vất vả chắc chả biết mùi rượu tây là gì đâu nhỉ?

- Thôi mình ko dám uống, sợ uống không quen lại nghiện thì sau này không có tiền uống tiếp.

- Ôi lo gì -con kia phẩy tay- Nhà Dương nó giàu lắm, anh mà vào đấy khác gì chuột sa chĩnh gạo. Nhưng mà không biết Dương nó có biết anh làm đây không nhỉ? Hay là vẫn nghĩ anh là anh nhân viên ngân hàng gần trường đây.

Nó “à” một tiếng trong bụng, thì ra là con này đang định đe dọa nắn gân gì mình đây,nó nhìn nhanh mấy thằng bên cạnh. Có vẻ là khách quen mà nó thì lon ton xung phong xuống làm trông xe được mấy hôm nay rồi, chắc chúng nó không lạ gì cái đứa hay dắt xe cho chúng nó nữa.Nó định bụng làm cho con bé thỏa mãn chút

- Dương biết hay chưa thì sao hả bạn?Mình có đi ăn trộm ăn cắp gì đâu mà phải giấu diếm.

- Nhìn xem.. - con bé cười khinh bỉ- Sáng nay nhìn anh còn ra cái hồn người, giờ có khác gì thằng lưu manh ở quê lên không. Sẽ ra sao đây nếu Dương biết anh làm cái công việc mạt hạng này?

- Thế bạn thì sao? Bảo nơi đây mạt hạng sao còn đặt chân tới, đây là chỗ cho học sinh cấp 3 sao?

- Tôi á? – Con bé chỉ tay vào người trợn mắt nhe răng- Tôi thích thế đấy? tôi có tiền vào đây cho người ta phục vụ có sao không? Anh nhìn lại mình đi, chỉ cần mai tôi dẫn Dương tạt ngang qua đây thôi, đời anh vui luôn

- Bạn muôn sao? - Nó lí nhí cúi gầm mặt dù bụng cười thâm cái suy nghĩ trẻ con của cái lũ này.

- Cũng bình thường thôi. Một là anh phải xin lỗi tôi. Hai là từ giờ mỗi khi tôi đến đây anh phải kính cẩn phục vụ từ dắt xe cho tới bưng bê, và gọi chúng tôi là anh chị. Ok. Nếu thế thì mọi chuyện sẽ được giấu kín. Ít nhất là nếu Dương nó có biết cũng chẳng phải cho tôi nói.

Nói thộn mặt ra (dù bụng đang cố nhin cười) nhìn cái bộ mặt thỏa mãn của con ranh ấy. Bỗng một tiếng nói nhỏ nhỏ ở sau ghế của con bé khiến con ấy giật mình co rúm người:

- Dư lào? Dư lào có chuyện gì ở đây thế này? - Chị nó đang chống hai khuỷu tay lên thành ghế thở phà vài hơi thuốc vào tai con bé.

- O, chị... chị.. - Mấy thằng ku thấy người quen giờ mới bắt đầu mở mồm- Chị ngồi đây làm với bọn em vài ly.

- Chị không rảnh, nghe đồn các chú đang cho người trên nhân viên nhà chị - Chị mình ngồi phịch xuống cái ghế bành vắt chân lên nhau tay vẫn cầm điều thuốc làm duyên.

- Đâu mà chị ơi, bạn em đây muốn nói vài chuyện với cậu này thôi.

- Chuyện gì thế em gái xinh đẹp? - Chị đánh mắt sang bên con ranh kia.

- Không phải chuyện của chị - Nó hậm hực- mất vui, ai mời mà chị qua.

- Haaahaaaa- Chị phá lên cười- em gái đây còn trẻ nói chuyện rất vui, chị rất thích. Nhưng mà- chị trừng mắt gần giọng- ở nơi đây mà nói như thế có ngày vào viện đấy em ạ.

- Chị dám? - nó giương mắt thách thức.

- Sao không dám đây?

- Thôi mà chị đừng chấp trẻ con, nó còn bé mà.

- Các anh nói gì thế? Tưởng các anh dân chơi thế nào? Để em bị bắt nạt mà không dám nói lại à? - Quay sang chị mình- Để tôi nói cho chị biết, bố tôi làm trên văn phòng chính phủ (vãi loành) chị dám động đến một sợi tóc của tôi, bố tôi không để cả nhà chị yên, không để chỗ này yên ổn làm ăn.

- À à,- chị gạt gù ra vẻ hiểu hiểu, rồi bất ngờ bà ấy nhào người lên trong tay có sẵn một con dao gọt hoa quả không biết thủ từ lúc nào dí sắt vào mặt con bé, một tay nâng cằm nó lên và cười- Chị đâu có dại mà dây vào nhà em ở đây, nhưng mà... em biết đấy... biết đâu một ngày nào đó... em đang đi trên đường tấp nập và đông đúc.. - bà ấy lim dim ánh mắt mơ màng- bỗng rầm một tiếng... một chiếc oto, à thôi xe máy thôi cũng được, đang đi với tốc độ cao cán ngang qua người em... bình tĩnh nào, đừng sợ- Bà ấy lấy lưỡi dao cạo cạo mấy giọt mồ hôi trên khuôn mặt tái mét của con bé- không chết đâu, nhưng mà... đau đấy, què hai chân. Lúc ấy á... chị sẽ đền, chị hứa, tai nạn mà tránh sao khỏi, chị hứa là nếu cần đi tù, sẽ có người đi, nhưng mà cô em xinh tươi thế này, mà cả đời tập tễnh với đôi nạng và chiếc xe inox... cũng phí... nhở...

- Chị... dám.. - Mặt con ranh tái ngắt, không còn hột máu nào lấp bắp như người bị động kinh.

- Sao không hả em? Em đang ở đâu đây? Trường học sao? Bọn chị là dân xã hội, bọn chị làm việc nó cũng rất... xã hội. Thôi nào cô em xinh xắn- chị nói lỏng tay- uống nốt ly rượu rồi về đi, quá giờ phát chúc bé ngủ ngon rồi.

Con bé hoảng hốt vùng dậy chạy như bay ra cửa và ném lại cho nó một ánh mắt hằn học. Một thằng có vẻ là bố con bé chạy theo như phim, không quên cầm hộ nó cái túi xách bỏ quên:

- Thủy, thủy... đợi anh...

- Tình hình là mình phá mất cuộc vui của anh em nhỉ? -Chị cười

- Chị làm em khó xử quá đi - Một thằng gãi đầu.

- Chúng mày có biết chúng mày đang “quay” ai không?

- Bọn em cũng biết là chị coi trọng nhân viên, nhưng mà đâu đến nỗi phải thế. Cái gì cũng có thể từ từ nói chuyện được mà.

- Giới thiệu với chúng mày nó là em ruột tao - Chị cười khẩy.

- Ôi cái đ... , em xin lỗi, em có mắt mà không thấy núi Thái Sơn - Một thằng cuồng quýt, tay trái cầm chai tay phải cầm cái ly rót đầy đưa tận tay nó- Em xin kính anh một ly, bọn em không biết, nếu biết đã không đùa anh thế ạ.

Nó nhận lấy cái ly, chậm chậm dốc ngược xuống bàn và nói

- Hết việc nhỉ? Mình xin lỗi, mình không dám uống, sợ uống không quen lại nghiện thì sau này không có tiền uống tiếp - Nó nhại lại chính câu ban nãy của mình. Thôi xin phép mọi người cứ vui vẻ, chào chị em xuống trông xe.

- Đứng lại đã - Chị nó quát.

- Dạ?

- Lần sau bỏ cái thói ấy đi, đứng ở đây phải biết mình là ai. Chuyện không đáng phải cư xử thế đâu, đừng ra vẻ mình là một thằng cu li.

- Em biết, em xin lỗi chị.

Rồi nó quay người đóng sầm cửa một phát, chẳng ai để ý hết, tự dưng nó thấy còn cào khó chịu. Vòng xuống sảnh, nó dắt xe đi về.

5. Chương 5

Lũ vô học

... ” Mày là khất của cái nhà này, rồi chúng tao đến mặt vận vì mày thôi... ”- Mẹ chỉ thẳng tay vào mặt nó xỉ vãi.

... “Số cậu không hợp thổ, sau 2 giáp thì không bao giờ có thể ở trong nhà được quá nửa năm... Gia đình nên tính chuyện cho ra ở riêng... ” mụ đồng cốt nói giữa làn khói mờ mờ ảo ảo của hương trầm trong phủ X, phủ của tất cả các dân anh chị đất Hà Thành đều phải qua thắp hương vái tổ trước khi lập nghiệp... Nhà nó vẫn giữ thói quen đến đây xem điều hay sự dở

... ” Mày khôn mày lớn thì bước ra khỏi nhà tự kiếm ăn, đừng ở đây phá nữa rồi kéo cả nhà chết theo mày, cútttt... ” Chị nó mắt mòng mọng nước vừa nói vừa nấc...

Tất cả những hình ảnh ấy xoáy sâu vào đầu, quay loạn lên như chong chóng, nó cảm giác như mình đang tụt xuống một hố sâu thăm và hút, tay chân cứng đờ, mắt tối dần và nghệt thờ. Nó muốn vùng vẫy, muốn nói gì đó, muốn biện minh với mọi người, nó đang làm gì? Nó đã làm gì để mọi người phải xua đuổi nó? Nó muốn gào lên rồi như có bàn tay ai đó bóp nghẹt lấy cổ họng.

” Chát!... ” Mặt nó đau rát nóng bỏng... hai mắt mở bừng, nhìn cái ánh mờ mờ xuyên qua rèm trên cửa sổ... nó tạm thời chưa thể đoán được giờ là chiều hay sáng. Đưa cánh tay lên quệt ngang trán... ướt sũng. Nó với tay tắt cái điều hòa đang ở mức 16 độ, thảo nào lạnh quá, lạnh tận tới xương sống lưng.

- Mày đừng để lạnh quá thế, 26 độ thôi, cảm lạnh đi mẹ nó bây giờ.

- Em đắp chăn lông mà. Kệ em - Nó dụi mắt càu nhàu. Cổ cái vớt thêm.

- Tiền điện ai trả? Tháng vừa rồi 5tr tiền điện đấy, mày liệu mà...

- Tháng sau chị đưa em 5tr tiêu thôi, còn đâu để mà đóng tiền ăn với tiền điện, được chưa? - Chưa để chị nó hết câu nó đã hậm hực cắt lời, mới sáng sớm mở mắt ra đã chạm tới chuyện tiền nong.

- Đây là tao nói thế, dạo này mày bóng đè hơi nhiều đấy - Chị thấy nó căng đành đánh trống lảng.

- Vàng.

- Hay đi xem đổi hướng giường.

- Vẽ chuyện, để tiền ấy để đóng tiền điện.
- Mày rõ dở hơi...
- Chị này.. - Nó tự nhiên lại thở dài- Năm nay em 24 phải không?
- Cả mụ là 25 rồi.
- Thế là trên 24.. - Nó nhìn vào... tường nhưng ánh mắt xa xăm.
- Thì sao? Tính đánh đề hả? Nam thò nữ thụt, sinh dữ tử lành.
- Không- Nó bỏ qua cái câu đùa châm chọc của chị- tại dạo này em thấy mơ cái gì đúng cái đấy. Chẳng biết sao nữa, cứ như cái điềm...
- Hay giờ lên phủ thắp hương với chị đi?
- Nhưng em buồn ngủ quá- Nó lại phụng phịu nằm cằm mặt xuống giường, chống hông lên gối.
- Đi... Từ lúc về tới giờ mày chưa lên lễ tạ đâu đấy- bà chị kéo tay nó lôi xềnh xệch ra khỏi giường như lôi cái bị rách

Cuối cùng thì phần vì chị lèo nhèo quá nhiều bên tai, phần vì cái đức tin vào ma quỷ thánh thần cũng khiến nó phải dậy mà lò dò chuẩn bị vào phủ. Phủ là một tòa nhà 7 tầng tọa lạc trên 1 con phố cổ ở nội thành. Cả 7 tầng nhà ấy được chủ nhân của nó ưu tiên cho việc thờ phụng với các phòng riêng biệt giữ các chức năng khác nhau. Hầu đồng, bói, xem quẻ, xem tướng, thờ phụng, giải hạn, làm lễ, xem phong thủy... đều nằm hết ở đây. Tầng trên cùng là ban thờ các loại, nó đi một vòng dọc từ ban sơn trang qua ban mẫu rồi vòng sang tam bảo, trần triều và quan âm bồ tát, cắm hoa, thắp hương dâng lễ, thay nước ở mấy cái chén cẩu bần đen ngòm và tự nghĩ ” Thánh sẽ uống nước bằng cái này sao”... Không khí nóng và ngột ngạt, cảm giác khó thở hơn bình thường như có hòn đá tảng đè lên ngực mỗi khi nó ở đây... không đúng hơn là giống cảm giác mỗi lúc bị bóng đè. Chị nó lí giải cho cái cảm giác đó là vì âm khí ở đây nặng, vong lớn vờn khắp nhà, nó hy vọng là không phải thế không chắc này giờ nó dẫm lên chân cả chục vong rồi, vong lại quở thì bỏ bố...

- Năm nay có hạn lớn đấy- Bà đồng già nheo nheo mắt nhìn nó.
- Cháu năm quái nào chả có hạn.
- Kiên, ăn nói tử tế- Chị quắc mắt nhìn nó thì thầm, rồi quay sang nhỏ nhẹ- Cả hai chị em cháu hả bác?
- Cả hai đứa, thằng này bị họa sát thân, chú ý sau lưng có kẻ đâm lén, còn mày họa tai ương thôi nhưng khổ tâm đấy.
- Có làm lễ được không hả bác?
- Lễ lạt chỉ là cái cố bình tâm, tai ương đi qua là không tránh khỏi, có người biết trước thì lo sợ, có kẻ biết trước thì vững tâm đối mặt. Không giải được đâu.

Nó bắt đầu chẳng quan tâm vào mấy câu nói của mụ đồng già nữa mà quay sang ngắm nghía “điện”, nó sợ ma, nhưng ít mê tín. Mẹ nó và chị thì khác, cực tín cơ mà lại đ’ sợ ma. Mấy cái câu nói của bà ấy đối với nó ngang mấy định lý toán học hay vật lí gì đó, có nghĩa là sẽ không tiếp thu vào đầu được mấy. “Mẹ tổ, con măng xà kia to vật, không biết bằng nhựa hay là giấy bồi nhỉ? Kinh chưa, nhìn cái lớp vàng mạ kia ảo ảo, thế mà lần trước bà ấy chém là dát vàng thật hết hơn 3 chỉ. Đùa chứ, hương trầm thơm vải, trầm thật hay trầm giả ấy nhỉ? Lúc nào bảo mẹ mua đốt cho sang bàn thờ”... Đây mới chính là những suy nghĩ đang hành hung tâm trí nó lúc bấy giờ...

“Tít tít tít”

Tiếng điện thoại của nó nổi bật hơn cả giữa không gian tĩnh lặng tràn đầy tiếng thì thầm thủ thỉ như vọng của bà chị với mụ đồng già. Chị nó nhăn mặt còn bà ấy khẽ lăm bầm đủ cho 2 chị em nghe thấy về phép văn minh lịch sự chốn công congwj. Nó giả vờ ngượng nghịu gãi đầu, gãi tai rồi cáp mông ra ngoài đọc tin nhắn.

” Anh đang làm gì? - Áo trắng nhẩn, đêch, nó cũng không hiểu là trong lúc say sưa hay là ngáo ngơ gì mà nó lưu số điện thoại con ranh ấy là ”áo trắng’- tí nữa đổi.

” Đang đi lễ? Làm sao?” đang định gửi tin xong nó lại thấy áy náy khi tỏ thái độ với sự quan tâm của con bé một cách cụt ngắn và cục cằn thế nên đành thêm câu hỏi vớt ” Thi tốt không?”

” Dạ tốt”

“Thế mày nhắn cho tao làm gì? Trả thẻ hay đòi túi”

“Dạ không, em không được nt ạ?”

“Tốt nhất là thế”

” anh có rảnh không?”

” không, làm sao?”

“không sao ạ, em hỏi thế thôi”

Nó rút điện thoại ra gọi thẳng:

- Nghe tao nói này, tao không biết mày đang nghĩ cái đ’ gì, nhưng tao và mày hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau, hiểu không? Đừng có lẩn tránh vì chuyện tao nói mày giống đứa nào, hay là hôm ấy tao làm gì mày? Mày đừng có lèo nhèo nhẩn tin hay gọi điện cho tao, tiền cảm thấy ko trả được thì tao cho. Thế nhé, tao không muốn dây vào mấy loại tiểu thư như chúng mày.

Rồi nó hậm hực cúp máy một cách vô lí.

” Tít tít tít”

“em xin lỗi”

Dai như đĩa đói, nó rửa thắm. Rồi tắt súp nguồn đi xong quay lại phòng với chị, thấy chị chấp chấp vái vái đặt mấy tờ 500 xanh lè vào đĩa, nó đoán chừng mình lại chậm chân, buổi đi lễ có lẽ đã thành công mỹ mãn.

Trên đường về nhà nó mới bật máy lên, may mắn là không có cuộc gọi nhờ nào. Thực ra thì cũng chẳng có, việc làm ăn của nhà bấy lâu nay do mẹ và chị nắm giữ, sim của nó chẳng hơn cái rác là mấy nếu có gọi nhờ thì cũng không phải là cuộc điện thoại quan trọng hoặc là của mẹ, hoặc là của chị hoặc là nhằm máy, à mà thiếu giờ thì cũng có thể là của một đứa giới ơi đất hời nào đó.

“Tít... tít... tít... ”

Chị ngó qua một cái rồi hỏi

- Lại con kia à?

- Vâng, dai như đĩa đói - Nó lẳng cái điện thoại ra ghế sau chả buồn đọc.

- Tao đọc nhé?

- Tùy chị.

- “em đợi anh ở chỗ cũ, em đang buồn quá, chẳng biết nói với ai, nếu anh không đến cũng đừng mắng em nữa nhé, em cảm ơn nhiều”- Chị nó đồng dặc đọc to.

- Thôi xóa hộ em.

- Hôm qua đi gặp nó à?

- Vâng.

- Có vui không?

- Không

- Nói thật nhé.

- Sao ạ?
- Cứ thấy nhắc tới nó mặt mày lại hơi cười cười.
- Không có đâu chị.
- Tại sao chứ?
- Sao cái gì? Em bảo không sao mà.

Im lặng

- thực ra- rồi nó lại là người lên tiếng trước- Em thấy con bé ấy cũng chẳng giống, chị có biết không khi em thấy nó ở trường, mặt nó non choẹt và khác hoàn toàn, chẳng qua lúc đấy, cái lúc mà nó xuất hiện, cái lý do mà nó tới đấy cứ như là được dàn xếp sẵn, giống y như ngày xưa, rồi hoàn cảnh gia đình, rồi cái trường nó học cũng thế, mọi thứ y hệt... khiến em cứ ngỡ ngợ, thật ra nó không hề giống, không hề giống chút nào- nó lăm băm một mình- hoặc có cái gì đó giống cũng rất gượng ép... Đờ mờ, em dài dòng vãi lờ, đại khái em không muốn quan tâm.
- Ủ, tùy thôi.
- Haizzz.. - Nó thở dài.
- Thế có qua với em nó chút không?
- Để làm gì ? Chị đỡ hơi à?
- Nếu đã không coi nó là gì thì đừng suy nghĩ quá như thế, coi như là đi gặp một đứa em đi, tao thấy nó cũng có chút gì đó... à ừm... lạ lạ.
- Thôi em nhường chị.
- Thế để tao đi.
- Vâng.
- Chỗ cũ là chỗ nào?
- Biết được nó, cứ như là em với nó hẹn hò nhiều lắm rồi ý, có 3 lần gặp nhau 1 ở bar, 1 ở quán phở 1 ở quán trà sữa.
- Alo, em đang ở đâu?
- Nó giật bắn cả mình khi thấy con chị tự tiện dùng cái điện thoại của nó đang vừa ngó đường, vừa định buông vô lăng giật lại thì bà ấy đã né người ngoài tầm tay của nó ừ ừ mấy câu rồi vất vội mấy ném trả nó
- Mượn tí, hi hi.
- Chị bỏ cái thói dùng chung đồ người khác đi nhé, em không thích - Nó hần học.
- Điện thoại tao mua mà, mày thông cảm tý - Chị lại cười cầu tài.
- Nó không nói gì bấm cửa kính oto cầm con điện thoại toan ném ra ngoài đường, chị nhìn thấy trợn ngược mắt nhanh tay vô lấy ném ra ghế sau, quát inh ỏi:
- Mày làm cái gì thế? Điên à?
- Nếu vì là của chị mà chị thích là gì thì làm thì để em ném mẹ nó đi còn hơn.
- Tao xin lỗi được chưa? - Chị quát, rồi bà ấy cốc đầu nó- Mày như là tới tháng ý- Đưa tao ra quán trà sữa xem con đỡ hơi kia thế nào.
- Biết thế.
- ...
- Lên không? - Chị đóng sầm cửa xe rồi vỗ vỗ kính hỏi nó.

Nó lắc đầu.

- thế trông xe cẩn thận nhé, thường nó qua hốt bây giờ đây.

Nó gật gật.

Bây giờ nó thấy không chỉ riêng mình nó lảm chuyện, mà chị nó cũng thật phiền phức. Nó bật ngả ghế ra sau và bật radio giao thông nghe tin tức.

Một lúc sau...

“rengggggggggg”- Chị gọi

- Lên tao bảo.

- Gì? – Nó làu nhàu – Không lên đâu.

- Có cái này hay lắm, không lên thì hối hận - Cúp máy.

Chị nó lại chiến thắng cái tính tò mò của nó, chưa đầy một phút sau đã thấy nó lê xác lên tới nơi, chị đưa nó cái ipad vẫn đang mở trình duyệt hắt hăm ý bảo mày đọc đi. Nó nhận lấy cái máy và nheo nheo mắt đọc dòng tin đăng trên fanpage

” Sự thật về độ ăn chơi của hotgirl trường X”

” Thùy Dương lớp trưởng lớp 12A2-Những tưởng là một cô gái giỏi giang, ngoan hiền gương mặt triển vọng cho ngôi vị miss của trường năm nay, nhưng Thùy Dương lại có mối quan hệ khá phức tạp với các thành phần giang hồ xã hội, đặc biệt là tên K (xin phép giấu tên) đây là chùm ảnh thân mật của Dương và K trong quán trà sữa gần trường

Ảnh- *Ảnh*

Còn đây là hình ảnh ngoài đời thực của dân chơi xăm trổ

Ảnh nó ngồi vắt vẻo trên bar... ”

Đọc đến đoạn này thì nó không còn muốn đọc nữa, nội dung đại khái là bày tỏ sự quan ngại sâu sắc về hình tượng một hot girl cấp trường đang trong thời kì sa đọa và ánh mắt nhìn đầy kì thị về một anh giai giang hồ cấp phường. Nó vắt toẹt tờ báo xuống bàn toan nhổ bãi nước bọt, rồi lại thôi vì sàn nhà ở đây có vẻ mới lau

- Đọc rồi? Làm sao?

- Mày thôi cục đi mày- Chị cau có, rồi quay sang an ủi con bé- Chị biết đưa nào làm cái này.

- Em cũng hơi hơi đoán ra. Cái này không như người lớn bọn chị, em vẫn là học sinh tự dưng có chuyện thể này mang tiếng, chẳng dám nhìn mặt ai nữa. Sáng em đi học mọi người cứ nhìn em cười cười, đến lúc bạn em nói em mới biết chuyện. Chán nản bỏ học ngồi đây luôn.

- Sợ mang tiếng vì quen biết bọn tao chứ gì, đúng mẹ nó rồi, bọn tao căn bã đâu tốt như chị em nhà chúng mày. Hôm qua, chị mày nó còn định tổng tiền tao mới bỏ mẹ chứ. Lần sau chọn bạn mà chơi, nhớ. Thế mày gọi tao tới đây để làm thêm bài nữa cho đủ bộ à? - Nó làu bàu.

- Cũng không hẳn là tốt lắm, chỉ là quan hệ bình thường thôi. Hai chị em gần nhà, bố làm cùng cơ quan, cùng chức vụ, lại học cùng trường. Hai gia đình lúc nào cũng bị so sánh với nhau, lúc nào em cũng cố gắng nhường nhịn để chị ấy phần hơn nhưng chẳng bao giờ vừa lòng được chị ấy hết. Không nghĩ là vì chuyện thi miss của trường mà chị ấy còn làm cả cái trò mèo này.

- Vãi hàng con em, thì ra là buồn chuyện thi hoa hậu. Đau ruột- Nó quay sang chị- Chị đã thấy phí xăng chưa?

- Mày thôi cái kiểu nói xúc xiểm hằn học ấy đi.

- Ồ.. - Nó tỉnh queo cho tay ngoáy mũi.

- Em chẳng quan tâm tới chuyện ấy, em sợ bố em mà nhìn thấy lại chẳng ra làm sao.

- Chị nhìn bố em chắc chẳng có vẻ là người chăm vào facebook đâu, còn nếu có đứa muốn chọc vào mà gửi tận tay cho ông ấy thì hy vọng ở cái vị trí đấy bố em đủ thông minh để nhìn ra âm mưu trong đó.
- Vâng, hy vọng thế.. - Con bé thở dài
- Thế trưa rồi tan học sao không về đi? Hay để chị đưa về nhé.
- Không em đi xe đạp mà, với lại chiều ở lại học thêm luôn, tí em đi mua cái gì ăn qua loa thôi, em chưa ăn sáng.
- Ăn xôi nắm không? Để chị đi mua nhé, chị cũng chưa ăn sáng.
- Dạ thôi...
- Khách sáo gì, cười cái chị xem nào, trông mặt lợ lem có kinh không?
- Thì ở nhà em vẫn bị gọi là Lem mà, hihi.
- Mà- Chị quay sang nó ra lệnh- Ra Lò Đúc mua tao mấy suất xôi nắm.
- Đ'
- O... cái gì đấy... bắt à?
- Ai mời thì đi mà mua, em mời à?
- Không mời thì mày ngồi im đấy tí về thì đừng có ăn? Đưa chìa khóa xe đây.
- Thèm vào- Nó lè lưỡi, rồi tiện tay với cái ipad - mượn tí, máy có chém hoa quả không?
- Dạ, không có.
- Nó ngó ngó cái máy tìm kiếm một hồi
- Máy mày ko có game gì à? Có tài khoản itune không?
- Em không biết.
- Mày nên cái ipad tàu mà dùng, phí của.
- Em có biết đâu, cái này được người ta cho.
- Vãi cả cho, bố mày cho à?
- Không có chú ở cùng cơ quan đi nước ngoài về mua biếu, em cũng chẳng rõ nữa. Nhà em nhiều mà.
- Ờ... ờ... không phải khoe của, bố mày làm to lắm hử.
- Anh hỏi kì thế, em không biết - Con bé nhăn mặt.
- Tưởng mày không biết câu. Tao tải cho mấy trò mà chơi nhé.
- Thôi không cần đâu, em chỉ hay onl face thôi mà.
- Thế tao tự tải rồi xóa.
- Thế để lại trò nào hay hay cho em nhé -* cười toe*
- Hay là trò nào?
- Pikachu có không?
- Nó cau mày lăm bằm “mày tốt nhất nên mua cái máy tàu, nó cài sẵn đấy” tuy nhiên vẫn đành lòng mò mẫm trò chơi hồi ấu thơ ấy. Tự nhiên có đứa vỗ vai nó
- Đây là nhân vật nổi tiếng trên face trường em ngày hôm nay đấy à?
- Bỏ cái tay ra khỏi vai tao, to chuyện bây giờ đấy - Nó chẳng thèm ngẩng mặt lên vẫn cầm cúi chọt hoa quả.

- Đúng là dân xã hội, chưa ai khảo đã lôi bản chất ra rồi.

- Có vấn đề gì với mày không?

- Anh thôi đi- Con bé quá, nó chẳng biết là quá nó hay thằng kia, nhưng chắc chưa đủ gan quá nó, hy vọng thế- Anh đến đây làm gì?

- Có đưa em ở đây hôm nay báo tin lạ, anh tò mò qua ngay tình cờ lại gặp em ở đây. Đây là cái gọi là tốt đẹp hơn anh mà em nói đến à?

- Anh đừng có nói bừa, không như anh nghĩ đâu. Nhưng chắc chắn là anh em tốt hơn cái lại bản tuổi nhà anh nhiều đấy.

- Em đừng có nhắc lại chuyện ấy, chuyện hôm đó... Mà thôi, thì đã sao. Em hỏi mọi người xem anh với hần ai tốt? Ít nhất anh cũng có học hành tử tế đằng hoàng...

Đm, lại nói đến chuyện có học, đời nó dị ứng nhất là chữ học, sao chúng mày cứ nhất định phải lôi chuyện học hành bài vở ra mà sỉ nhục bố mày thế? Máu nóng nó sôi sục, tai giật giật, cũng phải mất vài giây nghĩ ngợi nó mới đủ can đảm cầm nguyên cả con ipad phi vào mặt thằng kia chỉ tay giọng hầm hè

- Mẹ mày, tao không nói gì thì mày tưởng tao điếc phải không?

Nó đứng chỉ tay năm ngón ra vẽ cực hùng dũng như thể một vị anh hùng ẩn dật trong truyện chương Kim Dung tới giờ phút quan trọng mới xuất hiện chói lòa như sao. Đang dương dương tự đắc vì hành động anh hùng của mình, thì hai ba đứa kia lao tới giữ tay nó lại một thằng đâm liên tục vào bụng nó như đâm bao cát. Thằng vừa bị ăn cái ipad vào mặt kia quát

- Dừng lại.

Mấy đứa kia nhả tay ra, nó ôm bụng gập người xuống... đau vãi. Thằng kia lau lau mấy giọt máu trên mép (chắc rách môi) rồi cười khẩy

- Để tao cho mày thấy là đến đánh nhau tao cũng có học hơn mày.

Nó đợi chừng mấy chục giây, cơn đau dịu hẳn rồi nhếch mép cười nghĩ bụng ” để xem, bố mày thân vào tù ra tội, nếu đánh 1-1 thì ăn nhau độ liều, nếu cần tao chọc mù mắt mày chỉ bằng một ngón tay thôi” rồi đứng thẳng người vỗ vỗ tay ra vẽ nghênh chiến như kiểu quân tử thật thà

- Thôi ngay đi- Con bé hét lên.

Nó chưa kịp quát con bé im mồm thì chỉ loáng thoáng thấy thằng kia tung một cú đá lộn vòng cầu trên không (uầy ui, đẹp vãi, ngưỡng mộ vãi) như kiểu phim chương gót chân bồ đúng vào gáy nó gù xuống theo đà, đầu nó đập thẳng xuống đất, tiếp đất ngay bằng mũi. Tối tăm và gục luôn tại chỗ. Quá nhanh...

- Đ... m chúng mày, cái gì thế này...

Chị nó đứng ở cửa la lối chói tai tay vẫn vung vẩy mấy bịch xôi hùng hục lao lại như thấy ăn cướp. Lúc đấy nó đoán chừng bà ấy rút đầu được cài rùi cui điện, vì có mấy tiếng tạch tạch rợn người, nghe đầu cũng có thằng nằm gục xuống một bãi miệng ú ớ cùng nó luôn. Sau đó là tiếng bà ấy gào ầm ỹ, không ra khóc, không ra giận cũng không ra đe nẹt

- Bọn chó này thả tao ra, chúng mày có biết bà chúng mày là ai không? Chúng mày chuẩn bị gọi bố mẹ chúng mày đào mả đi.

Tiếng bàn ghế đổ vỡ loảng xoảng, chắc là sản phẩm của bà chị nó trong lúc quấy lộn, nó cố gồng mình toan đứng dậy nhưng mắt mũi vẫn một màu đen kịt, gáy trái đau chói, mồm mẫn mẫn nhoe nhoét máu. Nhóm được mông lên chừng mấy phân nó lại nằm gục xuống luôn một bãi... bất lực. Tiếng bước chân hùng hục chạy ra tiếng người can ngăn, gái trai già trẻ đủ cả, chắc khách và chủ quán đã ra. Mẹ, không chừng mấy phút nữa lại có cả phường tới, lại rách việc rồi đây.

- Chị Linh... **#@#@4)(*&& chúng mày, đánh chết cụ chúng nó đi

Cứ tưởng kết thúc rồi hóa ra chuyện hay vẫn còn ở phía sau, tiếng bước chân rầm rập nền nhà, tiếng đồ đạc loạn xì ngầu cả lên, nó đổi sang tư thế nằm nghiêng cổ mở mắt ra nhìn xem quần cứu viện ở đâu đến. Lại

hoắc... Thôi mà mặc kệ, làm việc tốt là được. Nói chung không màu mè cho lắm, một lũ xăm trổ đầu trọc làm việc đúng kiểu dân đầu đường xó chợ nhà mình, mấy thằng quây một đám đá túi bụi chủ yếu vào mặt và bụng vừa đánh vừa chửi vừa đập phá thị uy. Nó hả hê khi thấy thằng vừa cho nó ăn đất bầm dập mặt mũi, máu me be bét. Mọi người sợ vạ lây dạt ra chạy toản loạn. Xem chừng dần mặt đã đủ một thằng nhỏ toẹt bãi nước bọt vào mặt thằng đang nằm dưới đất

- Cho chúng mày sáng mắt ra, dám động vào chị bọn tao à?

Sự việc đáng lẽ sẽ dừng lại ở đó với những thằng biết điều, bên nó có thể thu dọn chiến trường và rút êm trước khi công an tới. Nhưng đời đ' nói được chữ ngờ cũng như đ' đếm được hết những thằng hâm, thằng kia- chính xác vẫn là cái thằng vừa cho nó ăn đất run rẩy ngóc đầu dậy lẽ nhè với đầy sự tự tôn và tự hào vào bản thân

- Chúng mày có đánh chết tao... Thì vẫn là cái loại du thủ du thực... vô học thôi...

- Cái con mẹ mày, vô học này- Thằng vừa nhỏ bãi nước bọt tiện chân sút một cái giữa mồm thằng nằm dưới đất khiến mặt nó bật ngửa ra đằng sau, quả này chắc rụng một hai cái răng là ít.

- Thôi đi, dừng lại- “Con bé áo trắng” này giờ thất thần đứng bất động như tượng cuối cùng cũng gào lên thảm thiết lao lại giữ tay thằng vừa giơ chân sút.

- Câm, ở đây chưa tới lượt mày nói - Thằng kia hất nó ra tiện tay vung lên tát một cái rõ kêu vào mặt con bé khiến nó mất đà ngã quỵ xuống sàn.

Đến đoạn này, sau này mỗi khi kể lại cho người khác nghe, ai bảo nó chém nó cũng đành chịu. Không hiểu sao khi ấy nó móc đầu ra chút sức lực tàn lờm cồm cồm dậy lao về phía thằng kia đâm như điên loạn vào mặt nó, đâm như thể chưa bao giờ được đâm vậy, thằng kia quá bất ngờ nên chuểnh choáng không đỡ kịp. Trong lúc nó đang lờng lờng như thế thì thấy gió sau tai mình lành lạnh nhói một vết dài rồi ướt ướt nóng nóng, không kịp quay lại đằng sau nhìn xem chuyện gì nhưng cũng đoán ra phần nào khi mà vừa nãy nó nhớ trên bàn có một chai cô ca thủy tinh của con kia đang uống dở...

- Chúng mày điên à? Em tao... em tao đấy.. - Nó vẫn còn lơ mơ nghe tiếng chị nó hét inh ỏi.

- Sao chị không nói sớm.. - Thằng kia lấp bắp.

Nói thật là đến đoạn này thì vẫn theo mô típ cũ của tất cả các truyện do kin_3689 viết thôi, nhân vật chính lại lịm đi ko biết cái lol gì nữa hết.

6. Chương 6

Cơn gió lạ

Nó ngợp ngợp vài ngum cháo loãng, nhạt thêch. Đầu vẫn buốt buốt vì vết rách khá sâu và dài. Cạo nguyên 1 mảng đầu, chị định dứt cho nó thêm thìa nữa. Nó nhìn quanh phòng một lần chỉ có chị và nó

- Mẹ đầu chị? Mẹ có biết không? - Nó ngược mắt dò xét chị, bà này chả có gì là quên ton hót với mẹ.

- À... ừm... Mẹ đi vắng rồi.. - Chị ngập ngừng.

- Phù... mừng quá.. - nó thở phào nhẹ nhõm- bảo em đi quảng ninh chơi mấy hôm, đừng bảo em nằm đây. Em không thích rắc rối.

- Rắc rối với mẹ???

- Thì chả...

- Bao giờ mới có thể bình thường như ngày xưa.. - Chị thở dài.

- Em không biết- nó cau mặt- Nhưng sẽ lâu đấy, chị biết em bướng mà. Chị có phải là em dâu. Thôi chấm dứt ở đây nhé, chuyện này bàn sau - Nó lườm lườm chị trước khi bà bắt đầu giảng về bài ca gia đình - Mà bọn kia đâu???

- Ai??? - chị tròn mắt

- Mấy đứa phang em?

- Thằng ắt ơ kia thì chị không biết, chắc có người qua vác nó đi viện rồi. Còn mấy thằng đệ... Ừm... chúng nó phải đi làm... lúc nào chúng nó vào xin lỗi em sau.

- Hê.. - Nó nhếch mép cười cay đắng- Bạn à? Chị có nhớ hồi em cấp 3 đi đá bóng ở Mỹ Đình rồi đánh nhau với bọn công nhân dưới đấy không? Em nhớ là lúc ấy em một mình cân 5 thằng, cũng bị đánh cho như chó. Nhưng mà lúc em vào trạm xá gần đấy có đủ 5 thằng quỳ dưới đất máu me be bét... Giờ thì sao? Mấy hôm trước em đi đá ngay gần nhà. Sân Bách Khoa chứ đâu, chỉ vào bóng hơi quá chân một chút. Mà thằng ôn con tầm lớp 9 thôi nó dọa đánh em khiến em cũng phát nản mà xách giày về. Hôm nay thì em lại ngồi đây và đến xin lỗi cũng chả có đứa nào. Cảm giác mình hèn và nhục không bằng một thằng ong ve của chị.. - Nó chưa chất cười.

- Là em tự nghĩ vậy thôi, mọi thứ vẫn thế.

- Thế đâu mà thế? Từ khi em về em cảm thấy mình hèn đi nhiều. Mà đứa nào nhìn em, từ thằng ranh con cho tới lão bộ đội già. Đều khinh khinh...

- Nếu thật sự có vậy thì do em chứ không phải do ai khác. Em xem lại mình xem, nếu em đáng để chúng nó tôn trọng thì đã không thế. Trông em lúc nào cũng ắt a ắt ơ...

- Như một thằng nghiện chứ gì??? - Nó cắt ngang lời chị- Một thằng nghiện bị mẹ tống đi tù nữa chứ.

- Là em tự nói đấy nhé - Chị sáng giọng

- Em đ'ngiện còn lâu em mới nghiện- Nó bật lại- Chị thấy em nghiện à?

- Mẹ thấy. Mày lại sắp sửa rồi đấy. Thôi đã thống nhất không nói nữa rồi. Mày ở đây đi. Tao sang xem con bé thế nào.

- Con bé nào? - Nó trợn mắt.

- Cái Dương, nó cho mày gần hai bát tiết đấy. May mà nó nhóm máu O.

- Cái gì thế? Chị thiếu máu à mà không cho được em?

- Tao với mày không cùng nhóm máu, mà máu mày cũng không sẵn như tiết lợn để mua. May mà nó trùng. Mày tỉnh tỉnh thì sang cảm ơn nó đi. Nó đang nằm ở phòng hồi sức cuối hành lang.

- Em chưa tỉnh - Nó hậm hực.

- Thế ngồi nghỉ đi. Tao đi mua cháo. Mày ngày xưa còn bê bết hơn thế này nhiều. mấy vết xước ăn thua gì. Ngồi nghỉ đi.

Chỉ còn một mình nó trong căn phòng trắng toát, sặc mùi ete. Nó vẫn còn nhớ lần gần nhất khi phải vào cái nơi na ná như thế này là khi nó ở trong "trường", được ăn một trận đòn chào buổi nhớ đời đập ngực ở sân bê tông. Nó không nghĩ là mẹ nó tuyệt tình thế, không bơm vào một đồng nào để nó chào thầy, chào bạn. Trước đấy thì gần như nó chỉ biết đến đánh người khác. Có chị vẫn đều đặn hàng tháng vào kí sổ giúp nó, tuyệt nhiên không thấy mẹ đâu, dù bà là người gián tiếp đẩy nó vào tù tội. Nó nói thật, nó không nghiện, nhưng là vì nó chưa kịp nghiện mà thôi. Cuộc sống trong trường tuy không phải là dễ chịu, nhưng nếu biết lặng im và không đối thuốc thì cũng không phải là quá tệ với một đứa thích suy nghĩ như nó. Nhưng từ ngày ấy, suốt gần 2 năm là lính phủ, nó cảm thấy mình hèn nhất hèn, ngại va chạm, ngại tranh đấu và tự nhiên suy nghĩ nhiều...

- Anh dậy rồi ạ? - Con bé thập thò đứng he hé cửa nhìn vào khiến nó giật bắn cả mình nở nụ cười méo mó:

- Mày dậy rồi à?

- Em có ngủ như anh đâu? - Nó lè lưỡi trêu - Hơi mệt chút thôi, choáng quá.
  - Hai bát tiết canh lại chả choáng - Nó pha trò
  - Khiếp, anh nói nghe ghê thế, hơn 300cc thôi. Nhưng mà em chưa hiến máu bao nhiêu nên hơi buồn và choáng chút. Chị đâu hả anh?
  - Đi mua cháo cho mày rồi.
  - Anh gọi chị bảo không phải đi nữa đâu. Em về đây, hnay đi cả ngày rồi, bố em vừa gọi.
- Nó cũng chột dạ, hồi còn đi học nó mà biến đâu không về ăn cơm nhà là to tội với mẹ nó. Con bé dù gì cũng chỉ là học sinh cấp 3, không chỉ là việc hôm nay, bố mẹ nó mà biết chuyện rồi lại to tội. Nó ngước nhìn qua cửa sổ, trời đã tối sầm. Trời mùa hè tối thế này cũng phải tầm 7,8h là sớm. Nó lo lắng hỏi con bé
- Về muộn có sao không?
  - Không anh ạ, nhưng em phải về trước 9h. Mọi hôm em đi học thêm chỉ tầm ấy là về. Mẹ em đi công tác rồi, còn bố đi đánh tennis đến đêm cơ. Vừa nãy bác giúp việc gọi hỏi thôi.
  - Ủ, thế ngồi đợi tí ăn gì đi rồi bảo chị Linh đưa về.
  - Thôi, em dặn bác nấu cơm rồi, hôm nay mệt nên về ăn súp yến. Hihi
  - Vãi l... khoe của - Nó nhăn mặt.
  - O... em xin lỗi.. - con bé ngại ngại xấu hổ- tại em thích ăn nên nói thế thôi L ko có ý gì đâu ạ. Thôi em về đây - Nó vội vàng đứng dậy định chạy ra khỏi cửa.
  - Khoan.. - Nó nắm vội lấy tay con bé kéo giật lại, xong như biết mình đã làm điều gì thất thố nó lại buông tay ra. Nhưng dẫu sao con bé cũng đứng lại. Dù vẫn còn quay lưng về phía nó. Nó ngập ngừng đôi chút, thực ra nó muốn nói là ở lại với anh thêm một chút được không, nhưng lại thấy như thế là vô lý quá, nó làm gì có cái quyền ấy. Nghĩ mãi, cuối cùng nó ngập ngừng- (Tao)... cảm ơn... (chữ tao nó buột miệng nói ra nhưng rất bé, vì sao đó nó đã kìm lại được).
  - Có sao đâu anh, lỗi là do em mà - Con bé cười toe- anh đừng sợ em khỏe lắm, mà ng ta bảo thi thoảng hiến máu là béo ra ý.hihi
  - Ủm... nếu có chuyện gì... Nếu bọn kia gây khó dễ... cứ bảo tao nhé.
  - Chắc không có chuyện gì đâu anh - Mặt con bé đánh lại- Em sẽ tự giải quyết được. Bố anh ấy làm dưới quyền bố em, em nghĩ là hẳn cũng không dám hé răng nói nửa lời. Em chỉ muốn đâm vào mặt nó một cái nhưng không thể - Con bé rưng rưng.
  - Nếu em cần, chuyện khác anh không dám hứa nhưng đánh đấm thì anh có thể làm được - Nó vô tình đổi cách xưng hô rất tự nhiên như thể buột miệng.
  - Không cần đâu anh ạ. Chỉ trách em yêu phải thằng nông dân. Hỳ- Con bé gượng cười- Cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi, nếu có chuyện em sẽ nhờ anh sau.
  - Nông dân à? Mày cũng biết từ ấy à?
  - Trước thì không, giờ em biết rồi anh ạ. Cũng may em còn quá nhỏ để nghĩ đến hôn nhân, dù có lúc em cũng ảo tưởng là như thế. Nếu không chắc em còn bị lừa nhiều. Hẳn chỉ lợi dụng gia đình em, bố mẹ em để vào Bộ làm thôi, chứ thực ra chắc cũng chả có tình cảm gì.
  - À..ừm... thôi dù sao cũng qua rồi. Thà thấy sớm còn hơn thấy muộn.
  - Anh không hiểu đâu. Anh ấy rất tốt. (chuyển ngay từ hằn sang anh ấy luôn ==!). Trước em thi miss của trường, anh ấy thức cả đêm dạy em đánh đàn rồi đệm đàn cho em hát, sừng hết cả tay. Rồi có lúc anh ấy đi cả đêm, đến nhà em chỉ để mua cho em gói bánh em thích... hức. - Lại khóc
  - Ờ thì là thế, nếu mà nó không thế thì sao chán được mày và những con khác - Nó tỉnh bơ- Còn nhiều cái còn kinh hơn nhiều, đây là mày chưa được thưởng thức thôi. Con gái thì lúc quái nào cũng chạy theo những thằng nói ngon nói ngọt, chiều chuộng nó. Đời chả có gì là không có mục đích cả, ăn nhiều đường quá thì

bệnh vào người. Nhưng đời nó là thế, mấy thằng yêu thật lòng thì lại âm thầm hơn là công khai sự quan tâm, không đúng ý chúng mày - Nó cũng cười, nghĩ đến chuyện nó ngày xưa mà nó lại cười.

- Có lẽ thế, có lúc em nghĩ đến đủ thứ chuyện. Em cũng hút thuốc.. - nó trợn tròn mắt nhìn con bé... Nhưng mà không hút được.. - Nó nghe thấy thế tí nữa phì cười vì cái sự đua đòi trẻ con của con bé.. - Trước cái hôm em bắt gặp ng ta ở nhà nghỉ, em đã biết người ta có người khác lâu rồi, mà không phải chỉ một người, em cũng từng đứng trước cửa phòng người ta lặng lẽ khóc mà người ta và người con gái ở trong không hay biết, có những lúc người ấy nói dối em đi nước ngoài mà face vẫn hiện là ở Nha Trang, Đà Nẵng, em cứ cố cắn răng chịu, chỉ cần người ấy yêu em, em có thể chấp nhận những ng kia chỉ là trò chơi qua đường, chuyện hôm anh gặp em chỉ là giọt nước tràn ly thôi...

- Nó ở xóm trọ à? - Nó vô duyên cắt ngang câu chuyện.

- Không, ở nhà, nhưng em có thể tự do ra vào nhà ấy, em có chìa khóa mà. Có những lúc em chán nản lắm châm cả bao thuốc lên rồi chọc và người mình cho cháy da cháy thịt. Sợ bố mẹ thấy chỉ dám chọc vào chân, rồi cũng lấy dao lam rạch ra như ai... Hi hi.

Nó sững người khi nghe con bé kể chuyện, mắt trợn ngược. Nếu đây là người thân của nó, nó sẽ cho ăn mấy cái tát. Tát cho con bé tỉnh ra thì thôi.

- Mày thật ngu ngốc, tao không thể hiểu nổi chúng mày - Nó gầm gừ nơi cổ họng.

- Anh dĩ nhiên là không hiểu rồi? Chuyện của em em đau lắm.

- Mày nghĩ mày đau à? - Nó cười khẩy- Mày yêu được bao nhiêu người? Được bao nhiêu lâu mà đã nghĩ mày đau? Lũ ranh con mới lớn chúng mày cứ dẫm phải hòn đá dẫm mà đã nghĩ rằng mình đau lắm đau vừa. Rồi tự đi hành hạ bản thân mà déo nghĩ ra cái thân chúng mày cũng là do cho mẹ sinh ra chứ không phải tự nhiên chúng mày có được...

- Thế mà em thấy hình như anh không thích mẹ.

- Đây là chuyện riêng của tao - Nó sầm mặt.

- Mẹ hồi xưa ngăn cản chuyện của anh phải không?

- Chị tao nói à?

- Chị ấy có loáng thoáng nói qua, ý ý là như thế.

- Tao kể chuyện của tao cho mà nghe. Để mày thấy là mấy chuyện trẻ ranh chúng mày chưa đáng phải thế, tao không hành hạ bản thân vì tao đã va vấp quá nhiều nên ko thể làm thế được, chứ không phải vì chúng mày đau mà tao không biết đau.

- Dạ.. - Con bé lí nhí.

- Tao và ny cũ học cùng nhau từ bé, nhà cũng gần nhau- Nó chậm rãi kể- Lúc nhà nó vẫn còn hàn vi thì nhà tao đã khá lắm rồi vì bố tao là dân buôn lậu biên giới. Tao vẫn nhớ mẹ nó hay sang nhà tao vay gạo, vay tiền rồi hứa sau này gả con gái cho mà tao buồn cười. Ở thế đấy, hai đứa lớn lên cùng nhau, học hành cùng nhau, đi học có đôi, có những lúc hai đứa bị trêu, nó phát khóc, tao lại phải dỗ, lại phải dọa dẫm đứa này, đứa kia để hôm sau hai đứa lại lon ton đi học chung, lại được chép bài tập của nó. Nói chung thời thơ ấu bọn tao là thế, lừa gần rơm lâu ngày cũng bén, chả có thứ tình cảm nào gọi là tình bạn trong sáng giữa nam và nữ cả. Cuối năm lớp 12 thì tao bảo với nó là tao yêu nó... Thời gian ấy, có lâu hơn môi tình bọ xít của mày không?

- Cũng lâu lâu.. - Nó khẽ trả lời

- Thế rồi năm ấy tao và nó thi đại học, nó bảo rằng nếu tao đỗ thì sẽ chấp nhận, quên không nói, lúc đấy nhà nó khác rồi, bố mẹ nó cũng dân kinh doanh nhưng mà kinh doanh chính ngạch, có tiền, muốn làm quý tộc hơn là làm con buôn. Còn nhà tao bắt đầu đang lặn từ đỉnh xuống dốc, bố tao năm ấy mất. Thật là nhục, ông ấy vì đi trả thù cho đàn em mà bị mất. Chả hay gì chuyện ấy mà kể ra. Lúc tao đỗ đại học cũng là lúc tao và chị gái phải cùng mẹ gánh lên vai cái gọi là trách nhiệm gia đình. Cuối cùng thì tao quyết định bỏ học sau khi mà thấy nhà mình đã mất gần hết anh em, gần hết mối hàng ở biên giới, gần hết công việc

làm ăn béo bở ở HN. Chị tao, đừng nhìn bà ấy mà coi thường, bà ấy cũng học xong Đh rồi, trước mỗi năm bà ấy đi Sing một lần, bạn bè ở Pháp, Úc thi thoảng gửi đồ về cho. Năm 2005 khi mà dân Vn chưa chắc đã biết đến LV và salvatore ferragamo thay cho balo đi học rồi. Thế mà bà ấy phải từ bỏ tất cả, từ bỏ công việc đã được hứa hẹn, lẫn lộn cùng mẹ và tao. Bạn bè quý tộc cũng xa lánh dần, túi bà ấy dùng cũng chỉ là túi hàng chợ đêm Bồ Hồ. Lắm lúc nghĩ mà thương chảy nước mắt. May mắn là thời điểm khó khăn nhất ấy người ấy luôn ở bên tao. Đừng cười, nghĩ lại lúc ấy tao như một bãi c*t trâu, còn người ấy thì chẳng khác gì bông hoa nhài đang rực rỡ. Tao có lúc phải cắn răng lại mà tự hứa nhất định không bao giờ làm gì có lỗi với cô ấy. Tao vẫn tự hào một sự tự hào khiến người khác phải cười, là dù tao làm công việc như thế nào, dù tao là dân xã hội nhưng tao giữ được tình yêu trong sáng của một đứa trẻ con, tao chưa hề làm điều gì đi quá giới hạn với cô ấy... Cũng như với bất cứ con hàng nào trong bar nhà tao.. - Nó nhấp một ngụm nước cam trên mặt bàn lên giọng nói tiếp- Có thể tao ngu ngốc, có thể đó là lí do để hai đứa tao không có một thứ gì ràng buộc và trách nhiệm với nhau, nhưng tao chưa bao giờ hối hận về điều ấy. kể cả bây giờ, nếu được quay trở lại, tao vẫn sẽ làm thế.

- Anh là người tốt.. Em biết thế từ lúc gặp anh...

- Nhưng thật ra là tao đ' tốt, tao vô tâm, tao lao đầu vào công việc, trong khi hàng đêm, tao phải vất vả chạy vạy ở bar không đưa cô ấy đi chơi, xem phim như người khác được, ban ngày tao chết mệt ở cửa hàng lo toan tính toán đủ thứ cũng không quan tâm được quá nhiều đến người ta. Tất cả những gì tao làm để sau này tao có thể buông tay, lo cho gia đình mình và hạnh phúc của cô ấy. Chuyển sang làm một cái gì đó lương thiện hơn, để mẹ tao dưỡng già, để chị tao có cửa hồi môn, để vợ con tao cuối tuần lại có thể đi chơi đây đó mà không đắn đo vì kinh tế. Có những lúc tao gục ngã. Rồi lại đứng dậy vì tao còn cả hạnh phúc tương lai ở phía trước. ấy thế mà... Đời đ' như mơ đâu em ạ. Có một câu nói mà tao sẽ không bao giờ quên suốt cuộc đời này : " Không nên để đàn bà quen với sự cô đơn, bởi một khi họ đã quen rồi, họ sẽ không cần mình nữa". Tao lo toan mọi thứ, lo cho tương lai, mà quên mất thực tại là tao đang để cô ấy cô đơn, có lẽ đó là nguyên căn của mọi vấn đề...

- Chị ấy theo người khác ạ...

- Không hẳn thế, nó đi nước ngoài, du học, bố mẹ nó muốn thế. Tao đã quá vô tâm mà không biết không hỏi han điều đó. Trước khi bay một tuần, người ấy mới nói tao nghe, bảo là 2 năm không quá dài để thử thách tình yêu. Tao điên dại hết cả lên, mày có biết suốt 1 tuần đấy không có ngày nào, tao không quỳ trước cửa nhà nó giữa đêm, mong nó đừng đi, đừng bỏ tao ở lại một mình. Cứ mỗi khi xong công việc trên bar, tao lại phi xe xuống và quỳ ở đấy. Thật nực cười là đến lúc ấy rồi mà tao vẫn còn nghĩ đến chuyện đi làm. Gia đình nhà nó chửi tao, gia đình tao chửi tao. Tao mặc kệ/ Ừ, nó thế đấy. Và sau đó thì người ta bay

Im lặng...

- 1 năm đầu, khác mức giờ, tao nhắn tin, chat yahoo nhiều lắm. Chúng mày giờ chắc chả biết nó là cái gì. Tao nhớ những lúc để dòng stt nhớ em đến điên dại ở đầu, hai đứa không ở gần nhau nhưng vẫn có thể nhìn thấy nhau, vẫn có thể nghe thấy nhau, vẫn có thể cảm nhận suy nghĩ của nhau qua những dòng stt. Hơn hẳn mấy cái dòng face vô cảm bây giờ. Thế nên tao chẳng dùng face trừ khi bắt buộc. Cho đến một ngày, người ấy nói, bên đó cuộc sống tốt hơn, bên đó có một người đồng cảm, bên đó rất vui, bên đó rất lạnh cần ai đó ôm... Thế đấy, và lúc ấy là lúc bọn tao chấm dứt tất cả...

- Em xin lỗi đã khiến anh nhắc lại chuyện cũ...

- Lỗi gì, mày có biết, tao đi qua tất cả những con đường. Con đường nào cũng làm tao cay cay mắt. Con đường nào cũng thấy kỉ niệm. Tao làm cả thơ. Buồn cười lắm không, những bài thơ có câu "anh hận những con đường". Tao khóc nhiều, đi nhiều, nhưng không phải vì thế mà tao tự làm thương bản thân. Tao giữ cho cái xác của tao lạnh lặn để cho cái lòng dạ nát như tương của tao rồi... Vì tao còn một gia đình phải sống.

- Vâng...

- Nhưng mà đây là trước khi tao biết có thứ khiến tao quên đi được tất cả, hơn cả rượu, hơn cả thuốc, và sau đó mẹ tao cho tao đi tù. 2 năm tao cứ nghĩ đi 2 năm về tao sẽ quên được phần nào đó... ngờ đâu mày thấy đấy. Tao quên sạch. Thế nên mày đừng có nghĩ mày sẽ thế nọ thế kia, sẽ không bao giờ sống thiếu người

ta được, sẽ chết hay thế nào đó. Đó chỉ là cảm giác nhất thời thôi. Rồi sau này mày lớn lên thêm, mày sẽ thấy mày bây giờ thật ngớ ngẩn và trẻ con. Đừng làm gì để sau này, chính mày phải hối tiếc cho mày. Hãy cứ đi chơi nhiều vào, hãy cứ làm cái gì mày vui. Nói chuyện bạn bè- bạn tốt ý nhé. Rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

- Ừ hừm.. - Chị nó đẩy cửa bước vào- Tôi có làm mất tự nhiên của anh chị không nhỉ???

- Chị.. - Nó cười gượng gạo, dù sao thì mọi cái nó cần nói cũng nói xong hết rồi, nếu nói thêm nó sợ nó lại nhoe mắt đi. Và rồi lại làm mất cái vẻ đẹp trai lạnh lùng vốn có của mình - Mua cháo về rồi đấy ạ.

- Dương ăn đi cho nóng, chị mới mua cháo gà đấy. Chẳng biết em có thích ăn không - Chị mở cặp lồng lau lau cái thìa đưa cho nó.

- Em không đói chị ạ - Con bé lắc lắc đầu- Với cả em phải về ngay.

- Thế à, tiếc nhỉ, bao công chị đi mua - Chị nó xị mặt xuống.

- Nhưng mà em hay ăn đêm, chị cho em mang về được không - Con bé lại cười đáng yêu cực - Em hứa sẽ trả lại chị cặp lồng, được không ạ?

- Được, hihi - Chị cũng cười theo và cốc đầu nó- Ăn đêm vừa thôi kẻo béo mồm ra đấy em ạ.

- Em biết rồi ạ. ^^

- Để chị đưa về nhé???

- Thôi, để em đi taxi về trường em để xe đấy mà.

- Có đi được không, thôi nếu ngại thì đi taxi về nhà luôn đừng lấy xe nữa, em mới mất máu sợ đi lại choáng ngã ra đấy thì khôn.

- Vâng thế cũng được.Thôi em về chị nhé, em cảm ơn vì chỗ cháo ạ.

- Ngốc, chị cảm ơn em còn chưa hết nữa làm

- Em có lỗi, không bị mắng thì thôi còn cảm ơn gì L

Con bé lạch bạch như vệt đi ra khỏi phòng, nó ngồi thẩn người nhìn theo. Rồi nghĩ một lúc nó vùng ra khỏi chăn và bảo chị:

- Đưa em chìa khóa xe, nhanh lên.

- Mày đi đâu? Nằm đấy- Chị trừng mắt.

- Em không đi đâu cả nhanh. Bực mình

Ngoài đường, phố khuya đã dịu mát hơn nhưng vẫn ồn ào và tấp nập. Nó đứng trước cửa bệnh viện, thở hồng hộc như trâu điên, đánh mắt nhìn khắp nơi may quá con bé vẫn chưa đi mất, nó cầm cái túi đưa cho con bé vừa thở vừa nói

- Cầm lấy này

- Dạ.. - Con bé ngạc nhiên

- Mày cầm lấy, tao trả mày mà

- Nhưng...

- Không nhưng cái gì hết, tao nợ mày chứ không phải mày nợ tao.

- À ừm. - Con bé đón lấy chiếc túi, lục lục hết các ngăn lấy ra một đồng đồ rồi đưa lại cho nó cái túi – Anh bảo chị Linh là em tặng chị ấy, coi như cảm ơn vì chỗ cháo, túi tuy hơi cũ nhưng mà là tấm lòng của em, mong chị ấy đừng từ chối.

- Mày dở hơi à? - Nó trợn mắt

- Ô hay, anh hay nhỉ, em tặng chị ấy chứ có tặng anh đâu, anh chỉ có nhiệm vụ đưa lại thôi. Nếu chị ấy ko lấy thì tính sau. Biết chưa?
  - Hừm... đàn bà lắm chuyện...
  - Em còn con gái nhé :P hiihi. Anh mới lắm chuyện ấy.
  - Tao không thích mang ơn người khác...
  - Thế anh trả ơn đi J
  - Trả thế nào
  - Anh bảo em cứ làm gì em thấy vui, giờ em thì thoải mái muốn đi chơi nhưng lại sợ bị bắt nạt, nếu mà đi với anh thì rất yên tâm, hiihi. Anh khi nào khỏi có thể đưa em đi chơi được không?
  - Hmmmm... được
  - Hứa nhé? - Mắt con bé sáng lên
  - Hứa, lắm chuyện - Nó đỏ mặt bối rối
  - Ngoắc tay nào.. - Con bé gơ ngón út tinh nghịch
- Và đây là lần đầu tiên nó chạm tay con bé, một cái nắm tay vô tình khiến tim nó thay đổi nhịp đập, bàn tay con gái mềm và ấm áp, đã bao lâu nó không cảm nhận được. Có một người đứng trên tầng lửng lẽ ngầm hai đứa trẻ con qua ô kính và khẽ cười...
- Phố phường tấp nập xe cộ qua bình thường như mọi ngày, chỉ có góc phố nhỏ này, có một cái gì đó đổi khác... một cơn gió lạ đang thổi qua đâu đây...

7. Chương 7

Khởi nghiệp

1 tháng sau đó...

- Đâu quay ra đây chị xem cái nào? - Chị nó vuốt vuốt cái lưng áo sơ mi của nó cho phẳng - Chẹp... chẹp.. - Nhìn ra đáng giám đốc rồi đây.
- Đốc cái khi- Nó nhăn mặt- Em cảm nhất là sơ vin đóng thùng.
- Không chỉ là hôm nay, mà sau này bất kể ngày nào em cũng phải ăn mặc như thế - Chị nghiêm sắc mặt- Em nên nhớ giờ em là quản lý, là người thay chị nắm 1/3 cổ phần của quán bar đó và tất cả cổ phần ở các quán bar còn lại. Em đừng để người khác nhìn em như một thằng ong ve bình thường. Những gì cần dạy, từ tác phong, cư xử, chị đã dạy em hết rồi. Đừng bôi tro trát trấu vào mặt em cũng như mặt chị đây.
- Giời ơi- Nó cười lảng- em đùa mà. Em rõ rồi bà chị khó tính của em ạ.
- Ngoan, biết điều rồi đấy. Xuống lấy xe đi. Nhanh.
- Rõ thưa bà cô tổ ạ.
- Á à... thằng chó... đứng lạiiiiiiiiiiiiiiiii.. - Chị nó rút cái giày cao gót toan ném theo nó đang chạy thực mạng trên cầu thang - Đi cẩn thận kéo lại tuột hết cả sơ-vin bây giờ- Chị cố gọi vọng theo và cười cái thằng em to đầu của mình.

Tại một nhà hàng nhỏ ven hồ Linh Đàm. Chị khoác tay nó xúng xính trong bộ váy dạ tiệc dài thướt tha và kiêu sa. Còn nó thì đóng một bộ quần áo, áo sơ mi kèm giày da cực sang chảnh. Một tay khoác tay chị đút túi quần, một tay cầm ly rượu vàng sóng sánh cùng chị đi hết các bàn. Điềm đi điềm lại toàn người trong “nhà” và “anh em” cả. Chị nó tươi cười hết hỏi người này lại chào người kia.

- Ôi trời ơi cái Linh, giờ ra dáng cô chủ rồi. Cái con bé con đen nhẻm hay khóc nhè ngày xưa giờ làm bà chủ rồi đây. Nào cung bác một ly, cung hỷ phát tài nào.

- Linh ơi là Linh, sao giờ em giàu thế anh làm sao dám tán em nữa đây. Thôi cho anh nâng cốc vì mối tình đơn phương này đi em.

- Này, nhất chị gái đây nhé, thằng em chỉ mong đến tuổi chị bằng nửa chị để lấy vợ thôi. Mà anh đâu sao không thấy - Một thằng nháy mắt trêu chị.

Nó và chị cứ thế điếu một vòng quanh các bàn nâng hết ly này đến cốc nọ. Chị nó mặt đã đỏ hồng hồng nhưng rất tươi tắn và lịch sự. Khác hẳn cái vẻ lắc lắc các tre con hàng ngày với nó ở nhà. Có vài người nhận ra và hỏi thăm nó. Có người tưởng nó là phi công khiến chị phải phì cười thanh minh. Cũng có một đám ong ve lần trước xin nó tí tiết thì rồi rít nín nó lại làm đôi cốc xin lỗi... Nói chung buổi khai trương có vẻ vui vẻ và yên ổn, đúng nghĩa. Dân làm ăn như nhà nó chỉ mong hai chữ bình yên, sợ nhất ngày rước thần tài có đưa đến quây phá. Chị nó buông tay nó, khẽ khàng bước lên bục cầm micro trình trọng nói:

- Ngày hôm nay, cháu rất cảm ơn cô dì, chú bác, anh chị em đã đến chung vui với con trong ngày hnay. Nhà hàng mới mở, con cũng chưa quen việc mong cả đại gia đình mình chiếu cố. Có gì các anh em giúp đỡ. Kiên.. - Chị vẫy tay gọi nó - Đây là em trai của con, từ hôm nay nó sẽ thay mặt con quản lý mọi việc trên bar. Hy vọng mọi người thấy nó như thấy con vậy. Nhất là mấy thằng kia- Chị chỉ tay về mấy đứa hồi xưa táng nó - Chúng mày phải coi nó như anh, cảm bắt nạt nó. Cả nhà mình nâng ly chúc cho việc làm ăn của đại gia đình thuận lợi và phát đạt được không ạ.

- Zoooooooooo...

Tiếng nói cười, tiếng hò reo ầm ĩ vang lên. Mọi người huyền thuyên trò chuyện, cười đùa ầm ĩ cả nhà hàng.

- Anh ơi - Một thằng bảo vệ kéo tay nó- có người gặp.

- Ai thế? - Nó buông ly rượu xuống bàn tò mò hỏi.

- Dạ, học sinh anh ạ. Em chả biết ai, nhưng nó gọi đúng tên cúng cơm của anh với chị Linh - Thằng bảo vệ gãi đầu gãi tai.

- Ủm... đợi anh...

Nó chột dạ. Con ranh này, lại dám trốn học vác xác đến tận đây cơ à. Không biết ai nói mà nó biết. Vừa vội vàng đi ra cửa nó vừa nghĩ.

- Con gió độc nào thổi mây đến đây thế? - Vừa nhìn thấy con bé, nó liền chào vội.

- Gì, em được chị Linh mời đằng hoàng nhé - Con bé nhăn nhó đánh mắt sang một thằng áo đen kính râm ôm giỏ hoa to tướng bên cạnh, ý chừng nhắc nó nói năng giữ miệng.

- À... ừm... hai người vào đi, để... anh (chữ anh bay ra ngưỡng thối cả mồm)... gọi người sắp bàn.

- Anh về trước đi... khoảng 1h quay lại đón em đi đến nhà gia sư. Đây là nhà đứa bạn cùng lớp em, anh đừng lo - Con bé khệ nệ đón lẵng hoa có dòng chữ " Cung Hỷ Phát Tài" to tướng rồi đùn vào tay nó- Anh làm gì mà ko đỡ giúp em, chả ga lằng gì cả.

Nó nhìn thằng vệ sĩ thăm dò, chỉ thấy hần cúi đầu khẽ gật một cái rất chuyên nghiệp rồi đảo bước đi ra xe. Con bé cười tươi, lon ton bầu áo nó nói thầm

- Trông anh hôm nay như xã hội đen HongKong ý.

- Móa- Nó méo mặt- trông tao men-lý thế này mà mày chê à?

- Ô hay, khen mà, khen mà. Tưởng anh thích thế- Con bé cười ngật.

- Mày lại trốn học đi chơi đấy hả, sắp thi rồi chỉ xớn xác đi chơi là nhanh

- Anh nhìn xem giờ mấy giờ rồi? Không để thầy cô ăn cơm à?

- Dương.. - Chị nó thấy con bé mắt sáng bừng lên vẫy vẫy tay gọi từ xa- Kiên dẫn Dương lên tầng hai đi. Có người dẫn vào bàn. Chị bạn chút.

Nó đặt lẵng hoa ở trên bàn, chỗ trang trọng và dễ thấy nhất rồi dắt tay con bé lên lầu, thực ra không phải nó lợi dụng gì đâu, chẳng qua cái cầu thang hơi dốc và khó đi một chút. Ủ, lí do chính đáng đấy chứ? Một con bé nhân viên mặc áo dài ra dẫn hai đứa nó vào bàn. Tầng hai là tầng của họ hàng người thân, con bé khép nép ngồi vào một góc bàn nhỏ cạnh lon pepsi. Bác nó thấy thế bật lon rót cho nó và cười:

- Ủi cha, cô bé này con nhà ai thế này, xinh quá?

- Em gái cháu đấy bác ơi, chẳng biết bố cháu rơi rớt ở đâu mà giờ mới tìm được - Chị nó cũng đang lững thững đi lên cầu thang.

- Không phải đâu ạ - Con bé đỏ bừng mặt lí nhí.

- Em của đứa bạn cháu, nó không uống được rượu, sợ ở dưới kia bị trên nên tống nên đây ngồi mâm bà già trẻ con - Nó đỡ lời.

- À ra thế.. - Bà bác nó gật gù- mà mẹ mày đâu sao tao không thấy?

Nó đánh mắt sang nhìn chị dò hỏi ý kiến, bà ấy nhanh nhẩu đỡ lời

- Mẹ cháu dạo này tự dưng yếu, lại thích về nông thôn nên cho bà về chăm cái trang trại dưới Hải Dương rồi ạ. Lúc nào cháu đánh xe đưa bác qua đấy chơi. Gớm bác trai thích câu cá ở đấy thì sướng phải biết, ao nhà cháu toàn thả rô phi với trắm thôi. Lại cả vườn ổi to tướng bác ạ.

- Cái dì này đến là lạ. Ngày trọng đại của con cũng chẳng vắng mặt về đến một lần. Mẹ mày rõ là bú đống nhé. Tao là tao chúa ghét ai bảo thủ - Bác nó vừa nhai rau rầu miếng thịt bò vừa chê bai.

Nó hơi chạnh lòng pha chút hối hận, cũng vì không giải quyết được mâu thuẫn với nó nên mẹ nó phó mặc cho ai chị em nó ở nhà về “ẩn dật”, chứ nào có bệnh tật gì đâu. Nó vẫn biết hàng ngày bà vẫn dõi theo hai chị em nó. Chị nó tối tối vẫn đóng cửa phòng buồn chuyện với mẹ. Nhưng nó cũng ngang và bú đống chả kém ai trong nhà... Haizzz, ai lại vạch áo cho người xem lưng bao giờ đâu...

- Nhóc con năm nay thi trường nào?

- Dạ, em thi đại học Ngại Ngữ cho gần nhà chị ạ. Đi bộ đỡ phải xe pháo.

- Ủầy, giỏi nhỉ, cố mà chăm học em ạ. Chơi ít thôi, dạo này tôi bắt quả tang cô cậu hay đi chơi lắm đấy - Chị vừa nói vừa gắp nó miếng thịt gà bỏ vào bát con bé.

Nó nhăn mặt lắc đầu nhìn chị, thường thì ở tuổi nó không thích tiếp thức ăn nữa, vừa vô duyên vừa thiếu vệ sinh. Nếu không phải người thân trong nhà thì sẽ thấy rất khó chịu. Nhưng chả hiểu sao con bé gấp lên ăn ngon lành, như thể chấp nhận cái sự quan tâm thân mật quá mức ấy.

- Có đâu chị ơi ^^ được có mỗi một lần đi xem phim ma. Hihi. Anh ấy ngủ gật, ngáy to đến độ tí nữa thì bị đuổi khỏi rạp.

- Bố lão - Nó dứ dứ cái đũa dọa nạt con bé.

- Lại chả, may mà hôm ấy rạp vắng có mỗi mấy đứa, em sợ quá lay lay mấy lần mới tỉnh.

- Chẹp chẹp, trốn làm đi xem lúc nào thế hả em?

- Trốn gì, em đi ban ngày.

- 5h chiều chị ạ, lúc ấy em đi học về, còn anh ấy chưa đi làm.

Tất cả bộ lô ba la nói chuyện như thể thân quen lắm. À... ừm... nó cảm giác ấm cúng như một gia đình, ruột như có lửa đốt, nhưng chắc chắn không phải do rượu... Thế là do gì nhỉ? Nó cũng chả biết nữa...

Hơn 1h sau, nó và con bé đi loanh quanh ở bên ngoài cho chị Linh ở lại bù khú với đám bạn. Khu Linh Đàm sạch, mát, thoáng đãng nhưng vắng vẻ, nhìn mấy căn biệt thự nửa cũ nửa mới nhưng cảm giác yên bình như không có bóng người ở. Dọc con đường đi ra bán đảo chỉ có nó và con bé mà thôi...

- Đông vui anh nhỉ, hôm nào cũng đông thế tiền để đâu cho hết.

- Mày mơ đi mày, tưởng giờ làm ăn dễ lắm à? Chưa kể còn đủ thủ tục này nọ, rồi tiền làm luật này kia, đau hết cả đầu.
- Thì cứ hy vọng thế... hỳ... anh ơi, sau này nhiều tiền mua nhà đây ở sướng, mát.
- Mua thì có liên quan gì đến mày không? - Nó lườm lườm.
- Ấy là em nói thế, chưa gì đã.. - Con bé xì mặt.
- Thôi, cắt cái bộ mặt bánh bao thiú ấy đi, lại sắp chảy nước ra đấy. Nhà mày nhiều tiền, sao không bảo bố mày mua cho?
- Bố em có nhà ở Hồ Tây rồi, nhưng cho thuê, chả được ở, chán. Với lại bố chê mấy khu này xa, đi lại khó. Hơn nữa bố mệnh hỏa, xung khắc tránh nguồn nước. Ôi viện đủ lý do.
- Ờ hờ...
- Anh này...
- Gì???
- Sau này anh bận thế, có được đi xem phim nữa không???
- Mày đang nghĩ gì thế? Có nhiều đứa rất là ảo tưởng, cứ được đi xem phim 1,2 lần, rồi đi ăn uống thế là nghĩ này nghĩ kia.
- Anh ám chỉ em à?
- Ờ đấy.
- Vâng, em thế thôi.
- Đùa chứ, lúc nào rảnh thì gọi, tránh gọi sau 8h tối.
- Thật nhá? - mắt con bé sáng rực lên - Mà anh không phải ra nhà hàng à?
- Không, đây là của chị Linh, tao không có phần ở đây. Nhưng nếu ổn ổn, thì nhà tao sẽ rút hết vốn ở chỗ khác và mở rộng thêm ra. Còn tạm thời trông vào chị ấy và mấy người bạn. làm ăn thì không dám mạo hiểm quá.
- Chị Linh giỏi thật ý. Ngưỡng mộ quá, giá mà có chị gái như chị ấy.
- Nhưng nhiều lúc bà ấy suy nghĩ nhiều, nhìn bà ấy thế thôi chứ nội tâm lắm. Tao chưa thấy bà ấy quý ai như mày, chắc tại mày vô tư quá.
- Thế sau này em sẽ quan tâm đến chị ấy nhiều hơn, thích có chị gái lắm.hihi
- Ừm.
- Mà anh vừa hứa gì anh nhớ không
- Gì???
- Đưa em đi coi phim ý.
- À ừ. Đi thì đi, Nhưng mà đợi mày thi xong đã.
- Chán thế.
- Thôi cô ạ, cô thi đi, thi xong rồi muốn gì cũng được. Tôi chả muốn bố cô đốt nhà tôi đâu.
- Vâng, anh làm như bố em là xã hội đen ý.
- Vâng, xã hội đỏ còn kinh hơn đen.
- Thế anh hứa là nếu em đỗ sẽ thưởng nhé.
- Ừ, hứa, mày đỗ thì tao sẽ mua vé của tất cả các phim ra liên tục từ lúc báo kết quả đến khi mày nhập học thì thôi.

- Ok,ngoác tay nào.

- Ngoác.

Giữa trưa nhưng trời nắng không gắt, từng làn gió thổi từ hồ vào dịu dịu. Nó cảm thấy vui vui. Tự dưng cay cay mắt, ngày hôm nay, có hai bàn chân đặt trong chốn giang hồ, nhà nó coi như bước được ra một rồi... Một bàn chân đặt nơi lương thiện... nếu sau này, có ước mơ gì, nó không dám nói trước. Nhưng có thể, có thể lắm chứ... chỉ thế thôi... nếu như con tim nó rung động thêm một lần nữa...

8. Chương 8

Bầy gà

- Anh ơi?

- Giẻ? - Tiếng nó làu nhàu qua điện thoại khi bị thằng đệ đánh thức lúc 8h sáng, đêm qua có thằng dở hơi nào làm sinh nhật quậy quá trời làm nó lên phòng tới tận 5h các anh mới tha cho về.

- Anh giờ còn làm cầm đồ không?

- Không, thời gian đâu mà làm. Cầm gì? Lấy số thằng Hải nhé.

- Dạ không, em có chút chuyện nhờ.

- Nói nhanh, bố mày vừa mới ngủ.

- Thằng bạn em, dưới Tân Mai, làm mấy phát bóng giờ bị người ta đến thu nợ. Anh ra mặt nói giúp em mấy câu được không?

- Mày hâm à? Chuyện tiền bạc nợ nần rõ ràng. Nếu bị thổ địa hành,tao có thể qua hòa giải, chứ giờ nó dây vào tín dụng bảo tao qua nói thế nào?

- Thằng này nó hơi ngu, cứ nghĩ trốn được nên chày bữa, ai ngờ bị bọn nó vác dao đến tận nhà. Đây dẫu sao cũng là đất nhà anh, anh ra mặt nói giúp em một tiếng cho nó giả nợ, bọn em đang xoay tiền. Chứ giờ ra ngoài thì chỉ có bị chém chết. Bọn em không xin cắt lãi, không xin khất nợ mà muốn anh qua xin cho nó được trả nợ. Nó sợ rồi. Đang đ'i ra máu rồi đây này.

- Thế đang ở đâu? - Nó làu nhàu

- Ở nhà em anh ơi. Anh qua đi. Chúng nó đang ngồi kín ngõ nhà em rồi đây này.

Nó uể oải ngồi dậy nhặt hết cái áo trong gầm giường tới cái quần trong nhà tắm,cái thắt lưng ở chân cầu thang,rửa qua loa cái mặt cho tỉnh táo rồi lếch thếch xuống Tân Mai một mình trên con wave ghê. Nếu không vì quá nể thằng em- đứa duy nhất vẫn gọi là nó anh, nước nôi điều dóm cho nó khi nó mới sa cơ thất thế ở trại về. Thì chắc nó chả bao giờ nhọc công thế... Luồn lách qua đoạn Trương Định, đâm sâu vào mấy khu tập thể. Mới đến được cái ổ của thằng kia. Dưới quán nước ở sân khu tập thể. Đúng là lỗ nhỏ vài thằng đội mũ lưỡi trai, tay dính mực. Nó cũng khéo léo khoác thêm cái áo chống nắng của chị gái che đi cái tay bẩn. Khu này sao lắm nhà tập thể phát hoảng, loay hoay mãi mới gửi được cái xe, xong lại hì hục leo lên tầng 5. Đến là oải, nó nhớ ra là tối qua nốc kha khá rượu và sáng nay chưa bỏ gì vào bụng...

- Thế làm sao kể anh nghe xem nào? - Nó hát hằm vào thằng ku đang ngồi co ro trong góc, mặt tái mét đi vì sợ.

- Em... đang nợ 50tr anh ạ...

- Sao nợ?

- Anh hỏi thằng kia kìa - Ku con chỉ tay sang phía thằng đệ nó.

- Mày lại đổ tao? – Thằng kia sừng sỏ- Sao lúc thắng cầm tiền không kêu khổ mà giờ đổ tao, tao đã bảo trận đấy Man nó rửa lăm, mày không tin, cứ phang nhiệt tình cơ. Giờ lại bảo hỏi tao là sao?
- Mày rủ rê tao.. - thằng cu con mếu máo chực khóc.
- Ồ... ờ... đứa nào cứ thích thể hiện là am hiểu bóng bính cơ. Bố tổ sư con gà. Đã gà còn tham.
- Thôi mày ngậm mệ nó mồm vào - Nó quát lên, rồi quay sang thằng ku con ôn tồn hỏi- Nhà em ở đâu?
- Nhà em dưới Linh Đàm anh ạ - Thằng ku lí nhí.
- Còn đi học không?
- Dạ em học Bách Khoa anh.
- Đại học à?
- Vâng...
- Đại học sao ngu thế?
- Em xin lỗi...
- Bố mẹ có khả năng chi trả không?
- Dạ, nhà em có. Nhưng anh đừng để bố mẹ em biết. Anh để em xoay.
- Xoay thế nào?
- Em bán hết xe rồi, bán điện thoại rồi. Em xoay thêm một chút nữa là được thôi.
- Thôi không phải cố nữa, bố mẹ em biết hết rồi.
- Sao anh biết? - Thằng ku hốt hoảng mặt đỏ ra- thế này thì em chết rồi, anh có chắc không? Thôi xong em rồi.
- Chắc khoảng 90%, đây là cách dân cầm đồ cho vay lăm, khi em đi trốn là em đã xác định đặt gánh nặng và trách nhiệm trả nợ lên vai bố mẹ rồi. Nếu bố mẹ em non gan hoặc bướng thì xác định là mấy ngày hnay nhà em toàn c*t và mắm tôm nhé, tiền của em là làm được thế rồi. Còn nếu nhẹ nhàng hơn, thì của nhà em mấy hôm nay chúng nó cầm trại rồi. Em đi được mấy hôm rồi?
- 1 tuần ạ...
- Anh chả hiểu em nữa, nhà em ở đây, em học ở đây. Thế em định trốn đi đâu? Giờ nghe anh, sự đã rồi. Cách tốt nhất giờ là về nhà đi. Bố mẹ có thể sẽ chửi mắng, có thể sẽ thế này thế kia. Nhưng chắc chắn đó là cách giải quyết bế tắc bây giờ. Em không lấp đt mấy hnay rồi đúng không? Anh đoán thế, vì có thể lúc đi chơi em đã xin phép là đi đâu đó, nhưng anh cá là lúc này bố mẹ em đang tìm em điên loạn hết cả lên.
- Dạ...
- Em cứ thế đi là đi à? Em không có một tí suy nghĩ gì à?
- Em sợ quá...
- Thế giờ em tính sao, anh nói này. Anh sẽ chỉ ra mặt giúp em khi mà anh chắc chắn rằng điều đó sẽ không ảnh hưởng gì đến anh và làm hại đến em, muốn như thế thì ít nhất là phải đảm bảo được lợi ích của lũ dưới kia- Nó chỉ tay xuống một lũ lũ nhố dưới sân- Anh cũng là người từng đi đòi nợ. Anh hiểu. Cách nhanh nhất và an toàn nhất là giờ em về nhà, nhận lỗi với bố mẹ. Thứ nhất, em là người có lỗi, thứ hai, bố mẹ em sẽ lo cho em, thứ ba anh biết là em sợ, nhưng không bố mẹ nào ăn thịt con cả, còn chúng nó- Nó lại chỉ xuống dưới sân lần nữa- anh không dám chắc.
- Im lặng một lúc lâu, im đến mức đủ nghe nhịp đồng hồ tích tắc một cách bình thản, mãi rồi thằng ku kia mới nói khê khàng
- em biết em đại rồi, anh giúp em, em không dám quên ơn...

- Anh không mong ngày anh sa cơ lỡ vận đến mức phải để các em giúp- Nó cười khẩy- Anh chỉ mong em rút ra bài học, chỗ của em không phải ở đây, em có học thì nên có khôn, đừng phí cơm gạo bố mẹ...

- Vâng...

- Em tên gì?

- Em tên Long ạ.

Nó lững thững nhấc mông lên, bước chậm rãi xuống dưới nhà đảo mắt quanh quanh một hồi, đánh giá sơ bộ có tầm khoảng 3,4 thằng. 2 thằng ngồi quán trà đá là chắc chắn, hai thằng còn lại có thể đâu đó quanh đây làm chim lợn. Nó cũng đảo mắt nhìn xung quanh, có tầm 10 người tất cả. Mấy ông già đang đánh cờ, một bà bán nước, một ông trông xe. Và mấy ng đang ngồi tán chuyện ở sân khu tập thể. Trong đó nó hy vọng nhất ở mấy ông đánh cờ, sẽ là người hăng hái nhất lao ra can nếu có biến xảy ra với nó. Chứ không trông mong gì ở cái bọn thanh niên chỉ chực đứng xem. Hít một hơi lấy tự tin rồi mạnh dạn bước lại gần hai ông anh đang bắn thuốc Lào, đây là lần đầu tiên nó sẽ thử giải quyết sự việc mà không phải động chân tay

- Em chào hai anh ạ?

- Mày là thằng nào? - Một ông hất hàm hỏi.

Nó hơi biến sắc chút, đáng lẽ dù là dân xã hội cũng phải có chút lịch sự khi thấy người lạ chào, nếu đối phương đã hỏi khiêu khích thế. Rất có thể, bên đó đã biết nó là thuyết khách để dè chừng. Đã thế chơi bài giữa luôn

- Dạ em là anh thằng Long, em em nó đang ở trên kia. Nhưng sợ nên chưa dám xuống gặp các anh. Em xuống đây là để nói chuyện với các anh ạ/ư,

- Mày bảo nó dẫn ngay xác xuống đây. Đừng để bọn tao cầu. Tao nói trước. Chưa một thằng nào dám trốn bọn tao cả. Hỏi nó muốn sống hay muốn chết đây - Một ông trợn mắt dằn mạnh ly nước xuống bàn.

Bà chủ quán hoảng quá lấp ba lấp báp

- Này xin các chú nhé, có đánh nhau ra ngoài kia đánh để công an gõ cổ lên phường, chứ đừng đập phá ở đây nhé.

- Bu cứ yên tâm - Hai ba thằng từ đằng sau lững thững bước lại từ phía sau. Chắc tưởng nó có ý đồ gì nên kéo ra dãn mặt - Thằng này nó mà ngộ nguậy, bọn cháu thịt luộc nó ngay - Nói rồi một thằng cầm cốc trà đá dốc ngược lên đầu nó.

Nước chảy tong tong trên đầu trần ngược xuống cổ nó. Nó cởi áo ngoài ra lau mấy giọt nước trên mặt trên cổ, và kì đi kì lại cái hình cá chép to tổ bố ở cánh tay. Cười.

- Em đến đây là để nói chuyện thôi. Nếu các anh muốn nói chuyện như anh em trong nhà với nhau- Nó vắt cái áo xuống ghế- Thì em cũng nói luôn, em là con nuôi bố Hải và mẹ Oanh ở Minh Khai, em mới đi trường về, trước cũng là anh em trong ngành cả. Nếu em không nhầm dưới này vẫn là đất của bố mẹ. Còn nếu- Nó dằn mạnh câu nói- Các anh cảm thấy muốn đánh em, thì em đứng im cho các anh đánh luôn, đánh xong mà tiền của anh nó về được túi anh, thì anh cứ đánh. Còn em xác định xuống đây nói chuyện một thân một mình, thì xin lỗi các anh, em cũng phải có chút bản lĩnh.

Nó nói chuyện nửa dọa nạt, nửa ve vuốt thêm tí khiêu khích, thực ra mặt thì cứng nhưng chính nó cũng vẫn còn run run. Nhờ chẳng may gặp phải lũ đầu đất, thì chả khác nào chọc vào tổ ong vô vè. May mắn thay, bọn này cũng không đến nổi.

- Bọn anh đúng là hơi nóng. Chú hóa ra là con Bố Hải, người nhà cả. Thôi anh em mình ra ngoài kia tìm quán café nói chuyện được không?

- Thôi không cần đâu anh? - Nó cười nhạt- Có gì nói luôn đây anh. Nhà em ở Minh Khai luôn. Nói các anh đừng cười, chắc các anh mới làm nghề. Chứ hồi xưa, em cũng như các anh, thích động tay động chân hơn là động mồm nên toàn hồng việc.

- À... em là em chị Linh phải không? Anh không nhớ tên, nhưng nếu ở khu ấy, thì chỉ có nhà chị Linh thôi.

- Mọi người thì biết chị và mẹ em nhiều hơn, nhưng em tên Kiên, mọi người nhớ giúp em. Em muốn đứng ra thương lượng giúp em em. Nhà nó chắc đang chày bữa, nhưng hoàn toàn có khả năng trả.

- Nhà nó có chút quan hệ với xã hội đỏ, nên tạm thời không làm gì được. Giờ chỉ có bắt ông con nôn tiền ra thôi. Thi thoảng dính vài nhà thế này rất mệt.

- Em hiểu, nhưng em sẽ tìm cách để thuyết phục nhà nó. Mà tạm thời nó cũng gom gom được ít rồi. Cho em 3 ngày, nếu 3 ngày em không giải quyết được. Tùy các anh xử lý.

- Ok - Một ông đưa tay ra bắt tay nó.

- Ok- Nó vui vẻ đáp trả- Anh em trước lạ sau quen, anh chắc cũng biết bar nhà em, lúc nào rảnh mời anh lên, lên cứ bảo phục vụ gọi em. Giờ em thay chị Linh ở đây.

- Rồi rồi, anh hứa.Ở HN thêm bạn bớt thù, bọn anh cũng chỉ là dân làm ăn. Có gì thất thổ em thông cảm.

- Vâng - Nó rút máy gọi cho thằng đệ, giọng lạnh lạnh- Đưa thằng Long xuống nói chuyện.

Một lúc sau, thằng đệ đã dẫn ku em xuống ngồi run run bên cạnh. Bà hàng nước có vẻ đã quen với mấy chuyện thị phim, này nên coi như không tham gia, miễn là chả ai động chạm gì tới quán của bà là được. Mấy ông anh thấy nó đứng đấy cũng không hăm dọa nhiều, chỉ để mình nó nói

- Em xem, anh đã đứng ra nói giúp em. Giờ em có 3 ngày để lo trả nợ. Trả thế nào thì anh em bàn bạc với nhau rồi. Em làm thế nào đừng để mất mặt anh thì làm.

- Dạ.. - Nó lí nhí.

- Anh cũng nói trước với chú em, chú em trốn bọn anh thế là không được. Phải người khác thì trà hay không bọn anh cũng phải dạy cho một bài học trước đã. Còn 3 ngày sau, dù có dù không chú cũng phải có lời với bọn anh. Bọn anh không thừa cơm mà chạy lông bông khắp nơi tìm chú. Còn nếu không, chú đừng trách bọn anh ác. Chú ở HN, chú có chân chạy nhưng nhà chú thì không có chân chạy được. Anh sẽ thay mặt anh chú dạy dỗ lại chú. Anh em có thể nể nhau 1,2 lần. Nhưng dính đến tiền, dính đến miếng cơm manh áo là không nể mãi được đâu...

- Em biết ạ...

Mấy ông anh nói xong cũng đồng xe đi thẳng. Nó mới hất hàm quay sang ku em

- Thôi về chứ hả?

- Em sợ mẹ lắm anh ạ

- Có bằng sợ mất mạng không? - nó nhếch mép

- Thôi con ạ. Bu bảo – Bà hàng nước hóng hớt- Bu thấy mày nhìn cũng hiền lành ngoan ngoãn, đừng dây vào chúng nó mà phải tội con ạ. Về bảo bố mẹ trả cho rồi cách chúng nó ra. Chúng mày nhỏ như con cháu bu mà sao dại thế hả con...

- Nói chung anh nghĩ là bố mẹ dù có đánh chửi, mắng mỗ hay làm gì, thì cũng vẫn muốn điều tốt nhất cho em, Em còn nhỏ, không hiểu được đâu. Nhưng rồi sau này em sẽ hiểu, và sẽ không hối hận vì hôm nay đã về nhà. Nếu em sợ, anh sẽ đi cùng em.

Im lặng một hồi rất lâu, cuối cùng thằng bé cũng hít một hơi thật sâu và thở dài

- Vâng, em sẽ về ạ.

Một dãy biệt thự dài và im ắng bên trong, rợp bóng cây xanh và không hề có một tiếng xe máy nào chạy ở đây ngoài xon wave cà tàng của nó. Khu trong này khác hẳn với chỗ nhà hàng bên ngoài kia. Hoàn toàn yên tĩnh, biệt lập và cách ly. Những căn biệt thự kiểu cách, xa hoa, dù đóng cửa im im và khép mình ở một góc nhưng vẫn như đang mở miệng ngạo nghễ khoe cái sự giàu sang của khổ chủ. Nhà thằng bé nằm ở một góc khuất gần ngã tư. Căn nhà 3 tầng rưỡi bề thế xây kiểu cách tân. Trước nhà bố trí phong thủy bài bản với hòn non bộ, cầu qua hồ cá nhỏ... Nó thở phào, ít ra chắc chắn là bố mẹ ku cậu có khả năng chi trả, có điều là muốn hay không thôi. Cu cậu đứng tần ngần một lúc khá lâu, rụt rè cứ toan đưa tay lên bấm chuông rồi hạ xuống. nó lấy hết cam đảm gạt phát thằng bé ra bấm đúng ba hồi chuông dài. Một người phụ nữ

tầm trung niên mở cánh cửa gỗ hé mắt ra nhìn, dáng vẻ mệt mỏi nặng nhọc và dò xét. Sau khi thoáng thấy bóng thằng bé, bà ấy hoảng hốt chạy vội ra mở cổng, nhìn trước nhìn sau rồi đẩy vội thằng bé cùng với nó vào nhà, nói nhỏ “vào đi, cứ vất xe đây, có camera, khu này không có trộm đâu”. Vừa bước chân qua cánh cửa gỗ, bà ấy đã đóng sầm lại mếu máo:

- Giời ơi, cháu ơi là cháu, cháu đi đâu làm gì mấy hôm nay để người ta đến nhà đập phá, bố mẹ sinh bệnh thế này?

- Mẹ cháu đâu, bố cháu đâu? - Thằng bé hốt hoảng.

- Mẹ cháu mấy hôm nay không ăn uống gì rồi, đang truyền nước trên nhà, bố cháu vừa ra ngoài, về ngay bây giờ đây.

Rồi bà ấy lật đật dẫn nó và thằng bé lên tầng, một người đàn bà áng chừng 40, đang nằm trên giường, 1 tay duỗi thẳng cầm ống truyền. Một tay vắt lên trán, đang thở đều đều. Bà ấy khẽ lay lay người phụ nữ

- Cô ơi, cô. Cháu nó về rồi đã y này. Không sao rồi cô ơi.

Người phụ nữ nhấc tay ra khỏi trán, ngược ánh mắt mệt mỏi lên, gương mặt xanh xao hốc hác, hai môi trắng nhợt khô khốc khẽ lấp bắp

- Long ơi, con về rồi hả con.. - tay người phụ nữ nín lấy tay bà kia- gọi cho anh Phúc (có lẽ là tên chồng) bảo Long nó về rồi, anh ấy không phải đi tìm nữa. Nhanh lên bác - Nói rồi nước mắt lăn dài cứ lăn chả rơi trên mặt bà ấy.

Thằng Long thấy thế cũng ôm chầm lấy mẹ khóc như mưa. Nó dị ứng với mấy cảnh sụt sướt này nên theo bà giúp việc ra ngoài phòng khách ngồi đợi. Nhìn thoáng qua mấy tấm ảnh gia đình trên tường, chỉ thấy ba người. người phụ nữ trong ảnh trẻ đẹp, sang trọng chứ không hốc hác và mệt mỏi như nó vừa thấy. Trong chiếc tủ kiểu châu Âu đặt đủ thứ đồ kỉ lạ nhưng nổi bật và trang trọng nhất là đồng hồ đeo tay khung kính ghi tên Nguyễn Bá Long, đủ thứ, từ học sinh giỏi cấp thành phố tới giải sáng tạo của báo gì gì đó. Nó lắc đầu chán nản, nào phải đứa hư hỏng, chơi bời gì cho cam mà giờ như thế này... Cửa nhà sọc mở ra, một người đàn ông dáng tầm 50, đậm người chạy hùng hục vào quát bà giúp việc:

- Nó đâu, thằng Long đâu?

- Nó ở trên nhà chú ơi, chú bình tĩnh, cháu nó về là mừng rồi. - Bà giúp việc run rẩy.

Ông ấy hồng hộc chạy lên cầu thang, cũng chẳng buồn nhìn nó một cái, coi như không tồn tại. Chắc sợ có chuyện nên bà giúp việc chạy lên theo. Nó cũng lững thững đi theo vì sợ... ở một mình tầng dưới nhà nó tí kêu mất cái gì đề nó ra bắt đền thì ồm ồm. Lên tới nơi chỉ thấy bà giúp việc đứng ngoài cửa nên nó cũng đứng theo, chỉ thấy mấy tiếng thì thảo bên trong và khóc rưng rức. Khoảng 15 phút sau thấy bố nó nói:

- Con ra ngoài nói chuyện với bố cho mẹ nghỉ.

- Anh ơi, anh đừng mắng con, nó sợ.. - Vẫn tiếng mẹ nó thều thào.

- Em nghỉ đi, dạy con là chuyện của anh.

Tiếng cửa khô khốc mở ra sau đó. Người đàn ông bước ra đầu tiên, sau đó là đứa con mắt đỏ hoe cúi đầu đi sau. Ông ấy đứng chậm rãi lại nhìn nó một lượt từ đầu đến chân, xong nói bằng thứ giọng khinh khỉnh:

- Bác dẫn thằng Long và cậu bạn đây xuống dưới nhà giúp tôi. Tôi xuống ngay.

Nói rồi ông ấy quay lưng bước lên lầu, thằng ku vẫn còn run như cây sậy và nấc nhẹ. Bà giúp việc dẫn hai đứa nó xuống nhà, pha mỗi đứa một cốc nước chanh. Một lúc sau thì thấy ông kia cầm một cục tiền xuống ném toẹt vào mặt bàn và nói với nó:

- Đây là 50tr, cậu đếm lại và bước ra khỏi nhà tôi. Sau này xin nhớ tôi và thằng này không còn liên quan gì đến nhau. Nếu nó có nợ nần chết đường chết chợ ở đâu, đừng tới làm phiền gia đình tôi thêm một lần nào nữa.

- Chắc bác hiểu nhầm- Nó cười đều trong bụng nhưng không thái độ ra mặt, vì nó biết nếu gây căng thẳng bây giờ chỉ làm mọi chuyện thêm căng thẳng. Làm phúc phải tội, nó cũng đã có một bài học khi phải đối mặt với chuyện này, nên ko muốn phạm sai lầm thêm lần nữa - Cháu chỉ đưa Long về đây thôi ạ.

- Anh ấy là anh của bạn con... lúc chúng nó đến tìm con thì anh ấy đã nói chuyện với... chúng nó và bảo con phải về nhà.

Bố thẳng bé nghệt mặt ra một lúc rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần

- Cho tôi xin lỗi cậu- Ông ấy rút nhanh ra vài tờ xanh đặt lên bàn- Chỗ này gọi là cảm ơn cậu. Còn mày- Ông ấy ném toẹt đồng tiền xuống bàn và nói- Mày cầm lấy chỗ này rồi lên phòng thu dọn đồ đạc, từ nay mày muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, đừng để làm phiền đến tao và gia đình tao. Mày kí cho tao cái giấy xác nhận này, từ nay tao và mày từ nhau, để có đứa nào đến nhà, thì tao còn có cái mà trình ra cho chúng nó.

Im lặng, thẳng bé mặt tái mét không nói lên lời, ông bố thì mặt vẫn đỏ phừng phừng như gà chọi. Bà giúp việc len lén nhìn qua kẽ cửa từ phòng ăn. Nó đợi cho mọi người xuôi xuôi một chút mới nhặt mấy tờ tiền lên, nhét lại vào cục và nói

- Cháu xin phép, cháu chỉ là người ngoài, có thể cháu nói hơi nhiều lời, nhưng mong mọi người thông cảm vì cháu động chạm vào việc không phải của mình, nhưng cũng đã trót đi đến đây rồi, thì cho cháu xin phép được nói. Nhà cháu tuy không giàu, nhưng cũng không thiếu thốn gì nhiều, tiền của bác cháu xin phép được gửi lại. Còn chuyện của bác, cháu không dám tham gia. Nhưng với tư cách như một người anh của Long cháu xin phép được nói. Có thể ngay bây giờ bác đang rất nóng giận, rất bức tức. Cháu cũng hiểu cảm giác của bác, vì ngày xưa vốn cháu cũng không phải đứa ngoan ngoãn gì. Nhưng nếu giá như ngày ấy, cháu có một ông bố nghiêm khắc như bác, giá như gia đình dang rộng vòng tay với cháu hơn thì lúc cháu vấp ngã cháu đã không phải trả giá bằng một quãng thời gian khá dài... Giờ cháu trưởng thành hơn, đã tự lập mới thấy gia đình mới là nơi quan trọng nhất, dù cho bố mẹ có thể nào tất cả cũng là vì mình cả. Long này, giờ bố em đang rất nóng giận, nhưng em phải hiểu đó hoàn toàn là lỗi của em, em ko có quyền trách bố mẹ, dù bố mẹ có đánh chửi. Bố mẹ nào sinh ra con cũng khó nhọc nhưng mà nuôi nấng em lên người còn khó gấp vạn. không bố mẹ nào muốn bỏ con cả. Nếu bây giờ bố em muốn đuổi em, em cứ đi tạm qua ở nhà anh. Nhưng hàng ngày em phải về đây xin lỗi bố, xin lỗi mẹ đến khi bố mẹ chấp nhận tha lỗi cho em thì thôi. Anh chắc chắn không bố mẹ nào muốn từ con, nhưng cũng không bố mẹ nào muốn có một đứa con hư hỏng hết. Em phải hứa là dù thế nào cũng phải xin lỗi bố mẹ bằng được. Bố mẹ em có thể không chỉ có mình em, nhưng em chỉ có một bố mẹ thôi. Hiểu chưa? Thôi em lên sắp đồ đi.

Thằng bé len lén nhìn bố rồi lại nhìn nó, cun cút đi lên nhà. Còn lại nó với ông bố, nó khẽ đẩy cục tiền về phía ông bố

- Cháu biết chú đang rất giận. Cháu không chơi với em, mà nó chơi thân với em của cháu. Tuy mới gặp em sáng nay, nhưng cháu đoán nó là đứa ngoan. Giờ chỉ là sai lầm nhất thời, nếu gia đình cho nó cơ hội, nó sẽ là bài học với nó mãi mãi, còn không thì chẳng khác gì đẩy nó vào con đường hư hỏng từ đây. Với người lớn, 1 lời nói ra khó bề rút lại. Chú cứ để nó ở nhà cháu một thời gian. Nhà cháu ở trên Minh kHai, mặt đường,số... Tiền này chú cứ cầm lại, cháu sẽ tạm ứng ra đưa cho bên kia. Vì cháu cũng trót hứa sẽ giải quyết việc này trong ba ngày. Chị gái cháu có nhà hàng ở ngay ngoài kia, cũng gần. Cháu sẽ bắt nó đi làm trả nợ thay vào đó. Coi như là bài học và cũng là trải nghiệm để nó biết kiếm đồng tiền không phải dễ dàng gì. Cháu hy vọng sau một thời gian chú bình tĩnh sẽ nghĩ lại. Con người không ai không vấp ngã.

Lại một lần nữa, căn phòng lại im lặng một cách lạnh lùng...

Tối hôm đó, ở nhà hàng của chị, trên căn gác trống ở tầng hai. Chị nó và thằng đệ ruột ngồi to nhỏ với nhau

- nó nói như thế thật à

- Thật chị ơi, chính miệng thằng Long nói với em.

- Hmm, lạ nhỉ... thằng này giờ cũng biết dùng cái miệng thay nắm đấm rồi cơ à?

- Giời ôi, nói văn lắm, sợ luôn chị ạ. Ông bố ông con nghe xong nghệt mặt. Bọn thằng Bi cũng nghệt hết cả mặt ra.
- Ủm thôi thế cũng mừng, tao lúc nào cũng lo cái bản tính trẻ trâu của nó.
- Em không hiểu, chị bảo em lừa thằng kia đánh bóng dính nợ, cứ tưởng chị thù oán gì nó giờ lại bảo em gọi anh Kiên đi lo chuyện, rồi bỏ tiền túi ra thanh toán là sao.
- Mà ý hiểu thì đã không phải làm cu li em ạ- chị nó bỗng bật cười khanh khách
- Chưa hiểu chị đang tính toán cái gì, em cứ nghĩ chị thù gì nó.
- Thế hóa ra tao bắt mày bán đứng bạn bè à???
- Vì anh em, thì vài thằng bạn vặt, đâu có tính.
- Không biết sau này mày có bán tao không nữa?
- chị nói gì thế, gia đình chị cứ mang em.. - Thằng đệ hốt hoảng.
- thôi tao đùa đấy, chỉ là tao đang đầu tư, mà đầu tư có lợi là đằng khác.mày không phải lo.
- Vàng, thôi em lên bar đây, hnay ca em trông xe chị ạ.
- Ừ biến đi, à... bảo anh em “đội bóng” nhà thằng Bi, tao cảm ơn. Vấn đề phần hai con của đình và một vài ngũ xà đấy.
- Ok chị.

Tiếng cửa đóng sầm sau lưng, chị nó quay lưng nhìn hướng ra mặt hồ khe thở dài

- kiên ơi là kiên, em nói với ng ngoài hay thế, giá mà nghĩ được đến giá đình mình bằng một nửa như thế có phải tốt hơn không...

9. Chương 9

Sinh nhật

- Anh ơi anhhhhhhhhhhhhhhhhh.
- Sao mày?
- Anh đang ở đâu đấy?
- Nhà chứ đâu. Đang xem lại mấy cái báo giá.
- Anh lên mạng xem điểm thi giúp em đi.
- Mày thi khi nào ý nhỉ? - Nó ngó người - Mà đã gần tháng 9 rồi à? Chết mẹ, sắp có hội Đức Thánh Trần.
- Anh sao thế, hôm em gần thi anh chả đưa em đi văn miếu, em đòi xoa đầu rùa anh không cho còn gì, hic.
- Ờ ờ, nhiều việc quá tao quên. Đợi tý tao xem xong mấy cái này đã rồi tao xem cho. Mà nhà mày không có mạng à? Ipad đâu, đem cắm rồi à?
- Em không xem đâu, bạn em bảo có điểm rồi. Em sợ trượt lắm. Không xem đâu.
- Mày nhiều sự thế. Thôi được rồi, mày tên gì? Trường nào? À trường tao biết rồi, xem trang nào ý nhỉ?
- Google để làm gì thế hả anh. Em tên Hoàng Ánh Dương. Check rồi báo lại em nhé.hihi.
- Lắm chuyện. Đợi đấy.

- Có mà anh ko biết làm ý.
- Mày lên mạng mà xem. Phải mua bóng Thái ý - Nó câu.
- Vâng, mà bò khô thì vắt chanh luôn hay là chút nữa.
- Cứ để đấy. Để sẵn chanh, ai ăn thì vắt. Đã dọn sẵn mâm chưa. Chút chỉ việc bê ra thôi.
- Rồi anh ạ. Tí nữa bạn em đến thì dọn là vừa. khách 7h mới đến.
- Đã dặn khách làm theo đúng kịch bản chưa?
- Rồi anh ạ, em dặn cả phụ huynh lẫn học sinh rồi - con bé cười.
- Thế thì.. - Nó ngập ngừng- Tao đi về đây. Xong hết việc rồi. Đêm người ta qua lấy bàn đấy. Nhớ lấy tiền đặt cọc về nhé.
- Ồ.. - Con bé xoe mắt nhìn- Anh ở lại với em đi.
- Thôi, toàn người lạ. Tao ngại lắm. Với cả tí có bạn bè mày đến phụ rồi. mà nhìn tao xem. Quần ngố áo bảo hộ, nhìn nhếch nhác không.
- Giờ mới có 6h.. - Con bé rút điện thoại ra nhìn- Em ra lệnh cho anh về tắm rửa thay quần áo lịch sự qua đây ngay. Lệnh của chị Linh đấy. Mà anh nhớ này, tối nay.
- Ừm, xem thế nào đã - Nó ra vẻ miễn cưỡng từ chối nhưng thật ra lòng vui như mở cờ.

No đồ xịch cái xe trước cửa nhà, lấy tay quạt mấy giọt mồ hôi trên trán và kiên nhẫn đợi cái cửa cuốn chậm chạp và lề mề nhích lên từng tí một. Vừa bước vào phòng khách nó thấy một cái hộp to tổ bố trên bàn. Đóng kín mít. Bên cạnh là một tờ giấy nhỏ. Nó tò mò nhặt lên đọc: " Chị đi Bằng Tường mấy hôm. Thức ăn chị để trong tủ lạnh, nấu mà ăn, đừng có ăn bữa bên ngoài. Bánh chị gửi cho ku em của Dương, bảo cho chị xin lỗi. Chị không qua được. Quần áo của em chị cũng mang đi giặt khô rồi, treo trong tủ. ăn mặc cho nó tử tế. Vắt cái đồng áo đen ở nhà đi. Giày chị cũng đánh sạch sẽ rồi nhé. Đi chơi vui về nhớ về sớm". Nó lắc đầu cười, chị nó đúng thật là...

- Nhìn cháu mặc bộ này ra đáng thế chứ. Mọi hôm ăn mặc lôi thôi bác chả nhận ra - Bác Phúc vỗ vỗ vào lưng nó cười.

Chưa kể cả lũ bạn của Dương cứ nhìn nó thì thảo như thể nửa quen nửa lạ làm nó nóng hết cả mặt, tự dưng cảm thấy đông đồ trên người chật chội và bức bí khó chịu. Cũng may là người lớn thì chẳng quan tâm lắm đến sự có mặt của nó mà có vẻ khá hứng thú với cô bé chủ nhà. Cứ liên tục khen con bé khéo tay, ngoan ngoãn xinh xắn làm nó mát hết cả mặt lây (chả hiểu vì sao???). Còn đám trẻ con thì dán mắt vào màn hình xem siêu nhân, tay mỗi đứa ôm khư khư 1 chai cô ca và 1 gói khoai tây, đầu đội mũ chop nhọn, mồm thổi kèn giấy (loại thổi một cái nó tè le ra rồi lại cuộn vào) âm ỉ cả góc nhà. Có 1 con bé được bố trí canh cái bàn để tránh đứa nào tí táy chạm vào đồ đồ trên đó. Ở ngoài cũng có 2 con bé được bố trí phục vụ. Nó đang mãi ngắm thành quả của mình thì một đứa vỗ nhẹ vào vai nó cười tươi

- Chào anh. Lại gặp anh ở đây rồi.

Nó mất một vài giây bối rối để xem đã nhìn thấy cái nụ cười nhếch mép ấy ở đâu, rồi sững sờ à lên

- Em là Thủy phải k?
- Anh cũng thù dai nhớ lâu phết.

Mẹ kiếp, sao bằng mày được, nó nghiêng rằng. Gặp con bé này ở đây, là ý trời hay thế nào đây. Bỗng nó nghe loáng thoáng bên ngoài gọi " Thủy ơi, ra chào bác Nam nào- Nói nhỏ hơn như nói với người bên cạnh- Con bé nhà tôi đây bác ạ, bác xem có duyệt được cho thằng Sơn không?". Con bé quay sang nó nháy mắt

- Thôi chào anh nhé, mẹ em gọi. Tí anh em mình giao lưu sau. Có duyên phết.
- Mẹ kiếp - Nó nghiêng rằng khe khẽ.

Thấy Dương đi ngang qua, nó nắm khuỷu tay con bé kéo sênh sếch vào góc cầu thang.

- Á đau em anh, đổ hết tay giờ.

- Sao lại có con kia ở đây?

- Ai? Chị Thủy á?

- Chả nó.

- Thì... em chị ấy học cùng em trai em luôn. Mà hôm nay mẹ chị ấy qua, chẳng lẽ lại không gọi chị ấy. Sao thế anh? Có chuyện gì ạ? Có đông người lớn. Chị ấy không dám giở trò đâu.

- Nó mà giở trò chỉ có mày mất mặt thôi ý - Nó cầu nhau.

- Anh này, à mà anh hôm nay nhường em. Đừng mày tao nữa, cũng đừng nói tục. Người ta cười cho ý. Trông rõ là lịch sự mà cứ mắng em ầm ầm.

- Biết thế.

- Nhanh lên nhanh lên. Xe oto về đến đầu đường rồi, tắt hết điện đi nào - Một con bé mập ú, chạy huỳnh huých từ ngoài vào cảm giác rung cả móng nhà lên vừa chạy vừa hét thất thanh.

Con bé luống cuống với tay tắt điện, miệng dặn dò lũ trẻ con bên trong giữ trật tự. Và không quên quay sang nó cười tinh nghịch

- Nhớ đấy nhé. Nhớ em dặn gì đấy.

- Ừm, biết rồi.

Một lúc sau, chiếc Lexus đen bóng mà nó nhìn thấy lần trước đi chậm chậm lại gần. Người tài xế bước ra mở cửa và chậm chậm che mắt một cậu bé con đi dần dần về phía cửa nhà. Bất ngờ. tất cả hát vang lên

” Mừng ngày sinh nhật... ”

Lúc tiếng hát cất lên cũng là lúc bàn tay người lái xe bỏ ra. Cậu bé mở tròn mắt ngạc nhiên hết cỡ rồi chạy lại ôm chầm lấy chị gái mà không nói lên lời. Dương xoa xoa tóc ku cậu và nói:

- Ra thôi nên đi em. Nhanh cho mọi người còn ăn cỗ chứ. Chị đói meo rồi đây này.

- Vâng ạ - Thăng bé cười tươi. Nó liếc nhìn qua hai chị em nó cười đều đáng yêu như nhau.

Mọi người chăm chú nhìn thăng bé phùng mồm lên thổi hết chục cây nến rồi vỗ tay rầm trời. Pháo hoa bắn sáng rực cả khoảng sân trong lúc cu cậu lim dim ước. Đèn điện bật sáng lên, nhạc bắt đầu mở và Dương cầm tay nó cắt đôi chiếc bánh tượng trưng. Sau đó dắt cu cậu vào nhà chơi với bọn trẻ con. Bên ngoài người lớn cũng nổ sâm panh và rót rượu cúng ly, chúc tụng. Nó đứng ngoài xem mà cảm thấy rạo rực vui lây, như là nhà có tết vậy.

- Nói chị nghe, em vừa ước gì nào?

- O hăm à con bé này, nói ra mất hết cả thiêng - Nó cầu nhau.

Con bé lừ mắt nhìn nó một cái nó bối rối sửa sai ngay

- Ý... anh là... không nên hỏi thế.

Con bé nhìn thái độ của nó cũng phải phì cười, cu em thì hồn nhiên bô bô

- em ước bố mẹ đi công tác về sớm chị ạ. Chả năm nào bố mẹ tổ chức sinh nhật cho em. Năm nay chị làm rõ vui thì không thấy bố mẹ đâu.

Con bé nghệt mặt ra chưa nó được câu gì. Thì ngoài sân nghe tiếng còi oto ầm ỉ. Tiếng quát của một người đàn ông trung niên, nghe rất quen

- Dừng đâu, sao không để xe gọn gọn vào?

Rồi một người đàn ông bước xuống xe cùng thêm vài người nữa, mắt nó hơi cận nên cũng không quan tâm có những ai, người phụ nữ ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay nhà làm cỗ à mà đông vui thế này?

Nó nghe chất giọng, dù mới chỉ một lần, nhưng không khỏi bàng hoàng chút nữa thì đánh rơi cốc nước. Bố mẹ Dương về.

Thằng bé chạy như tên bắn ra ngoài hét lên

- A bố mẹ về bố mẹ về, cả chú và em Long nữa này. Điều ước thành sự thật rồi...

- Con ngoan nào, mẹ mua cho con đồ chơi này - Mẹ Dương cầm một bọc quà to tướng đưa cho cậu con ôm cười hiền hậu. Rồi quay sang Dương lúc ấy đang đi ra nói- Giỏi thật, dám làm phi vụ này giấu bố mẹ.

- Thì con cũng có biết bố mẹ về đâu ạ - Dương cười ngượng ngượng - Bố mẹ vào với các cô chú đi ạ. Mọi người mới bắt đầu thôi.

- Nào, cả đại gia đình mình cùng vào dự tiệc nào - Bố Dương hào hứng ra lệnh.

Nó thì chán hẩn lỉnh lỉnh vào trong với bác Phúc. Đi ngang qua nhà vệ sinh nó thấy tiếng một thằng bé gào thét trong ấy

- Em không biết, em không biết. Baoh chị mới làm sinh nhật cho em như chị Dương.

- Ngoan nào, ngoan rồi đến sinh nhật chị làm cho. To hơn, đẹp hơn nhé.

- Em không biết, chị làm ngay cơ. Em không muốn đợi đến sinh nhật.

- Chị mách mẹ bây giờ đây.

- Em ghét chị, chị nhớ đây - Thằng bé hậm hực đẩy cửa ra va cả vào nó mà không thềm nói một tiếng mặt hầm hầm.

Nó nghe thấy tiếng nước chảy ở bồn rửa mặt, sau đó cửa mở ra hẳn. Thủy liếc xéo nó một cái và cười

- Anh nghe thấy hết rồi à?

- Chuyện trẻ con - Nó quay lưng đi thẳng vào với bác Phúc.

Bà bác đang ngồi tỉ mẩn gọt hoa quả bên trong một mình. Nó ngồi xuống bên cạnh cầm dao định phụ thì bị bác đuổi nguây nguẩy

- Thôi cháu ra ngoài kia chơi đi. Ở trong này làm gì?

- Bác sao không ra với mọi người cho vui?

- Nhìn bác lôi thôi lếch thếch thế này, ra sao được - Bác cười

- Mà mấy quả này.. - Nó nhặt một quả lê bị sứt một miếng lên nhìn.

- Của cái Dương đấy, nó ngồi tĩa tót cả buổi chiều mà không được nên dỗi vắt ra đây. Bác tiếc của nên gọt để tủ lạnh.

- Rồi tí lại thừa mứa cả đồng ý bác. Nhìn bọn trẻ con vừa ăn vừa ném nhau. Đến là chán.

- Các cháu giờ đầy đủ, nên không biết xót của.

- Ôi trời, cháu có như mấy tiểu thư công tử ngoài kia đâu bác, ngày cháu đẻ cũng thiếu thốn đủ thứ, Cũng biết đói là gì bác ạ.

- Tí nữa xếp gọn gọn vào, để tủ lạnh. Không biết bố mẹ về thế này mai cái Dương nó có đi làm từ thiện thì nó mang đi. Một miếng khi đói bằng một gói khi no.

- Nó cũng biết đi làm từ thiện hả bác? - Nó ngạc nhiên.

- Ủ, nó tham gia cái đội gì mà phát cơm cho người vô gia cư cuối tuần ý. Toàn trốn bố mẹ đi thôi. Con bé ngoan, phải cái hơi búng. Thằng cu con thì ngoan nhất, nói gì cũng nghe.

- Vậy ạ...

- Phải cái là Dương nó...

Bác Phúc vừa nói đến đấy thì ở ngoài có tiếng bóng bay vỡ ào ào, tiếng trẻ con khóc ầm ỹ. Nó với bác Phúc chạy ra ngó xem thế nào. Thì thấy thằng cu em của cái Thủy đang dẫm bóng ầm ầm. Tay thì cầm cái đĩa chọc vào mấy con người bóng mà nó mắc công làm mất mấy hôm. Có vẻ chưa chán, cu cậu lại lấy bánh kem bôi hết lên tóc con bé bên cạnh khiến nó khóc thét. Mấy đứa bạn của Dương nhìn mà không dám can chỉ dám lắc đầu. Bác Phúc lắc bả.

- Cái thằng ôn này, lần nào sang chơi cũng phá. Vừa phải cho bạn cái Dương đứng canh cái bánh kem. Không thì ông ấy nghịch tan nát từ lâu rồi.

- Bác cho cháu mượn tí - Nó nhặt lấy con dao ở tay bác Phúc, mặt nó nóng phừng phừng khi thằng bé chọc hết nguyên cả hai con người bóng. Nó lẳng lặng tiến lại gần cu cậu, khễ ngồi xuống. Cười- Em là em chị Thủy à?

- Thì sao? - Thằng bé vênh váo trả lời.

Nó rút con dao ra khua khua trước mặt thằng bé, mặt sầm lại

- Tao nói cho mày biết... Đm mày... Mày khôn hồn thì ngồi im vào kia. Nếu mày mà làm vỡ thêm một quả bóng nào nữa, hoặc mày làm con bé kia khóc thêm một lần nữa. Tao cắt tiết sống mày. Mày tin không? - Nói rồi nó miết sống dao ngang qua cổ khiến thằng bé tái mét mặt mày.

Không biết là do mặt nó hầm hờ quá, hay là do con dao quá lạnh khiến thằng bé chân run rẩy, mặt cắt không còn hột máu. Lẳng lặng ngồi vào một góc, lừ lừ nhìn nó. Thậm chí mấy đứa khác cầm bóng lên nghịch nó vẫn còn nghe tiếng thằng bé loáng thoáng can” Đứng... đứng... cắt cô đấy”

Nó lấy giấy ăn cho mấy con bé bạn Dương lau tóc cho đứa bé gái rồi lại lúi vào bếp. Bác Phúc thấy nó lúc trả con dao lắc đầu

- Cháu liệu thế, thằng này là hay hót lắm. Bố mẹ nó mà biết thì, mà cái bà mẹ. Rõ là hay bệnh con. Con hư tại mẹ... Chẳng sai.

Nó chột dạ nhìn ra, đã không thấy thằng bé đâu, một lúc sau thì thấy cu cậu kéo mẹ vào. Chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nó nói gì đó. Mẹ thằng bé liếc xéo nó một cái. Rồi chạy ra. Một lúc sau mẹ của Dương vào, thấy hai bà nói gì đó với nhau. Nó chỉ nhìn khẩu hình mà đoán loáng thoáng được một hai câu gì gì đó ” Thằng kia con ai đấy; ” em không biết; ” bạn cái dương hay con cháu bà giúp việc;” Sao thế chị; ” nó chửi thằng Cu nhà này; ” Chết chết... ”... Đại khái thế, nó định lĩnh đi cho yên chuyện thì bà kia lòi xềnh xệch mẹ Dương vào trong hời

- Cháu là ai, em nó có làm gì sai thì cháu bảo chứ sao lại chửi em rồi cầm dao dọa em nó?

- Dạ... Cháu có làm gì đâu ạ.. - nó lúng túng.

- Thế em nó nói oan cho cháu à? Cháu xem cháu lớn thế kia bắt nạt trẻ con có hay ho không? - Bà kia sừng sỏ.

- Cháu chỉ bảo em nó... đừng nghịch nữa thôi ạ. Có làm gì đâu ạ - Nó bắt đầu thấy hậu quả của một phút bốc đồng một đời bốc “... ”

- Thôi, cháu có làm thì xin lỗi cô ấy một câu- Mẹ Dương nhỏ nhẹ- Các cháu đến giúp hôm nay cô rất cảm ơn. Nhưng mà làm gì cũng có chừng mực - Lại quay sang mẹ cái Thủy (chắc thê)- Thôi chị cứ bình tĩnh, có gì nói chuyện, đang vui mà. Dù sao cũng đã có gì xảy ra đâu.

- Bình tĩnh thế nào- Bà ấy trợn mắt- Em cứ thử xem có đứa cầm dao kề cổ con em, xem là có bình tĩnh được không.

- Có chuyện gì mà ồn ào kéo hết vào đây thế này? - Bố Dương cầm ly rượu thông thả bước vào, đằng sau là mấy người nữa.

- Anh xem, lớn đầu to xác thế kia mà bắt nạt trẻ con - Bà kia lại được thể bù lu bù loa.

- Sao sao, cháu cô kể lại cho mọi người nghe, để mọi người phân xử cho xem nào - Một người phụ nữ đáng quý phải, cúi xuống nựng cầm thằng bé.

Thằng bé đến đoạn này thì khóc ngon lành vừa khóc vừa kể, dĩ nhiên có thêm tí hạt nộm mì chính cho câu chuyện thấm đẫm nước mắt.

- Thế cháu có dọa nạt gì em không? - Người phụ nữ lạ kia quay sang hỏi nó.

- Dạ... cháu.. - nó lúng túng- cháu chỉ bảo em đừng nghịch nữa thôi ạ...

- Cô ơi, bạn kia lấy bánh kem bôi lên tóc cháu, còn đập bóng bay dọa cháu nữa - Đứa bé gái vừa nãy kéo gấu váy của người phụ nữ, chỉ trỏ- Xong anh này ra bảo bạn ấy thế là bạn ấy mới thôi.

- Lỗi là tại tôi - Bà bác đứng nép trong bếp bấy giờ mới lật đật chạy ra nói- Tôi thấy mấy đứa nó cứ phá mãi, mà cậu này với cô Dương làm cả tuần nay mới được, nhìn xót quá nên tôi mới bảo cậu ấy ra can. Tôi xin lỗi.

- Dương ơi- Người phụ nữ kia gọi- Dẫn bé con này ra ngoài chơi, gọi hộ cô cái Thủy vào đây với.

Con bé Dương này giờ đứng trong góc, mặt tái mét mới dám bước ra kéo tay thằng bé, tay nó vẫn run run, mắt hoe đỏ chực khóc, nhìn trộm nó một cái như người ta nhìn tử tù. Rồi mới bước ra hẳn. Thủy đi vào cùng một thằng con trai mà nó nhìn xong chỉ muốn ngó người ra thêm phát nữa- Thằng Long.

- Cô gọi cháu ạ? - Thủy lí nhí hỏi nhìn mọi người.

- Lúc này hai chị em nói gì ở trong nhà vệ sinh, cô đứng cầu thang nghe thấy hết rồi nhé. Bây giờ em cháu đang bảo anh này bắt nạt, đang làm loạn hết lên. Cháu có thanh minh với mọi người giúp anh ấy được không? Hay để cô giúp.

- Dạ... Cháu.. - Con bé Thủy cúi gầm mặt xuống một hồi sau mới nói- em cháu chắc nó nói linh tinh thôi. Mọi người đừng để ý. Hình như hôm nay nó hơi sốt ạ.

- Thế là thế nào con? Nói mẹ nghe xem nào.

- Thôi mẹ ơi, về nhà con kể cho. Không có gì đâu ạ. Mẹ đừng làm ầm lên nữa.

- Ôi trời ơi, con với cả cái, chúng mày định làm mẹ mất mặt à? Thằng kia đâu, để tao lôi hai chị em mày về nói chuyện.

- Thôi thôi, chuyện trẻ con. Chị đừng chấp - Mẹ Dương và mấy người nữa can - Ra ngoài này làm ly rượu nào. Cả cháu nữa. Ra đây. Đàn ông sao lại ngồi mâm trẻ con thế này. Có gì không phải cô xin lỗi nhé.

- Dạ.. - Nó cười ngượng và thở phào trong bụng

Mọi người lại rôm rả cười nói kéo hết nhau ra ngoài. Còn lại nó, thằng Long với bà cô kia đứng lại. Thằng Long khoác vai nó như anh em cười như vớ được vàng

- em không ngờ lại gặp anh ở đây.

- Mày mới làm tao sốc ý - Nó lườm lườm, rồi quay sang người bên cạnh- Cháu cảm ơn cô ạ.

- Không nhận ra cô à? Cô là mẹ của Long đây - Cô ấy cười

- Ôi chết, cháu không nhận ra, cháu xin lỗi. Hôm cháu gặp cô lại đang ốm.

- May mà có cháu không thì còn ốm dài đấy.

- Có gì đâu cô - Nó gỡ đầu gỡ tai- mà cô vừa nghe thấy chuyện gì mà cứu cháu bàn thua trông thấy thế ạ, cháu cũng nghe loáng thoáng hai chị em nó cãi nhau thôi.

- À, chuyện trẻ con ý mà. Mà thôi bỏ qua đi cháu, ra với mọi người đi. Trái đất tròn rồi, hóa ra lại là bạn của Dương hả? Cô là cô ruột nó đây. Ra đi. Chú ngoài kia kia, chú cũng đang muốn nâng ly cảm ơn cháu mà cháu cứ trốn mãi thôi.

- Dạ...

Nó theo cô và thằng Long bước ra ngoài bàn. Không khí vẫn vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra hết. Tất cả nâng ly cùng chén vui vẻ. Có cả con Thủy. Mặt con bé vẫn bình thản như không vậy. Mọi người hỏi han xem nó là ai, bạn của Dương hay gì. Nó gãi đầu gãi tai chống chế là ở bên tổ chức sự kiện. Mấy người không tin lắm cố dò hỏi thêm. May có bố của thằng Long nói đỡ cho

- Cu cậu này là ở gần nhà em, hai chị em nó có nhà hàng ở chỗ Linh Đàm đấy. Thằng bé khéo mà tốt lắm. Hôm nào nhà mình ra đấy làm một bữa ra trò đi. Chắc hôm nay vào đây giúp Dương phải không?

- Ôi trời, nhìn trẻ vậy mà đã làm ông chủ rồi cơ mà? - Có người xuýt xoa- giỏi quá giỏi quá

Nó đỏ ửng cả mặt lên, không biết là do rượu hay do ngại, thấy cái Dương cứ len lén nhìn nó cười. Bất ngờ, cái Thủy cầm ly sâm panh to tướng đến gần chỗ nó

- Chuyện vừa rồi là hiểu nhầm thôi, trước lạ sau quen, anh cho em cùng ly xin lỗi ạ.

Mọi ng lại vỗ tay rầm rầm. Nó miễn cưỡng cầm cốc lên định cùng ly với con bé thì bất ngờ con bé tuột tay một cái. Rượu đổ lênh láng ra bàn. Ướt đầm hết cả tay áo nó. Con bé che miệng (kiểu quý tộc) xin lỗi

- Ôi chết vô ý quá, để em lấy anh cái khăn - rồi con bé lấy cái khăn ướt định lau cánh tay cho nó. Nhưng bất ngờ nó kêu lên ngạc nhiên, đủ cho cả làng nghe thấy- Ôi, tay anh có hình xăm kia.

Nó trở mắt nhìn xuống. Cái áo sơ mi trắng hôm nay báo hại nó rồi. Có rượu thấm vào vải dính vào ra thịt, lộ lộ ra cái đồng đen đen dưới tay nó. Nó chết sững người, chưa kịp thanh minh gì, thậm chí còn chưa kịp nổi khùng lên trong đầu trước chiêu trò của con ranh khôn nạn muốn ném đá nó giữa hội nghị thì bố thằng Long lại nói to

- Tưởng cái gì? Xem đây này. Chú cũng có con đại bàng trên tay nhé - Nói rồi ông ấy vén áo lên tận bắp, đúng là có một con đại bàng bằng mực tàu mờ mờ thật- Thôi thôi. Này, Kiên, ném thử pho mai que này, cái Dương tự làm đấy- rồi ông chú giả vờ nghe ngóng- Ôi chết cha, cái này là của Kiên mua à? Chú xin lỗi, chú lại tăng bốc cháu gái chú lên giới rồi. Chú tự phạt một ly.

Gần 11h giờ đêm, buổi sinh nhật đã tan lấu. Mọi người kéo nhau đi hát hò tiếp. Hai bố mẹ của Long lôi nó đi bằng được, nó viện cớ phải mang đồ về nên họ mới ngậm ngùi thôi. Nó và bọn bạn Dương lủi thủi ở lại dọn bãi chiến trường. Đợi cho đến khi tất cả rác rưởi đã lên thùng, bàn ghế đã về với chủ. Nó mới thở phào, đúng là thót tim và mệt mỏi. Nhìn đồng bóng còn lại trong nhà và hai con người bóng còn lại nguyên lành ngoài kia. Nó nửa muốn bỏ nửa vẫn tiếc. Để lại đây thì không được rồi. Chúng mày chỉ là thứ dùng một lần thôi bong bóng ạ. Mà mang chúng mày về thì anh chưa đủ độ điên.

- Sao thế anh?

- Đang chưa biết giải quyết thế nào với chỗ bóng này. Thôi chộc nỏ hết cho vào túi bóng vứt thùng rác.

- ĐỪNG anh. Công anh nhoe nhoét phẩm màu suốt cả tuần.

- Thế làm thế nào?

- À, đợi em chút. Em thay quần áo rồi tính. Anh gom hết lại buộc thành chùm hộ em. To càng tốt.

Nó tuy chưa hiểu gì, nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo. Một lúc sau cô bé Dương nhà ta đã diện bộ đồ thể thao ở nhà màu hồng, có mũ dắt chiếc xe đạp điện ngoắc nó ngồi sau

- Lên đây theo em.

- Đi đâu

- Rồi biết.

Nó ngồi sau xe mà cứ nhớ đến lần đầu hai đứa đèo nhau đi, cũng trên chiếc xe này mà tự dưng thấy vui là lạ. Đi được một đoạn thì thấy chiếc xe của bố Dương đi ngược chiều về, bố nó thò cổ ra khỏi cửa kính hỏi to

- Muộn rồi đi đâu đấy?

- Con ra ngoài đường một tý - Con bé ngoái đầu lại cố trả lời.

Chưa đến mười giây sau, tiếng chuông tin nhắn của con bé reo lên. Con bé móc máy ra đọc xong cười nói với nó

- Anh biết ai nhắn tin không

- Ai? Tao sao biết đc

- Bố em

- Bảo sao?

- Anh tự đọc đi không lại không tin.

Nó cầm lấy máy từ tay con bé và giở ra đọc " Hai đứa đi đâu nhớ về sớm, hôm nay mệt rồi về nghỉ đi. Bảo cậu kia là bố nhận ra rồi nhé". Nó đưa lại máy cho con bé, con bé cứ khúc khích cười mãi. Rồi hỏi nó

- Anh có biết hôm nay anh may thế nào không?

- May thế nào?

- Em chắc chắn là anh có dọa ku kia. Nhưng chả hiểu phép màu nào xảy ra mà mọi người cứ đứng hết về phía anh ý. Cả cái lúc anh lộ hình xăm, em phát hoảng chỉ lo bố nổi xung vì nhận ra anh.

- Bố mẹ mày trí nhớ cũng kém.

- Ko phải, bố mẹ em mắt kém thôi. Với lại nhìn anh thế này khác cực, chả có vẻ gì bụi bặm hết.

- Thế sao giờ nhận ra rồi mà bố mày không nổi cáu.

- Em không biết có lẽ tại bác Phúc. Bác ấy chưa bao bênh bạn của em, lúc nào cũng rón rén sợ sệt bất cứ ai ngoại trừ gia đình em. À, cả cô chú em nữa, bố tin cô chú cực chú hôm nay cứ ra sức bảo vệ anh ý, anh có gì giấu em phải không? Hay anh lén lút nịnh chú mà em không biết.

- Bố lão -Nó giả vờ đánh trống lảng- Mà đang đi đâu thế?

- Đến rồi - Con bé phanh kít lại ở một góc đại thụ đầu đường Nguyễn Trãi, rồi chỉ tay- anh buộc hết bóng bay ở đây đi.

- Sao thế?

- Cứ nghe em, hỳ.

Nó lại ngoan ngoãn làm theo, rồi hai đứa nó lại dong xe đi về. Con bé vui vẻ nói

- Tầm này có một cô bán bánh khúc, tí nữa kiểu gì cô ấy cũng qua đây, nhà cô ấy có hai đứa nhóc tầm này này - Con bé giơ tay áng chừng- Không thì sẽ có một bác quét rác, có cháu ba tuổi rồi. Kiểu gì cũng có người mang về. Anh đừng lo.Hihi.

- Sao mày biết?

- Vì em là dân ở đây mà? - Con bé vỗ ngực hình mũi tự hào.

Nó im lặng ko đôi co với con bé nữa mà ngồi im tận hưởng cái không khí mát mẻ của màn đêm. Lần đầu đó có mùi tóc ai dịu dịu khiến nó đỏ mặt nhận ra là... à thì ra nó vẫn đang ngồi sau một đứa con gái.

Ngoại truyện:

Nó mất một vài hôm trần trọc về cái sự may mắn bất thường của mình, và quyết định lòi thẳng đê ruột ra tra hỏi

- Tú, mày cho tao hỏi chuyện thẳng Long cái.

- Em không biết gì đâu nhé, em đi có việc tí đây - Thẳng ranh con chạy nhanh như bay như biến khiến nó đứng tên tò một chút.

Nó lại ngồi suy nghĩ thêm, còn một người nữa có thể nhúng mũi vào sự may mắn này. Người mà ko hề cầu giận khi nó tha một thằng lạ hoặc về nhà ăn ở cả mấy tuần giờ, người sẵn sàng xếp cho cu cậu một công việc dù đang thừa mứa người ra...

Ke mãi mới thấy chị nó đi bằng Tường về, tối hôm đấy đợi bà ấy cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi chán chê và thăm nom xong nhà hàng. 2h đêm nó từ bar về thấy phòng chị vẫn sáng đèn, bà ấy vẫn đang ngồi trước bàn phần trang điểm, có lẽ vừa buồn điện thoại với mẹ xong. Nó đập tung cửa phòng chị nhảy xổ vào phòng hét lên

- Chị, em có chuyện cần chị giải thích đây...

Chị quay mặt lại không hề quát nó về cái hành động vô văn hóa vừa rồi mà nhìn nó cười hiền khô

- Cậu em yêu quý của tôi ơi. Có gì cứ bình tĩnh hỏi. Tôi sẵn sàng trả lời đây chứ có chạy mất đâu

10. Chương 10

Đám lộn xộn

- Em tới ngay nhà hàng đi, có chút lộn xộn - Chị nó gọi điện thoại giọng căng thẳng.

- Vâng ạ - Nó bật ngay dậy vội vội vàng vàng mặc quần áo chỉnh tề rồi phi xe ngay về phía Linh Đàm.

Cử tưởng là đến nơi thì sẽ có phi vụ gì vui vui hóa ra mọi chuyện vẫn bình thường. Không có một dấu hiệu nào cho thấy là có vụ lộn xộn đã và đang xảy ra ở đây. Ngoại trừ có một đám thanh niên ăn uống có vẻ hơi ồn ào một chút. Nó hất hàm hỏi

- Bọn ấy lộn xộn à?

- Không, thực ra là bọn kia - Chị chỉ tay về phía bàn trong góc có lối nhỏ khoảng hơn chục đứa đang ăn uống một cách khá im lặng.

- Chúng nó quấy thế nào hả chị?

- Ngồi ăn nửa tiếng lỡ tay làm vỡ khoảng 40 cái bát. Lịch sự xin lỗi hứa đền tiền. Xong lại làm vỡ tiếp. Tao cũng vừa mới về thôi. Bọn phục vụ hoảng quá chưa gặp vụ này bao giờ.

- Tính sao? Cứ để chúng nó ăn cho no đi. Tí đứa nào ngộ nguây em bẻ răng hết - Nó nhổ bãi nước bọt xuống sàn rồi lấy chân dì.

- Mà biết ngoài kia xe biển bao nhiêu không? Độc 14,15.

- Thì sao. Đất nhà mình đây. Ngán à?

- Mà có thấy lạ không? Người Hn đi quảng Ninh ăn sơn hảo hải vị. Đ' thành vấn đề. Nhưng người QN kéo đàn kéo đồng lên Hà Nội ăn thì đôi khi phải xem xét lại. Nhất là vỡ đến...

Chị chưa kịp nói hết câu thì " Choang" bát lại vỡ tiếp. Tiếng một ông có vẻ lè nhè gọi phục vụ mang bát ra. Chị lắc đầu nhún vai và nói

- Thế đấy, 41 cái.

- Chị xem có giải tán được bớt mấy đứa kia đi không? - Nó chỉ tay về phía cái đám đang ồn ào- Em gọi mấy đứa bạn em đến ngồi chơi xem thế nào.

- Nhưng như thế không tiện.

- Để chúng nó ở đây xem đập phá còn bất tiện hơn nhiều. Bớt % cho chúng nó đi ca sau đi.

Chị miễn cưỡng cầm quyển sổ đích thân lại gần cái đám ồn ào đang cụng ly nói nói gì đó một hồi. Lúc sau nó thấy chị vầy vầy nó lại. Nó chắc hẳn có gì khó dễ rồi và lăm lè bước lại gần. Chưa kịp mở miệng nói gì thì một người con gái trong bàn đã cười vẫy tay với nó

- Kiên, lớn thế này rồi cơ à? Chị sáng cứ để ý mãi xem Linh ở đâu giờ mới thấy mặt.

Nó há hốc mồm ngờ ngợ 1 lúc rồi reo ầm lên

- Chị Phương ??? Ôi, chị hàng xóm, hehe - Nó chột nhang nhác nhận ra bà hàng xóm gần nhà ngày xưa. Trước nhà bà nội bà này gần nhà nó, sau bà ấy được bố mẹ kéo đi xuất ngoại cũng cỡ chục năm nay rồi.

- Chuẩn rồi. Vẫn nhớ chị cơ à?

- Sao không nhớ, hồi xưa hái hoa c*t lợn chơi đồ hàng suốt - Nó nhấc ly rượu lên cụng ới chị- Chị về khi nào thế? Em tưởng chị đi luôn - Nó hớn hở - Đừ, nhanh vãi 10 năm rồi còn gì.

- Chị mới về, hai anh chị- Chị Phương đưa mắt tình tứ sang người thanh niên bên cạnh- Tính về đây mở chuỗi cửa hàng? Muốn gặp hai chị em mà khó quá phải rình đây suốt. Có gì bảo kê chị nhé.

- Ăn uống? - Nó tròn mắt.

- Không, ai dám cạnh tranh với chị em. Chị định bán hàng thời trang hàng hiệu. Đang hy vọng vào cái time city và roya city sắp mở đây.

- Chị đã lấy chồng rồi ă? - Nó càng ngạc nhiên hơn.

- Không... Đây là bạn thôi. Giới thiệu với hai người đây là Henry Nguyễn- Chị cười xòa - Mà để ý cái đấy làm gì. Bên kia người ta không súp pờ soi như bên Việt mình đâu nhá. Nào cụng ly.

- Kinh Việt Kiều yêu nước luôn -Nó lại nâng ly lần nữa.

- Không phải đâu, bà này cứ móc tên face của anh ra trêu. Anh tên Cường. Trước anh học Ams mới sang được có 3 năm thôi. Đâu phải ai cũng có bố mẹ làm Việt Kiều yêu nước - Ông kia châm chọc.

- Ôi thôi, gọi thế cho sang mồm - Chị Phương cười.

- Bên kia tính sao? - Nó gầy gầy tay chị nói thầm.

- Em tính sao? - Chị ngáp ngừng- hay là cứ kệ.

- Không kệ được đâu. Chị tính thế nào thì tính đẩy đội này đi. Còn lại ở đây em giải quyết.

- Hai chị em có gì mà thậm thụt thế?

- À, thực ra thì.. - Chị Linh gãi tai- Thật là ngại quá, hôm nay có khách không mời cậu ă. Mọi người không phiền thì có thể lên bar nhà tớ được không? Tớ sẽ gọi sắp bàn.

- Khách nào? - Chị Phương ngạc nhiên

- Chắc tớ nhạy cảm chút thôi.

- Anh kia, xem có gì nhạy cảm có giải quyết giúp được không? - Chị Phương hất hàm sang anh Cường.

- Có chuyện gì thế nói anh nghe xem có giải quyết được không? - Anh Cường nói.

- Có một vài anh dân tỉnh bên kia - Nó chỉ tay- Làm vỡ hơi nhiều bát một chút. Chuyện nhỏ thôi mà anh, em sợ lộn xộn thì mất vui. Chị Linh dẫn mọi người đi chơi đi. Em giải quyết được mà.

- À... Tưởng gì. Cái này để anh giải quyết cho.

Nói rồi ông ấy rút điện thoại ra và đứng dậy ra ngoài gọi điện ngay không kịp để ai nói gì thêm, nó toan ngăn lại thì chị Phương gạt tay nó nháy mắt " Thôi kệ đi, thiếu gia của nhà sếp lớn bên Bộ Công An đấy, mấy khi có cơ hội thể hiện"

- Kinh ghê, chán đâu được anh ô dù to thế - Chị Linh thì thầm.

- Xì, chơi bởi thôi. Chán thì bỏ.

- Mà mà định về thật ă?

- Về chơi chơi thôi, chán thì tao cũng lại tềch. Nhưng ông bà già tao thì về hẳn. Sắp xuống lỗ rồi muốn được chôn ở nhà. Đang muốn cho tao nhập tịch bên ấy. Nhưng tao chưa thích. Kệ thà về làm vua bên này có khi còn sướng hơn làm người thường bên ấy.

- Thế bao giờ cười đây?

- Mà đúng thật là- Chị Phương phá lên cười- Cười xin quái gì, sao người Việt cổ hủ thế nhỉ. Yêu cũng... chơi chơi thôi. Nhìn nó hiền hiền thế thôi, cũng là loại công tử ăn chơi trác táng đấy. Tao sau này lấy đứa nào dần dần thôi, dễ xỏ mũi. Lấy loại kia về để đêm nằm ôm gối à? Mà tao còn chơi chán đã. Ai như chúng mày. Kiên.. - Chị Phương gọi nó giật giọng- Có người yêu chưa hay để chị đợi nhé.

- Em... đ' đâu - Nó nở một nụ cười méo mó.

- Xong rồi - Anh Cường quay lại bàn cười vui vẻ.

- Anh gọi ai đấy? - Chị Phương hỏi.

- Mấy ông chú. Đệ ruột của ông bố ý mà. Đợi tỵ.

Một lúc sau thì có vài ông mang quần hàm cấp tá đi xe biển xanh đến. Choáng. Nhà nó quan hệ với các sếp lớn không phải là ít nhưng để gọi được các ngài đến ngồi cùng mâm một cách bất thường như thế này thì chứng tỏ cơ của tay chơi này cũng không phải vừa. Hẳn là phải hạ cổ lắm đôi này hôm nay mới kéo bạn bè qua chỗ chị em nó tụ tập. Nó thì thoảng nhìn qua mấy tấm gương, thấy đám đằng xa có vẻ đang dè chừng, thì thoảng lại liếc trộm ra phía chị em nó. Bát cũng không vỡ nữa. Mấy ông công an rượu vào lại thêm có cậu quý tử của sếp ở đây, thì hứa hươu hứa vượn (mặc dù nó chưa tìm hiểu rõ là sếp nào) rất là to. Lũ kia ngồi thì gan thêm một lúc thấy chán tự động tính tiền rồi rút êm. Nó thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì xảy ra xô xát cũng không phải điều mà nó mong muốn. Ngồi cố thêm một chút, nó viện cớ có việc bận rồi tháo lên bar trước.

12h giờ đêm nó vác xác về sớm, vừa bậm bịch bước chân lên cầu thang vừa hét to:

- Nhà còn gì ăn không chị ơi?

Im phăng phắc, bỏ mịa. Bà này đi ngủ sớm thế à? Nó rón rén đẩy cửa phòng chị, bên trong tuy tối om nhưng đủ để nó nhận ra chần chiếu xếp gọn gàng không có bóng người. Nó lắc đầu, cái bà này cũng ham vui có kém gì nó đâu, đành tự mở tủ lạnh kiểm điểm một mình. May mắn là còn một bọc thịt bò và một ít mì. Nó huyt sáo âm nhà lên, đặt một siêu nước lên bếp và thông thả đi tẩy rửa bụi trần.

Khoảng 30p sau, đang húp sùn sứt tô mì thì nó nghe tiếng xe âm âm đi về phía nhà mình. Đường đêm vắng vẻ, cái tiếng động cơ lai lai giữa dream chiến và động cơ máy bay phản lực có sức quyến rũ kì lạ khiến nó bỏ dở cả bát mì ra ngó xem thanh niên cứng nào vừa đi thả hồn đêm về. Nhưng tiếng xe ngưng bật ngay trước cửa. Chỉ thấy mui xe màu đen chậm chậm hạ xuống. Chiếc xe trắng bóc, một người đàn ông đẩy cánh cửa ra rồi lịch sự bước vòng qua phía đầu xe về phía bên kia mở cửa. Nó dù mắt cận lòi nhưng cũng đủ để thấy người con gái diễm phúc ấy là con chị mình. Mà xe đỗ ngay cửa, có ngu mới không biết điều ấy. Nó hớn hỏ chạy như tên bắn từ tầng 5 xuống tầng 1 (nhà nó thiết kế bếp ở trên cùng) để xem con siêu xe trong mơ, khi cửa cuốn mở lên đủ để cho người chui ra thì cái tiếng dream pha boing kia nó đã đi được khá xa rồi. Nó hậm hực đập đập cái cửa kính thêm vài cái rồi chửi rửa vì cái độ chậm chạp của nó. Chị cười

- Thôi bố trẻ ạ, nhà còn gì ăn được không?

- Có bát mì đang ăn dở. Chị húp nước không?

- Tró, chị giết mày giờ. Pha chị cốc nước chanh... hôm nay chị... Ờe...

Chưa kịp nói hết câu chị nó đã cho chó ăn chè ngay phòng khách. Nó bịt mũi lòi xềnh xệch hay đúng hơn thì gọi là diu bà ấy lên tầng. Khốn nạn. Nhà nó có nuôi chó đâu cơ chứ.

Một vài hôm sau, nó vẫn phải trung thành với trường ca mì gói và đồ nguội. Chị cứ đi biệt suốt. Đầu tiên nó vẫn nghĩ là chị đi vui bạn bè hoặc bận bịu một cái gì đó. Nhưng có lẽ không phải, chị tự nhiên vui vẻ hơn hay hát một mình và đặc biệt chuyển bỏ đói nó cả bữa trưa. Cá biệt có hôm bà ấy đi thông đêm không về, điều ấy làm nó khó chịu nhất. Đầu óc nó không phải là một đứa trẻ mới lớn để mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra lằng lẽ. Tuy nhiên, chỉ chưa biết điều đó là vui hay là gì khác mà thôi. Cẩm giác đang phải chia sẻ một người con gái- dù là chị ruột mình, cũng là một điều không được vui cho lắm.

- alo,Kiên à? - Tiếng người con gái còn trẻ ở đầu dây bên kia.

- Vâng, xin lỗi ai đấy ạ?

- Ủm, chị Phương đây.

- Ô, chị ạ. Chị đợi chút- Nó gào to qua điện thoại, tiếng nhạc chát chúa trong bar làm cho nó giống như thể là đang chửi nhau với cái điện thoại thì đúng hơn -Chị đợi chút em gọi lại.

- Thôi khỏi, em ra quầy đi. Chị đang ngồi đây chị xin ít phút.

- Ok.

Nó đập máy nhét vào túi quần và đảo mắt một hồi, không khó để nhận ra một người con gái còn trẻ ngồi một mình bên chiếc váy ren màu đen bó sát, mái tóc đỏ Bordeaux nổi bật dưới ánh đèn nhấp nháy. Nó tắc lưỡi bước lại gần, dù bên cạnh đang có mấy thằng le ve. Ngồi cạnh chị và tự gọi một cốc wishky. Nó chào lấy lệ

- Đi một mình hả chị ơi? Vào đây ăn mặc thế này mà lại đi một mình. Chị định khiến cho tất cả các em trong này không dám ngẩng mặt lên nhìn ai nữa à?

- Cũng biết tán gái rồi cơ đấy à? - Chị lấy tay hất đồng tóc lòa xòa trước trán ra đằng sau - Nói chuyện đây có tiện không em?

- Ở đây có tai như diếc có mồm như câm thưa chị - Nó nâng ly lên cười và nhấp một ngụm- Mà anh đâu để chị đi một mình?

- Hờ hờ... Chị bị đá rồi?

- Cái gì chứ? - Nó phì cười, cũng chẳng ngạc nhiên lắm vì nghĩ chị đang đùa- Chị đùa nhạt thế? Em thấy anh ấy mắt mũi cũng tèm nhèm đâu, có mùi mới dám đá chị.

- Thật không? - Chị bẹo má nó, rồi đưa tay nâng cằm nó lên nhìn sâu vào mắt nó như thiêu đốt- Em nghĩ thế thật à?

- Thôi chị- Nó thẳng thừng gạt tay chị ra- Say rồi hay sao ý, hầy có tâm sự gì thế? Chắc giận nhau à? Để em đưa chị về nhé.

- Nhìn chị này- Chị khoác một tay lên vai nó cười lả lơi- Chị với chị em ai xinh hơn?

Cái địch gì thế? Bệnh vãi, có cả thể loại câu hỏi này nữa à? Nó mất một hai giây đắn đo rồi ra dù chưa hiểu có chuyện gì. Nhưng nếu nó cứ tiếp tục lả theo, triển vọng đêm nay nó sẽ thi đỗ trường phi công khá là cao. Sự thật lúc ấy thì nó đúng là diễn ra như thế. Nó cũng mất một vài giây phân vân, cái váy thì khá bó, bờ môi hồng gợi cảm, bàn tay với những ngón tay sơn đỏ chót đang cào cào trên má nó. Xung quanh có những đứa đang nuốt nước bọt ừng ực. Nó đang cố viện ra một cái lý do gì đó trong đầu để mình có thể làm thanh niên nghiêm túc một chút thay vì đêm nay tập lái máy bay. Cuối cùng viện cớ là không muốn mất mặt trước bọn đàn em là ăn tạp. Nó chỉ cảm nột ly rượu nên và nước cạn một hơi lấy lại bình tĩnh

- Chị ruột em xinh thứ nhì trên đời, sau người yêu em - Nó thần nhiên- Nếu không có gì nữa, em xin phép. Hầy em bận chút. Chị say rồi. Để em bảo đứa nào đưa chị về nhé? Chị đi oto phải không?

- Không không.. - Bà ấy tuột xuống khỏi ghế với chiếc túi xách trên bàn vắt qua vai và giơ ngón trỏ lắc lắc- Chị tự lo được. Chị lo cho chị của em cơ. Bảo chị ấy ăn đồ thừa thì cẩn thận đau bụng. Hờ hờ... chị xin phép.

Nó nóng hết cả mặt, con chị của nó chắc lại gây chuyện gì ngứa mắt rồi, câu nói của chị Phương tuy ngắn nhưng truyền tải đầy đủ thông điệp đến người nghe. Tuy nhiên nó ngứa mắt cái cách nói vĩa của bà này cái gì mà đồ thừa cơm cặn chứ. Nó nóng hết cả một bên tai, gọi giật bà chị lại

- Chị Phương...

- Cái gì thế? Muốn đi chơi với chị à? Hihi - bà ấy vẫn giữ cái điệu bộ nửa say nửa tỉnh với nó.

- Chị hình như chưa thanh toán.

Nó bình thản chỉ về phía con bé lễ tân rồi đi thẳng xuống sảnh. Tay nó vẫn đang hý hoáy tin nhắn ” Chị đi đâu về sớm, em muốn nói chuyện”

Không phải chờ đợi quá lâu như mọi khi. Nó đặt chân về đến nhà đã thấy chị ở sẵn đây vẫn đang ngồi đắp mặt nạ trong cái phòng quen thuộc. Nó chẳng thay quần áo, chẳng nấu mì nấu tôm gì hết đông thẳng vào phòng nhìn chị chòng chọc. Bà ấy cũng trở mắt nhìn lại một hồi lâu rồi bất ngờ cho tay lên che ngực thét lên

- Mày định làm gì? Mình là chị em đây nhé?

- Cái đêch.. - Nó tí thì bò lặn ra cười, cái bộ mặt đưa đám nghiêm túc hừng hực mà nó dày công xây dựng bị bà ấy chọc bể.

- Lên tắm rửa thay quần áo đi, cơm chị nấu úp lồng bàn đấy. Để chị hâm lại cho. Mày hôm nay như thế muốn đánh nhau với tao ý nhỡ?

- Đợi đấy, rồi em xuống hỏi tội chị - Nó phải nín nhịn lắm mới có thể chịu đựng được trước khi bước vào phòng úp mặt vào gối để cười như thằng điên.

Chị vừa xới cơm vừa dọn thức ăn từ lò vi sóng lên bàn cho nó, vừa hỏi

- Chắc giận chị mấy hôm nay để mày ăn mì chứ gì?

- Chưa thềm kể tội cái hôm nửa đêm phải đi xúc cát dọn nôi chè của chị đâu.

- Ủầy, hôm đấy chị say quá. Thôi chị ngoan rồi. Mai lại nấu cơm cho. Nhớ. Không giận nữa, nhìn mặt mày hằm hằm trông xấu bỏ bu.

- Không phải chuyện ấy- Nó buông đũa thở dài- Chị Phương hnay lên bar.

- À.. - Chị hơi bối rối- Em gặp chị ấy à? Chị ấy thế nào?

- Em biết hết rồi. Chị có nghe câu con thầy, vợ bạn...

- Thôi ăn đi cơm nguội. Chị tự lo được.

- Càng ngày càng chán chị.

- Ủ.

” Chị xin lỗi hôm qua chị say quá, có gì không phải em bỏ qua cho chị”

Nó ngủ dậy thì đã thấy tin nhắn ấy trong box từ lâu lắm rồi, tặc lưỡi rồi lịch sự nhắn lại

” Không sao đâu chị”

- Em rảnh không, đi café với chị chút- Đầu dây bên kia gọi lại gần như ngay lập tức. Giọng chị Phương có vẻ mệt mỏi.

- Không chị ạ. Em hôm nay bận rồi - Nó vẫn nói với cái giọng hờ hững, mặc dù nó vẫn chưa định hình được hôm nay bận cái gì cả.

- Chị sắp bay rồi. Gặp chị chút không được sao?

- Cái gì? - Nó ngạc nhiên- Chị mới về mà? Sao đã đi rồi.

- À, chán lại đi ý mà. Chị thích ở bên Séc hơn.

- Thế còn cửa hàng.

- Vui miệng nói thế thôi, chứ chị cũng không định nghiêm túc lắm.

- À... Vâng.

- Vậy em không thể gặp chị một lúc được à?

- Không chị ạ... Em bận - Nó miễn cưỡng.

- Chuyện chị Linh...

- Em không biết chuyện chị ấy - Nó chưa để chị Phương nói hết câu đã chặn họng luôn – Chuyện chị ấy chẳng liên quan gì đến em cả. Cho nên chị có nói chuyện với em cũng chẳng thay đổi được điều gì hết đâu chị ạ. Em xin lỗi...
- Chị không định nói chuyện ấy. Chị có định níu kéo hay gì đâu... ha... ha- Bà Phương bật cười- Chị chỉ nhắc chị Linh cảnh giác thôi- Cường nó là thằng Don Juan khéo léo. Không dễ ăn đâu. Còn chị, quen rồi, chỉ như một trò chơi thôi, mà chị chơi cái gì cũng nhanh chán. Hỳ.
- Vâng, chị nói thế em cũng đỡ suy nghĩ.
- Thế chốt lại vẫn không gặp chị phải không?
- Không... Hỳ.
- Em vẫn bướng như hồi bé ỷ nhỉ - Cười.
- Vẫn thế thôi chị ạ - Nó cũng cười.
- Mà này chị hỏi thật lần cuối nhé...
- Sao chị? - Nó tò mò.
- Chị với chị Linh ai xinh hơn.
- Chị... được chưa - Nó phá lên cười- Nếu ko nói thế chắc sang bên kia rồi chị vẫn gọi về quấy em mất.
- Thế sao hôm qua còn chê.. - Chị lại nói giọng lả lơi nửa đùa nửa thật.
- Có những chuyện chị không biết- Giọng nó chùng chùng xuống- Em cũng có nỗi khổ riêng... Sống trong môi trường như thế... Toàn gái... Ăn mặc hở hang và dễ dãi. Tràn đầy cám dỗ... Em vẫn đi sớm về khuya một mình...
- Chị hiểu rồi... Chị xin lỗi em.
- Mong chị giữ bí mật giúp em. Ở bên này điều đó vẫn là khó chấp nhận - Nó xịu giọng- Nếu gia đình em biết...
- Ok,ok.
- Chị cho em xin lỗi chuyện chị Linh. Dù gì em cũng áy náy.
- Không sao, nhanh thôi mà. Rồi chị kiếm thằng khác ngon hơn cho em xem. Có thích không chị giới thiệu cho một anh?
- Dạ thôi, lạc chủ đề quá rồi chị ạ ==!
- Thế mai chị đi có tiền không?
- Không chị ạ. Em bận thật mà.
- Ngang như cua. Nhớ đấy.
- Vâng, chị đi vui vẻ. Hihi.
- Chị vẫn muốn nhắc chị Linh là... Cường nó không phải đứa đơn giản. Không dễ ăn đâu.
- Em nghĩ là chị em đủ trưởng thành để lo cho mình chị ạ. Dù là chị em. Mỗi người một suy nghĩ, em không có quyền và cũng không muốn can thiệp vào cuộc sống riêng tư của chị ấy.
- Ok.Thế tạm biệt em. Có duyên gặp lại sau.
- Vâng, bye chị.

Nó cúp máy. mịa không văn với bà này một tý thì cứ lèo nhèo mãi không thôi,nhìn đồng hồ mới 8h sáng, quá sớm để dậy nhưng hơi muộn để ngủ tiếp. đành quyết định lượn xuống nhà xem hôm nay chị cho ăn cái gì hay lại thật bỏ như mọi hôm. Vừa gấp xong đồng chặn màn thì lại có điện thoại

- Alo.

- Anhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh

- Gì cơ? Sáng sớm đã gọi thế?

- Ô, anh hứa hôm nay đi tiếp tế cho em cơ mà.

- Hôm nào? Tiếp tế cái gì? – Nó ngạc nhiên

- Anh hứa rồi giờ định xù à? Hic.

Nó loáng thoáng nhớ ra là hình như con bé đang học quân sự dưới Mai Lĩnh. Cách đây một tuần nó có nhớ hình như trót dại lỡ mồm hứa xuống thăm con bé. Cơ mà hôm ấy cũng muộn quá rồi nó chẳng nhớ là miệng hứa hay rượu hứa nữa. Nhưng nói chung chắc là nó có hứa thì phải

- À, tao nhớ rồi. Xuống khu quân sự phải không? Thế mày cần tiếp tế cái gì?

- Xà phòng, dầu gió, thuốc đau đầu, thuốc đau bụng, lạc rang muối, ruốc...

- Mày đi học hay là đi picnic thế hả mày???

- Anh cứ xuống đây thì biết, thiếu thốn đủ thứ. Khổ lắm. Huhu.

- Khóc vừa thôi. Mai Lĩnh là chỗ nào Chương Mỹ?

- Anh cứ hỏi cái chỗ vào đại học sư phạm thể dục thể thao ý. Em đang sắp chết rồi đây. Thôi em vào lớp đã. Kẽng rồi. Tý lại phải đi nhờ cỗ.

- Ừm, tầm trưa tao xuống

Nó lúi húi lục tủ lạnh được bọc ruốc của bà chị nó ủ trong tủ cũng khá lâu rồi, cả bọc sô cô la nó cũng nhặt luôn tống vào balo. Nhìn chục trứng gà nó cũng tính tống nốt vào nhưng nghĩ lại dưới ấy không tủ lạnh hỏng mất toi thì phí. Chốt lại nhà thiếu thốn đủ thứ, nó quyết định vác xác ra siêu thị một chuyến.

Sau một hồi mò mẫm mãi với google nó mới tìm thấy cái trường nằm gọn dưới chân một ngọn núi đá vôi nó nhìn thấy cái bảng ghi chữ gì gì đó liên quan đến trường sơ tán của con em cán bộ miền nam. Thảo nào cái chỗ nó cũng ẩn dật vậy cả ra. Nó ngồi ven đường kêu một chai sting ngồi vật vờ ở cổng trường và bóc máy gọi. Một hồi chuông dài, không ai nghe máy, một cuộc... hai cuộc... ba cuộc... đến 6 cuộc chẳng ai nhấc máy hết. Trời mùa hè, mồ hôi mồ kê bắt đầu chảy ròng ròng. Nó ghét đợi chờ. Đang bực mình thì thấy một đám lỗ nhỏ đang đẩy một xe rác to đi ra phía cổng, nó linh cảm thấy cái gì quen quen rồi nheo mắt cố nhìn.

- Dương Dương...

- Anh.. - Con bé lau vội mấy giọt mồ hôi bết trên trán. Mái tóc ngô ngố của nó bết lại như bị dấp nước. Mặt ửng hồng hết lên đưa tay vẩy vẩy nó rồi hét to- ngồi đấy đợi em chút.

- Ồ - nó chưng hửng lại ngồi lại với cốc sting.

Cái một tý của con bé nhanh hơn của chị nó. Hoặc có thể là do trốn việc thì ai cũng nhanh hơn là trốn chơi. Con bé cầm cái mũ tai bèo phẩy phẩy và than

- Nóng quá anh ạ. Giữa trưa mà bắt cả tiểu đội phơi nắng.

- Sao thế? Ai cũng thế à?

- Không phải, mỗi tiểu đội em thôi. Bị phạt.

- Sao phạt? Ngoan như mày cũng có ngày bị phạt à?

- Đêm qua bọn em bật đèn điện thoại học bài thế là bị kiểm tra. Thầy lên thấy trong phòng có bộ bài. Thấy bảo bọn em đánh bài thế là bắt nửa đêm cả đám đi nhờ cỗ. Được 15p chắc thầy buồn ngủ nên cho bọn em nợ đến giờ. Anh xem, tay xem sừng hết cả rồi đây này, cò cào xước cả da - Con bé xòe hai bàn tay xanh lét có vài vết xước đỏ đỏ.

- Sao không đeo cái găng tay vào, đoảng thế - Nó nhăn mặt.

- Anh buồn cười thật đấy. Đi học chứ có phải đi lao động như hồi cấp hai đâu - Con bé làm mặt xấu lè lưỡi.

- Đợi tao tí.

Nó bối bối cái balo tìm cuộn băng thun y tế và ít bông. Sờ đến chai còn ở thân balo. May quá vẫn còn non nữa. Nó mở nắp lấy con dao bướm xẻ đôi đoạn băng rồi bảo con bé

- Xòe tay ra, xốt đấy nhé.

Con bé ngoan ngoãn là theo. Nó xóc chai còn rồi đổ một ít ra bông, mùi nồng cả lên khiến bà bán nước phải nhăn mặt bịt mũi nhưng không dám nói gì cả. Một tay nâng khẽ bàn tay của con bé lên, một tay miết bông di di nhẹ nhẹ. Tay tiểu thư, cả đời chắc chưa sờ vào việc nặng mềm mềm, âm ẩm trắng hồng như một búp măng. Nó khéo léo rửa cả hai tay rồi dùng miếng thun bọc kín hai bàn tay lại chỉ lộ ra các ngón. Con bé tròn xoe mắt nhìn nó

- Lúc nào anh cũng thủ mấy cái này trong người à?

- Ngày xưa đi học bị đánh nhiều, riết thành quen. Tự lo cho bản thân thôi - Nó tỉnh bơ.

- Ủa, anh làm gì để mà bị đánh suốt thế?

- Làm chúng nó ngứa mắt.

- Hic. Khổ thân anh.

- Con hâm - Nó lại toan đưa tay cốc đầu con bé- Đánh cái gì mà đánh, ở HN này dám đánh tao chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Đây là cái balo tao hay mang đi phượt nên có ít đồ.

- À.. - Con bé gật gù - Chắc hôm ấy là ngoại lệ.

- Hôm nào?

- Hôm ấy ấy... Cái hôm mà anh xin em tí tiết ý.

- Con ranh, học đâu cái kiểu ăn nói ấy thế - Nó nhận ra là con bé trêu nên dần thói cả mặt đành đánh trống lảng.

- Học anh chứ học ai, anh dạy em hư rồi đấy nhé. Ôi chết- Con bé lật đật lấy điện thoại ra nhìn- Sắp đến giờ tập trung đi ăn cơm rồi. Anh vào đây đi. Lại bị phạt nữa thì chết.

- Ủm, đi gửi cái xe chút đã.

Nó rút nắm tiền lẻ trong túi ra trả tiền chai sting và nhấc cái balo to tổ bố lên định bước đi. Vừa ra khỏi quán nước như sực nhớ ra điều gì nó quay lại nhặt cái chai C2 đựng còn trên bàn nhét vào sườn balo rồi mới rảo bước đi tiếp.

- Sao không bỏ đi anh?

- À.. kệ nó. Cát đi dùng sau.

- Nhưng hết rồi mà? - Con bé ngạc nhiên.

- Không muốn bỏ. Thích thế.

- Lại dính đến kỉ niệm nào à?

- Ủm. Cái chai này là chai nước đầu tiên cùng ny cũ uống chung với nhau - Nó tự nhiên lại bùi ngùi mở lòng tâm sự.

- Thảo nào - Con bé lại gật gù- anh thì nhìn đâu cũng thấy kỉ niệm nhỉ?

- Ủ...

Thấy nó có vẻ chùng mặt xuống con bé ra điều hối lỗi. Tung tăng chạy ra trước mặt nó xòe xòe hai bàn tay bằng bố lên cười toe

- Anh nhìn này, trông giống siêu nhân không? Hihi. Hồi xưa em toàn buộc khăn quàng thế này.

- Trông giống như sắp đi đánh nhau thì có - Nó phì cười và nhớ lại hình như ngày xưa nó cũng thế.

11. Chương 11

Kỉ niệm

- Qua sân này là đến rồi ạ. Xong anh còn phải vác lên tầng 5 nữa cơ.
- Cái gì??? - Nó trợn mắt kinh hãi.
- Chẳng lẽ anh để em mang lên - Con bé nhăn mặt.
- Từ khi quen mày tao cảm giác như mình là cửu vạn T_T.

Keng Keng keng... Tiếng keng dồn dập phụ họa thêm sau đó là tiếng còi gấp gáp. Con bé hốt hoảng đẩy nó vào cái căng tin ven đường

- Anh vào đây đợi em đi. Đến giờ ăn mất rồi. Em mà ko ra kịp điểm danh là chết ý.
- O...

Nó còn chưa kịp nói gì thêm thì con bé đã ba chân bốn cẳng chạy mất hút. Nó đành nặng nhọc lê xác bước vào căng tin. Thời điểm ấy cũng xảy ra cách đây cơ số năm rồi nên mọi thứ vẫn còn rở nó gọi một suất bún chả thanh toán trước mà mới hết có 13k. Một lúc sau thì thấy khá đông người mặc quân phục xếp thành hàng lần lượt lên nhà ăn. Con bé cũng đi ngang quang vẩy vẩy tay chào nó loạn xì ngầu lên khiến cho mấy con bé trong lớp lại thì thầm to nhỏ. Thì ra tầng trên là khu ăn uống tập trung của trường quân sự, tầng dưới là căng tin tự do kiêm khu ăn uống của trường thể thao. Nó ngồi hóng được một lúc thì con bé chạy như bay xuống tầng dưới

- Anh ăn gì cho em ăn với?
- Sao không ăn cơm ở trên?
- Ôi trời ơi, anh không thể tưởng tượng nổi đâu. Nước mắm là nước muối pha màu. Rau thì lẫn lộn cả cuống lẫn sâu. Thịt mỏng dính dính như hồi bao cấp bố em hay kể ý. Cá thì toàn cá khô mặn chát. Hic. Chán. Hôm nay em mới dám bỏ bữa ý. Chứ nếu bỏ lại sợ người khác nói.
- Thôi chốt lại là ăn gì, trình bày báo cáo nhiều quá.
- Bún chả đi ạ.^^

Nhìn con bé đánh chén đĩa bún chả ngon lành. Nó cũng phần nào mừng tượng ra cuộc sông vất vả và thiếu thốn ở chốn này. Đánh chén xong con bé kéo tay nó chạy ton ton về khu kí túc. Nó may mắn cũng vừa sặc được một đĩa bún vào bụng nên cũng có sức mà vác cái đồng hồ lớn kia chạy theo.

- Xà phòng đây, omo nhé, 2 gói đủ không? Dầu gội, bông băng và thuốc tào bọc hết và trong túi này. Đây là ruốc với lạt. Còn cái này là kẹo tào trộm của bà Linh đấy. Mày xem còn cần gì nữa không? Mì tôm thì dưới kia tao thấy cũng bán chắc không đến nỗi bắt tao tha lên đây chứ - Nó lần lượt bỏ từng thứ trong balo ra đặt lên giường và kiểm kê.
- Dạ thế đủ rồi, em cảm ơn. Anh tốt nhất.HiHi.
- Ừ hừm... Bắt quả tang đồng chí Dương trốn ăn cơm dẫn người lạ về phòng tâm sự nhé. Khôn hồn thành khẩn khai báo sẽ được hưởng sự khoan hồng của pháp luật - Một con bé mặc quân phục không biết đi đâu về đứng trước cửa dặng háng đánh tiếng.
- Ai đấy mày? Bạn cùng phòng mày à? - Nó nói với con bé nhưng cố gắng nhấn mạnh chữ "mày" để gây ra một sự hiểu nhầm nào đó nhằm tránh tình huống khó xử.
- Bạn của tớ ý mà. Hihi. Đã đi ăn về rồi à? Có quà cho cả phòng này.
- Ai bạn mày? - Nó vẫn cố vớt vát thêm một câu.

- Ôi may quá, xà phòng này. Cái này đang thiếu - Con bé kia vừa lục lục đồ đồ vừa quay sang hỏi Dương- Mà hnay tới lượt Dương giặt quần áo nhĩ. Hehe. Dầu gió này, đang mỗi gói muốn chết đây. Cả thuốc đau bụng nữa. Anh Dương chu đáo thế. Hi'

- Tại các đồng chí hôm qua ham học quá nên cả tiểu đội phải đi nhỏ cỏ đêm. Không thì đã không dọn mua dầu gió. Các đồng chí cứ liệu hồn - Con bé Dương nhí nhảnh đùa.

- Còn nhẹ chán đấy, nghe khóa trước kể là có chị nào đêm hôm nhẩn tin. Bị bắt được cho bò một vòng quanh trường giữa mùa mưa kia kìa. Xong lại có ai ức chế quá nhảy từ tầng năm xuống tự tử nữa. Hằng còn bàn thờ ở bên dãy nhà đang xây kia kìa. Lần nào tớ đi qua cũng nhìn thấy bát hương.

- Thế à? Thế mà sang bên ấy chơi cầu cơ thì vui phải biết - Nó nói hóng vào.

- Cầu cơ là gì anh? - Con bé kia ngạc nhiên.

- À, dạng như gọi hồn ý mà, vui vui thôi. Ngày xưa hồi cấp 3 đi cắm trại bọn tao hay chơi. Muốn nghe không kể cho?

- Có dễ chơi không anh? - Con bé kia mắt sáng rực lên, có vẻ nhắc đến mấy trò mê tín dị đoan thì con gái có vẻ khá là hào hứng. Nó dám cá là mấy đứa càng sợ ma thì lại càng thích xem phim và nghe chuyện ma - À, mà để tí mấy đứa cùng phòng về anh kể một thể đi. À mà không. Chiều nay được nghỉ học này anh ở đây đi chơi với bọn em đi.

- Đi đâu?

- Đi leo núi. Trong kia có chùa Trầm nằm trong hang núi đẹp lắm.

- O, các đồng chí bàn bạc mà không có ý kiến của mình như thế là không dân chủ.

- Đồng chí Dương, nghiêm túc phê bình và cảnh cáo hành động thiếu nghiêm túc và đi ăn mảnh của đồng chí. Chúng tôi đã họp bàn và thống nhất ý kiến trong giờ ăn trưa.. May cho đồng chí là đồng chí đi ăn mảnh với anh trai nhẽ, chứ đi với bạn trai thì chết đồng chí rồi. Tối nay tiểu đội sẽ họp bàn và thống nhất biện pháp kỉ luật răn đe với đồng chí sau. Giờ yêu cầu đồng chí nhanh chóng đi giặt 12 bộ quần phục để chiều tiểu đội có thể nhanh chóng khởi hành.

- Rõ thưa chỉ huy - Con bé Dương lập tức đứng nghiêm giờ tay chào. Sau đó ôm bụng cười rồi chui vào nhà tắm để mặc nó ngồi như tượng phía ngoài.

Chùa Trầm, hay đúng hơn là cả khu chùa Trầm vốn không phải là một danh lam thắng cảnh gì cho lắm. Nhưng đã có một thời gian dài sau cái ngày hôm ấy, đây là nơi nó cứ đặt chân về một cách vô thức. Từng hàng cây từng ghé đá trong sân trường, từng ngọn núi ngọn cỏ với nó ở đây dường như trở thành quen thuộc khiến nó chạnh lòng. Đây là chuyện của sau này còn nó chỉ nhớ buổi chiều hôm ấy là một buổi chiều hè đầy mây và gió nhẹ. Nó đang tải một balo đầy nước thắp từng "con em" và đồng bọn đi leo núi. Thực ra khoảng cách từ chỗ trường đến chân ngọn núi không được gọi là gần cho lắm. Nó ngay từ đầu nhìn thấy chỉ muốn vẫy taxi hoặc xe ôm đi vào cho nhanh. Nhưng cả tiểu đội không đồng ý. Tất cả thống nhất là đi bộ cho giống đi picnic. Dĩ nhiên là chúng nó thích đi bộ rồi, vì chúng nó có phải thò cả một đồng nước và hoa quả trên lưng như thằng bé đầu.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Leo lên tới đỉnh núi rồi các đồng chí ơi - Con bé tiểu đội trưởng hét to.

Con bé Dương thì tụt lại ở cuối hàng, xét cho cùng thì việc leo núi đá cũng không phải là dễ dàng với một nàng tiểu thư. Nó hết lằng xằng đi trước để kéo tay con bé lên rồi lại đi đằng sau những chỗ dốc đứng phòng khi nguy hiểm con bé có thể trượt trần ngã. Quan tâm và lo lắng như một người anh thật sự khiến cho lũ bạn phải ghen tị. Mấy con còn trêu Dương làm mối cho nó khiến nó ngại đỏ cả mặt còn Dương thì cười như nắc nẻ. Một con buột miệng hỏi

- Anh Dương sao mà đến nhà em chưa gặp bao giờ nhĩ?

- À... Tao là... anh họ.

- Khiếp anh toàn mày tao thế. Xưng anh một câu thì có gầy đi đâu anh.

- Quen rồi, ở bản tao. Ai cũng gọi mày tao thế. Bố mẹ tao cũng gọi tao thế.

- Ô thế anh người dân tộc ă? - Con bé kia trố mắt ngạc nhiên- Dân tộc gì thế ă?

- Dân tộc... Kinh.

Nó lại thản nhiên trả lời khiến con bé kia tên cả mắt. Dù sao con bé cũng cố vớt vát thêm một câu yếu đuối " Người Kinh có thể đâu". Đùa chứ tao không người kinh thì người Mán à? Nó nghĩ bụng. Căn bản cách xưng hô nó ăn vào máu rồi. Còn việc tự xưng anh em với một đứa con gái xa lạ nó thấy là sự thân mật không cần thiết, đôi khi giống sự ve vãn hơn là thân tình- Đúng là thứ suy nghĩ cổ hủ- Nó tặc lưỡi.

- Đẹp anh nhĩ? - Dương đã ngồi cạnh nó từ lúc nào hai tay con bé chống ra sau lưng ngửa mặt lên trời hít thở cái bầu không khí trong lành của ngoại thành. Gió to. Tóc con bé cứ bay ra đằng sau theo từng làn gió. Đẹp.

- Ủ, đẹp - Nó cười vu vơ, không biết là đang nói người hay nói cảnh nữa.

Hai đứa cứ ngồi như thế nhìn xung quanh. Xung quanh chỉ là một núi đá vôi màu trắng xen lẫn những màu tro đục của rêu phong và màu xanh của cây bụi phải nhìn ra xa lắm mới thấy một mái nhà đỏ, một ngôi chùa trầm mặc núp dưới chân núi. Mặc mấy đứa trẻ con kia nhí nhố chụp ảnh xung quanh. Nó và Dương cứ ngồi như thế cho từng cơn gió chạy qua.

- Dương, chụp ảnh đi Dương ơi - Con bé tiểu đội trưởng vẫy vẫy.

- Ơi, đợi tí- Rồi con bé kéo kéo tay nó- Đi chụp ảnh anh đi.

- Không, ghét chụp ảnh- Nó hơi tỏ chút khó chịu.

- Oh hay, ai cho anh chụp, đứng cầm máy chụp cho bọn em.

Và con bé bắt nó đứng cầm máy chụp thật, nó cũng không buông hành vi chống đối thêm nữa ngoan ngoãn nghe theo. Mấy con bé kia về sau nằng nặc đòi chụp ảnh cùng nó nhưng nó cứ kiêu có từ chối. Thật sự thì đúng là nó ghét chụp ảnh.

Chơi chán trên núi mấy đứa bắt đầu đi về hướng chùa Trầm đi ngang qua một bãi đá, con bé nheo nheo mắt nhìn lên một ngọn đồi nhỏ rồi nằng nặc đòi nó dẫn lên đấy. Mấy đứa bạn thì mỗi chân lăm rồi nên hẹn gặp nhau ở dưới chùa Trầm. Chỉ còn mình nó và con bé trên đồi. Con bé chạy băng băng lên ngọn đồi nhỏ, thực ra chỉ là một gò đất cao hơn bình thường một chút. Phía trên có một bãi đá xếp thành hình trái tim to tướng. Con bé vừa nhìn vừa xuýt xoa:

- Đẹp chưa anh? Ai làm cái này chắc phải kì công lắm.

- Mỗi thế thôi mà cũng lòi tao lên đây à? Mà có biết là theo mày tao mệt gần chết không? - Nó thở phì phò. Mồ hôi rơi lã chã. Xong ngược nhìn khuôn mặt tươi tắn của con bé, nó lại tự hỏi sao cái lũ con gái nó không đổ mồ hôi như mình nhĩ?

- Anh chả có tí lãng mạn gì cả? Nhìn xem này. Rõ to né. Người làm trái tim này chắc phải yêu nhiều lắm ý - Nhưng mà... giọng con bé buồn buồn- Chắc là yêu đơn phương.

- Sao mày biết? - Nó ngạc nhiên.

- Trái tim này không có tên hai người bên trong. Nếu là hai người cùng xếp thì đã có tên phía trong rồi.

- Mày đúng là đa nghi. Nhỡ nó thích thế thì sao?

- Anh đã bao giờ nhìn thấy ai vẽ trái tim không chưa? Tiếc quá nhìn rõ đẹp.A.. - Mắt con bé sáng rực lên- Anh đi nhặt đá phụ em đi.

- Mày định làm gì, sao mày không tự đi mà nhặt.

- Anh xem này,huhu- Con bé giơ hai bàn tay bằng bó lên phụng phịu mếu máo.

- Rồi rồi, tao sợ mày luôn ý. Toàn vẽ chuyên.

Nói thế nhưng nó vẫn xếp balo ra đi nhặt đá ở xung quanh đấy. Khệ nệ ôm hết đồng đá này đến đồng đá khác về cho con bé tỉ mẩn xếp. Mãi một lúc sau con bé mới quệt trán chống hai tay ngang hông ngắm nhìn thành quả của mình.

- Xong.

Nó trở mắt nhìn một chữ D to tướng được viết hoa cách điệu xếp nằm giữa trái tim. Con bé giơ một bàn tay lên làm nửa hình trái tim rồi chụp ảnh tách tách mấy cái. Xong cười toe với mấy tảng đá

- Không còn cô đơn nữa nhé. Hihi. Năm sau quay lại hy vọng vẫn thấy mày.

- Sao không xếp... thêm tên nữa? - Nó tò mò. Thực ra là nó cứ nghĩ là nó xếp tên hai đứa cơ.

- Anh nhật có đủ đá đâu. Mà xếp thế này nó mới gây tò mò. Thôi đi đi anh ơi. Mọi người đang đợi đấy.

Nói xong con bé lại kéo tay nó chạy băng băng xuống đồi. Nó cũng thôi không nói thêm gì nữa. Tự dưng nó thắc mắc giữa hai đứa nó tồn tại thứ tình cảm mơ hồ gì? Có chút gì đó không ràng buộc, không dứt khoát. Mong manh và mơ hồ

- Khoan khoan đã - Nó sực nhớ ra điều gì giật vội tay con bé ra.

- Balo vẫn ở trên đấy mày ơi ==!.

- Anh đoảng thế, đi đâu quên đấy.

- Mày đoảng ý, tự dưng lôi tao đi xềnh xệch như cái bị bông.

- Thôi anh lên mà lấy đi em mệt lắm. Em đợi.

- Chả khiến mày lên.

Nó phì phì lè lưỡi xong lại lật đật chạy lên. Nhìn thấy bãi đá, nó bắt giác cười. Rồi không hiểu tại sao tự nhiên nó cặm cụi ngồi phá tan ra rồi xếp lại thành một đống khác, xong cũng hý hửng rút máy ảnh ra chụp. Rồi ôm vội cái balo lao như điên xuống đồi như sợ ai trông thấy và cười một mình như bị ầm đầu. Có lẽ thế thật hôm nay trời tự dưng mát quá nên có lẽ khiến nó chập mạch.

Chuyến đi của nó thực ra cũng chẳng có gì thú vị, đối với người khác là thế Nhưng đây là một kỉ niệm với nó, một trong số ít kỉ niệm đẹp hiếm hoi mà nó có được.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Con bé cầm cái quạt mo cau của bà hàng nước vừa nghịch nghịch vừa phe phẩy quạt cho nó.

- Không, à mà mấy giờ rồi nhỉ? - Nó lục túi mò cái điện thoại.

- 5h chiều rồi anh ạ.

- Tao về đây. Lần sau xuống chơi sau nhé.

- Anh ơi đừng về, tối nay có văn nghệ đấy - Con bé tiểu đội trưởng hớn hở- Dương hôm nay biểu diễn ghita nhé. Anh ở lại chơi đi với bọn em đi. Từ đây về nội thành có mất bao lâu đâu.

- Tối tao bận rồi, tao đi làm mà - Nó từ chối.

- Hay để em gọi xin chị Linh nhé. Chị ấy cho ngay - Con bé cười.

- Đấy nếu cảm thấy xin được thì gọi. May rủi - Nó hồ hững, thực ra trong bụng nó cũng ngạc nhiên. Nó đàn ông con trai hai mấy tuổi đầu mà chưa biết gầy đàn là gì. Ông trời rõ lắm cái bất công.

7h30 tối, nó đang đứng nhờ trong nhà vệ sinh của 12 đứa con gái, cố cài xong cái khuy của chiếc áo quân phục cũ kĩ. Con bé ở ngoài thì cứ ý ới giục già ầm ĩ

- Anh ơi nhanh lên, nhanh ra em xem nào.

- Đây - Nó hậm hực bước ra- Nhìn có giống thằng ất ơ không?

- Haha. Hơi cộc chút. Nhưng chả ai để ý đâu. Đứa nào chả thế. Bọn em thì có đứa được phát cái áo dài đến ngang gối ấy. Bộ ấy là dài nhất rồi ý. Anh xỏ tạm đôi giày của em vào. Rồi xách ghế xuống sân đi. Nhớ ngồi hàng con trai bên cạnh nhé. Rồi anh xem đứa nào cao cao là quần cộc như anh cả thôi. Hihi.

Con bé vừa nói vừa dứ dứ đôi giày conversert màu hồng hồng về phía nó. Nó đưa lên mũi... ngửi khịt khịt khiến cả lũ trở mắt nhìn (giày con gái cũng thơm mới khổ chứ, không bốc mùi chuột chết như giày của nó)

dù cổ tháo hết dây giày ra nó cũng chỉ đi được 1/3 chiếc giày gọi là cho có. Nó khổ sở loẹt quẹt bộ đồ ấy từ tầng 5 xuống sân tập trung. May mắn là nó cũng thấy một vài đứa khác cũng như thế, chả ai quan tâm cả. Cái khổ của việc mặc quần áo không được chọn size là thế. Mỗi đứa hai bộ, size may rủi. May mắn thì đổi được cho nhau, đen đui thì cổ mà mặc.

Buổi văn nghệ nói chung là vui. Mỗi tiểu đội sẽ cử một đội lên biểu diễn. Điểm thành tích sẽ được cộng vào điểm học tập. Chương trình nói chung không có gì đặc sắc lắm, nó cứ ngồi ngáp vặt và liên tưởng đến buổi lễ bế giảng năm học mà hồi xưa nó hay được nghe. Chỉ có tiết mục của tiểu đội 12 hay 13 gì đó, một nhóm 5 con bé mặc quần đùi áo bội đội buộc bụng lên nhảy nhót theo một bài hát sôi động nào đó của Hàn Quốc khiến tất cả như tỉnh ngủ. tiếng huýt sáo rồi hoa không biết ngắt được ở đâu mang lên tới tấp. Lũ con trai thì phấn khởi đứng hết cả lên, lũ con gái thì đứa ghen tị ra mặt đứa tự hào khoe âm ỉ "bạn tao đây", "lớp tao đây"... Nó thì cũng quen với mấy cảnh uốn éo này rồi nên đứng đưng như không. Tiểu đội của Dương bị phạt nên tiết mục xếp cuối cùng do đăng kí chậm. Sau màn nhảy nhót tưng bừng kia. Nó mới thấy cô nàng khệ nệ ôm chiếc ghita ra sân khấu chỉnh micro và ngồi vừa đàn vừa hát. Nó dù cận lòi ra cũng có thể nhìn thấy con bé đang lim dim và hát theo điệu nhạc. Lúc đấy nó cũng không biết cái bài hát tiếng anh ấy chết dấm ấy có tên là The show của Lenka. Mà chỉ biết là con bé hát rất hay rất nhập tâm. Việc một đứa con gái ôm đàn và hát đúng là một sự lạ, lạ hơn việc 5 con bé mặc quần đùi và nhảy nhót nhiều. Nếu nói vụ nhảy nhót đăng trước thu hút sự tò mò và hiếu kỳ của tất cả, thì vụ đánh đàn đăng sau này thật sự là hấp dẫn và thú vị hơn. Đám con trai thay vì hò hét phấn khích thì chỉ nghệt mặt ra nghe sau khi bài hát kết thúc được một lúc lâu, con bé gặp người cúi chào một cách rất chuyên nghiệp thì tất cả mới ồ lên vỗ tay. Rồi đồng loạt hét to

"Nửa đi... Nửa đi... Nửa đi..." Cá biệt có đứa biết tên con bé còn kéo cả tiểu đội đồng thanh "Dương ơi, anh yêu em"... Loạn xì ngầu hết lên. Con bé cầm mic nhẹ nhàng nói:

- Thời gian có lẽ vẫn còn nhiều, xin phép thầy, xin phép các bạn cho mình hát thêm một bài nữa được không ạ?

Tất cả ồ lên đồng loạt vỗ tay, con bé hướng ánh mắt ra để nhận cái gật đầu của ông thầy rồi mới dám tung tăng ôm đàn bắt đầu... chạy về phía nó, dắt tay và kéo lên trên bục. Nó dần mặt ra (không hiểu sao bất cứ hành động nào của con bé đều có thể khiến nó dần mặt) và vô thức đi theo con bé. Khi bước lên trên bục, tới đó rồi nó mới sực tỉnh và biết mình đang ở đâu. Dưới ánh đèn sân khấu, nó đang đứng trước gần một nghìn con người chỉ với một đứa con gái. Không phải lần đầu tiên nó ở nơi đông thế, không phải lần đầu tiên nó ở trước đông người thế. Nhưng là lần đầu tiên nó nắm tay một đứa con gái ở nơi như thế. Con bé kéo hai chiếc ghế ra đẩy nó ngồi xuống và nói thầm

- Anh biết đánh đàn không?

- Không- Nó trả lời cộc lốc- rồi mày sẽ phải xấu hổ khi kéo tao lên đây cho mà xem.

- Thế thì anh hát với em. Em sẽ đàn-Con bé nháy mắt- Đừng có làm em xấu hổ đấy.

Và nói xong thì con bé hát luôn chẳng cần giới thiệu dài dòng. Một bài của giới underground, một bài nhạc đạo rõ ràng. Nhưng ở thời của nó cái khái niệm ấy không rõ ràng và bị lòi ra ném đá một cách miệt thị như bây giờ. Đơn giản, bài hát ấy hay. Hay bởi từng câu chữ hơn là giai điệu. Những lời đầu tiên cất lên của con bé khiến tất cả ồ lên và cũng là những lời đầu tiên của bài hát khiến con tim nó tự nhiên đập loạn nhịp.

"Màn đêm chợt buông dần từ chân trời xa mờ

Còn riêng mình em nỗi nhớ anh vô bờ..."

Tiếng đàn khẽ dừng lại một chút, thời gian như ngưng đọng khiến tim nó như ngừng đập con bé đang nhìn thẳng vào mắt nó và hy vọng xen lẫn chờ đợi. Nó hít một hơi thật sâu và nhắc micro lên, tất cả diễn ra thật nhanh, nhanh đến nỗi không ai phát hiện là có một sự do dự trên sân khấu. Nó khẽ cất lên cái giọng vệt đục khàn khàn của mình

"... Một căn phòng thình lặng một thoáng giây trôi nhanh

Còn đây vòng tay nào gọi về bao giấc mơ..."

Nó không còn nhớ lúc ấy nó hát bằng gì, lời hát bay ra từ lồng ngực nó hay từ trái tim. Cái cảnh một lũ trẻ con ở dưới gior tay lên và chậm chậm vậy khiến nó như lạc giọng đi. Khi thật, bài hát ấy tự nhiên khiến nó chảy nước mắt. Chẳng hiểu vì sao. Nó cũng lim dim ngân nga như con bé, cũng áp tay vào lồng ngực nghe tim đập khi lên cao độ và thi thoảng liếc nhìn những ngón tay của con bé gầy trên phím đàn. Thi thoảng lại bị cắt ngang bởi một hai đứa giắt đầu được những bông hoa dại còn xanh nhưa chạy lên tặng cho con bé, và nó dĩ nhiên được ủy thác nhận hộ. Nó đủ nhanh để nhìn thấy một vài ánh mắt ghen tị liếc qua nó. Dù vậy hai đứa nó cũng đã hát được hết bài rồi cùng nắm tay nhau cúi chào khán giả. Tiết mục của con bé, dĩ nhiên theo tiêu chuẩn của mấy ông thầy giáo già bên quân đội thì sẽ chẳng được giải nhất với cái mở tiếng xì xồ khó hiểu. Nhưng theo nó biết, theo tất cả những gì mọi người ở đây nghĩ. Con bé là ngôi sao nhỏ bé sáng nhất đêm nay.

- AaaAaAAaAaAaAaAA.. - Vui quá, vui quá.Hihi - Con bé đang hay tay ra chạy thật nhanh giữa sân bóng đá.

- Chạy chậm thôi không lại hôn đất bây giờ - Nó nhắc.

- Anh không thích à? Sao anh không thử chạy thể này một lần, cảm giác như ôm cả đất trời vậy.

- Thế này hả? - Nó diễn tả lại điệu bộ của con bé – Aaaaaaaa... Vui quá,thích quá.Hihi - Rồi người ta có nghĩ tao bị điên không?

- Anh không vui à? - Con bé kéo nó ngồi xuống một góc trên khán đài.

- Cũng vui, tao không đi học nên chẳng bao giờ biết cảm giác ở tập thể thể này.

- Em phải xin mãi bố mới cho đi học. Chưa bao giờ em vui thế. Cảm giác ở tập thể thể này thật thích.

- Sao mà lại lôi tao lên đây, nhớ lúc ấy tao bước không hát. Hoặc không thuộc thì sao? - Nó ngập ngừng hỏi.

- Vì em tin anh. Thế thôi.

- Mà rõ hêm - Nó cười nhẹ rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Anh có biết hôm nay ngày gì không?

- Không? Chủ nhật à?

- Hôm nay là tròn một năm đấy.

- Một năm? - Nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Ngày mà em lần đầu tiên đặt niềm tin vào anh.

- À, 1 năm ngày mà mà lên bar say xỉn và nợ lại cả mớ tiền.

- Anh thật là, em đang nghiêm túc mà...

Nó yên lặng không nói gì thêm, nó hết nghịch nghịch móng tay rồi lại gãi gãi đầu. Nhanh quá, một năm rồi cơ đấy. Đã có bao nhiêu chuyện xảy ra, vết sẹo trên đầu nó cũng đã lành tự bao giờ, con bé cũng trưởng thành hơn và... xinh hơn nữa. Ồ, mà nó đang nghĩ cái gì thế? Giả sử đêm hôm ấy, nó không dìu con bé về. Giả sử đêm hôm ấy nó say rượu và có suy nghĩ khác đi. Thì giờ này hai đứa nó đang ở đâu. Có đang ở bên nhau như thế này?

- Anh.. - Con bé khẽ nói, nhẹ nhàng như một hơi thở mạnh nhưng đủ để cắt ngang cái đồng suy nghĩ hỗn độn của nó.

- Sao cơ?

- Anh là gì của em nhỉ, là anh trai, là bạn trai hay là gì?

Nó sững sờ một lúc không ngờ là con bé dám hỏi thẳng như thế, ừ đúng rồi bấy lâu nay. Gần đây nhất là sáng nay, nó cũng tự hỏi mình xem hai đứa là gì của nhau.

- Nhiều khi em cứ mô hồ một cái gì đó nhưng lại không chắc chắn... Anh trả lời em được không- Con bé lại khẽ nói.

Nó quay sang ngược nhìn con bé một hồi lâu, con bé cũng nhìn lại nó không hề chớp mắt. Cảm giác như đôi mắt ấy, nếu nó trả lời sai một chút gì đó. Nếu nó dối lòng mình sẽ khiến đôi bờ mi kia hoe ửng. Nếu hết can đảm và dồn nén từng nhịp đập của con tim như đang muốn nhảy ra ngoài. Nó nắm hai vai kéo con bé đứng dậy và bất ngờ làm một việc mà sau này chính nó cũng không hiểu nó lấy gan ở đâu ra làm. Nó... ôm chầm lấy con bé, ôm rất chặt, một tay nó vuốt cho từng ngọn tóc đi qua kẽ ngón tay ghì chặt đầu con bé vào lồng ngực và áp sát tai con bé thì thầm

- Thế này đủ chưa? Đây là câu trả lời của anh.

- Em ngốc lắm, chả hiểu đâu. Anh nói đi. Được không?

- Anh... thích em.

- Thích thôi ạ, không phải yêu sao?

- Thích thôi, ngốc ạ.

- Thế là đủ rồi, em cảm ơn.

Hai tay con bé đan xiết vào nhau và xiết nhẹ sau lưng nó. Từng hơi thở nóng ấm của con bé phả vào lồng ngực nó. Tự dưng nó lại cay cay mắt. Lâu lắm rồi nó mới có cảm giác này. Đã bao lâu rồi nhỉ. Nó ôm con bé rất lâu, rồi khẽ đặt một nụ hôn lên mái tóc con bé và thì thầm một lần nữa với mình.

- Anh thích em, thật đấy. Dương ạ.

Con bé khẽ gật đầu, tự nhiên nó thấy trên áo nó có chút gì ướt ửng và âm ẩm...

Đêm hôm ấy nó không về nhà, mãi tới 10h giới nghiêm nó mới bị đuổi khỏi doanh trại một cách không thương tiếc bởi chính... DƯƠNG. Đúng hơn nó chả có chỗ nào chui vào ngủ để mà ở lại được hết nên đành búi ngủi chia tay Dương lên đường về. Cả một ngày mệt nhọc vừa về đến nhà thì nó chui ngay lên phòng, chả buồn ăn uống tắm rửa gì nằm nhẩn tin ngay cho người yêu (khiếp thay đổi xưng hô nhanh quá ^^)

"anh về rồi, an toàn, báo cáo đồng chí hết"

"Thế đã ăn gì chưa?"

"Chưa, không đói đâu. Đói anh ăn sau. Phòng anh gần bếp mà, em ngủ chưa?"

"Đang nằm trùm chăn nhẩn tin đây, đợi anh về mới dám ngủ chứ?"

"Thế không sợ đi nhỏ cổ à?"

"Sợ chứ nếu bị thì bắt anh xuống nhờ cùng, hihi"

"Anh còn đi làm nữa chứ =,="

"Thế em nhờ anh khác, thiếu gì. Hôm nay em hơi bị nhiều fan hâm mộ rồi nhé. HiHi. Phòng em lại bảo anh là anh em nên chúng nó càng được thể. Cho chừa, ai bảo cứ thích mày tao cơ.Hihi"

"Lúc đấy anh mà vén tay áo lên hát thì vui phải biết nhỡ=))"

"Thách anh đấy, có mà dám"

"Thôi ngủ đi, mai còn đi học sớm đúng không? Thầy cho đi trườn quanh sân cho ma bắt bây giờ?"

"Thôi thôi, em đi ngủ đây. Mà anh còn chưa kể chuyện cầu cơ đấy nhé. Đêm cuối tuần không có chốt gác. Em gọi điện bắt anh kể cho phòng em ôm nhau ngủ cho sướng.Hihi"

"Biết thế, ngoan thì có tất"

"Em ngoan mà ^^ thôi em đi ngủ đi, G9 anh "

"à khoan, gửi anh mấy cái ảnh đây"

” Ảnh nào? Bạn em nó chụp trộm dc anh mấy cái đấy, đang phát cuồng hết lên đây này”

” Ảnh bải đá ý >”

12. Chương 12

Ranh giới

Bớt mơ mộng và trở về với cuộc sống thực tại chút, trừ những lúc trốn làm đi chơi ra. Cuộc sống của nó vẫn gắn liền với quán bar này hơi cả. Phần lớn suy nghĩ lời nói và hành động của nó diễn ra ở nơi đây. Nơi có thứ ánh sáng đủ màu nhập nhòa như chớp giật, thứ âm thanh cuồng nộ làm chủ được cảm xúc của kẻ khác, những con người với muôn nụ cười bên cốc rượu vàng sóng sánh. Mọi cảm xúc bay theo làn shisha mờ đục. Phải rồi, dù có chấp nhận hay không thì chỗ của nó vẫn là ở đây. Nó có trách nhiệm phải ở đây thì đúng hơn. Cuộc sống vốn đã quy định như vậy. Nó vẫn ngồi đây hàng ngày như vốn nó đã từng ngồi, cầm một cốc chivas vàng chói để trang trí lấy lệ. Trừ khi có việc gì đặc biệt quá xảy ra, còn không cái góc này thuộc về nó một cách miễn cưỡng. “Mày có muốn cũng không thể thoát được khỏi tao ghé với bàn a”- Đôi khi nó cười một mình và tự nhủ. Chỗ này nó có thể hướng ánh mắt đi khắp bar, lúc vô hồn, lúc có hồn tùy thuộc vào cảm xúc. Để cuối ngày nó lại đặt nguyên cái cốc rượu trang trí ấy xuống bàn mà không hề biết mặt cái đứa rót rượu cho mình ngay đối diện mặt mũi ra làm sao. Nó muốn tỉnh táo để đi về, thế thôi. Bối tự nhiên gần đây có một con bé hăm hăm cứ nhất định đòi thức đợi nó về hàng ngày mới chịu đi ngủ...

- Anh ơi, có khách muốn gặp anh.

- Bảo anh đi vắng - Nó trả lời cụt ngắn rồi cầm ly rượu đưa lên miệng một cách điệu nghệ liếm vành cốc một cái xong lại bỏ xuống. Quý phái vãi cả quý tộc ra.

- Em lạy anh. Anh trốn khách thì làm ơn đừng ngồi chỗ sáng đèn thế này. Lần nào em cũng phải ra bảo khách là anh đang mệt không tiếp được ngại vãi.

- Tao thích thế - Thôi lượn đi.

- Anh đừng làm khó em anh ơi. Anh Tài ở trên phố cổ. Cái đội mà 9 anh em mở 9 cửa hàng cầm đồ ở Hội Vũ ấy. Một tháng chúng nó chỉ qua đập phá có một lần thôi mà xông xênh lắm. Chị Linh còn phải nể mặt chúng nó. Em thật chả biết nói thế nào nếu anh cứ ngồi lù lù như đồng... ở đây mà không ra với chúng nó.

- Mịa. Đợi tí. Mày đi làm việc của mày đi.

Nó nặng nhọc nhấc mông ra khỏi ghế một cách miễn cưỡng, một tay dứt túi quần một tay cầm cốc rượu chậm chậm bước về phía bàn vip. Tưởng ai chứ đội phố cổ thì cũng không nên miễn cưỡng quá.

- Hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này? - Nó cầm ly rượu cụng ly với bọn Tài.

- Đm, từ hồi đi tù ra béo trắng phong độ nhở. Tao cứ tưởng mày còn làm trông xe nên tìm mãi nhờ đánh hộ cái xe vào bãi mà đ' thấy - Thằng Tài cợt nhả.

- Mới lên chức, quên khao anh em - Nó cười. Thằng này hình như xộ khảm chung đợt với nó vì đòi nợ quá tay nghe đâu ra trước nó nửa năm.

- Mà nhà mày nhiều tiền, sao để cái bar nhếch nhác vãi. Chó nó thềm vào. Bọn tao nể chị Linh lắm đấy nên tháng nào cũng qua đây đôi lần. Nhưng mà cứ lụp xụp giống cái chuồng gà thế này là tao té đấy. Hay là nhà mày đình bụng cần?

- Sao? Tao không hiểu?

- Nghe bảo chị mày dạo này chán được con hàng ngon lắm. Sếp bự. đình làm ăn lớn phải không? Hay toan dùng l... đòi quyền lực - Thằng Tài văng tục.

- Mày sửa cái gì thế? Chuyện bà ấy tao sao biết được. Tao chả quản, mày quản được việc các ông anh mày chơi gái không? - Nó cũng hơi nóng gáy vì tự dưng có thằng xoi mói vào chuyện nhà nó. Nhất lại là chuyện mà nó không thích.

- À thế thôi, thế mày với con hàng giờ sao rồi? Ngọt nước không?

- Hàng nào? - Nó bắt đầu cảm thấy móng nóng chạy rần rần lên mặt đỏ ran.
- Con cấp ba nào mà hồi xưa vác xác lên đây ý. Nghe đồn con cháu ông to nào trong ban nội chính hay bộ ngoại giao phải không mày? Nhà mày định đặt chân vào giới quý tộc à? - Thăng Tài cười, xong rồi cúi xuống gầm gầm- Hay nhà mày định gây lại từ đầu?
- Gây lại gì mày? Tao giờ an phận thôi.
- Ông già mày với ông già tao ý... Cùng ly phát ôn về thời đôi khổ- Thăng Tài nhắc ly- Ông già mày mà không bị bọn Cẩng Hà Nội xử, thì ông già tao đ'bao h'ngóc được đầu dây. Ấy dà, thôi ầu cũng là cái số giờ nhà tao nếu nói về tín dụng thì ruồi muỗi hết. Chú sau này có vợ nợ. Bảo anh tiếng. Anh hứa không lấy đất chú đâu.
- Nó lần này thì sôi máu thật, có 4 điều đại kị hôm nay thì thằng chó này nhắc đến cả bốn : Chị gái nó, Dương, bố nó và sự sa cơ của gia đình nó. Máu nóng bắt đầu chảy dần dần từ tim lên đầu và xuống tay chân. Thăng ranh này ắt hẳn đến đây ngoài việc uống rượu ra cũng còn muốn gặm nhấm cái niềm vui cười vào mặt nhà nó nữa. Mảnh đất tín dụng đen mà nhà nó vừa nhắc chân ra thật sự rất thơm và màu mỡ. Hà Nội vốn không nào loạn và phức tạp như Hải Phòng và Quảng Ninh tranh giành địa bàn bằng máu, cũng không có những cái tên thật sự nổi trội để có thể ngồi cùng với nhau kẻ vẽ và chia chác một địa bàn như "ở trông". Tuy nhiên nhắc đến HN thì nhắc đến mỗi công việc kinh doanh đặc thù lại có một gia đình nổi trội hơn hẳn. Nếu ở SG có tay chân, ở HP có huynh đệ, anh em thì ở HN có "đàn em". Không thu phục được "đàn" em thì đừng nghĩ đến ngóc đầu lên ở đất này. Tiếc là nó còn quá ít tuổi và uy tín để có nhiều đàn em, chưa đủ già cái đầu để đòi làm anh được thiên hạ. Nên đành cay đắng ngậm mồm buông hết những miếng mồi thơm ngon nhất. Sợi bạc, tín dụng, quán hát... cứ lần lượt tuột khỏi tay nhà nó dần dần. Còn ma túy và mại dâm lại là đặc sản của hai đầu HN mà nhà nó không dám- cũng ko muốn động tay vào. Đây là suy nghĩ mông lung của nó như vậy, chứ giờ sức nó cũng chẳng mong mở rộng hay ngắc mặt làm gì, nó đúng chỉ là một đứa an phận mà thôi. Nhếch mép cười nhẹ một cái nó nốc cạn ly rượu rồi dốc ngược trên mặt bàn thể hiện thiện chí ruồi
- Thôi xin phép anh em. Minh bận tí - Nó gầm gầm nhìn thằng Tài- Cứ ngồi đây mà thưởng thức đi.
- Ồ, đi nhớ. Gặp sau- Thăng nào lợn này có vẻ không hiểu câu mỉa mai của nó cho lắm.
- Nó bước ra hành lang toan rút một điếu thuốc, nhưng chợt nhớ ra là mình lại không biết hút. Cái lần gần nhất nó đưa đôi đũa cỏ nếu không nhầm thì là hít chứ không phải hút. Cầm cả bó cỏ đốt xong ngửi hơi như chó ngửi C*t vậy. Đang ngồi mông lung nghĩ thì Hãn- thằng đệ ruột qua vỗ vai nó một cái
- Sao thế anh? Lại đau đầu à?
- Không, mệt chút. Mấy hôm nay chúng mày nhàn nhĩ?
- Nhàn thì ít tiền anh ơi - Thăng ku cười- anh đừng để ý thằng Tài, mẹ kiếp nhà đi lên từ thằng buồn lộp xe đạp chợ giời danh giá đ' gì, chẳng qua gặp thời thôi.
- Còn bố tao thì là một lão buôn lậu đô la ở Móng Cái- Nó phì cười.
- Đùa anh, Đô la nghe oai hơn lộp xe chứ? - Thăng ranh cười ha hả- Thôi anh ạ, mình dân làm ăn, chấp gì loại nó. Anh cứ ngồi đây mà tự kỷ đi. Em vào với mấy em xinh tươi đây.
- Biển mẹ mày đi cho khuất mắt- Nó cười, có mấy thằng ranh con này ở đây cũng vui hẳn dù rằng nếu muốn dùng chúng nó vào việc gì thì cũng khó ngoài mấy chân lon ton ra.
- Nửa đêm gần sáng nó thấy chị đạp cửa phòng lòi nó dậy mặt hầm hầm
- Xuống lấy xe đi, thằng tài bị thằng Hãn xiên nhập viện rồi.
- Đm nó, cái gì thế?
- Nó bật ngay dậy mắt mở trừng trừng mồ hôi chảy ròng ròng hai trên trán, vội vàng mặc tạm bộ quần áo ở nhà rồi với cái chìa khóa xe trong tủ. Nhưng chị đẩy vai nó nói khẽ
- To chuyện lắm mặc quần áo tử tế vào gọi thêm mấy đứa nữa, để tao ra bãi lấy xe.

Nghe cái cách nói chuyện của chị nó đoán vụ việc xảy ra ở tầm nghiêm trọng. Suốt cả dọc đường cầm vô lăng ruột nó cứ nóng như lửa đốt. Còn chị nó tuy bình tĩnh nhưng cái điệu cầm điện thoại run run bầm lung tung nó đoán chị nó cũng đang sốt ruột vô cùng. Không biết là vì lo cho đàn em hay vì lo tới chuyện đụng phải thiếu gia phổ cổ. Ngoảnh lại đằng sau một con inova đầy ụ ụ người cũng không khiến nó yên tâm hơn được chút nào.

- Tài bị sao đây anh? - Chị nó ngó qua nhìn cái đồng thịt bằng bó kín mít trên giường bệnh rồi quay sang hỏi ông Quang anh ruột thằng Tài.

- Cái này anh chưa rõ, lúc nó được mang vào đây thì đã như thế này rồi. Nhưng bọn ông ve bảo là thấy thằng đệ nhà em với con bồ nó ở đây. Anh muốn gặp em để làm rõ chuyện này trước khi để chuyện lớn xảy ra. Hai nhà mình trước đến nay không ai chạm vào bát cơm nhà ai hết.

- Là thằng nào anh? - Nó biết thừa nhưng vẫn giả bộ hỏi.

Ông Quang quay lại thằng đằng sao thì thầm to nhỏ gì với nó rồi quay sang nói

- Thằng Hân với con Nhung, hai đứa đều ở bar của em. Anh không nhầm thì đêm qua thằng Tài lên đây một mình rồi đi với con Nhung.

- Nhà anh trước giờ vẫn chiều cổ đến chỗ bọn em, chẳng có lí do gì mà nhà em lại muốn gây chuyện với nhà anh hết. Giờ đợi thằng Tài tỉnh lại. Hai anh em mình sẽ nói chuyện này sau được không? Nếu thực sự chuyện này là của riêng mấy đứa trẻ con thì để chúng nó tự giải quyết với nhau. Làm thế nào thì thằng Tài tự xử. Em hứa không can. Em nghĩ anh em mình đừng đẩy nó lên mức cao hơn. Em hy vọng anh em mình vẫn có thể là bạn - Chị giơ tay ra muốn bắt tay lão Quang tỏ thiện ý.

- Bạn thế đ' nào? Chị có nhìn mặt thằng Tài không? Chị có biết nó bị đâm bao nhiêu nhát không? Nợ máu phải trả bằng máu. Không bọn em không dám nhìn mặt ai ở đất này nữa- Một thằng ở phía sau ông Quang mắt đỏ gần toàn tia máu.

- Em có ở đây không? - Chị Linh vẫn bình tĩnh, ở cái khoản này thì bà ấy hơn hẳn nó, khi nó vác xác đến đây là đã xác định phải có đổ máu rồi. Nhưng có vẻ như bà ấy vẫn làm chủ được tình hình để chuyện đó chưa xảy ra - Em định dọa chị sao? Nhà chị tuy đúng là so với nhà em không dám bì kịp nhưng nếu nuốt được nhà chị thì cũng phải trả giá đấy nếu em thích thì lúc nào chị cũng tiếp. Lành lặn không muốn muốn sút đầu mẻ trán sao? Mà từ khi nào ở đây lũ ông ve được quyền lên tiếng thế? Lúc bằng tuổi em chị đã biết cầm dao giết người rồi đấy em ạ. Đừng thử nắn gân chị. Nhé.

- Thôi im đi - Ông Quang quay lại quát và nắm lấy tay chị Linh lắc lắc- Rồi, anh với em thống nhất thế nhé. Sẽ nhắc lại chuyện này sớm nhất có thể.

- Đây là 30tr- Chị Linh rút bọc tiền đặt vào tay ông ấy- Em đoán là anh sẽ từ chối, nhưng nó thể hiện sự thiện chí và trách nhiệm của nhà em với thằng Tài. Em lúc nào cũng mong muốn là mọi chuyện có thể giải quyết theo cách làm vừa lòng và có lợi cho hai nhà nhất.

- Ok, em đã nói thế thì coi như anh cầm không lại bảo khách sáo.

- Vâng, anh em mình nên thế cho dễ nói chuyện - Chị bắt tay ông Quang lần nữa.

Chị em nó lại lật đật kéo nhau qua nhà thằng Hân. Chị bảo thằng đấy đang bất tỉnh nhân sự khiến cho nó cũng không khỏi lo lắng. Đám inova đi đằng sau được giải tán hết, thực ra lúc chị và nó đi dọc qua hàng lang, lỗ nhố những người. Nó cũng đã hiểu rằng thêm 3 con inova chở người như thế nữa thì chúng nó vẫn nắm phần thua nếu có chuyện gì xảy ra. Thằng Hân quả này gây ra một phát quá lớn, nó sẽ không biết nhà mình phải gánh chuyện này như thế nào.

- Sao rồi em? - Chị nắm chặt tay thằng Hân nó cũng bấu lấy tay chị ngóp ngóp vài hơi, thì thoảng bọt mép của nó vẫn ứa ra, chị lại nhẹ nhàng lấy khăn thấm cho nó.

- Không... sao... chị... em... lên cơn động kinh tí ý mà... hết rồi... Hờ hờ... chị xem... em chị nguyên lành có sao đâu? - Thằng bé vẫn bấu chặt lấy cổ tay chị toan ngồi dậy.

- Nằm im đấy, nó quát. Mà làm cái gì thế hả Hân? Mà có biết hôm nay tí nữa chị em tao bị xin tí huyết vì mày không? - Nó trợn mắt lên quát ầm nhà khiến hai bố mẹ thằng HÂN và con em phải co rúm người lại

- Nhỡ hôm nay may xảy ra chuyện gì thì tao dám nhìn mặt anh em nữa không?

- Em im đi Kiên - Chị nó mắt đỏ ngầu quay sang rít từng lời qua kẽ răng.

Thằng Hân lại lên cơn co giật nhẹ, chị lấy tay vuốt vuốt ngực nó đồng thời tay kia nắm chặt tay nó hơn, nước mắt cứ thế lăn chã rơi

- Em không sao là chị yên tâm rồi, nếu không chị chẳng có mặt mũi nào mà gặp hai bác. Nghỉ đi, cứ nghỉ đi mọi chuyện chị sẽ lo ổn thỏa.

- Em không sao chị ạ... Lúc ấy em phần khích quá thái dương cứ giật đùng đùng rồi tự dưng bọt mép cứ sùi ra... thế là lên cơn. Mẹ bọn nhát chết, chúng nó có dám động vào em đâu. Thằng kia máu chảy nhiều quá, em xiên nó mấy phát bằng vỏ chai ken chị ạ. Kĩ thêm nó một vết trên mặt dài cả gang tay... Con mẹ nó, dám khinh nhà mình, dám khinh chị khinh bác. Em không để yên. Chị đừng lo em có “bằng điên” lâu rồi. Chả ai dám động đến em đâu.

- Thôi thôi, đừng nói nữa. Thế là đủ rồi, còn mọi chuyện do đâu chị sẽ tính sau. Em lại đổ bệnh giờ. Cứ nghỉ ngơi đi đã. Bọn chị lo cho em quá nên mới qua, chứ có phải trách móc gì em đâu. Các em đều là em của chị cả- Chị sụt sùi.

- Chị đừng lo, thằng Tài có chết cũng ko dám há mồm ra đòi mạng em... Hờ hờ- Thằng Hân nói câu được câu chẳng ngắt quãng - Em bảo con Nhung dụ thằng chó ấy đi nhà nghỉ rồi giở bài đánh ghen... Bài cũ rích chị ạ. Thằng nào chả ham hồ... Con kia lột trần được thằng ấy ra rồi hai đứa đang thể dục đưa đẩy, em giả vờ lao vào chụp mấy kiểu ảnh, rồi xiên nó mấy phát. Thằng bé lúc ấy thì rít xin tha... lúc ấy có thấy mẹ thiếu gia thiếu thịt gì nữa đâu, quỳ mọp như chó... Lúc mấy thằng kia chạy sang con chó ấy chỉ còn nằm giãy ở vũng máu. Đội em đông hơn cũng đ’ đứa nào dám làm gì, em lại sùi mẹ nó ngay ở đấy. Mất mặt quá.

- Con Nhung đâu? - Chị hỏi.

- Con đấy nó xin về quê chục hôm nay rồi, anh Kiên biết đấy. Nó tíu Thanh Hóa cơ. Em xong việc bảo người đưa nó đi bắt chuyện tàu đêm rồi. mẹ nó, vẫn run chị ạ. Biết là cùng lắm là chết mà giờ vẫn run run. Thi thoảng cứ giật đùng đùng.

- Em nghe này, thôi không nói nữa- Chị khóc thảm thiết hẳn, nước mắt rơi lăn chã và cứ nghẹn hết cả lại- Nghỉ đi, chị lấy mạng ra đảm bảo là sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

- Chị... Quay lại nhà nghỉ đi, thằng chủ là bạn em. Phòng ấy đặt camera. Chị yên tâm là nó không chim lợn bên công an đâu. Trong ấy là toàn bộ clip. Con Nhung mới có 14 tuổi thôi. Đấy là bùa... là bùa của em...

- Rồi rồi... Em yên tâm giờ nghỉ đi, còn lại cứ để chị. Có tin chị không?

- Tin... Tin chị.. - Thằng bé nhếch môi cười dù mắt vẫn trợn trừng trừng - Mẹ quán con điều cỗ mẹ ơi, ngủ cho ngon. Con choáng quá.

Bà mẹ lật đật chạy lại cái tủ gỗ mở cái hộp bánh quy bằng sắt tây đã cũ rỉn ra. Thoản thoắt bện một miếng cỗ bằng ngón cái một cách nhanh chóng và điệu nghệ như thể công việc ấy đã quá quen thuộc rồi. Thằng Hân nằm trên giường hít một hơi thật sâu, ánh thuốc đỏ lừ và sáng rực mắt nó lim dim lại rồi nhắm nghiền. Hơi thở nó chậm lại không còn gấp gáp

- Chị thông cảm, nhà nghèo làm quái gì có thuốc. Mẹ em trước cũng làm theo đơn, nhưng cái này vừa rẻ vừa phê. Nhà em trồng cả mấy chục thùng trên mái ý. Tối giờ hai bi rồi đây mới đỡ chị ạ. Cũng chả nghiện được. mà nghiện cũng không sao.

- Ủ... Em nghỉ đi. Chị nhắc lại mọi chuyện để chị lo. Em cứ ở nhà đừng đi đâu trước khi chị cho phép. Chuyện lần này đừng bao giờ lặp lại nữa. Em muốn chị không nhìn được mặt hai bác nữa à? Danh dự chị cũng cần nhưng các em chị còn cần hơn.

- Chị.. - Thằng Hân nắm tay chị Linh rồi lại khóc tu tu.

Trời bắt đầu sáng, ngồi trong xe nó đã thấy lác đác bầy chim sẻ cô đơn trên đường về tổ. Nó một tay lái xe một tay chống cằm và suy nghĩ lan man về cái sự đời. Chị thấy nó không tập trung lái xe thì khẽ gắt. Nó chỉ cười, đường vắng có ai đâu mà đâm.

- Chị đã định thế nào chưa?
- Đợi thằng Tài tỉnh xem động tĩnh thế nào đã. Mà tao có là bùa của thằng Hân rồi. Cái này dớp phết đấy.
- Nó tỉnh thật tưởng điên mà nghĩ được ra cả trò đấy.
- Quên mẹ mày đi, ai dạy nó mày biết không? Ai cho con Nhung vào làm PG mày biết không?
- Dạ vâng - Nó bùi ngùi- Thằng Hân, giá mà đầu óc nó bình thường thì để cho nó làm cái phần tín dụng của nhà mình. Bố mẹ nó cũng già rồi mà nó lại là con một.
- Mày mới là đứa điên- Chị bật cười- Tỉnh táo còn chả muốn giao nữa là nửa điên nửa tỉnh.
- Thế sao chị nói.. - Nó ngạc nhiên nhớ đến cái bộ mặt của chị, cái nắm tay và những giọt nước mắt lúc bà ấy ở nhà thằng Hân.
- Mày nên phân biệt được giữa tình thương và chuyện làm ăn. Không ai muốn đi nuôi một đứa mà sau này nó lại dớp vào bát cơm của mình. Thằng Hân- nó có tiền sử động kinh, hồ sơ bệnh án qua ít nhất ba trại. Đây là lý do duy nhất tao giữ thằng đàn độn ấy ở bên mày. Nó cực dễ kích động, là một con chó đại đúng nghĩa lúc nào cũng sẵn sàng đổ máu vì chủ. Hãy cứ nuôi nó đi, nó ngoan ngoãn thì nó sẽ mãi là con chó trung thành với mày, còn mày ban phát cho nó quá nhiều ân huệ, nó có thể sinh hư và cắn mày để đòi thêm nếu nó thích.
- Chị làm em bất ngờ đấy - Nó tập trung quay lại việc lái xe, tự dưng cảm thấy lạnh lạnh và nghĩ khác về chị.
- Sao?
- Chị ngày càng giống mẹ.
- Tao không biết mày đang nghĩ gì. Nhưng tao phân biệt được giữa con chó giữ nhà tao nuôi và thằng em ruột thịt. Đừng khinh khỉnh tao kiểu ấy. Tao đi guốc 20 phân trong bụng mày. Còn mẹ... Đây là mục tiêu mà tao hướng đến. Tao phải như... thậm chí là giỏi hơn mẹ bằng mọi giá.
- Thế nên cả Hà Nội đang đồn ầm lên chị em mình đang muốn từ cóc nhái nhảy lên làm người - Nó hậm hực.
- Chuyện của Cường, là chuyện riêng của chị. Em tốt nhất ít quan tâm thôi.
- Nó im lặng lầm lũi lái xe. Được thôi, nếu chị muốn em không quan tâm, em sẽ như thế. Khoảng 20p sau nó cũng về đến nhà bay người lên giường và nằm im như chết.
- Dậy đi, mày - Chị vỗ vỗ vai nó- Ngủ đủ rồi.
- Máy giờ? - nó lơ mơ, mắt vẫn nhắm nghiền- Chị không đi làm à?
- Không, hôm nay mệt- Bà ấy ngậm tăm cái ống hút và hút sùn sục.
- Cái gì đấy? của em đâu?
- Đánh răng đi, trên bàn kia kìa. Chỉ ăn là nhanh.
- Nó ngược lên bàn thấy một đĩa bánh mỳ nướng kèm trứng ốp la thêm một cốc café đánh trứng bốc khói nghi ngút. Nó tiện tay cầm cái bánh mỳ bỏ tọt và mồm và nhấp một ngụm café. Bà chị nó nhìn thấy tru tréo
- Thằng bần tuối, thằng mồm thối. Mày đánh răng ra thì tao ăn mất của mày à?
- Biết được chị. Ăn nhanh cho nóng rồi đánh sau. Để lâu c*t trâu hóa bùn.
- Bướng vãi - chị nhìn nó cười chẳng nói gì thêm.
- Chị với ông Cường thế nào rồi? - Nó nhai nhồm nhoàm cái bánh mỳ và ngược mắt lênh hỏi chị.
- Sắp cưới- Bà ấy trả lời mà mặt lạnh tanh không tí cảm xúc.
- Chị đùa em?

- Thẻ độc.
  - Chị điên à? Không phải trò đùa đâu, chưa được 3 tháng, chị nghĩ kĩ chưa đấy?
  - Nghĩ rất kĩ rồi, nghĩ lâu lắm rồi em ạ - Lần này thì mặt chị nó thoáng có chút buồn.
  - Chị yêu lão ấy không? Hay vì một cái gì khác? - Nó buông cái bánh mỳ xuống đĩa và vứt tạch tất cả xuống mặt bàn ngồi bó gối nhìn chị.
- Chị nó bước lại cửa sổ vén tấm màn lành, nằng xối xả chạy vào phòng. Bà ấy nhìn ra ngoài đường một cách vô hồn khê thở dài
- Nhiều đứa nghĩ là tao lợi dụng nó. Ừ, thì có lợi dụng. Tại sao lại không chứ? Nó là một sự trao đổi sòng phẳng kể cả trong tình yêu. Mà còn nhớ không? Tao nhớ hết tất cả mọi chuyện. Từ khi bố kéo người về gây dựng cơ nghiệp ở con đường này. Rồi cứ thế lớn lên, mạnh lên. Tao không thể là một đứa con trai để có thể thay thế bố khiến cho cái gia đình này lụi bại...
  - Chị nói linh tinh cái gì thế? Nếu có thì đó là lỗi của em.
  - Không, chẳng phải của mày. Mày còn quá ít tuổi để nuối tiếc quá khứ. Để biết được mọi chuyện diễn ra trong cái nhà này, chứ đừng nói ở trong cái đất này.
  - Em đ'cần cái đó. Chị xem nhà mặt đường, có nhà hàng, có oto, có quán bar có đàn em. Em bằng lòng với tất cả.
  - Thế nên mày mới như thế. Chị thì không. Mày biết không. Nếu còn bố tối qua tao đã phang thêm một chai nữa vào mặt tất cả lũ chó ở đây. Nếu còn bố, mình sẽ chẳng phải thức khuya dậy sớm đi hầu thiên hạ...
  - Chị im đi. Bố chết lâu rồi.. - Nó nghẹn lên từng tức ở cổ họng mà nước mắt không thể trào ra được.
  - Nhưng chốt lại thì, câu mày hỏi. tao có yêu Cường không. Tao nói là có. Dù đây là một tình yêu có chút toan tính thì tao vẫn yêu anh ấy. Nhưng tao yêu mày, yêu mẹ yêu cái gia đình này hơn hết cả. Vì thế đừng bao giờ nhìn tao bằng ánh mắt đêm qua. Thằng ngu.. - Chị lau nhanh giọt nước mắt rồi bước vội ra khỏi phòng.
- Chỉ còn lại nó một mình, nó muốn khóc. Nó cứ nghĩ chị nó chấp nhận cuộc sống bình yên này, không tranh đấu, không toan tính, không đâm chém. Không có những cuộc gọi nửa đêm bất thường, không có những chuyến thăm bệnh viện, không dao, không máu, không nước mắt... Nó hèn ư? Nó an phận ư? Tự nó cũng chưa trả lời được. Nó chỉ đang đứng giữa ranh giới giữa hai bên bờ gì đó. Một bên có người con gái vẫn đợi nó yên bình đi về ngủ mỗi đêm một bên là gánh nặng của thằng con trai duy nhất trong gia đình... Muốn khóc... nhưng không thành nước mắt.

13. Chương 13

Đám cưới

Dù nó cứ phải thon thót giật mình và lo lắng thì mọi chuyện vẫn cứ yên bình xảy ra. Sau 1 tuần thằng Hãn đi làm trở lại. Nó cũng tìm cách liên lạc với con Nhung, con bé vẫn ổn và đang đi học nghề. Đất nhà con Nhung là đất làng, thanh niên còn hung hơn cả sói dữ. Bọn thằng Tài cũng im ỉm lặn mất. Mấy ngày đầu nó vẫn còn cẩn thận cho người bám theo thằng Hãn về nhà, sau thấy lạng quá nên nhón lại thôi. Mấy cái thằng có sổ điên bằng dở là sướng nhất. Ai cũng ngại ra tay, nhờ chẳng may nó tèo thì bỏ bu, mà nó bật thì lại nhẹ tội vô cùng. Không biết bàn tay của chị hay ông Cường đã đứng ra dàn xếp ổn thỏa hoàn toàn cái vụ này. Chị nó thì chưa đủ tầm để nói chuyện với gia đình thằng Tài, còn ông Cường thì không đứng ngạch cho lắm. Nhưng chỉ biết chị nói cứ yên tâm thì nó tin là như vậy, cũng chẳng lo lắng nhiều vì dù sao chuyện này không nhúng tay nó vào. Còn nếu đen bị trả thù nhằm thì đành chịu. Chỉ có điều duy nhất nó thắc mắc là ai có thể nhúng tay vào việc này khiến mọi thứ êm xuôi bất thường như vậy...

Đêm hôm khuya khoắt như thường lệ nó lại lết cái tấm thân nặng nhọc từng bước từng bước một lên cầu thang để về phòng. Hồi xưa nó chọn cái phòng trên tầng cao nhất vì thích cái ban công, sáng dậy sớm bước ra đây hít không khí một chút hoặc tối buồn buồn cầm cốc nước ra ngồi vắt vẻo lên lan can ngắm phố phường. Nhưng giờ công việc đi sớm về muộn, sáng ngủ chống mông lên đến tận trưa mới dậy có lẽ nó xin chuyển cái phòng ngủ xuống tầng hai cho đỡ phải leo trèo. Đang hí hục với cái suy nghĩ cá nhân như thế, nó chợt nghe tiếng khe khẽ ở phòng chị. Tò mò nó áp sát tai vào. Giờ này chắc bà ấy chỉ có thể nói chuyện với hai người mẹ hoặc ông kia mà thôi. Tiếng chị nó cứ đều đều sau cánh cửa

- Con biết, con làm thế là sai. Nhưng con không còn sự lựa chọn nào khác. Mẹ có giận con không? Con biết con sai rồi. Con có làm nhục cái nhà này không mẹ.

Con chị dờ hơi lại gọi điện rên rỉ với mẹ. Nó nghe mà chạnh lòng mấy chuyện thế này nó không muốn nghe thêm. Toan rảo bước đi tiếp thì tiếng một người nhẹ nhàng vang lên khiến nó giật mình đứng sững người

- Thôi con ơi, con dại thì cái mang. Giờ có nói cũng muộn rồi. mẹ chỉ biết đứng gánh vác bên con thôi. Con lớn rồi từng hành động từng suy nghĩ mẹ không cản được nữa.

Chị khóc ngày một to hơn nó nhìn trộm qua khe cửa thấy chị đang gục khóc trong lòng mẹ hết như ngày còn bé. Có chuyện gì? Có chuyện gì mà nó không được biết. Bất ngờ nó mở vội cửa ra nhìn mẹ lạnh lùng

- Mẹ.

Xong nó nắm tay chị lôi xềnh xệch lên tầng, đóng sầm cửa lại rồi mở vội cửa ra phía ngoài ban công. Nó nhìn mặt chị, hai mắt đỏ hoe và mọng nước, trên má vẫn còn những vệt mờ mờ. Chị nó đây sao? Chị nó dám khóc nhiều thế này sao. Nó nắm mạnh lấy hai vai chị lắc lắc

- Có chuyện gì? Có chuyện gì thế chị.

- Không có gì đâu. Em đi ngủ đi - Chị quệt ngang mấy giọt nước mắt trên mi và nhìn nó.

- Cái gì, chị tưởng em bị ngu à? Em có mù có điếc đâu. Chị có gì muốn giấu em? Em không phải em chị à

- Chẳng có gì đâu, chị sắp lấy chồng thế thôi - Mặt chị lại lạnh tay mấy giọt nước mắt đã ráo hoảnh.

- Chị nhìn lại chị xem, có ai nói đến chuyện lấy chồng mà mang bộ mặt đưa đám như chị không? - Nó uất nghẹn lên đến cổ.

- Thề, chị nói thật. Mẹ lên rồi. Mai ngày kia sẽ sang nói chuyện với người ta. Chắc chậm nhất hai tháng nữa chị cưới.

- Chị nói dối em điều gì phải không? Sao nhanh thế? Sao chị phải cưới? Sao cái mặt chị như thế kia? Chị không cam lòng cái gì à? - Nó nói như muốn gào lên nhưng từng câu từng chữ bị chặn lại ở cổ họng.

- Chị nói thật. Em đừng quan tâm đến việc ấy nữa. Chị sẽ vẫn ở nhà, vẫn lo điều hành mọi công việc. Chị không bỏ em đâu. Ngoan nào. Lớn rồi. lại chực khóc phải không? - Chị đưa tay lên xoa đầu nó như một đứa trẻ.

- Chị.. - Nó tự dưng cảm thấy có một cái gì rờn rợn chạy dọc đốt xương sống. Cảm giác rùng mình như linh cảm có chuyện gì chẳng lành. Chị nó quay bước đi ra phía ngoài. Nó giữ lấy tay chị quỳ sụp xuống mà nói- Chị, em van xin chị. Em có lỗi, là do em... là do em nhu nhược... do em nghiện ngập... phá phách... Em không thể nữa..Em sẽ cố gắng để chị ngẩng đầu lên với mọi người, em sẽ cố gắng gây dựng lại việc làm ăn... chị bảo gì em nghe lấy... chị đừng có thế này được không... không cần phải đánh đổi thế... em xin chị đấy... Em đã thay đổi rồi mà... Em khác rồi mà...

Chị cúi gập người xuống ôm lấy nó. Chắc hẳn lúc đấy chị nghĩ nó đang say. Điều lạ là chị không khóc nữa. Chỉ có nó. Nó đang khóc. Cái điệu khóc của một thằng đàn ông khác một đứa trẻ. Giọt nước mắt rơi vì gia đình nó khác giọt nước mắt rơi vì những thứ tầm thường khác. Dù nó biết chị nó có tham vọng. nó biết chị nó sẽ làm một điều gì tương tự như thế kể từ cái hôm mà chị nói chuyện với nó. Nhưng điều ấy xảy ra quá nhanh và gấp gáp khiến nó choáng váng. Chị dùng cả hai tay nâng đầu nó lên và nói

- Kiên nghe này, chị có em bé rồi.

- Thì sao chứ. Chị có thể phá đi. Mới có mấy tháng chưa thể hình thành con người được.

- Chị không muốn phá. Đây là giết người, giết con mình em hiểu không? Chị sẽ lấy chồng, dù thế nào con chị cũng không thể không có bố. Em muốn nghĩ sao cũng được. Nhưng chị yêu anh ấy, chị muốn lấy anh ấy. Em hiểu không?

- Nếu thật sự như thế thì sao chị lại như thế kia? Chị nhìn xem chị có giống một người đang hạnh phúc, đang muốn lấy chồng không? Chị không muốn phá cũng được gia đình mình thiếu tiền nuôi một đứa trẻ con à? Em sẽ nuôi nó. Em sẽ không để nó thiếu thốn cái gì. Không phải đi van lạy ng khác vì một đứa bé.

- Không phải là chuyện tiền nong, rồi chị sẽ nhìn mọi người thế nào nếu con chị không có bố? Có một số chuyện trục trặc không được như ý muốn và mẹ phải lên. Nhưng rồi chị sẽ giải quyết tất cả ổn thỏa. Em cứ yên tâm. Hạnh phúc của chị là gia đình mình.

- Chị điên à? Em không cần những thứ ấy. Em bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Em phải nói với chị bao nhiêu lần nữa chị mới hiểu.

- Em không hiểu à? Chị không bằng lòng. Chị cũng chẳng trách gì em. Chị chỉ trách mình sinh ra không phải là con trai để có thể cáng đáng mọi việc thế thôi- Chị nghiêm nét mặt -Chẳng ai có thể ép chị làm gì cả, kể cả mẹ chỉ vì chị muốn thế. Chị sẽ vẫn ở nhà, ngoài việc có một đám cưới ra cuộc sống chị gần như chẳng thay đổi nhiều lắm. Anh ấy sẽ vẫn đi nước ngoài học tiếp. Em sẽ không phải va chạm với anh ấy nhiều đâu.

Nó trừng trừng nhìn chị một lúc lâu, nó không hẳn là muốn nhìn chị bằng ánh mắt ấy nhưng chỉ có kiểu nhìn ấy mới ngăn được cho nước mắt không ra thêm nữa. Chị bắt giác đưa tay lên lau nước mắt cho nó và dịu giọng

- Em có nhớ ngày em mới về, cũng trên ban công này chị và em đã từng nói gì không?

- Em không.

- Chị đã từng nói đàn bà sinh ra chỉ là để phụ thuộc và dựa dẫm vào đàn ông, là món quà cho đàn ông mà thôi.

- Em có nhớ.

- Lúc ấy chị có nói chị cũng không ngoại lệ.

- Vì thế nên chị mới thế này à? Chị hy sinh hạnh phúc của chị chỉ để kiếm lấy một chỗ dựa cho gia đình à?

- Chị chẳng hy sinh gì cả, nếu có nó cũng là một cuộc trao đổi công bằng. Rồi sau này em sẽ biết. Khi em đi lên. Em cần rất nhiều thứ để chống lưng cho em, em cần rất nhiều quan hệ. Có những thứ em không thể mua bằng tiền, có những quan hệ không phải muốn là có.

- Em không cần - nó gần giọng.

- Chị cần - Lúc này nó nhìn sâu vào mắt chị, ánh mắt quyết tâm và khô khốc -Không nhắc lại chuyện này nữa nhé.

- Chị đã tính đến việc này từ rất lâu rồi phải không?

- Ừ, cứ cho là thế đi.

- Gia đình lão Cường và lão ấy chấp nhận sao?

- Hiện tại chị chưa biết, có một chút vấn đề, anh Cường không muốn. Nhưng chị nghĩ mẹ có thể giải quyết được. Hai bác bên bên ấy cũng là người tốt. Chị mệt, chị đi nghỉ đây. Chuyện này chấm dứt ở đây nhé, chị quyết rồi.

Nó thả mình bịch một cái xuống giường như một cái bị bông nặng chịch rồi rút điện thoại ra xem giờ. Đã gần ba giờ sáng gần 50 cuộc gọi nhỡ. Nó hốt hoảng bốc máy gọi lại. Nó mãi ngồi tâm sự với chị mà quên bém mắt Dương

- Anh à? - Dương nhắc vội máy giọng có gì đó thẳng thốt- Sao hôm nay anh về muộn thế?

- Anh có chút chuyện với chị Linh, về lâu rồi mà. Anh xin lỗi không để ý điện thoại.

- Em cứ lo anh có chuyện gì. Lần sau anh về thì nhắn tin báo em nhé.
- Ủ, anh xin lỗi. Tại anh. Anh xin lỗi nhé.
- Chị Linh có chuyện gì thế hả anh? Chị ấy bị sao à?
- Không, chị ấy sắp lấy chồng thế thôi.
- Ôi em tưởng gì - Dương cười- Hóa ra là thế, em tưởng có chuyện gì. Chắc cả nhà đang bàn tính lo đám cưới chứ gì.
- Không đâu, chuyện người lớn. Em chẳng hiểu đâu. Anh mệt mỏi quá. Anh đi ngủ chút đây.
- Vâng, anh ngủ đi - Con bé im lặng một lúc rồi khẽ nói- Có chuyện gì anh phải nói với em đây nhé.
- Không có chuyện gì đâu, anh mệt thật mà. Em ngủ đi nhé, đừng thức khuya nữa. Mai anh hứa sẽ nhắn tin cho em ngủ sớm.
- Em đợi được anh mà. Anh cứ về đến nhà thì em mới yên tâm ngủ.
- Yêu em.
- Yêu anh.

Rồi nó chìm vào giấc ngủ với đồng cảm xúc đan xen lẫn lộn.

1 ngày 2 ngày 3 ngày rồi 1 tuần rồi một tháng trôi qua.nó không vác mặt về nhà mà ngủ vật vờ trên bar cùng bọn bảo vệ. Nó tránh gặp mẹ, hơn hết là gặp chị vì chẳng biết sẽ phải nói với nhau điều gì. Tới ngày thứ bao nhiêu đó nó cũng chẳng nhớ thì cũng thấy chị gọi điện thoại

- Em về nhà đi.
- Có việc gì quan trọng không hả chị, em ở trên này cũng được.
- Mai chị ăn hỏi rồi. Ngày kia sẽ cưới luôn cho đẹp ngày em ạ. Chẳng lẽ cưới chị em cũng không về sao.
- Em sẽ về. Dù sao em cũng sẽ về - Nó lặng người đi - sao mà nhanh quá- nó tự nhủ.
- Em qua đón Dương giúp chị nhé. Chị gọi Dương rồi đây.
- Vâng - Nó trả lời hồ hững như một cái máy vô hồn.

Nó gọi điện thoại hẹn trước Dương một tiếng. Khi đến đón con bé đã xúng xính váy áo tự lúc nào xinh như một thiên thần. Nó bắt gặp mỉm cười, ngày hôm nay ít ra cũng có ai đó làm nó vui dù lòng bỗng nhẹ bẫng vì trống rỗng. Nguyên cả một dải vĩa hè được trưng dụng để bắc rạp tiếp khách. Những băng vải màu trắng xen lẫn màu tím được thả không cứ nhẹ nhàng đưa trước gió, hoa và đèn đã được chằng lên, cốc chén và lẵng hoa nhỏ xinh đã xếp gọn trên bàn. Dương nhìn mà cứ xuýt xoa khen đẹp.Nếu ở nhà chắc hẳn nó đã xí phần trang trí rồi nhưng tiếc là nó vô ý quá nên khi về đây mọi thứ đã xong xuôi hết. Nó ngồi bệt một góc gặm hương dương mặc cho Dương chạy lăng xăng với chị Linh hết phụ cái này rồi giúp cái kia. Con bé chẳng chịu ngồi im một chỗ như mấy em chân dài nhà nó mà lại lăng quăng cầm bình trà đi tiếp khách khi khách khứa đến đông cho đến tận gần khuya nó mới lấy xe bắt con bé đi về. Nhìn nó nặng nhọc cầm vô lăng, chốc chốc lại thở dài con bé đoán có chuyện không vui cũng chỉ dám im lặng,chỉ có duy nhất lúc xuống xe Dương nắm tay nó và khẽ nói

- Em không biết có chuyện gì, nhưng anh à, anh chỉ có một chị gái thôi. Sẽ không có chuyện anh được dự đám cưới chị ấy thêm một lần nào nữa đâu.
- Em cứ ngủ đi anh ổn. Ngủ đi mai anh qua đón.

Nó lặng lẽ đánh xe đi về. Nhưng tiếc là hôm sau và hôm sau nữa sự ích kỷ và tính cố chấp trong nó vẫn chiến thắng nó vẫn im lìm như một cái bóng chẳng nói một lời. Đám hỏi Dương đẹp dịu dàng trong tà áo dài cũng chẳng làm nó bận tâm, chỉ có điều nó cảm không cho Dương bề ngoài ra thì cũng chẳng nói gì đáng kể. Đám cưới tổ chức trong một nhà hàng ở bên Thái Thịnh. Quan khách hai họ ngồi hai bên nó được nhìn thấy thông gia của nhà mình. Ông bà không đến nổi dừ dừ như nó nghĩ dù nụ cười có chút gượng gạo, nhưng ít ra nó thấy vẫn còn hơn cái vẻ mặt lạnh lùng của chú rể. Không khí thì đối lập tuy cả hai bên

đều ồn ào nhưng có gì đó lịch sự và chừng mực hơn ở bên kia đối lập với đó là sự xuống xả ở bên nhà gái. Chưa bao giờ nó thấy hai thế giới rõ ràng đến như thế. Một bên loáng thoáng sắc xanh của công an, còn một bên vằn vện hình xăm của dân giang hồ. Nó rùng mình tự nhiên thoáng nghĩ đến đám cưới của chính mình mà sợ hãi những khuôn mặt ở đây. Thoáng qua có cả những nụ cười giả tạo... Thế là chị chính thức lên xe hoa từ hôm ấy.

Đêm hôm đó nó vẫn không định về nhà, nó lái xe một vòng khắp hà nội lan man và không định hướng dĩ nhiên Dương ngồi sau. Hai đứa nó cứ để cái không khí yên lặng ấy bao trùm suốt hàng tiếng đồng hồ. Nó chẳng nghĩ gì, chẳng mong gì hết. Chỉ muốn im lặng như thế. Tuy nhiên nó vẫn nhớ cái giờ phải đưa Dương về nhà, xe chậm chậm đỗ. Dương vẫn cứ ngồi nhìn nó một hồi lâu như chờ đợi điều gì khiến nó buột miệng phải lên tiếng trước

- Tới nhà rồi này.

- Em biết.

- Vẫn còn đợi anh mở cửa giúp à?

- Không, em thật sự muốn ở bên anh lúc này. Em nghĩ anh có chuyện gì đó không ổn.

- Anh ổn, không sao đâu.

Con bé vẫn cứ im lặng và lì lợm ngồi trên xe không chịu buông tha nó. Nó thở dài và thẫn thờ nhìn về phía trước chống tay lên trán và suy tư như người lớn

- Chuyện riêng của nhà anh thôi. Em có bao giờ nghĩ đám cưới này thật vô nghĩa không?

- Em thấy là có gì đó gượng gạo ở hai nhà nhưng nếu nó là vô nghĩa chị Linh đã không bước chân vào. Em tin chị ấy... dù không biết có chuyện gì đang xảy ra.

- Có một thoáng, chỉ một thoáng thôi, đấy không phải là lí do khiến anh suy nghĩ. Anh nhìn thấy hai nhà, hai gia đình. Như là hai thế giới khác nhau khó có thể hòa hợp. Anh chẳng quan tâm điều đó, nhưng anh chợt nhớ ra là anh và em. Nếu mình đi xa hơn... Anh và em... vẫn thuộc hai thế giới khác nhau...

Dương nhào người ra phía trước ôm chầm lấy cổ nó thì thầm

- Nếu thế, em sẽ bước chân vào thế giới của anh hoặc kéo anh sang thế giới của em. Nhất định em sẽ không để anh phải suy nghĩ. Anh đừng nghĩ gì nữa được không? Nghĩ thế là đủ rồi. Em yêu anh...

- Tự dưng anh nhận ra... rồi những người yêu thương anh và anh yêu thương nhất sớm muộn gì cũng bỏ anh mà đi.

- Em sẽ không như thế, em hứa.

Nó chẳng biết nói gì thêm chỉ khẽ nắm lấy cổ tay Dương và xiết nhẹ. Thoáng có giọt nước mắt rơi vào lòng mặt đắng.

14. Chương 14

Tối

Nó chỉ chịu đặt chân về nhà sau khi chị gọi điện và khẳng định mẹ đã đi về quê. Chị cũng không ở nhà chồng mà về nhà ngoại cho tiện dưỡng thai. Đây là lí do của chị, còn thật sự thế nào nó cũng không biết. Tuy nhiên để chị ở nhà một mình trong thời gian này nó không yên tâm cho lắm, mà thực ra cũng chẳng thể ngủ mãi trên bar được. Như thế vất vả quá. Chị bụng vẫn chưa to nhưng bắt đầu có dấu hiệu tham ăn và thèm của chua hơn hẳn. Tủ lạnh nhà nó giờ lịch kịch đủ thứ. Chưa kể đêm đến đi làm về nó lại phải tạt qua Bạch Mai mua cho bà ấy suất phở gấp rưỡi bình thường. Có mấy tuần mà bà ấy béo lên thấy rõ. Nó cũng cảm thấy vui vui, cảm giác được chăm sóc người thân ruột thịt. Ông Cường cũng ít qua, thường

thì hay qua vào những lúc nó không có ở nhà, có lẽ đó là ý của chị. Nó vẫn chưa hiểu là tại sao nó không chấp nhận sự có mặt của ông ấy như một ông anh đúng nghĩa nhưng vẫn tự nhủ với lòng mình nếu có vô tình bất gặp thì cũng sẽ không làm chị khó xử quá. Dù gì cũng là người một nhà, không sớm thì muộn sự va chạm là không thể tránh khỏi. Thi thoảng mấy chị em, có nghĩa là bao gồm cả Dương lại tung tẩy đi siêu thị sắm đồ cho em bé. Cái không khí ấy xua tan đi mặc cảm của nó về một cuộc hôn nhân tính toán. Nó bắt đầu chấp nhận mọi thứ một cách nhẹ nhàng hơn và dễ thở hơn.

12h đêm vẫn như hàng ngày, chỗ của nó vẫn là quán bar này với cái góc tối mọi khi. Có điều hôm nay thằng DJ chết dấm cần thuốc quá liều thì phải nhạc đáng lẽ giờ này phải chùng xuống rồi để có thể tiễn khách trước 1h sáng. Nó vậy vậy thằng Hân lại nói thầm

- Bảo thằng DJ chùng nhạc xuống để tí đập là vừa. Lên mãi thế không mệt à?
  - Anh ơi, hôm nay có anh em trên quận xuống vui chơi. Đã thống nhất là để các anh vui hết mình rồi anh ạ.
  - Mẹ, quên mất. Ai sắp bàn thế mà không bảo tao một câu để tao ra chào.
  - Em sắp anh ạ. Không phải chào đâu. Mấy sếp vừa dạt từ chỗ chị Linh sang.
  - Đã bố trí tay vịn cho các anh chưa?
  - Các anh dắt hàng nhà đi rồi. Em không dám sợ thất lễ.
  - Đm tao đau đầu quá- Nó văng tục rồi lấy tay vỗ vỗ trán - Thế này phải ngồi đến khi chúng nó dạt mới được giải tán à?
  - Bọn này tí dạt bây giờ mà anh, không trâu được như các thanh niên, nhưng mà xuống nhạc sớm đuổi khách về để chúng nó về theo thì cũng không hay. Anh mệt thì cứ về sớm đi em bảo bọn thu ngân dồn tiền vào két mai kiểm sau?
  - Được không thế? - Nó nghi ngờ, không phải là ngờ bọn ở đây mà sợ làm thế dễ ăn mắng.
  - Chị Linh trước thì thoảng hay làm thế. Em thề. Em không nói, anh không nói, con thu ngân không nói thì ai biết. Với cả có hóa đơn cả mà. Lo gì. Ôm tiền chạy thì bọn em chưa có gan rồi.
- Nó gãi gãi cằm ra chiều dăm chiêu suy nghĩ cho có lệ nhưng thực ra là muốn về bỏ mẹ rồi. Sau một hồi ra về trầm ngâm suy nghĩ như thật rồi tặc lưỡi ra về miễn cưỡng
- ừ thế thôi mày với con Liên tổng hết vào két. Mai anh ra sớm. Mệt lắm. Anh sắp ngất rồi đấy.
  - Ok anh giai. Về nhé. Có cần em cho số mấy em xinh tươi qua bóp trán hộ không?
  - Đ'thèm - Nó dứ dứ nắm đấm về phía thằng Hân rồi dồng thẳng xuống cửa bước chân gấp gấp theo kiểu nhảy chân sáo.

Nó đánh xe về bãi gần nhà rồi định dắt con wave ghé phi qua Bạch Mai mua một suất phở bò đặc biệt. Nhưng lục tung túi quần chẳng thấy chìa khóa xe đâu, nó bấm bụng hít một hơi thật dài thấy phở đêm mát mẻ quá nó lại tiện chân rảo bước đi bộ một mình. Đang tính múi luôn suất to hai chị em sẽ ăn chung, nếu sớm quá thì sẽ ngồi xem một bộ phim nào đó xong rồi phòng ai nấy ngủ. Hoặc sẽ đi ngủ sớm để sáng mai tòng bà ấy lên phố cổ ăn mì vẫn thần, nghe đâu trên Hòa Mã mới có hàng ngon lắm, nó rình rình lâu rồi mà chưa hôm nào dậy được để đưa chị đi. À xong rồi hai chị em dắt díu nhau đi chợ, nghe bảo cá chép tốt nhưng phải đi chợ sớm mới có chép sông. Thoát một cái là tay nó đã rón rén cầm cái cặp lồng phở nóng hổi sóng sánh nước, còn đầu thì lan man với những suy nghĩ. Cơn đau đầu tự dưng bay sạch. Lâu lắm rồi nó mới đỡ hơi nghĩ được nhiều thế.

Thế nhưng... đời sợ nhất là chữ nhưng nó đang hào hứng và hớn hở như thế thì gặp ngay cảnh khốn nạn theo kiểu sơ khai nhất. Chị đi đâu chưa về còn chìa khóa nhà nếu ko nhầm thì nó móc chung với chìa khóa xe. Nó đành cay đắng ngồi thụt phía sau bụi hoa giấy đợi chị.

10p... 15p... 30... 1h trôi qua. Nếu ai bảo cảm giác ngồi đợi cửa không khó chịu. Chắc nó đấm luôn cho một cái vào mặt cho thâm mồm thì thôi. Cái cảm giác ấy cực kì khó chịu. Chả hiểu chị nó đi đâu cái giờ này, xong nghĩ sao. Nó lại tự vả vào mồm vì trách chị, giờ này mọi khi nó đã thêm vác xác về đâu chứ. Bao nhiêu nỗi hậm hực nó bực mình trút hết lên cặp lồng phở và tự nhủ: đó là một cách giết thời gian. Không

ăn nó cũng nguội và trương hết lên, tí nữa mưa tồ khác. Ông trời khéo căn ke thời gian, đang ngồi nhai nhồm nhoàm chưa nổi ¼ cặp lồng thì nó nghe tiếng dream pha lẫn động cơ phản lực thêm ánh đèn pha sáng chói lấp lóa cả mặt đường. Chả cần nhìn thì nó cũng biết con audi của ông anh rể quý hóa nhà nó đang tới và 9/10 thì bà chị nó ngồi trên xe. Nó bèn lên như đứa trẻ con ăn vụng nấp sâu thêm vào sau bụi hoa giấy nhìn ra sau kẻ lái. Không còn hành động lằng mạn chàng xuống trước mở cửa diu dàng ra khỏi xe như ngày xưa. Xe cũng chẳng buồn tắt máy, tiếng xe cứ âm ỉ chạy như thúc giục người trên xe xuống nhanh. Có thể sự thật là thế hoặc cũng có thể nó quá nhạy cảm. Chị nó nặng nề ôm bọc lớn bọc bé xuống xe. Ông Cường cuối cùng cũng chịu nhấc xác xuống bê phụ chị một cách khiên cưỡng. Hai người bước lại gần cửa cách nó một khoảng không xa nó lại nghe tiếng lạch cạch cửa cuốn quen thuộc. May là trong nhà không bật điện nếu không chỗ nó nấp có nguy cơ bị lộ rất cao. Đã trốn thì trốn cho trót. Chị Linh đặt đồng hồ xuống đất quay lại ôm cổ ông Cường cười vui vẻ

- Đi chơi vui quá anh nhỉ.

- Lại chả vui, em xem mua sắm gì hết mấy chục củ - Trái với thái độ của chị ông cường lâu lâu, tuy nhiên ông cũng lịch sự đợi cho chị ôm cổ đủ lâu rồi mới gỡ tay chị ra.

- Kìa anh, em mua cho con chứ có sắm sanh gì cho mình đâu.

- Trẻ con chưa để ra đã chiều. Quần áo thì sắm sanh gì mà lăm thế. Lại cả đồ chơi nữa. Chúng nó có dùng được lâu đâu. Sữa thì mua vừa phải thôi. Em định không cho nó bú à?

- Thì em cũng chỉ biết làm thế thôi.. - Giọng chị có vẻ buồn buồn.

- Mà em lần sau đi bộ quanh quanh nhà thôi cũng được. Sao cứ nhất thiết cứ phải nay phở cổ, kia bờ hồ nay hồ tây. Mấy hôm nữa anh đi rồi thì ai đưa đi.

- Còn anh ở nhà ngày nào, em cứ biết thế đã...

- Anh còn bao nhiêu mối quan hệ, còn bạn bè, họ hàng anh em. Anh không thể cứ suốt ngày lo cho em được. Mà em xem có gì đáng lo đâu. Em cần gì thì gọi ông bà cô anh. Hai cụ khốt ấy rước em về chứ không phải anh.

- Anh nói gì thế? - Nó nghe được tiếng giọng chị thay đổi, cảm giác như khuôn mặt chị đang hốt hoảng sợ hãi- Sao anh thay đổi nhiều thế. Anh có coi em là vợ anh? Có còn chút tình cảm nào với em và con không?

- Xin lỗi em, anh quen kiểu sống bên kia rồi. Anh hơi bị bất ngờ khi bị em cho vào bẫy đấy. Cũng tại ông già anh sắp đến kì bỏ phiếu tín nhiệm nên mới hốt thôi. Đừng tưởng ông cô anh tốt. Anh ở với ông ấy mấy chục năm rồi anh thuộc lắm. Còn đứa con, anh nói thật cứ phải đợi để ra đi xét nghiệm AND thì mới biết.

Nó chết sống người, ngay lúc này nó muốn lao ra và đâm vào mồm thằng kia một phát. Ngỡ cứ tưởng chị nó sẽ khóc rưng rức khi nghe thấy những lời cay nghiệt ấy nhưng ngờ đâu bà chị nó tắt ngay nụ cười giọng đánh lại lạnh như băng

- Anh nghĩ em lên bao tuổi mà không biết trò về của nhà anh. Em chấp nhận một cuộc hôn nhân không có giấy tờ, chấp nhận để anh đi xa mà chẳng biết bao giờ quay về là vì cái gì chứ? Đâu phải vì tình yêu ngu ngốc của em đâu. Tỉnh lại đi cưng.

- Cô cũng ghê gớm lắm chứ có vừa vắn gì đâu? - Ông Cường cười khinh khỉnh - Cả nhà cô ghê gớm ôm đủ thứ mưu hèn kế bẩn

- Vâng, nếu không thì sao xứng với anh. Tốt nhất anh hãy cứ đều đặn qua đón khi em cần. Đừng để em vác xác đến nhà anh rủ đi chơi lại phiền cả ra, Mần kịch này coi như anh em mình diễn cho đạt đi. Em sẽ đóng vai hôn vọng phu chờ chồng, còn anh cứ ngoan ngoãn bên này rồi sang kia tung tẩy chán đi cho bù. Đứa con này- Nó cảm nhận dc cái chua chát trong câu nói của chị- Anh chẳng cần phải xét nghiệm, nó là của ai thì anh rõ hơn ai hết. Đời có mắt cả đấy, đừng để sau này em không cho bố nhận con cho ông nhận cháu.

- Mẹ kiếp, gái đi già mồm.

Nói rồi hẩn nhổ toẹt bãi nước bọt rồi lên xe, tiếng động cơ nặng chình chịch bậm bịch toan rời đi. Nó phi ra khỏi bụi cây một tay cầm nguyên cả cặp lồng phở và úp trọn cả cặp lồng ấy lên đầu lão Cường và khía đều

- Đánh nhau không thắng chó?

Lão ấy sững sờ nhìn mặt nó một hồi, bún và nước dùng văng tung tóe khắp ra xe. Từng cọng dài trắng ửng phủ kín từ đầu lão cho đến nội thất sang trọng của con xe. Nước dùng nhờn nhọt chảy tong tỏng trên cằm lão cũng khiến nó suýt phì cười.

- Rác rưởi - Lão Cường lăm bằm trong miệng.

- Tao sẽ giết mày thằng chó ạ. Tao thề đấy- Nó gần giọng từng tiếng chỉ đủ cho cả hai nghe thấy.

Mặt lão chuyển dần sang tím bầm rồi nhếch mép khinh khỉnh nở má đi

Nó quay về phía chị. Đუნ thể đồng đồ vào nhà giặt lấy cái chìa khóa cửa cuốn và bấm một cái. Xong kéo tay chị nó cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Đi ăn phở chị đi. Phở em làm bằm hết mịa nó rồi.

Nó tỉ mẩn ngồi mài con dao ngụy một mình trong cái góc quen thuộc. Không quá gây chú ý vì cái góc đó là góc khuất, nó có thể ngồi để tận hưởng từ từ cái ánh xanh lè sắc lạnh hoặc cái vệt nâu nâu xỉn xỉn trên cán dao ngả màu theo thời gian. Thi thoảng nó lại lấy một quả táo và ngồi bửa một mình. Thằng Hân thấy nó ngồi đăm chiêu ra vẻ nghĩ ngợi, không khỏi tò mò

- Anh làm gì thế? Lâu lắm mới thấy anh lôi con dao ra. Định ra thả con bé gọt hoa quả à.

- Từ hồi có 141 đi đâu cũng vất vả - Nó lăm bằm.

- Thế giờ hết ngại rồi à?

- Tao đi oto mà mày, giờ giặt cặp xe thôi. Oto ko có đích thì ít khám kĩ lắm.

- Anh mấy hôm nay đi đâu mà cứ về sớm mất dạng thế.

- Có ai ý kiến gì à?

- Không, nhưng tiền nong cứ để ngâm tằm đến sáng hôm sau thì không hay. Để dài cũng có chừng mực thôi, không phải cái gì cũng có trên hóa đơn.

- Ồ. Thôi, trông cho anh chút. Như mọi hôm nhé. Anh về có việc - Nó dặt lại con dao vào bao da rồi nhét vào ống tay áo sơ mi và bước vội về phía cửa.

Đã bao lâu rồi tay nó không thử cầm lại dao. Cảm giác nặng chịch và không vừa vặn đôi khi cũng khiến tay nó chùn bước. Đã bao nhiêu đêm rồi nó toan tính cho việc này? Cầm con dao dặt ống tay và đi bộ lang thang suốt dọc đường chờ đợi một điều gì đó mà không thấy. Trong tuần này thằng anh rể quý hóa của nó sẽ đi nước ngoài. Như thế ít nhất chắc hẳn sẽ gặp chị nó một lần hoặc là sẽ bị ép như thế. Nó cũng tính đến tận nhà xích lão nhưng cho người rình rình đó mấy hôm thì được biết lão thích đi dặt giống nó hơn là ở nhà. Nên cách duy nhất để gặp là chỉ có đứng rình như thế này. Thông tin của nó quá ít ỏi để đi săn. Hôm nay chị lại không có nhà, nó hy vọng là đôi này đi với nhau hy vọng khi về nó sẽ gặp được. Đơn giản chỉ muốn nói chuyện, thế thôi, những chuyện mà nó chưa từng được biết hoặc mới chỉ lơ mơ loáng thoáng đoán được ra. Nó không hiểu sao mình phải cầm theo con dao, có lẽ chỉ đơn giản như một thói quen của nó ngày xưa. Đi nói chuyện lúc nào cũng nên có đồ phòng thân.

Trời lất phất hạt mưa nó toan rào bước về nhà, hoặc tiện chân ghé vào một quán trà đá ven đường, dù biết giờ này chỗ ấy rất xe ôm và gái. Nhưng cả con phố này quen mặt nó rồi, nếu có thì bọn nó chỉ bông đùa một hai câu chứ không làm hàng quá độ đến nỗi khiến nó ngứa mắt. Đây là đang định tính như thế chứ chưa đến nơi thì nó đã gặp chiếc xe có tiếng động cơ dream pha boing sắp thành quen thuộc. Nó vội nấp mình sau mái hiên của một nhà ven đường để tránh bị nhìn thấy đợi cho chiếc xe phóng vọt qua. Phố nhà nó là đường một chiều oto. Nó chạy thật nhanh bán sống bán chết tới đoạn ngã tư phía trên bằng đường tắt qua ngõ. Đây là con đường duy nhất mà bất cứ chiếc 4 bánh nào muốn thoát khỏi ngã tư nhà nó phải đi qua. Và hồi hộp chờ đợi. Nó đứng đó, dưới một cột đèn báo kéo cao chiếc khẩu trang và bình tĩnh đợi chờ. Khi chiếc xe đang phóng tới, nó nhảy phắt ra giữa đường chặn lại neho neho mắt trước ánh sáng đèn chói lòa

- Gặp anh khó quá, nói chuyện chút được không anh rể?

Lão Cường sững lại mấy giây rồi bất ngờ chiếc xe lùi lại và vọt lên phía bên phải nó phóng đi, chiếc gương quệt vào hông nó đau nhói khiến nó bật về một bên. Nó thất thần đôi chút rồi thực mạng chạy theo miệng chửi rủa

- Con chó, đứng lại, mày ngon thì đứng lại tao xem.

Dĩ nhiên là sức người thì thua sức một chiếc xe cơ sở mã lực, nó cảm thấy bất lực và uất ức vì chiếc xe cứ ngày càng xa dần. Tiện tay với một viên gạch trên nắp thùng rác ven đường, nó nhắm nóc xe phi mạnh. Chỉ nghe tiếng bịch một cái như trúng vào vật gì đó không cứng và khá dày. Chiếc xe chao đảo một đoạn rồi tấp ngay vào lề đường. Lão Cường Ôm đầu loạng choạng đứng dậy ra khỏi xe. Nó hăng máu như một con thú đang say mỗi vung dao chém loạn xạ. Lão chỉ biết ôm đầu kêu thét như lợn chọc tiết

- Cướp... Cướp...

Chả ai quan tâm, hay đúng hơn là chưa ai kịp quan tâm hết. Dao xịn có khác, chưa kể cái công nó tỉ mỉ mài đã lâu. Chém đường nào ngọt đường ấy mịn và sắc, máu ko cả kịp tóa ra. Nó hả hê chửi rủa

- chạy hả mày, chạy nữa đi tao xem. Cho mày hết chạy luôn.

Khi lão Cường nằm gục giữa một đồng máu, nó toan giơ dao lên xiên lão nhất cuối kỉ niệm thì tiếng xe máy ở đâu rít gió lao đến tông vào người nó khiến nó bò lăn bò toài ra đường. Chiếc xe cũng loạng choạng và đâm và xe rác khiến rác bắn tóe tung bốc mùi tởm lợm. Thằng Hãn lồm cồm bò dậy hết

- Anh điên à? Anh muốn làm tử tù à? Nó không giết đc đâu.

Nó quờ quạng khắp nơi tìm con dao. Con thú một khi đã say máu thì chẳng là con người nữa. Tính người trong nó đã chết rồi, nó dám cá là lúc ấy nếu có dao nó dám xiên luôn cả thằng Hãn lằm. Lão Cường cũng lê lét bò dậy móc trong hộp xe ra một cục sắt đen ngòm, dù tối nhưng nó đủ tỉnh táo để nhận ra đó là một khẩu k54 quân dụng loại đc cấp phát. Lão loạng choạng giơ súng định bắn chỉ thiên, tiếng súng ấy ít cũng gọi được 4 thằng cơ động đến là ít. Nhưng nghĩ thế nào lão lại hạ thấp thấp tay xuống nhằm họng súng về phía nó. Thằng Hãn lao lên đá văng khẩu súng trên tay lão Cường đi. Hoặc lão giữ chặt hoặc có thể do dư chấn của vụ đụng xe, lực không đủ khiến khẩu súng văng đi quá xa. Tiếng con gái yếu ớt vang lên

- Kiên chạy đi...

- Chị... - Nó chết sững người khi thấy chị nằm khuất trước mũi con audi -một tay ôm bụng bê bết máu, một tay cầm con dao của nó như thể vừa rút từ đó ra - máu chảy ra thành vũng to vũng nhỏ bên cạnh. Nó toan chạy về phía chị thì nghe có ba tiếng súng chỉ thiên lạnh đanh người. Tiếng xe máy ầm ầm phóng lại.

- Chạy, cơ động, chạy đi. Chị không chết được đâu...

Thằng Hãn đẩy nó ra khỏi người chị gào lên

-Chạy đi anh, không chạy là chết...

Nó đứng sững người lại. Nếu chạy chắc chắn nó sẽ thoát. Sau con đường này là ngõ ngách chẳng chịt chỉ cần phi qua vài bờ rào là nó đã thoát sang một hướng khác. Nhưng chẳng hiểu sao, nó đẩy nó chỉ đứng chết trân một chỗ nhìn chị. Sao nó phải chạy, khi mà chị nó đang nằm ở đây. Nó đứng như trời trồng cho tới khi cơn mưa dùi cui phang tới tấp lên đầu cả 3 đứa còn tỉnh táo nhất khiến nó cũng phải tối sầm mặt mũi...

15. Chương 15

Về nhà

- Sau khi xem xét toàn bộ quá trình, xét lời khai của các bị cáo tại phiên xét xử, HĐXX nhận thấy, việc Viện kiểm sát truy tố các bị cáo là đúng người đúng tội. Tuy nhiên, căn cứ vào tình tiết giảm nhẹ hình phạt cho bị cáo: thành khẩn ăn năn hối cải, gia đình bồi thường thiệt hại để khắc phục một phần hậu quả... HĐXX đã tuyên phạt bị cáo Hoàng Trung Kiên mức án 5 tháng tù giam, chiếu theo thời gian tạm giam. Tòa tuyên

bổ phóng thích tại tòa - Vị thẩm phán đồng ý tuyên án trước vẻ mặt lạnh tanh của nó. Tất cả những điều này nó đã được biết trước ngay từ khi được chuyển từ quận vào trại ít lâu. Mẹ nó đã dàn xếp êm xuôi tất cả theo một cách nào đó. Hơn hết vừa may mắn vừa cay đắng ng bị hại lại là người thân ruột thịt với cái đứa đang đứng trước vành móng ngựa này.

5 tháng tạm giam không phải là quá lâu cũng không phải là quá nhanh. Nói cho cùng nó cũng chẳng còn lạ lẫm gì nơi này nữa nhưng khác với lần trước, lần này nó thực sự mong ngóng được ra ngoài hơn cả. Cảm giác 5 tháng này đối với nó dài hơn cả 5 năm. Dù đây là lần đầu tiên mẹ đi thăm nuôi nó, cả thằng Hân nữa nhưng không làm nó cảm thấy nhẹ lòng hơn lần trước. Tuy nhiên lại không có chị. Dương nữa. Nhưng nó dò hỏi có Dương ở đây là thừa và lỗ bịch. Dương liệu có biết nó đang ở đây không? Dương liệu có chấp nhận nó không khi biết đời nó lại có thêm một vết nhơ dài. Chị đâu? Chị ra sao? Cái thai thế nào?... Hàng trăm câu hỏi đan xen cày xới tâm trí nó. Nhưng những phút thăm nuôi ngắn ngủi lại không cho phép nó đủ thời gian tìm hiểu mọi việc. Chiếc xe hơi hôm nay do thằng Hân cầm lái chậm chạp dềo nó về phía nội thành sau khi hoàn thành các thủ tục cần thiết. Nó nhận lại đồng hồ của mình và ôm khư khư trong lòng. Mẹ ngồi sát ngay bên cạnh nó, nó có thể mở miệng hỏi nhưng tất cả đều chọn cách im lặng để giết thời gian. Nó thêm thiếp ngủ gục bên ô cửa kính lúc nào chẳng hay...

- Anh ơi - Thằng Hân vỗ vỗ vai nó- Dậy anh ơi. Về đến nhà rồi.

Nó mở mắt nhìn xung quanh, đây là cái bãi đỗ xe quen thuộc của nhà nó. Chẳng có gì lạ, thậm chí một hàng cây ngọn cỏ sau gần 6 tháng vắng y nguyên như cái đêm nó mới đi. Thằng Hân cười

- Về nhà rồi anh, đường giờ này đang đông anh chịu khó đi bộ với bác về nhé. Em đi gửi xe.

- Ủ...

Nó rảo bước đi theo mẹ về nhà. Cánh cửa cuốn quen thuộc và ngửa mắt cứ chậm chậm kéo lên mang theo những tiếng lạch cạch quen thuộc nó chạy một mạch lên tầng hai khẽ khàng mở cửa phòng chị không ồn ào đập cửa hay đá tung nó như mọi khi. Nhưng cũng chẳng có tiếng chị the thé chửi rửa nó nữa. Căn phòng gọn gàng ngăn nắp nhưng tuyệt nhiên thiếu hơi người cũng đủ để ai đi vào ngửi thấy cái mùi lạnh toát và trống rỗng. Nó lặng lẽ đóng cửa bước về phòng.

Nó ngủ, 2 ngày liền cái kiểu ngủ nửa thức nửa tỉnh khôn nặn. Thôi coi như là ngủ bù cho 5 tháng sống và làm việc một cách khoa học theo quy định của nhà nước. Ngủ nhưng có lúc mắt mở thao láo vào đầu trống rỗng hoàn toàn. Nó vẫn biết mẹ nó thi thoảng mang khay đồ ăn lên nhẹ nhàng đặt đầu giường rồi lại lặng lẽ lên dọn nguyên cả khay ấy vào bữa tiếp theo. Nó không ăn, thi thoảng uống nước và bước vào wc. Chấm hết. Nó gọi đấy là ngủ vì nó không hề suy nghĩ gì trong suốt hai ngày ấy. Cánh tay trái gác lên trán nặng chình chịch thì nó đổi bên. Có lẽ cảm giác nặng chình chịch ấy là thứ duy nhất nó cảm nhận được trong hai ngày nằm liệt một chỗ. Cho đến buổi chiều hôm ấy khi mẹ nó bước vào phòng và thấy nó vẫn mở mắt thao láo, khôn giả vờ úp mặt xuống đệm nằm im như mọi khi. Nó cứ vô thức nhìn lên trên trần và dõi theo tường miếng viên thạch cao. Thì lúc đấy chắc bà mới dám ân cần hỏi

- 5 tháng xa nhà, có cảm thấy thay đổi được điều gì không?

- Dạ có mẹ ạ.

Rồi lại im lặng, chắc mẹ nó chưa chuẩn bị được gì cho kịch bản ấy nên chưa biết nói gì thêm. Ai mà nghĩ được nó sẽ ngoan ngoan đáp lời một cách gọn lỏn như thế. Bà đứng dậy kéo tấm ri đô che cửa ra. Nó lật người lại, xếp hai tay lên gối đầu nhìn trời ánh chùng cũng đã chiều chiều

- Chị đâu hả mẹ.

- Chị ổn, tốt nhất con đừng bận tâm.

- Còn cái thai...

- Chuyện của con giờ không phải là lo nghĩ về điều ấy.

- Vâng...

- Chắc con cảm thấy không thoải mái khi mẹ ở nhà.

- Con không dám ạ.

- Mẹ cũng phải nói trước với con là mẹ sẽ ở nhà này, chắc chắn là như thế. Mẹ đang phải lo cho nhà hàng trên Linh Đàm và chỗ cổ phần còn lại trên bar của nhà mình. Vì thế không thể cứ nay đây mai đó được. Ở nhà này sẽ tiện hơn cả. Con cứ ở nhà nghỉ ngơi hoặc đi đâu đó cho khuây khỏa, rồi sau đó tính tiếp xem có làm tiếp trên bar hay không hoặc mẹ sẽ bán bớt cổ phần đi. Mẹ cũng yếu rồi không thể lo được một lúc nhiều việc. Còn nếu không- bà rút trong ngăn kéo ra một chùm chìa khóa đặt lên mặt bàn- đây là chìa khóa nhà dưới Hà Đông con có thể về đây ở tạm cho thoải mái.

- Vâng con biết rồi mẹ ạ.

- Điện thoại của con trong ngăn kéo, mẹ vẫn phải nạp tiền để giữ số hàng tháng nhưng có người gọi nhiều quá nên mẹ tắt đi. Các tin nhắn của con mẹ cũng không đọc. Nếu có vấn đề gì quan trọng liên quan đến làm ăn thì con xem qua rồi thu xếp giải quyết.

- Con biết rồi - Nó bật dậy ra khỏi giường toan đi xuống nhà- Con xin phép đi ra ngoài ăn cái gì đó đã.

- Khoan đã - Mẹ nó gọi giật giọng khiến nó khựng lại và ngoái đầu lại nhìn và chờ đợi. Nhưng bà chỉ nhẹ nhàng nhắc- Nhà dưới đây lâu ko có người ở rồi, gọi bà đồng nát nào qua mà dọn nhà. Ví và chìa khóa với điện thoại không cầm đi à? Mẹ để tiền trong tài khoản đấy.

- Con biết rồi - Nó quay lại mở ngăn kéo nhấc đồng hồ cầm trên tay rồi lại bước thẳng.

Tận hưởng phố phường tận hưởng sự tự do, hít thở cái mùi bụi bụi của Hà Nội dù vẫn đang ngồi trong xe hơi và bật máy lạnh tưng bừng. Giờ không nhầm thì cũng đã cuối năm, chẳng hiểu sao trời vẫn oi như mới đầu hè. Không phải lần đầu tiên nó tận hưởng cái cảm giác này, cái cảm giác thoát ra khỏi một thứ gì đó kìm kẹp và đè nặng lên mình suốt một quãng thời gian dài, nhưng không phải vì thế mà nó không cảm thấy quý cái sự tự do dễ chịu này. Nó vừa lái xe vừa hí hoáy mở điện thoại (không khuyến khích các bạn trẻ làm điều này) vài trăm tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Phần lớn là của Dương, có vài email được cập nhật cũng như vài thông báo trên facebook. Nó ko quan tâm lắm lại tắt máy và ném chiếc điện thoại vào cái hộc trên xe. Nó vẫn chưa biết phải đối mặt với Dương thế nào. Nhỡ chẳng may, Dương gọi...

- Vãn chivas 18 chứ anh? Một ly đây? - Con bé ở quầy bar nhìn nó cười tươi- Chào mừng anh trở về nào.

- Ủ thì chào mừng- Nó cười gượng gạo nâng cốc với con bé và thằng Hân- Cảm ơn vì giữ chỗ cho anh trong suốt gần nửa năm.

- Ok, em cạn rồi nhé- Con bé dốc ngược cốc sau khi tu một hơi dài- Hai anh ngồi tâm sự nhé, em ra đứng quầy đây.

- Ok, làm việc đi - Thằng Hân phẩy tay.

Nó trầm ngâm ngồi nhấp nhấp từng ly nhỏ như mọi khi lấy lại cảm giác thân thuộc ở cái góc tối này. Khả một hơi nhẹ nhàng cho cái vị cay cay tan khỏi đầu lưỡi nó. Thằng Hân cũng bắt chước làm theo và vỗ vỗ vai nó

- Cứ từ từ mà uống anh ơi. Trong đây thì đào đâu ra chivas.

- Đm, có cuộc lủi mà uống đã là trọng tội rồi - Nó văng tục - Mà nghĩ mẹ tao bơm vào cho tao nhiều xềng lắm à? May là tao ko nghiện cỏ như mày đây không chắc nhà tao bán nhà đi mua thuốc.

- Xời, em thì có bao giờ phải vào đây đâu mà anh lo. Xoắn. Thôi anh ạ về là mừng, thì thoải đi an dưỡng vài tháng về anh em nó lại nể thêm vài phần. Dính vào cái nghiệp này thì thoải vào trường một vài tháng xá gì. Anh em ngoài này biết chuyện cả, ai cũng thông cảm và nể anh cực.

- Ờ.. - Như sự nhớ ra điều gì, nó nắm vai thằng Hân hỏi- Mày có biết chị Linh đâu không?

- O, anh là em ruột chị ấy còn không biết thì hỏi em, em biết trả lời sao? - Thằng Hân tròn mắt ngạc nhiên- Hay anh hỏi bác xem sao?

- Mẹ tao không nói- Nó vỗ tay đồm độp lên trán. Mắt nhắm nghiền ra vẻ suy nghĩ - Đm, có thằng em nào như tao không xiên chị xong rồi đ'biết bà ấy giờ đang sống hay chết.

- Luyện thuyền, hôm ấy em đưa chị vào viện mà. Rồi bị triệu tập lấy lời khai nên không rõ có nặng không vì sau đó là bác vào viện kí sổ khám rồi. Máy lần em định qua thăm cùng với mấy đứa nữa thì bác bảo chị đang ngủ không phiền nên chỉ tiếp bọn em dưới phòng khách thôi. Độ 2,3 tháng trước thấy chị qua chào mọi người, nghe bảo đi xa. Đây là lần cuối em thấy chị Linh. Thề- Thăng Hân giơ hai ngón tay lên làm dấu thề độc.

- 2,3 tháng trước- Nó nhẩm nhẩm tính toán trong đầu- Lúc ấy thì cũng phải được tầm 6,7 tháng rồi, mà có thấy bụng chị ấy to hay nhỏ không?

- Đột dấy tự dưng rét đậm anh ạ. Ai cũng mặc áo bông to sù sụ. Chị anh thì phang nguyên cả cái áo lông thú, em chỉ loáng thoáng nhìn qua, không để ý lắm. Hôm ấy cũng bận nữa, cứ tưởng chị ấy qua bình thường thôi ai ngờ nghe mấy con bé PG nói lại mới biết chị ấy lặn luôn. Nhưng em nói thật là anh cũng nên xác định tinh thần. Hôm ấy vết đâm khá sâu, người lại vắng lung tung, em cũng không dám đảm bảo...

- Mà đm mày, sao hôm ấy mày với con chị tao lại ở đấy. Muốn xách cổ mày đâm cho mấy phát - Nó tự nhiên nổi xung.

- Em hôm ấy thì chỉ lo cho anh thôi, thấy anh cứ cầm con dao như thế. Em sợ anh sinh chuyện gì, nên mấy hôm liền em đều gọi điện báo chị Linh. Chị ấy nhắc em để mắt, thì em để mắt. Hôm nào anh về sớm em cũng phải len lén vác xác về theo xem anh đi đâu, sung sướng gì đâu. Lúc thấy anh núp đứng đợi ông Cường em đã sinh nghi rồi, báo ngay chị Linh vừa đồng được bà ấy định chạy qua chỗ anh thì thấy anh đã vác dao định xiên người ta rồi. Lúc đấy nói thì lâu lắm nhưng mà nhìn mọi việc nó nhanh như cắt ý, chị Linh thúc em đâm thẳng vào lão Cường may ra thì cứu được lão, nhưng em tay run với cả lúc ấy cũng nhụt đâm mẹ nó vào giữa hai người. Cứ tưởng phát ấy anh xiên vào em thì nhẹ nợ ai ngờ chị Linh lại dính. Rồi mỗi người vắng ra một nơi, bỏ mẹ. May mà lúc ấy mấy con Chim Sẻ đến không dễ thằng Cường nó cho cả nhà mình nhai kẹo lăm - Thăng Hân luyên thoảng một hồi mắt long lên sòng sọc đỏ ngầu hai thái dương lại giật giật.

Nó với vội tay lấy cốc nước đã úp cả lên đầu thăng Hân rồi nắm lấy hai tai nó giữ chặt, Nước lạnh chảy tong tong từ trán nó xuống đến cằm rơi lã chã xuống đất

- Bình tĩnh... Bình tĩnh... anh không trách gì mày cả... Nào bình tĩnh thở đi... Chậm thôi. Mày mà sùì ở đây thì không lấy được vợ đâu. Có cổ trong người không làm một điều cho ả nào?

- Mang cổ lên đây, nhờ bị dính thì sập mẹ nó bar à? Em có ngu đâu. Cho em cốc nước đá. Mẹ, dạo này xấu giờ dễ lên cơn quá.

- Rồi rồi. Thôi bỏ qua đi. Chị tao thì trốn tao đi đâu được. Kệ bà ấy, đi chán rồi về.

- Vâng, mà anh tính đi làm lại không?

- Đang xem thế nào đã. Trên này giờ ai quản lý.

- Thuê người ngoài anh ạ. Nhưng tốt hơn là để người nhà mình làm. Bọn ngoài phiền lắm. Anh cứ bảo bác hợp cổ đông lại. Gì chứ đi tù chứ có phải là đi ăn cắp ăn trộm gì đâu mà sợ. Có thể tí tiền án tiền sự anh em càng nể.

- Cái đấy tính sau...

Nó chạnh lòng, đi tù... Ừ đúng rồi, với những đứa thuộc đáy xã hội như chúng nó hai từ ấy nhẹ như không vậy. Nhưng không phải là nó đã đang muốn leo lên khỏi cái đáy đấy rồi sao. Rồi giờ sao cứ tụt dần tụt dần xuống tiếp mãi thế. Chúng mày chấp nhận anh. Nhưng ngoài kia người ta có chấp nhận hay không. Tự nhiên điều ấy khiến nó cay đắng nghĩ đến Dương

- Có ai đến tìm anh không?

- Ai ạ? Không anh ạ. Mà em cũng không biết nữa. Em không thấy ai báo lại.

- Chuyện anh đi trại... bên ngoài có biết gì không?

- Chắc cả Hn biết anh ạ. Chả sót ai.

- Ý tao là người ngoài ý.

- Nếu anh muốn nói đến “chị dâu” ý. Em nói thật nếu chị ấy muốn tìm hiểu thì chả giấu được đâu. Anh xem đọc các quán trà đá từ đây về nhà anh. Ngồi xuống hỏi bữa một câu cũng ra chuyện.

- Ồ.. - Nó khê thờ dãi, thực ra hỏi cho có chuyện chứ nó biết câu trả lời hẳn là như thế.

Đêm hôm ấy nó vẫn về nhà, dù có muốn cũng không thể đông ngay xuống Hà Đông đêm nay được. Ít nhất phải dọn dẹp và mua vài món đồ thiết yếu, chưa kể không biết dưới đây mạng mùng, điện đóm, nước nôi máy tính có hết chưa. Nó về nhà nằm vắt tay lên trán rồi thiếp đi lúc nào không hay. Bất giác chuông điện thoại đổ. Nó nhìn điện thoại 00h38 phút, Dương đang gọi. Tay nó run run chưa biết có nên nhấc máy hay không thì đã vô thức bấm vào nút nghe lúc nào không hay.

- Anh à.

- Dương.. - Nó khê trả lời.

- Anh về rồi à?

- Sao em biết. Ai nói anh đi.

- Chị Linh bảo. Anh đừng trách chị ấy, tại em lo quá nên hỏi chị ấy mãi nên chị ấy phải nói.

- Có gì đâu, anh mới có lỗi mà, anh xin lỗi.

- Anh về bình an là tốt rồi. Em lo quá.

- Chị ấy cũng bảo em là anh về à.

- Không... Đêm nào giờ này em cũng gọi cho anh. Anh quên rồi sao?

- Kể cả khi em biết là anh không có nhà, em vẫn gọi à?

- Em còn cách nào nữa đâu, nếu anh về nhất định anh sẽ nhấc máy.

Nó im lặng, sự ghen ngào từ trong lòng như muốn trào ra khỏi hai hốc mắt. Tuy rằng nó đã tìm lại được nhưng có tiếng gì cứ nắc nắc nơi cổ họng. Con bé lại thoáng thất hồi

- Anh sao thế, anh khóc à?

- Không, không có gì đâu.. - Nó cố chối cãi nhưng giọng nói của nó thì lại thú nhận tất cả.

- Mọi việc ổn rồi, ổn rồi mà anh.

- Ổn ư? Em nghĩ thế à? Em đừng liên lạc với anh nữa. Anh không dám nhìn mặt em nữa đâu. Thật đấy.

- Anh... Khi yêu anh, em đã chấp nhận tất cả. Hơn nữa em cũng nghe chị Linh kể lại mọi việc – Chả biết bà ấy lại xuyên tạc cái gì- Em chỉ mong anh hãy trưởng thành hơn thôi.

- Em không hiểu... bản chất con người ăn vào máu... Bây giờ anh nhận ra. Anh thật sự không thuộc về thế giới của em đâu. Dương ạ...

- Anh nói cái gì thế. Chỉ cần anh thay đổi, thay đổi một chút thôi mà - Con bé cũng bật khóc nức nở.

- Em biết không- Nó thở dài- Bố anh, người yêu cũ và giờ là cả chị gái, những người yêu thương anh và anh yêu thương nhất, rồi cũng rời xa anh mà đi... Anh tin là... rồi một ngày... em cũng như thế... bởi vì... em cũng giống như họ...

- Anh im đi, anh làm sao thế? Anh ngày xưa có thể đâu? Sao giờ động một chút là anh yếu đuối thế.

Im lặng... 5 phút... 10 phút... 15 phút...

- Em xin lỗi, em quá lời.

- Không sao, em nói đúng mà. Anh thấy anh càng ngày càng khác. Chỉ có điều máu anh vẫn thế. Anh không thuộc thế giới của em.

- Lần trước anh và em đã nói gì? Anh quên rồi à? Em có phải nhắc lại không?

Im lặng

- Em biết anh mới về, mọi thứ vẫn chưa ổn định. Em xin lỗi. Tại hôm nay em xúc động quá. Em không kìm được. Em sẽ đợi anh. Em nhất định sẽ không từ bỏ con đường em đã đi. Chỉ cần anh đừng làm chân em đau, em sẽ đi tiếp. Còn nếu anh làm em đau, dù phải đi bằng cả hai tay, em sẽ vẫn đi tiếp. Em bướng lắm. Em sẽ đợi anh phía cuối con đường hoặc sẽ đi sau đũa anh đi kì được thì thôi. Anh nhớ đấy. Em sẽ không buông tha anh dễ dàng như người khác đâu.

- Ừm.. - Nó hờ hững cúp máy mắt thất thần nhìn ra ô cửa sổ quen thuộc với những ánh đèn đường loang loáng.

Lời của Dương nói khiến nó không ngủ được, hết lần bên trái rồi lại bên phải. Cuối cùng bực mình quá, nó vùng dậy mở toang cửa ra đứng ngoài ban công và hít thở cái không khí lành lạnh của trời chớm đông. Cảm giác đóng băng của khuôn ngực. Nó bắt đầu lần sờ cái điện thoại để giết thời gian.

Vài trăm tin nhắn, ngoài mấy tin hỏi han xã giao và của nhà mạng... Còn lại toàn của Dương... Bỏ qua

Vài trăm cuộc gọi nhỡ, ít hơn số tn. Nhưng cũng phần lớn vẫn là của Dương... Nó cũng nhìn thoáng qua rồi xóa hết...

Facebook thì chẳng buồn check, nó không có thói quen dùng face cho lắm. Cùng lắm lại mấy con PG trên bar tag từng nó vào mấy cái vớ vẩn. Nextttt

Nó định bỏ qua luôn chẳng buồn check mail vì nó có baoh liên lạc với ai qua mail đâu mà phải check nhưng mà nhìn mấy cái đỏ đỏ ngứa mắt quá, nó đành mở mail lên để xóa đi cho nó gọn. Bất ngờ ngay mail đầu tiên đập vào mắt nó

Người gửi : Chị gái

Ngày nhận: hai tháng trước

Tiêu đề: Đọc nhé em trai ^^

Nó run run nhấn vào mở mail lên và đọc như nuốt từng chữ

” Chào đứa em trai bướng bỉnh. Chị viết những dòng này khi đã lo xong mọi thủ tục cho em, à dĩ nhiên là với sự trợ giúp của mẹ. Chắc hẳn khi em đọc được mấy dòng này em của chị đã bình an rồi. Yên tâm đi, chị rất vui vì điều đó.

Đừng buồn vì ngày đón em chị không có mặt ở bên, cũng đừng trách móc chị vì suốt ngần ấy thời gian chị đã không vào thăm em nổi một lần, đừng hoài nghi bất cứ điều gì về tình cảm ruột thịt giữa hai chị em mình. Chị không oán trách hay giận dỗi gì em đâu, hy vọng đứa em trai ngốc nghếch của chị cũng thế. Chị có lí do của mình để trốn tránh- không chỉ riêng em mà rất nhiều người ngoài kia nữa. Chị xin lỗi nhé.

Đã bao lâu rồi kể từ cái ngày mà chị em mình vẫn còn có thể cùng nhau vô tư vô lo vô nghĩ cạy cửa trốn mẹ đi chơi trốn tìm ngoài phố để rồi về nhà cùng ăn đòn tết ớt và khóc oa oa? Đã bao lâu rồi kể từ khi hai chị em chỉ rình rình lúc bố mẹ đi vắng là ở nhà nấu vụng chè ăn đến nổi suýt cháy khét cả bếp? Đã bao lâu rồi kể từ khi hai chị em mình chưa biết đến ngoài xã hội kia bao la và rộng lớn đến thế nào. Nhiều cái đã bao lâu rồi lắm ý, và chị đang ngồi tự đếm một mình. Giá mà có em ở đây. Hai chị em lại leo tót lên sân thượng mà ngồi nhăm nhăm với nhau thì chắc cũng sẽ ra. Em nhỉ?

Chị chỉ biết là từ đó đến giờ. Hai chị em mình đã khác đi nhiều quá. Chị mãi mê toan tính với cuộc sống này và những suy nghĩ riêng của mình mà quên chia sẻ với em nhờ em kê vai đỡ giúp chị một phần nhỏ nhoi. Chắc hẳn có nhiều lúc em mắng chị là máu lạnh, là toan tính là nhỏ nhen. Ừ, thôi ngốc để chị nhận hết. Là tại chị quá ích kỉ muốn giành lấy hết một mình. Chị cứ cục cằn nhớ về cái thời xa xưa của nhà mình, mà quên mất khả năng của chị ở hiện tại chỉ có thế. Chị cứ gò ép mình phải thế này phải thế kia để được như bố mẹ mà quên mất để được như ngày hôm nay Người (chị viết hoa) đã phải trả giá rất nhiều không chỉ bằng mồ hôi và nước mắt. Chị có lúc trách móc mình không đủ sức gánh vác và trách móc em còn quá thơ dại để có thể cùng mình làm lên một cái gì đó mà quên mất rằng mỗi con người đều có một suy nghĩ, một ước mơ, một nguyện vọng, một khả năng và một con đường khác nhau. Chị đã sai và đã phải trả giá quá nhiều.

Đây là lần thứ hai chị suýt mất em. Lần trước chị đã không ở bên em, không nắm giữ được tay em khi em vấp ngã, không đỡ được em dậy khi em hụt hẫng. Là lỗi của chị, lỗi do sự vô tâm của chị chứ không ai hết. Do chị cứ mãi mê chạy theo những cái phù phiếm không đâu mà quên mất mình có một đứa em to xác mà còn ngốc nghếch lắm.

Còn lần này, vì chị, vì những toan tính ích kỉ của chị, mà chị lại suýt đẩy em vào con đường chết thêm một lần nữa. Đến khi này có thời gian ngồi lại một mình, chị mới thấm cái chị cần nhất là GIA ĐÌNH là EM TRAI chứ không phải là cái gì khác...

Cho nên nếu em có thấy chị tránh mặt em, thì hãy hiểu là vì chị đã quá xấu hổ với bản thân mình rồi. Chị không phải vì một điều gì khác cả. Chị cần có một khoảng thời gian yên tĩnh, cần một nơi nào đó riêng tư để suy nghĩ lại về tất cả. Hiểu cho chị, đứa em trai bướng bỉnh nhé. Khi chị quay về chị hứa, chị sẽ khác xưa rất nhiều. Dù thế nào chị vẫn yêu quý em của chị nhất.

Thế nên... Vì không có chị ở bên em hãy học cách thức khuya mà không có cốc café của chị pha, dậy sớm mà không có ổ bánh mì ốp-lét đặt sẵn trong lồng bàn. Có thể sẽ không có thịt bò được để sẵn trong tủ lạnh, không có đồ ăn đợi em mỗi bữa như mọi ngày... Sẽ không có chị cùng em tung tăng đi ăn đêm hoặc ngồi sau nhấc em lái xe cẩn thận trên phố. Sẽ không có người cùng em thức khuya ngồi vắt vẻo trên ban công ngắm phố đêm hay đập tung chăn khua em dậy mỗi sáng. Sẽ không có đứa nào đập cửa phòng chị vô duyên xông vào để rồi nghe chị chửi eo éo hàng ngày. Sẽ không... Ừm... Sẽ không còn nhiều lắm... Em hãy cố quen với những điều ấy nhé. Vì chị có thể đi sẽ lâu, lâu lắm đấy... Nhưng nhất định chị sẽ về.

Chị cũng muốn em đừng giận mẹ, em mang nỗi hận ấy trong lòng quá lâu rồi mà chị cũng bất lực nhìn em không thể giải tỏa được. Chị biết em không muốn chị nhắc đến điều này quá nhiều nên chị chỉ viết một vài dòng về nó thôi. Không có cha mẹ nào không yêu thương đứa con do mình dứt ruột đẻ ra cả, mẹ mình thì chị càng chắc chắn điều ấy. Đừng để phải trả giá quá đắt như chị mới nhận ra giá trị của hai chữ gia đình.

Chị cũng muốn thấy em sẽ trưởng thành hơn, không phải để thay chị gánh vác mọi việc. mà để em làm chủ được bản thân mình. Đừng làm gì theo cảm tính nữa, hãy dùng lý tính nhiều hơn. Chị biết em có một người con gái, đừng đẩy người ấy đi xa quá vì những hành động ngốc nghếch của mình.

Chị dài dòng quá rồi, chắc em đọc và mỏi mắt lắm. Dù viết cái gì, có thể em nhớ, hoặc em quên. Nhưng chị chỉ muốn những dòng chữ cuối cùng này còn đọng lại trong tâm trí em

“Chị yêu quý em của chị nhất, nhất định chị sẽ quay về, không quá lâu đâu, hãy trưởng thành hơn em nhé”

Chào nhóc con to xác nhưng ngốc nghếch của chị

Chị Gái”

Nó đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần bức thư ấy trong đêm, và cả sau này nữa nó vẫn đọc lại. Tay nó nắm chặt chiếc điện thoại như muốn bóp vụn ra. Miệng nói không lên lời. Chỉ còn hai chữ như chảy ra cùng với nước mắt từ tận sâu trong tim... ” Chị ơi... ”

16. Chương 16

Đây là định mệnh

Dù chị có nói thế nào, nó vẫn quyết định về dưới Hà Đông ở một mình. Không phải vì nó còn cố chấp và ngang ngạnh với mẹ mà đơn giản nếu cứ ở trong nhà ấy thì nó day dứt không nguôi. Nó muốn ở một mình và tĩnh tâm lại một chút. Dù sao thì nó đã bắt đầu nói chuyện với mẹ, dù chỉ quanh quẩn xung quanh công việc. Để giết thời gian nó đã xin đi làm trở lại, dĩ nhiên là xin qua mẹ.

00h38 phút, sẽ phải rất lâu sau này nó mới quên được cái khung thời gian ấy. Nó cứ giật mình thon thót vì tiếng tin nhắn vào lúc ấy của Dương. Thường thì ngày xưa Dương sẽ nhắn hai tin một vào lúc ấy (khi bar đã gần như vắng khách) và một sau đó khoảng một tiếng khi nó đã nằm yên vị trên giường. Cứ như một thói

quen, nó cũng đã trả lời lại tin nhắn của Dương, dù vẫn còn miễn cưỡng. Tất cả chỉ quanh quẩn ở mấy nội dung

” Anh sắp về chưa, hnay mệt không?”

“Sắp, hnay cũng bình thường”

” Về nt em nhé”

“Ừm”

“Ngủ ngon”

“anh ngủ ngon”

...

Nói chung chỉ có thế, nó vẫn chưa thoát khỏi cái mặc cảm mình là một đứa có tội để nói chuyện bình thường với Dương như ngày xưa, nó vừa mong Dương buông tha nó lại vừa mong điều ấy đừng bao giờ xảy ra. Cho đến ngày, một cuộc điện thoại như định mệnh đã khiến tất cả mọi chuyện thay đổi hoàn toàn...

- Cháu là Kiên phải không?

- Xin lỗi ai vậy ạ?

- Bác là bố của Dương, cháu có rảnh rồi gì không? Bác muốn gặp cháu một chút.

- Dạ... Được ạ... Cháu có thể gặp bác ở đâu ạ?

- Cháu có biết quán café ở tầng 1 Vincom không? Bác đợi cháu ở đấy được chứ.

- Dạ được, cháu qua ngay.

Nó buông máy xuống đệm thần thờ. Bố Dương gọi nó 10 phần chắc 9 chả phải chuyện lành gì. Cuối cùng điều nó lo sợ cũng đến, có thể sau hôm nay nó sẽ không phải vừa mong Dương buông tha rồi lại vừa lo sợ nữa, quan trọng là ít phút nữa nó sẽ phải đối mặt thế nào đây?

52k/ cốc café đen, vài hõn café sang chảnh. Dĩ nhiên là rẻ hơn chai lavie 80k trong bar nhà nó. Đùa chứ, so sánh thế là không được, nói gì thì nói một đẳng người ta uống lavie nhưng nhìn gái chân dài quần ngắn nhảy nhót, tia em này chấm em kia, nhạc đập xập xình còn đây thì trước là bãi xe vincon, sau là bức tường mà chém cốc bột ngô pha hương liệu tận 50 xịch chưa kể gửi xe gửi pháo. Mà nó bắt đầu lom dom thế này từ khi nào ấy nhỉ? Hay nó đang cố xua đi cảm cái giác run sợ khi đối mặt với bố Dương. Tệ thật cảm giác chẳng giống lần đầu.

- Cho bác một Cappuccino - Bố Dương cười với đứa phục vụ như thể quen thân lắm (có lẽ khách quen) rồi quay sang nó vẫn đang mân mê quyển menu- Cháu dùng gì.

- Anh một đen đá không đường - Nó luống cuống gọi thứ rẻ tiền nhất.

- Mời bác- Con bé phục vụ khề khàng đặt cốc Cappuccino xuống chỗ bố Dương và đặt ly café đen xuống cạnh nó - Mời anh - Và rất điệu nghệ con bé gấp khay bằng hai tay cúi chào- Chúc quý khách ngon miệng.

Nó mân mê cái thìa ca phê liếc ánh mắt dò xét nhìn sang phía bác. Dĩ nhiên nó đủ thông minh để hiểu đây không phải là một cuộc gặp xã giao café, cà pháo, và càng đủ bi quan để linh cảm thấy có sự chẳng lành đằng sau. Nó cũng ko còn ở cái tư thế ngạo mạn như lần đầu mới gặp bác mà đúng hơn cảm giác của nó lúc này y hệt như một tội nhân đang chờ phán xét. 10 phần thì chắc 9 là liên quan đến chuyện của nó và Dương chuyện nó mới đi trường về. Dĩ nhiên một gia đình bình thường cũng chẳng chấp nhận nổi một đứa như nó, đừng nói là một gia đình như vậy...

- Uống đi cháu, café ở đây đặc biệt lắm đấy. Thử đi...

- Dạ.

Nó hít một hơi thật sâu và nhấp một ngụm nhỏ. Café ở đây đúng là có sự đặc biệt thật chẳng? Nó cảm thấy bình tĩnh lại một chút. Dẫu sao ngày hôm nay nó cũng đã đến, đã đối mặt đã chấp nhận bất cứ chuyện

gì có thể xảy ra rồi thì tốt nhất cứ bình tĩnh cái đã. Nếu đây là một cuộc cân não, nó cũng không muốn là đứa thua cuộc dù có thể đầu óc nó non nớt hơn rất nhiều. Nó đã suy nghĩ lan man quá nhiều rồi. Nó chẳng còn gì để mất cả. Chấm hết. Nghĩ thế là đủ

- Bác chắc là hay ngồi ở đây ạ?

- Không đâu con trai ạ. Công việc cứ triển miên suốt. Một năm có ở nhà được mấy lần? Chỉ có một lần ra đây thế mà sau này cũng thành quen. Chỗ này cũng được hơn chục năm rồi đấy con trai ạ.

- Vậy ạ - Nó như thở phào trong bụng, nghe cách xưng hô thân mật thế kia chắc hẳn là không có chuyện gì quá tệ sẽ xảy đến. Ít ra là nó nghĩ vậy, hoặc có đến cũng sẽ đến nhẹ nhàng thôi - Bác về lâu chưa ạ?

- Cũng mới thôi con ạ - Bác khê nhấp một ngụm café rồi quay sang nó hỏi- Thế nào café ở đây được không?

- Dạ được.. - Nhưng hơi đắt, nó nghĩ bụng rồi bất chợt buột miệng hỏi- Cháu không biết là hôm nay bác gặp cháu có chuyện gì thế ạ?

- À... Thôi cứ uống nước đi đã rồi có gì từ từ nói. Sao phải vội thế cháu.

- Dạ vâng.. - Nó lí nhí cầm tách café lên rồi lại khê đặt xuống im lặng chờ đợi.

Bố Dương lấy bao thuốc ra mời nó, nó lắc đầu từ chối. Ông châm một điếu và hít một hơi dài đỏ rực phả làn khói xanh vất vương ra và trầm ngâm hỏi nó

- Con thấy Dương thế nào?

- Dạ... Dương tốt ạ.. - Nó mấp má môi.

- Vậy thôi à?

- Dạ, cháu thấy Dương có nhiều điều tốt. Mọi thứ, gần như thế... Con cũng chẳng biết nói gì hơn.

- Con biết gì nữa về Dương và về gia đình bác không?

- Dạ... cháu không biết gì nhiều ạ, một chút thôi. Về công việc của hai bác và Dương, cả em trai nữa. biết chút ít về bác giúp việc. Thế thôi ạ, cháu cũng không nghĩ là nên tìm hiểu sâu quá...

- À... ừ... Kia con uống nước đi chứ - Tay bố Dương khuấy đều đều cốc café cho sữa và kem hòa tan thành một màu, mắt nó nhìn chăm chăm và đầy nghi hoặc - Bác biết con là người đêm hôm ấy đưa Dương về, bác nhận ra ngay...

- Dạ, cháu xin lỗi. Hồi ấy cháu chưa quen Dương, cháu cũng chỉ nghĩ đơn giản là mình làm việc tốt mà bị xúc phạm nên... Cháu xin lỗi...

- Không... không- Bố Dương đưa tay chặn đứng lại câu nói của nó - Cứ để bác nói hết, đáng lý ra, hôm ấy hai bác phải cảm ơn cháu, là lỗi của hai bác. Con thông cảm, là bố mẹ, không khỏi lo lắng cho con, nhất là bác đã từng trải qua việc có một đứa con hư hỏng...

- Ai ạ? Hai bác sao?... - Nó sững người ngược mắt lên nhìn bác.

- Không, không phải Dương. Chuyện đó nói sau. Con cứ bình tĩnh. Nghe bác nói. Cháu có bao giờ nghĩ chuyện đêm hôm ấy xảy ra là do định mệnh không?

- Cháu... đã từng nghĩ thế... giờ cháu vẫn nghĩ vậy... Có thể bác không biết... Dương giống hệt một người cháu đã từng quen... Từ lần đầu xuất hiện... từ tóc, quần áo... giọng nói... Tự dưng khiến cháu thương hại và nghĩ không thể để Dương ở đó được. Cháu đã làm như bác biết. Bác có nghĩ như cháu không ạ. Có thể không phải định mệnh nhưng có thể là duyên số. Cháu nghĩ thế - Nó ngập ngừng diễn đạt cho hết cái suy nghĩ của mình.

- Bác thì không nghĩ như thế.. - Bố Dương đặt lên bàn một vật, một quyển sổ chỉ còn một nửa, được xếp lại từng trang ngay ngắn bên trong cuốn bìa đã cũ - Bác sẽ cho con xem thứ này sau. Nhưng trước tiên bác muốn hỏi về chuyện của hai đứa đã đến mức nào rồi?

- Dạ. Cũng chỉ mới bắt đầu bác ạ, cháu và Dương chưa đi quá xa, chưa hẳn đã đến mức không thể chấm dứt được.. - Nó buột miệng nói, mà cũng không hiểu sao lại nói vậy rồi nhìn quyển sổ chằm chằm và tự hỏi nó là cái gì -... Nếu buộc phải thế ạ.
- Tại sao thế? Con không bao giờ nghĩ hai đứa có thể sẽ lấy nhau à? Hay con không yêu con bé?
- Tại sao bác lại hỏi thế ạ?
- Con cứ trả lời đi, bác hỏi chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Có thể con đang nghĩ lung tung. Bác không hề cấm cản gì đâu. Mọi chuyện bác sẽ vẫn để hai đứa quyết định với nhau, bác cũng đã nhờ người tìm hiểu về con. Bác coi con như con trai vậy. Con có thể an tâm nói chuyện với bác như người trong gia đình. Hoặc cũng có thể thẳng thắn nói như hai người đàn ông.
- Con xin lỗi bác, con thật sự mong hai đứa có thể đến với nhau dài lâu. Con đã cố gắng thay đổi rất nhiều, dù nhiều chuyện vẫn chẳng ra đâu vào đâu. Nhưng con có nỗi mặc cảm của con. Nếu cứ vui vẻ bình thường thì chẳng sao nhưng nếu có khó khăn vấp ngã. Con lại nghĩ đến con và Dương, hai đứa, hai gia đình... có quá nhiều khoảng cách và sự khác biệt... Con cảm ơn bác vì đã chia sẻ, đã không coi thường con. Nhưng thật sự chắc bác tìm hiểu chưa kĩ, con đã từng vấp ngã rất nhiều...
- Con đã từng dùng ma túy, đã từng đi tù. Gia đình con làm nghề gì, bác cũng biết...
- Vậy mà bác vẫn nói là có thể chấp nhận con sao.. - Nó sững sốt.
- Bác chỉ nhìn vào tương lai thôi. Bác cũng đã tiếp xúc với con nhiều hơn một lần. mà thôi, con cứ nói tiếp chuyện kia đi đã...
- Vâng... Sự thật thì con vẫn không dễ dàng chấp nhận chính con dù cho bác và gia đình có chấp nhận. Hơn nữa con nghĩ Dương vẫn còn trẻ người non dạ, mọi thứ biết đâu vẫn chỉ là bộc phát.
- Bác hiểu... Con trai... Cứ bình tĩnh- Bố Dương đẩy ly café về phía nó- Con uống đi cho bình tĩnh. Giờ bác muốn con nghe chuyện của bác. Được chứ?
- Dạ...
- Bác muốn cho Dương đi sang bên kia với hai bác.
- Vâng.. - Nó trả lời nhẹ tênh dù trong lòng như có gì đó chết sững.
- Cháu không muốn hỏi là tại sao à?
- Dạ không, cháu nghĩ là Dương đi sang đấy điều kiện sống và học hành sẽ tốt hơn. Bác sẽ cho cả thằng ku đi chứ ạ?
- Không, chỉ Dương thôi. Mọi thủ tục bác làm xong hết rồi. Giờ chỉ cần Dương đồng ý. Còn thằng ku hiện giờ cứ để nó ở Việt Nam thì tốt hơn.
- Vậy ạ... Có phải bác muốn cháu nói với Dương để Dương đồng ý đi phải không ạ? - Nó nói vậy nhưng bụng nghĩ khác " hay bác muốn cháu dứt khoát đi đừng làm vướng bận chân Dương nữa"
- Không, bác đã nói rồi. Mọi chuyện bác không quyết hộ các cháu đâu. Bác chỉ muốn cháu hiểu bác làm thế không vì muốn chia cắt hay phá hoại gì hai đứa cả.
- Cháu xin lỗi.
- Cách đây 2 năm.. - Bố Dương châm thêm một điếu thuốc nữa và rít một hơi dài - Bác có một đứa con trai...
- Dạ vâng, chắc anh ấy đi du học rồi ạ?
- Không, nó chết rồi...Thôi, cháu không cần phải xin lỗi đâu. Tốt nhất là cứ ngồi im nghe bác nói xong câu chuyện. Nếu không bác sợ cháu sẽ còn phải ngắt lời bác rất nhiều. Nó là một đứa chơi bời nghịch ngợm từ hồi bé cho đến những năm đại học thì chiến tích của nó đầy cả gang tay rồi. Đáng lẽ ra hai bác không nên chiều chuộng nó quá như vậy hoặc sẽ phải ở bên nó quan tâm nó nhiều hơn nhất là quãng thời gian nó đang lớn. Nhưng cháu cũng thấy rồi đấy sự nghiệp nhất là dính đến chính trị là một vòng xoáy mà bước chân

vào không dễ gì bước ra. Hai bác không có thời gian, thậm chí cũng không thể ở gần để mà quan tâm đến nó nhiều được. Tiền dĩ nhiên là hai bác chu cấp cho nó đủ và thừa thãi đến độ mãi tới cách đây vài năm cả nhà mới biết nó nghiện có thâm niên rồi. Nhưng quá muộn, rồi cháu biết đấy, như bác vừa nói nó mất rồi. Bác trình bày câu chuyện có thể hơi lộn xộn nhưng hy vọng cháu hiểu ý bác

- Cháu hiểu, Nhưng Dương đâu phải là đứa hư hỏng ạ.

- Dương không thế, nhưng hai anh em nó sống với nhau từ bé. Đây là người thân cận nhất với Dương, thậm chí còn hơn hai bác nhiều. Cái chết của nó là một cú sốc với con bé, cháu hiểu không. Chính vì thế, mới có cái này - Bố Dương đẩy quyển sổ về phía nó - Cháu hãy hiểu, bác làm tất cả vì nó. Và cũng một phần vì cháu. Hãy chấm dứt với Dương đi. Đọc cái này, chắc chắn cháu sẽ không đau lòng đâu.

Nó run run cầm quyển sổ lên, lần giờ từng trang. Từng nét bút nắn nót đôi khi xen lẫn nghịch ngoạc, có những trang trắng tinh khôi nhẵn nhẵn như thấm đẫm nước mắt. Nó lần sờ từng nét chữ, rồi lật giở quyển sổ nhanh dần, nhanh mãi, Tiếng giấy tờ loạt xoạt, mắt nó như cầm chặt vào trang giấy. Nó cảm giác như có tiếng sét đánh đình tai nhức óc ngang qua đầu, nó thẫn thờ làm rơi cuốn sổ xuống chân, mắt dờ dẫm

- Tại sao bác lại đưa nó cho cháu xem.

- Bác đã nói rồi, chắc cháu không cần nghe nói lại đâu.

Im lặng, tiếng sét ngang qua vẫn chưa khiến nó tỉnh lại...

- Bác tìm thấy nó, đúng hơn là bác giúp việc đã đưa nó cho bác cách đây nửa năm. Nó chỉ có một nửa như thế này. Khi đó bác chưa gặp cháu, bác cứ nghĩ nó chỉ là những dòng vớ vẩn của con bé viết trong lúc trầm cảm. Bác có nhờ người theo dõi và để ý con bé, dần dần bác hiểu ra mọi chuyện không hề như bác nghĩ. Để con bé ở lại đây một mình trong thời gian này. Là quá nguy hiểm, chuyện hôm ấy trên quán bar nói một cách không may khác, nếu giả sử như nó không đúng như những gì trong này ghi... Mọi suy nghĩ tính toán của một con bé 16 tuổi lệch lạc đi? Hai bác đã quá đại dốt. Cuốn sổ này cũng chỉ có một nửa, bác không biết nửa còn lại đâu. Cháu cũng để ý đấy, nhiều trang chấp vá và rách nát. Câu chuyện đã đi đến mức nào rồi.

- Tại sao thế? - Nó uất ức nghẹn giọng đi- Bác không sợ cháu sẽ làm gì mạnh động sao?

- Bác đã phải nghĩ rất nhiều trc khi nói với cháu sự thật, bác sợ nói ra cháu sẽ không tin rồi sợ không nói cháu sẽ lại suy nghĩ khác... Nhưng bác- Bố Dương nhìn thẳng vào mắt nó- nói chuyện với cháu như hai người đàn ông, bác tin là cháu sẽ biết cách cư xử. Và khi bác quyết định làm thế này, bác cũng sẽ biết cách bảo vệ con gái mình. Tuy nhiên, bác nghĩ cháu đủ trưởng thành để hiểu ra câu chuyện.

- Cháu xin lỗi.. - Nó vùng đứng dậy trước khi ai đó kịp nhìn thấy đôi mắt nó sắp sửa long lanh lên- Cháu phải đi, chào bác.

Trời bỗng nhiên nổi giông gió vù vù, nó nghe tiếng gió xé ngang qua tai. Dù đã khoác trên mình cái áo gió nhưng vẫn thấy cảm giác lạnh buốt như chạy dọc vào tim. Đêm cuộc đời, cái thứ này gọi là định mệnh phải không?

17. Chương 17

Chấm hết

- Long, cho anh hỏi chuyện này chút dc không?

- Chuyện gì anh? Em đang đi sinh nhật đứa bạn ồn quá - Tiếng thằng em họ Dương nói câu được câu mất trong tiếng nhạc ầm ĩ.

- Ra góc nào anh hỏi cái này nhanh thôi- Nó vừa nói vừa hét lên qua điện thoại. Một tay vẫn đang lái xe, bên tai tiếng gió vù vù rít lên qua điện thoại.

Nó cố giữ chặt máy bên tai một cách bình tĩnh nhất có thể, đợi tiếng chuông long vang lên ở đầu dây bên kia

- Rồi anh, có chuyện gì thế ạ?

- Anh muốn hỏi một chút, có phải chị Dương có anh ruột không?

- Đúng rồi anh, nhưng anh ấy chết lâu rồi. Em cũng chẳng biết làm sao, nhưng nghe có người trong nhà bảo anh ấy tự tử. Chán lắm anh ạ, ông ấy chơi bởi nghiện ngập ghê lắm chứ không như chị Dương với anh út. Bố em hồi xưa đến khổ với ông ấy, lần nào có chuyện các bác từ bên kia gọi về là dù nửa đêm rét mướt cũng phải vác xác dậy đi tìm ông ấy về. Em ít gặp anh ý lắm, bố em cũng cấm em chơi cùng... Alo... anh ơi... alo... tút... tút...

Nó thần thờ thả rơi chiếc điện thoại xuống mặt đường rồi vô thức vít ga mạnh thêm. Chẳng mấy chốc xe đã đi theo đại lộ thẳng Long rời khỏi nội thành một quãng xa. Đã gần cuối năm, về lý thì chẳng còn giông bão gì nữa nhưng chẳng biết sao trên trời cứ nhập nhoạng vài tia sáng rồi vang vang tiếng sấm âm ỉ. Mưa ngày càng mau hạt, từng hạt mưa quất vào mặt bồng rất cay xè cả mắt, nó cố mở to mắt ra nhìn xem mình đang đi về đâu, nhìn con đường đêm nay với những bóng cột điện vàng ối là con đường đúng hay sai mà nó vẫn cứ phóng đi. Vượt qua phía gầm cầu, nó vẫn đủ tỉnh táo để nhìn thấy bóng dáng mấy anh cơ động đứng trú mưa dưới đó, nó vịn chắc tay ga phóng nhanh thêm nước rẽ ra bắn tung tóe. Cứ nghĩ thế là xong, mưa gió thế này chẳng ai đuổi theo, ai ngờ một lúc sau tiếng lẩn trong tiếng mưa lùa xòa có tiếng xe máy gầm rú, ánh đèn pha sáng chói chiếu thốc lên. Một chiếc xe đang đuổi theo sát phía sau nó. Mẹ kiếp, mưa gió thế này các anh vẫn định thi hành công vụ sao? Nó vít gas hết tốc lực phóng nhanh hơn, con wave ghề cán mốc 80km/h bắt đầu giở chứng giật và lắc đùng đùng rồi hơi chao đảo, đường ướt, mưa như cái roi quất thẳng vào mặt không vững tay lái một tí có thể nó nằm đường ngay tắp lự. Con sirius ngày càng thu dần khoảng cách với con wave ghề của nó khi hai xe chạy song song với nhau, anh CSCĐ ngồi sau cầm cái đèn cui đen hòm chìa thẳng vào mặt nó hét lên

- Dừng xe.

nó khéo léo lách nhẹ một cái xe tấp sát vào lề tránh hướng đèn cui, rồi lại vọt tiếp đi một cách ngang bướng. Mọi chiêu đã số, vọt gas chẳng có tác dụng khi mà đã max speed. Giờ chỉ có bản lĩnh và sự liều mạng là đi theo nó trong cuộc đua này. Nghe có vẻ nhanh nhưng cuộc rượt đuổi diễn ra như thế có chẳng phải đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Nó cố tận dụng ưu thế đường trơn, trời mưa, sự khéo léo vào tính bất cần để chạy đua, nhưng tiếc là giới có mắt. Mấy người đóng vai phản diện như nó thường chẳng có cái kết tốt đẹp dù skill có mạnh cỡ mấy. Xe giật giật nhẹ mấy cái, rồi đi chậm dần, chậm dần nó nơi lỏng tay gas từ từ đánh xe vào vệ đường, nếu không nhầm thì các anh đã theo nó qua cả Hoài Đức. Con sirius từ từ áp sát dồn nó vào lan can đường tới chỗ có một cái hầm đường bộ nổi hai bên đường thì chỉ đèn cui ra hiệu rẽ vào. Một anh cơ động xuống xe giơ tay chào nó lấy lệ rồi cất câu nói quen thuộc

- yêu cầu anh xuất trình giấy tờ cho chúng tôi kiểm tra

Nó lẳng lặng rút ví ném cạch một cái lên yên xe mặc kệ cách anh thích khám thì khám thích xét thì xét. Rồi thò tay rút bao man trắng mời hai anh cho ấm phổi. Một anh khám khám ví nó rồi nói

- Giấy tờ anh đầy đủ nhưng anh đi xe quá tốc độ.

- Vâng, em đang vội. trong ví em còn một triệu đấy. Các anh cho em phạt nóng - Nó vừa ngậm điều thuốc vừa nói mặt chẳng biểu hiện chút cảm xúc nào.

Hai anh cơ động nhìn nó có vẻ khó hiểu, không làm giá không mặc cả như đúng quy trình thông lệ. Số tiền nó đưa cũng gấp đôi mức ăn đêm tối đa thông thường của các anh. Chắc hẳn có anh đang nghĩ hoặc nó là đại gia hoặc là thằng điên đang bất cần đời. một anh với tay xin nó điều thuốc rồi hỏi

- Em người ở đâu?

- Em ở trên Hai Bà anh.

- Vẫn đi học hay đi làm rồi?

- Em đi làm rồi, nhà em làm tín dụng.

- Có biết hội anh Tường, anh Vĩnh trên Minh Khai không?

- Biết, hai anh đây cũng là con nuôi bố Hải em. Sao anh?
- À, không sao. Người nhà cả, đêm hôm em đi đâu bạt mạng xuống đây thế?
- Em đi dạo cho mát anh ạ - Nó từng từng.
- Ồ, em đi dạo thì cũng cẩn thận giữ mạng nữa chứ phóng như muốn chết thế?
- Có 80km, bình thường mà anh.
- Nhưng hôm nay xấu trời.

Mấy anh em cứ đứng dưới gầm cầu mà tâm sự với nhau một lúc như thế cho tới lúc ngớt mưa. Một anh cơ động lục ví nó rút ra tờ 500 và nói

- Đêm nay bọn anh chưa đủ chỉ tiêu, thôi em cho anh xin.
- Vâng, em nộp phạt mà.
- Xe em hết xăng rồi à?
- Hết anh ạ, không em còn chạy dài - Nó nhếch mép cười
- Để anh chích cho một ít - Rồi ông ấy đảo mắt quanh quanh tìm cái cha lavie rỗng- Xong em đi lên mạn trên một tí có cây xăng đêm nhé.
- Vâng.

Một ông loay hoay dưới gầm xe tháo cái van xăng ở dưới chỗ chế, rút được gần đầy chai rồi dốc sạch vào bình của nó, xong còn cẩn thận để thử nghe tiếng máy nổ rồi mới lên xe định đi. Chẳng biết nghĩ thế nào một ông quay lại nhìn nó ái ngại

- Anh bảo cái này, anh thấy hình như em có chuyện. Mưa gió thế này tốt nhất em về nhà đi. Nhỡ chẳng may làm sao sau này lại hối hận. Anh chẳng biết có chuyện gì với em cả, nhưng mà tin anh đi, cứ từ từ rồi chuyện gì cũng sẽ qua hết thôi.

“Chuyện gì cũng sẽ qua hết...” nó lúc ấy chẳng gạt đầu, cũng chẳng lắc đầu nhưng đây là câu nói ám ảnh nó khá nhiều sau này theo một cách tích cực dù người nói có thể lúc ấy cũng chẳng bận tâm họ vừa nói cái gì.

Nó phóng sau một chút đổ xăng đầy bình rồi tạt vào đường nhỏ đi về phía Hà Đông. Qua đoạn ngã ba một con xe tải chở rác thải xây dựng bất ngờ cắt ngang qua xe nó từ trong đường tối, nó lách người qua một bên tránh được cái xe nhưng mất lái. Vẫn đủ tỉnh táo để nhấn phanh sau đó người ngiêng xe. Cả con xe đang phi max speed mà thân trên đoạn đường nhựa theo quán tính phải đến vài chục mét. Nó lồm cồm đứng dậy nhìn xuống chân, may mà có cái yếm chịu mài đường hộ nên chỉ rách quần và xước sát nhẹ. Nó vuốt cả bàn tay be bét máu lên lau nước mưa trên mặt ngửa mặt lên trời cười như điên dại rồi ngã vật ra nằm bên vệ đường mặc cho cơn mưa mau hạt rửa trôi tất cả. Từng hạt mưa lại thấm vào mặt bóng râm, thì thoảng lẫn trong tiếng sấm đi ùng vùn là tiếng của nó nửa cười nửa khóc. Đêm vắng, chẳng còn ai...

Trái với mọi hôm, ly whisky hôm nay không được trưng dụng để làm cảnh nữa, nó ngồi một mình nốc hết cốc này đến cốc khác ở cái góc quen thuộc khiến cho con bé phục vụ phải lắc đầu lè lưỡi nhưng không dám hỏi han gì vì cái mặt lầm lì thiếu thiện cảm của nó. Hơi men nóng bốc lên phùng phùng, mặt nó đỏ ran và bắt đầu có dấu hiệu quay quay.

- Anh.. - Thăng Hân vỗ vai nó.
- Có chuyện gì? - Nó lè nhè hỏi
- Chị đến ạ.
- Chị nào? - Mắt nó sáng rực lên, vội vánh nắm áo thăng Hân đứng dậy, hấp tấp hỏi. Nó cứ nghĩ là chị Linh cơ.
- Chị Dương ạ.
- À.. - Nó lại lảo đảo ngồi xuống- Ra bảo nó biến mẹ nó đi.

- Anh chị lại giận gì nhau ạ?

- Việc của mày là gì hả Hân? Tao trả tiền cho mày để đến đây làm bảo vệ hay để chất vấn tao?

- Em xin lỗi- Thằng bé tiu nguỉ lủi thủi bước đi mất, mấy con phục vụ lại được thể chụm đầu vào nhau xì xầm.

Một lúc sau thấy Dương hăm hăm bước vào nhìn nhìn ngó ngó một chút rồi tiến thẳng về phía nó vùng vằng kéo tay nó lôi ra phía ngoài cửa trước con mắt dò xét của một số người. Bị bất ngờ thêm với đầu óc còn choáng váng nó bị lôi đi xềnh xệch như một đứa trẻ ra tới tận cửa nó mới tạm định thần được là có chuyện gì để vùng tay mạnh một cái giật tay hai đứa ra khỏi nhau rồi đưa cái tay băng bó lên ngấm ngứa ra chừng nhắc nhở. Dương vội vàng rút rút

- Anh sao thế? Anh bị ngã xe à? Có nặng lắm không? Sao từ hôm qua đến giờ em không liên lạc được với anh? Anh biết em lo cho anh thế nào không? Anh làm gì cũng phải nghĩ tới người khác với chứ. Anh có biết cả đêm em gọi điện, sáng sớm lại qua nhà tìm anh mà không thấy, anh ở đâu? Anh bị sao thế?

- Lo? - Nó bật cười, lấy tay vỗ vỗ trán rồi lững thững đi xuống hầm để xe riêng của nhân viên, chỗ có ít ánh mắt soi mói nhất- Em đừng chọc cười anh nhé.

- Anh nói cái gì thế? - Dương chạy theo nắm lấy tay nó – Em có làm gì sai khiến anh giận dữ thì anh phải nói chứ, anh tự dưng thế này mà được à?

- Cứ bình tĩnh

Nó lại hất tay Dương ra thủng thẳng đi lăm lăm một cách đáng sợ đến chỗ cốp xe nó bấm chìa khóa xe rồi đứng khựng lại hoàn toàn im lặng.

- Mình quen nhau bao lâu rồi ý nhỉ?

- Sao anh hỏi thế?

- À mà thôi chẳng quan trọng, anh nghĩ là hai đứa quen nhau đủ lâu rồi. Tốt nhất là giải thoát cho nhau đi. Em đừng bám theo anh nữa, anh cũng chẳng làm phiền em nữa - Nó vẫn cúi mặt nhìn chằm chằm vào cái xe lưng quay về phía Dương.

- Anh.. - Dương chạy lại ôm chầm lấy nó từ phía sau hay tay đan chặt vào nhau ngang qua lưng nó- Có chuyện gì thế anh? Anh đừng thế mà, anh quên chuyện vừa rồi đi. Ai cũng có lỗi lầm, yêu anh em chấp nhận tất cả...

- Thôi đi em, đừng diễn nữa- Nó phải cố hết sức mới gỡ được tay của Dương ra khỏi người quay lại mặt đối mặt, một môi dựa vào cửa xe - Anh nghĩ hai đứa mình thế là quá đủ rồi.

- Diễn? Anh nói gì? Anh coi em là loại người gì thế? Em không hiểu gì cả? - Dương nhìn nó hai mắt nhoe nhoe nửa ngơ ngác nửa như phần uất trước thái độ thờ ơ lạnh lùng của nó.

- Anh nghĩ là hai đứa mình nên dừng lại ở đây thôi. Thế là quá đủ rồi. Cảm ơn em thời gian qua đã chiếu cố đến anh. Anh rất biết ơn. Thế nhé.

- Anh đứng lại cho em. Em muốn mọi chuyện rõ ràng. Nếu hôm nay anh không giải thích rõ cho em. Cả em và anh không đi đâu hết - Dương dang hai tay ra chặn lối đi của nó.

- Hờ.. - Nó cười khẩy- Anh đã muốn kết thúc mọi chuyện trong im lặng. Em muốn nghĩ thế nào cũng được, cứ đổ hết lỗi cho anh cũng được. Nhưng đây là em muốn mọi chuyện rõ ràng đây nhé- Nó bật cốp sau xe lên lôi ra quyển sổ hôm nào ném lên mui xe- Tùy em thôi.

Dương đứng sững người chết lặng nhìn từng trang giấy bị gió thổi bay xào xạc rồi run run lật giở từng trang mặt tái đi như không còn giọt máu

- Anh... sao anh có nó... Ai đã đưa cho anh...

- Em quan tâm đến điều đó làm gì? Giả như em hỏi nó là cái gì, dù là giả vờ hỏi thôi, giả như không hề biết nó thì khéo anh cũng giật mình vì đã nghi ngờ em đấy. Em nói thế đâu khác gì thú nhận đâu?

- Anh đã đọc hết rồi phải không?

- Đọc hết, chẳng sót một chữ nào. Nực cười chưa, chuyện lần đầu tiên em gặp anh trên bar là do em đã sắp đặt trước phải không?

Im lặng...

- Chuyện anh bị đánh phải tiếp máu của em cũng là do em tính hết cả rồi?

Im lặng...

- Từng kỉ niệm, từng câu nói, từng dòng tin trong suốt gần hai năm qua của anh, tất cả đều nằm hết trong dự tính của em phải không? Em nói đi. Em muốn gì ở anh? Tại sao em không trả lời hả?

Nó cảm vai Dương lắc mạnh mặc cho con bé vẫn chưa hết shock và gào lên. Ngoài trời mưa lại bắt đầu nặng hạt. Cả không gian tĩnh mịch chỉ còn nghe tiếng mưa rơi lộp độp ngoài cửa. Hai ba cái đầu tò mò ngó vào nhìn về chỗ nó. Nó ngẩng mặt nhìn lên phía cửa chỉ thẳng tay

- Biến đi!

Mấy đứa trông xe, len lén kéo nhau đi. Nó biết là chúng nó sẽ không đi hết mà sẽ rình rình nấp sau cửa nghe chuyện của nó để rồi rì rầm bàn tán nhau ầm cả bar lên. Nó kim giọng xuống hết mức có thể

- Tại sao thế? Em giải thích đi. Em giả dối với anh suốt thời gian qua để làm gì? Em muốn gì ở anh? Em nói đi. Nói là anh đã hiểu nhầm đi? Chỉ cần em giải thích được cho anh, anh sẽ quỳ xuống bò từ đây về đến nhà em cứ ba bước anh lại nói xin lỗi em một lần. Em muốn mọi thứ rõ ràng cơ mà? Giờ em giải thích đi.

- Em xin anh... anh có biết quyển nhật kí ấy đã có từ bao giờ không? Em đã muốn quên, muốn vất bỏ nó đi rồi, em không muốn có nó anh hiểu không?

- Không, đã quá muộn rồi - Nó lắc đầu- Đáng lẽ anh phải tỉnh táo hơn, tại sao một đứa con gái như em lại chú ý đến anh, tại sao em cứ dai dẳng bám lấy anh như thế - Nó nhếch mép cười- Làm gì có chuyện ấy, anh vừa ảo tưởng vừa ngu ngốc đến độ bị em dắt mũi đi hết bước này đến bước khác. Anh em là ai? Người mà em nhắc đến trong quyển nhật kí là ai, quan hệ thế nào với anh. Em giờ quá... biết gọi là gì nhỉ... quả là không đơn giản.

- Anh nhất định phải biết mới được sao? Anh không thể coi cuốn sổ ấy như một đồng giấy vụn vứt đi được sao? Anh nhìn xem, đây.. - Dương vội vàng giở từng trang giấy- Em đã xé nát tất cả... đây... cả đây nữa... anh nhìn xem có trang giấy nào là không nhăn nheo vì thấm nước mắt của em... Anh lại muốn nó ướt thêm một lần nữa sao? - Dương ném cuốn sổ đi, hai tay đưa lên ôm lấy mặt - Nó và quá khứ là hai thứ em muốn quên, muốn ném đi từ lâu rồi.

- Em hiểu cảm giác của anh không? - Nó lại cười- Giờ từng lời em nói, với anh cũng chẳng có ý nghĩa nhiều lắm. Em đã từng khóc, đã từng nói những thứ còn có ý nghĩa hơn những câu vừa rồi nhiều cho đến khi anh nhận ra nó là giả dối. Thôi, dấu sao mọi thứ cũng đã chấm hết rồi. Em có giải thích hay không thì cũng thế. Anh chỉ hỏi vậy thôi. Sống tốt nhé, chào em - Nó quay lưng toan bước đi.

- Anh có còn nhớ trong nhóm của anh ngày xưa có một người đáng cao cao hay đi con camry đen không? - Dương nắm tay nó lại bật khóc.

- Anh chẳng nhớ ai hết- Nó đứng khựng lại- Quan hệ của anh với cái lũ ấy không nhiều như em tưởng đâu, có lẽ còn ít hơn quan hệ của anh em với chúng nó nhiều. Đơn giản anh đến và chơi cho có bạn có phường. Thế thôi, chẳng sâu đậm gì.

- Đây là anh trai của em. Anh có nhớ khi anh đến nhà em làm sinh nhật cho em trai. Em đã ngăn anh vào phòng em không?

Nó gật đầu

- Bởi vì trong đó có di ảnh của anh trai em, đây là phòng thờ. Em ngủ ở đây. Anh em em lớn lên cùng nhau ở bên cạnh nhau nhiều hơn ở cạnh bố mẹ. Dù anh ấy có thế nào thì vẫn là một người anh tốt, em không muốn để anh ấy ở một mình. Em sợ anh nhận ra anh ấy đã là người từng chơi bởi cùng hội của anh, sẽ đặt câu hỏi về mối quan hệ của hai đứa nên em đã ngăn anh lại.

Nó im lặng quay lại nhìn Dương. “Hội của anh...” nó lên chức chủ hội từ bao giờ thế không biết. Nực cười. Nếu mấy anh công an ghép tội tổ chức ấy cho nó thì giờ chắc nó vẫn đang nằm ở trại nào đó trong Nghệ An, Thanh Hóa chưa có ngày ra. Dương gạt hai hàng nước mắt chậm chậm kể tiếp trong tiếc nắc nhe

- không phải đến khi ấy nhà em mới biết anh ấy nghiện. Từ lâu rồi, bố thằng Long suốt ngày phải chạy theo đi tìm anh ấy suốt đêm. Bố mẹ em công việc bận rộn, lực bất tòng tâm. Từ khi có cu em út thì coi như anh ấy chết hẳn, mặc kệ anh ấy chơi bời. Cho đến trước khi xảy ra chuyện vài tháng. Anh ấy đã hứa với em, sẽ cai nghiện, sẽ tu chí, sẽ xin bố mẹ cho đi du học để tách đời lũ bạn. Đã có lúc em phải trối anh ấy trên tầng cùng với chú nhìn anh ấy qua cơn vật thuốc. Rồi cuối cùng cũng tai qua nạn khỏi. Cả gia đình cứ nghĩ con đường tương lai với anh ấy có hy vọng. Nào ngờ đâu lại bị lôi kéo ngược trở lại chỉ trước ngày anh ấy đi có đúng một tháng. Khi mà mọi thủ tục đã xong xuôi hoàn tất chỉ đợi bay thì lại sinh ra chuyện như thế. Nhà em biết anh ấy nghiện lại khi mà mẹ anh ra tay đưa tất cả vào trại. Bố em còn chẳng buồn về xem anh ấy sống chết thế nào bỏ mặc anh ấy vất vưởng trong ấy, mẹ em cũng thế. Còn em thì lâm bệnh gục ngã luôn, điều duy nhất em có thể làm là van xin chú hãy lo cho anh ấy. Nhưng anh biết rồi, nhà em khác các nhà khác rất nhiều. Bố mẹ em dù chết cũng không muốn tiếp tay cho con phạm tội chứ đừng nói đến việc chạy chọt lo cho anh ấy ra. Mãi sau này tiếp xúc với xã hội nhiều, em mới biết anh ấy khi ở tù không có người tiếp tế đầy đủ sống dở chết dở ra làm sao. Giá mà em lớn hơn để có thể lo cho anh ấy. Anh ấy không cả đợi được hết án, chỉ 2 tháng trong tù thì nhà em nhận tin anh ấy cắt tay tự tử. Cả bức thư anh ấy viết bằng máu đầy căm hận. Căm hận cả bản thân, gia đình và bạn bè. Anh có biết đâu lúc em gặp anh, suy nghĩ em thế nào? Vết thương của em khi ấy vẫn còn rỉ máu...

- Đã hết chưa?

- Em chỉ nói được đến thế?

- Chúng mày có bao giờ hiểu cảm giác của một đứa đứng ở ranh giới của xã hội không? - Nó bất ngờ đổi cách xưng hô.

- Anh.. - Dương sững sờ trước giọng nói của nó.

- Có bao giờ hiểu cảm giác của một đứa đứng ở cái nơi không ra trung lưu, không ra thượng lưu, cũng chẳng ra hạ lưu không? Khi tao sinh ra số phận tao đã dán lên mặt tao chữ lưu manh mà tao không tài nào bóc ra được? Mày hiểu không? Chúng tao tiêu tiền như thể tầng lớp thượng lưu của xã hội nhưng suy nghĩ và hành động thì lại là của lũ cận bã hạ lưu. Chính người ngoài chúng mày nhìn vào cũng nghĩ là bọn tao không bắn tước thì cũng là loại ăn cướp, đâm thuê chém mướn mà không đứa nào nghĩ rằng bọn tao cũng chỉ là con người bình thường. Khốn nạn hơn lại là loại con người có cảm xúc - Nó cười khẩy- Anh mày, anh mày tìm đến thuốc như một thứ tiêu khiển của bọn nhà giàu, đốt tiền mua vui. Khi anh mày chết đi, xã hội nhìn vào cái địa vị của gia đình mày mà phải nghĩ anh mày là loại đáng thương, thiếu thốn tình cảm và sự nuôi dạy của cha mẹ, bị lũ xấu xa- Nó đâm tay vào ngực- Là lũ bọn tao đây này, lôi kéo, làm hại. Anh mày chết, có người rơi nước mắt. Còn tao thì sao? Mỗi sáng mở mắt dậy, việc đầu tiên của tao không phải là nghĩ xem hôm nay kiếm được bao tiền bát họ, sẽ bán được bao nhiêu chai rượu, sẽ lừa phỉnh được bao thằng... Chúng mày nghĩ thế phải không? Nghĩ là đầu óc bọn tao chỉ được đến thế? Không, đã có một thời gian tao ngủ dậy- Nó gằn giọng từng tiếng- tao nghĩ xem hôm nay liệu có đắc tội với đại ca nào, có bị thằng ong ve nào sau lưng đâm lén, có con thằng nào lỡ tay gây chuyện, có bị công an sờ gáy, có về đến nhà được để ngủ đêm nay không? Nghe có vẻ đồn hèn, nhưng đúng là có một thời gian tao đã phải suy nghĩ như thế. Nặng nề và mệt mỏi, mỗi sáng thức dậy chỉ mong tối sẽ được ngủ ở đúng chỗ ấy. Tao nhớ không nhầm khi tao biết nghĩ như vậy, tao chỉ bằng tuổi mày và kém xa tuổi anh mày. Cũng như kém xa tuổi cái lũ bạn bè rạc của nó. Tao khác, khi tao đến đây tao chẳng khác gì một con chó cùng đường bị nửa cái xã hội này vất bỏ, nhưng tao tự kiếm tiền để hút, để uống. Không ngứa tay xin một đồng nào từ ai như cái lũ anh mày. Mày có thể tưởng là tao gây lên cái chỗ ấy rồi mẹ tao đập đi. Nhưng không, khi tao ở đây chúng nó đã thế, đã thói mồm lên từ lâu rồi. Nhìn chúng tao hút, chúng tao hút, bay và lắc. Chẳng có cậu ấm cô chiêu, chẳng có quý tử con ông bà nào, hay giang hồ số má gì hết. Rặt một lũ nghiện bệ rạc như nhau cả, nhưng nếu có biến xảy ra. Chỉ có tao, những đứa như tao thì mới bị coi là bắn thiu và có tội. Hay thế? - Em hận anh lắm chứ gì- Nó lại thay đổi cách xưng hô- Đây.. - Nó xé toạc ống tay áo sơ mi để lộ ra con dao gấp giấu kín trong tay, rồi cạy từng ngón tay của Dương ra để đặt con dao vào rồi dí vào cổ nó và rít lên- Cơ hội của em đây, sẽ chẳng có lần thứ hai đâu, giết anh đi trước khi anh đổi ý.

- Anh đừng nói nuawaaaaa- Dương hét lên. Giật mạnh tay ném con dao ra xa, vô tình con dao cứa một vết nông trên cổ nó.

- Ủ, em cứ hét đi-Nó vuốt ve vết rách chưa kịp rỉ máu trên cổ- Em có bao giờ hiểu cảm giác uất hận mà nghẹn đắng ở cổ họng chưa? Em có bao giờ thấy muốn say mà uống cả trăm cốc rượu đầu vẫn cứ trống rỗng tỉnh táo chưa? Em có bao giờ cảm hận chính bản thân nhưng lại không thể chết chưa? Nó là thế đấy, đấy là lí do mà anh muốn hút, muốn bay. Còn chúng nó, sinh ra đã quá đầy đủ, thứ chúng nó muốn chỉ là sự thừa thãi thôi. Thôi nói thế khô cả cổ rồi, thế là quá đủ để hiểu hai đứa mình nằm ở hai đầu thế giới. Mãi mãi chẳng bao giờ có thể hòa nhập được. Chào, sống tốt nhé.

Nó quay lưng bước về phía cửa, tiếng khóc của Dương như bị kìm lại, xa dần... xa dần sau lưng nó. Bỗng nhiên tiếng của Dương đánh lại lạnh lùng như một tảng băng

- Anh đứng lại đi, nếu hôm nay anh quay lưng lại với em. Nếu hôm nay anh cứ tiếp tục bước. Thì sau này, anh sẽ không bao giờ có thể được nhìn thấy em nữa đâu.

- Em đang dọa anh à cô bé? Về tập viết nhật kí thêm cho hay đi. Anh còn có nhiều việc bận bịu ngoài kia lắm - Nó đóng sầm cửa nhà xe lại rồi như chợt nhớ ra điều gì nó lại mở cửa ra quay lại hỏi- Nói đến nhật kí mới chợt nhớ ra một điều, không biết hỏi giờ thì có vô duyên quá không?

- Anh hỏi đi...

- Chuyện thằng Cường và chị Linh... trong cuốn nhật kí ấy không nói gì... đúng hơn là nó mất một nửa... Anh tự hỏi em có nhúng tay vào.

- Một chút, nhưng không như anh nghĩ đâu - Dương trả lời giọng như muốn thanh minh một điều gì đó nhưng bị nó cắt ngang.

- Thế là quá đủ rồi - Nó tối sầm mặt- Tốt nhất em đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Gia đình anh không phải là thứ có thể dùng chơi đùa. Nhất là chị Linh - Lần này là một cái đóng cửa thật mạnh. Sau tiếng rầm là một khoảng tối và người con gái nó đã từng yêu.

Nó nặng nhọc từng bước bước lên lầu, mưa vẫn mau hạt, có vài giọt lăn nhanh từ cằm xuống cổ chạm vào vết thương xót buốt nhưng nó không chạy nhanh để trốn tránh. Cánh tay khó nhọc đưa lên đẩy cánh cửa cách âm nặng chịch, tiếng nhạc sàn chói tai ủa ra ôm trọn lấy người nó. Làn khói shisha mờ mờ ảo ảo như bàn tay ai ve vãn lấy từng khôn mặt. Tiếng người MC nhộn nhạo hơn bao giờ hết, ánh đèn nhấp nháy chảy lên từng thân xác đang uốn éo theo điệu nhạc. Mùi whisky thoang thoang, bất giác nó lại mỉm cười rồi như muốn dang tay hòa vào tất cả. Nơi đây mới thật sự là nơi nó có thể đặt chân, là thế giới của nó bấy lâu nay. Sự ảo tưởng đã kéo chân nó đi xa quá rồi. Tự nhiên nó hét lên như một thằng ngợ rồi hòa mình vào cái chốn ấy. Đêm nay có thể nhạc không xuống... Đêm dài... và có mưa nữa...

18. Chương 18

Thế giới của tao

Một bàn tay con gái vuốt ve mơn trớn lưng của nó từ phía sau, đôi môi màu hồng phớt nhỏ nhắn khẽ thì thảo bên tai phả ra mùi rượu nhẹ nhẹ xen lẫn mùi nước hoa nồng nồng

- Chà, rượu ngon thì phải có gái đẹp. Anh ngồi một mình ở đây không thấy phí rượu sao?

- Em cho mình là đẹp à? - Nó cười sằng sặc và cổ nốc cho nốt cốc rượu vào họng.

- Chụt - Đứa con gái kéo cổ nó xuống hôn một cái rồ kêu vào má khiến cho cả lũ trên bàn bar tròn tròn mắt nhìn hai đứa nó như hai sinh vật lạ. Có thằng giả bộ sặc nước cho nước chảy ròng ròng trên miệng phát tởm. Đứa con gái cười sặc sụa trước cái mặt thộn đang ngơ ngác của nó và trả lời- Mẹ em nói lúc nào cũng nên thông cảm và sẻ chia với những người kém may mắn hơn mình, cụ thể là những người có vấn đề về mắt.

- Haaaaaa Haa.. - Nó quăng cái ly lên bàn ôm bụng cười như phải bùa, cười ra nước mắt vừa cười vừa nói- Đùa chứ... từ khi anh lên bar đến giờ... anh chưa gặp cái thể loại nào như thế này... Trái đất này nguy hiểm lắm về hành tinh của mình đi em.

- Nhưng em lạc mất rồi - Đứa con gái chống tay vào cằm nhìn nó chớp chớp – anh có sẵn lòng đưa em về không?

- Bỏ khi, anh không rảnh thể đâu em. Tuy nhiên nếu em chưa có tiền trả thì cứ bảo phục vụ tính cho anh
- Nó nhếch mép cười khinh khỉnh, ở địa vị của nó tuy chưa gặp trường hợp này bao giờ nhưng không phải là không biết bắt bài mấy em hàng này - Được chưa cô bé? Thôi giờ ra ngoài kia chơi với các bạn đi, anh đang bận.

- Anh ơi - Đứa con gái gọi thất thanh một thằng vớ vẩn nào đó đang đứng cạnh một lũ đực rựa. Thằng ấy lơ ngơ nhìn trước ngó sau như rồi chỉ tay vào ngực nó như thể không tin là mình được gọi, đứa con gái gật gật cái đầu cười đầy khêu gợi khiến thằng ôn lật đật chạy lại phía nó.

- Chị... gọi em.. - Nó lấp bắp cái miệng nửa ngáp ngừng nửa hét vì quá ồn ào.

Nó lại bấm bụng cười, nghe cái giọng là biết dân chơi nửa mùa. Đã lên đây mặc định gái là em trai là anh nếu không quen biết, đâu có câu nệ tuổi tác. Hơn nữa mặt hai đứa nó cũng sần sần nhau chứ đâu có chênh lệch quá gì chi cam, chưa kể đứa con trai mặt có phần còn già hơn là khác. Đứa con gái như bắt được thóp thằng ôn, khẽ đưa ngón tay lùa qua mấy lọn tóc mai của thằng ấy, ghé sát tai thằng bé thì thầm cho cả làng nghe thấy

- Chuyện là thế này cưng ạ, chị hôm nay buồn buồn lên đây tâm sự. Ngồi cả buổi rồi xong mới sức nhớ ra là quên ví ở nhà. Chị lo quá, lần đầu lên đây không biết có chuyện gì xảy ra không nữa.. - Đứa con gái nhăn mặt làm duyên ra vẻ lo lắng sợ sệt.

- Không vấn đề gì đâu - Thằng ôn ra vẻ ga lăng- Em ơi của chị này hết bao nhiêu ghi hết vào bản vip2 cho anh nhé.

- Chị lại còn đi với bạn nữa nè cưng - Đứa con gái chỉ tay sang nó đang ngồi như phỗng bên cạnh.

- À... à... ok ok. Ghi cả hai anh chị này cho anh em nhé.

- Trời ơi cưng tốt quá à. Chị cảm ơn cưng nha - Đứa con gái kia ôm lấy cổ thằng ôn hôn chụt cái nữa rõ to khiến thằng bé đưa tay lên lau lau má, mặt đỏ bừng bừng chẳng biết do rượu hay gái mà lủi đi mất.

- Người quen à? - Nó trở mặt hỏi.

- Quen biết gì đâu anh. Em đẹp em có quyền mà. Đâu cần anh trả tiền dùm đâu.

- Em cũng mả phết nhỏ, thế chốt lại em muốn gì nào?

- Mả là gì?

- “Chơi ơi” dân chơi không biết mả sao? Thế đã nghe bài “Biu –ti- phun sơn” của Cường 7cm chưa?

- Chưa, què em in- tờ - nẹc nó chưa có phổ cập bài ấy - Đứa con gái nhại lại giọng tiếng anh châm chọc của nó.

- Ok.

Nó búng tay choanh choách rồi nhấc mông ra khỏi ghế tiến lại gần bàn DJ kéo tai thằng DJ xuống xì xầm vài câu. Độ vài phút sau đĩa đổi bài hát mà nó yêu cầu.

- Ok, cô em, mạng về với bản rồi đây. Về dùng cái iphone kia kìa, đăng kí 3G rồi check google xem anh chửi hay khen nhé. Tặng cô em bài hát, nếu không còn việc gì nữa mời cô em ra kia nghe nhạc cho thoáng khí.

- Em nói rồi mà đầu tiên là em thấy anh ngồi một mình định qua tâm sự, cơ mà giờ em lại lạc trong anh mất rồi, đang cần anh đưa về nhà đây - Đứa con gái dựa một tay vào người nó diễn lại cái bài thì thầm quen thuộc.

- Cũng được thôi, nhưng mà anh đi bộ em à?

- Xời, có sao đâu em bán lúa ở quê cũng mới sắm được con xe riêng. Không phải xoắn anh.
- Thế cơ à? Kinh đấy. Nhưng anh đã muốn về ngay đâu, uống chưa chán. Nhất là hôm nay lại có người bao. Cao thủ không bằng tranh thủ em ạ.
- Làm xong chai kia rồi về ok không anh? - Con bé gõ gõ cái iphone và thành chai chivas của nó.
- Cũng được thôi. Châm tửu. Anh là Kiên, cu li kiêm bảo vệ. Mời em.
- Em là Hoa. Nhà quê ra tỉnh. Mong anh dạy bảo. Cạn ly.

Đứa con gái cầm cốc cụng ly với nó đến cách một tiếng nghe muốn vỡ cốc. Nó nhìn chai chivas 18 còn già nửa sóng sánh ánh vàng mà nhắm tỉnh lại từ lượng của mình. Rượu nhà, quán nhà nhưng đúng thật ra chưa bao giờ nó tự nốc hết một chai để thử khả năng cả. Thôi thì nhân đêm nay kỉ niệm nhiều cái ngại gì không thử. Nó nghĩ vậy và dốc cả cái ly to ngang cái bát ăn cơm đầy 1/3 vào họng cạn trong một hơi và dốc ngược nhìn Hoa như để thể hiện sự chân thành kèm theo lời thách thức. Con bé cũng chẳng phải tay vừa cũng nã đạn chỉ trong một hơi không chớp mắt. Nó cảm giác như nó lửa chảy ra cổ họng rồi dội ngược lại hơi nóng lên mặt. Thậm chí đôi khi vết rách trên cổ cách đây mấy phút còn đang bồng rạt như có hơi rượu ứa ra...

2 tiếng sau...

- Tưởng anh thế nào? Thua đủ sao lại em. Mới có non chai mà đuối thế?
- Thế em nghĩ trước đây anh ngồi uống lavie và cắn hương dương à... Ờ.. - Nó nôn thốc nôn tháo ra vĩa hè.
- Mịa, anh đứng đây nôn đi. Đợi em lấy cái xe đưa về.
- Chìa khóa xe đây, em xuống hầm để xe nhân viên đánh anh con civic ra.
- Quê em mới có công nông thôi chưa có phổ cập lái oto. Đợi đây em lấy xe máy đưa anh đi.
- Dìu anh vào đây anh lái được xe. Hôm nay uống không chống sốc đảo quá thể. Thề d' baoh uống rượu xéch nữa.
- Anh lái để đưa em xuống mả à. Anh ngồi im đây, đi còn d' vững lái cáp beep. Ngồi đây em đưa về. Anh chết bờ chết bụi đây lấy ai uống rượu với em. Em thích anh rồi đây. Không chết sớm được đâu. Hê hê. Mịa, em cũng say rồi nhưng đưa anh về được. Không phải xoắn. Đứng đây đợi em. Nôn tiếp đề.

Chả phải giục nó đứng dựa cột điện nôn thốc nôn tháo tiếp. Toàn nước, thực ra hôm nay nó cũng đâu có ăn cái gì. Chỉ hai ngày mà xảy ra biết bao nhiêu chuyện, bất giác nó lại đưa tay lên cổ vuốt vuốt vết rách. Nhỏ thôi, không sâu nhưng xót. Một lúc sau chiếc xe máy phi chậm chậm trên vĩa hè lại phía nó, ánh đèn pha chiếu rọi thẳng vào mặt khiến nó tỉnh táo phần nào. Hoa hất hàm bảo nó

- Lên xe anh.
- Nó ngoan ngoãn bám hông con bé leo lên xe rồi gục luôn vào lưng con bé. Tiếng Hoa chỉ chóc đằng trước
- Này, em có mỗi cái váy mỗi thôi đây Đừng có ọe vào váy em rồi em bắt đền.
- Ủ... ừ.. - Nó thở dốc, gần như kiệt sức sau hai phát tống thốc tháo vừa rồi.
- Nhà anh ở đâu?
- Xa lắm, thôi thấy cái taxi nào cho xuống cái.
- Xa là đâu?
- Hà Đông.
- Xời, gần. Em dưới đây mà.
- ĐI chơi xa thế.
- Thuê nhà dưới đây cho rẻ. Anh cũng thế à?
- Không, anh mua nhà dưới đây cho rẻ. Quê đâu thế mà lại thuê nhà?

- Quê trên núi xa lắm.
- Xuống đây làm gì?
- Chơi thôi. Nhà không ai nuôi. Anh hỏi thế cũng hỏi.
- Chơi? Nói đơn giản nhĩ. Sao không ai nuôi. Bố mẹ đâu?
- Bố đ' biết còn mẹ thì phải nuôi em.
- Ờ, xin lỗi.
- Có cái quái gì mà xin lỗi anh, nghe đ' quen tai tí nào. Thoải mái đê. Thế anh thì sao?
- Cũng na ná nhau cả thôi. Hơn được cái là đi vệ sinh không cần ngồi.
- Đm anh thô vãi.
- Thế dễ thường em không thô.
- Anh ngày nào cũng ngồi một mình thế không chán à?
- Công việc, chán gì? Em nghĩ anh là dân chơi rảnh rỗi à?
- À không, em biết là công việc, nhưng tại sao cứ phải ngồi một góc thế?
- Thích thế
- Anh có nhiều sở thích kì lạ nhĩ. Em thích rồi đấy. Ha ha haaa
- Điên.
- Anh mới điên, em nghe nhiều chuyện về anh lắm. Điên phết.
- Chuyện gì.
- Đang say không nhớ hết. Mai kể. Nhiều vãi đạn ra. Đau cả ruột.
- Em hay lên đấy nhĩ?
- Em là dạng PG không giấy tờ mà anh. Đ' phải cười, dạng tiếp rượu thôi. Ngày nào em chả ngồi đấy, Có điều chưa lọt vào mắt xanh của anh thôi.
- Giờ lọt rồi đấy, để mai anh bảo mấy con PG chân chính nó đá đít em đi.
- Đá sao được khi mà hôm nào em cũng có bill thanh toán anh. Em là khách cơ mà. Hô hô.
- Miền núi mà thuộc luật phết nhỡ.
- Chuyện. " Kinh đô cũng có người rồ, man di cũng có sinh đồ trạng nguyên", ko thể thì bị thịt luộc lâu rồi anh ơi.
- Ôi mẹ lại còn văn thơ lai láng. Thôi đi mẹ ơi. Mẹ cũng đang say đây tập trung lái xe đi không ôm cột mốc bây giờ.
- Cuộc đời em bay trên xe chưa biết ôm cột hôn đường liếm vĩa hè là gì đâu anh.
- Đùa chứ đi cẩn thận cơ động nó xích.
- Cơ động đây em thuộc tên cả đội anh. Đóng chốt ở trong Văn Quán thi thoảng em vẫn vào đánh bài quỳ với các anh mà.
- Thôi anh lay em, em có gì nữa không em thể hiện nốt đi cho anh sáng mắt.
- Là anh nói đấy nhẽ đừng hời hợt.
- Ờ, hời gì đâu. Thể hiện đi em.
- Ôm chặt em này, nhắm mắt đếm đến 10 và tận hưởng nhé.

Tự dừng xe về số, giật giật mấy cái. Đúng hơn thì nó là đá số nhá máy. Bất ngờ gas vọt mạnh, cả cái xe bốc đầu vọt lên khiến nó giật mình tỉnh cả rượu. Xe đang bốc đầu tiếng con bé hét lên phấn khích

- Bám chắc em, không lật mẹ nó xe đấy. Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

Nó im thin thít bám người, không hé răng một câu sợ bị chê nhà quê nhất cây. Đi được một đoạn bánh chạm xuống đường, con bé lại rồ ra lạng lách đánh bóng mặt đường tạt đầu taxi. Cả đoạn đường đông thì chả dám nói đông nhưng vắng thì chưa phải vắng lảng. Hai đứa nó, một con bé mảnh mai mặc váy ngắn đang đi xe một bánh phía sau đèo một thằng say khướt to con rất dễ thành tâm điểm. Nếu chẳng may có đứa nào quay clip lại dễ chừng sáng mai hai đứa nó nổi tiếng là cái chắc. Nó cố nhìn đồng hồ nhưng cái kim chỉ đã chết dí ở góc, áng chừng cũng phải 70-80km/h rồi. Xe hết đổ bên này lại bên kia khiến nó cảm giác như sắp nằm rạp xuống mặt đường mà không dám bầu vào chính chủ mạnh hơn. Con bé đứng hẳn người dậy, giơ một tay lên vẫy vẫy chào các anh cơ động đang đứng góc đường rồi, ngồi thụt xuống hét lên với nó

- Sao anh? Thế này đã đủ tư cách đèo anh chưa?

- Rồi, rồi anh sợ. Cứ bình tĩnh mà đi thôi. Chậm thôi anh còn nhớ chỗ rẽ.

- Hô hô. Chiều anh thôi. Ngựa ghê tí ấy mà. Hồi cấp 3 em ôm nài ngựa có tiếng của huyện đấy. may là hôm nay em mặc váy nhớ, không em khoang tay vắt chân lái xe cho anh xem.

- Ra chừng cũng ăn chơi sớm nhỉ.

- Anh em mình với nhau, trước lạ sau quen. Vần với nai làm quái gì. Anh biết làm nài không ? Hay HN bỏ một đua xe lâu rồi.

- Biết tí đợi mai tỉnh rượu thử phát. Mới đua với đội chim sẻ đêm qua xong. Chưa quên nghề đâu.

- Oh ngon, ngầu tầm ngầu, mã tầm mã rồi.

- Hồi khí không phải trước em đội tuyển văn à?

Cứ thế, hai đứa nó nói chuyện như hét với nhau ngoài đường. Cái khí lạnh ban đêm phần nào xua đi được cái hơi rượu nồng nặc đã bốc lên tận đầu của nó. Đêm lạnh, nó đang quên đi cái cảm giác mình còn lạnh hơn đêm. Muốn dang tay và tận hưởng (nếu ko ngại bị người đi đường chửi điên chắc cũng làm rồi). thế giới này, không khí này mới thật sự thuộc về nó...

Nó tỉnh dậy ở trong căn phòng của mình. Cảm thấy đầu óc của mình long ra sòng sọc như đầu máy thiếu ốc, nó lắc lắc mấy cái cho não rơi vào đúng chỗ và dụi mắt đến độ chục lần cho tỉnh ngủ. Ở đây không có ánh sáng chói như căn nhà ở trên phố của nó. Tối im ỉm, nó lơ mơ cảm nhận là trời đã sáng bằng cảm giác của một thằng ngủ và bị khua dậy đúng giờ một cách đều đặn. Quờ quờ tay sang bên cạnh tìm cái điện thoại thì nó chạm phải một thứ gì đó... mềm mềm, mịn mịn như là... da thịt con gái- chắc chắn thế chứ da nó thì sờ thấy mẹ luôn. Rồi cả cái khối thịt ấy chuyển động, cả căn phòng sáng bừng lên chút ít nhờ ánh điện thoại, cái khối thịt ấy đang mở điện thoại xem giờ rồi kéo chăn lên che người và làu àu

- Dậy cho gà ăn à mà sớm thế, mới có 9h.

Nó dù có mờ mắt vì vừa mới ngủ dậy cũng không thể không nhận ra cái con nằm cạnh là cái con hôm qua đá số bốc đầu ngoài đường với mình đêm qua. Hoa một tay giữ chăn che người một tay đưa lên che miệng ngáp ngủ mắt nhắm mắt mở làu bàu. Nó bật dậy như tôm ra khỏi giường, trên người may mắn vẫn còn mặc được cái quần đùi với tay bật đèn tuýp sáng bừng cả nhà lên. Bốn mắt nhìn nhau chòng chọc, chả đứa nào có biểu hiện ngại ngùng hết còn nó thì há mồm ra đến tận mang tai.

- Cái gì thế này? Sao em lại ở đây?

- Anh hỏi ngựa đ*t vãi!!!!- Con bé trề môi- Nhà anh sao anh lại hỏi em, anh không cho em vào thì em dí dao vào cổ bắt anh đưa em vào à?

- Đêm qua á? - Nó vỗ tay đen đét vào đầu - đậu xanh, say quá chả nhớ cái beep gì.

- Trời ơi, anh định phỉ trách nhiệm à? - Con bé khúc khích cười- Để em tường thuật lại chi tiết cho anh nghe, đầu tiên em đèo anh về đến nhà này... anh nôn ra người em này... xong rủ em lên phòng tắm này... xong

rồi... Ồ hớ hơ... Khoan khoan, đứng im đấy đã em phải chụp lại ảnh anh lưu làm bằng chứng- Nói rồi nó dí điện thoại lên, đèn flash nháy lên kèm mấy tiếng tách khô khốc mặc cho nó đang thộn mặt đứng nhìn.

Đêm qua nó say thật, mà đã say thì làm gì có giới biết, giới mà biết thì chẳng lẽ nó lại bắc thang lên hỏi ông giới? Khốn thật làm gì chẳng nhớ nữa, nhưng chắc hẳn chả ai đứng về phía thiên thần để bỏ phía cho nó là đêm qua đã làm một việc gì đó không được xét là tội lỗi. Nó bắt đầu lấy lại bình tĩnh, địa vị của nó không cho phép một con ranh con phố núi nắm tóc lôi đi xềnh xệch thế này. Nó mò mẫm cái ví nằm lẫn lóc cùng với đồng quần áo của cả hai đứa trên sàn nhà lục ra được một nắm tiền, cẩn thận vuốt ve vài tờ năm trăm xanh lét lạnh lùng đặt lên giường và cười mỉm

- Anh chẳng nhớ gì hết, nhưng thôi. Anh cũng không phải đứa không biết điều, em thông cảm giùm anh.

Con bé đang hí hoáy với cái điện thoại, mặt cắm vào màn hình xem xem vuốt vuốt tươi như hoa (loa kèn) bỗng nhiên quay lên nhìn nó mắt tròn trũng trũng tái cả đi. Nó ném cái điện thoại một cách thô lên xuống sàn nhà với tay nhặt mấy tờ tiền xòe ra đếm rồi bất ngờ... nó... đứng dậy. Nó còn chả buồn quan tâm rằng nó đang nude- hoàn toàn, cái chăn tuột khỏi người nó. Con bé bước những bước duyên dáng trên giường, rồi xuống đất cầm nắm tiền nhét vào... quần nó và cười mỉm, một nụ cười đáp trả đầy thách thức hai mắt vẫn nhìn nó đầy ngạo mạn. Nó cũng giật mình trước hành động ấy, rồi nhanh chóng như hiểu ra nó à lên và rút tiền ra đặt lại vào tay con bé

- Em thông cảm, giờ trong người anh chỉ có thế. Có gì tối em lên bar...

- Chát...

Đây là câu trả lời đáp trả của Hoa. Mặt nó như văng lệch sang một bên, đau rát. Đây không phải cái tát làm duyên của mấy em chân dài nên có đủ lực và nhanh khiến cho nó không trở tay nổi, con bé cười đầy thách thức

- Cái này là để trả cho cái mớ tiền lẻ kia.

Rồi mặc kệ nó đứng trân trân ôm mặt, con bé lục trong cái ví dưới sàn nhà ra một tờ 50k lách sự nhét vào tay nó

- Còn cái này là để trả cho anh, xin lỗi, anh đêm qua chỉ đáng giá như thế thôi.

Cả hai im lặng một lúc, nó vẫn chưa dừng đưa tay ôm mặt rồi sau đó bất giác nó cười, cười thành tiếng, cười lăn cười lộn. Con bé cũng thế, cũng hưởng ứng theo bằng cách bò lăn lên giường ngửa mặt lên và cười. Nó vùng lên đề nghị con bé ra. Ghé sát vào mặt con bé và nói

- Lâu rồi mới gặp một con bé biết cách cư xử. Nói anh nghe, ai dạy em thế.

- Em à? Cần quái gì ai dạy, anh có muốn học không?

- Cũng thú vị đấy, em sẽ dạy anh thế nào đây?

- Còn tùy, nhưng học phí sẽ đắt đấy, sợ anh không trả nổi đâu nếu mỗi đêm chỉ kiếm được 50k.

- Vậy à? Thế hay anh sẽ trả làm nhiều lần? - Nó bắt đầu chuyển hướng đôi môi từ mặt về phía tai và thì thầm.

- Cũng ok. Thế anh muốn học gì nào?

- Ha... ha... ha...

- Sao cười?

Nó buông con bé ra và nhặt cái áo phông dưới sàn lên mặc vào người rồi nhặt cả mớ quần áo của Hoa ném hết lên giường

- Học hành gì thì cũng lên mặc quần áo vào đã. Anh bắt đầu thấy em hay hay rồi đấy. Tuy nhiên tốt nhất là ít dây với anh thôi. Không phải hôm nào tâm trạng anh cũng tốt để có đứa tát anh rồi toàn chạy đi về đâu - Nó nói nửa cợt nhả nửa gần giọng

- Em có lên tranh thủ ngày hôm nay để tát thêm vài cái nữa không nhỉ? - Con bé trông cái áo hai dây qua cổ rồi cúi xuống vừa mặc quần vừa hỏi đều nó.

- Nếu có bản lĩnh em cứ nên thử, chắc em mới về đây, chưa biết nhiều về anh đâu.

- Nhiều hơn là anh nghĩ đấy.

- Vậy cơ à?

- Người ta đồn anh là một thằng yếu sinh lý, vì trước đây có một con học sinh dâng đến tận mồm mà anh còn không chịu nuốt - Con bé bình thản nói mặt cho mặt nó bắt đầu biến sắc đi đôi chút- Hồi xưa em không tin, nhiều thằng không có sở thích với mấy em học sinh nai tơ cho lắm, ngực lép, ngây ngô, sợ trách nhiệm, kinh nghiệm kém, nếu mà chê em thì em mới tin. Cơ mà giờ em tin thật rồi. Anh có cần em giới thiệu cho bạn trai không ạ?

- Em nghĩ là em xinh lắm à? - Nó ngửa mồm nói đều.

Bất ngờ con bé vùng lên ôm cổ nó chạm môi, một cái hôn thật dài và ướt. Một cái hôn của một con bé từng trải. Khác với bình thường, quần lấy môi nó. Nó sững sốt không kịp phản kháng gì, thì Hoa đã buông môi nó ra dù vẫn còn đang ôm cổ nó và nói

- Mẹ em nói lúc nào cũng nên thông cảm và sẻ chia với những người kém may mắn hơn mình, cụ thể là những người có vấn đề về mắt -Con bé hoàn toàn nhại lại câu nói đêm hôm qua và nhìn nó vẫn đôi mắt đầy thách thức.

Nó gạt tay con bé đẩy ra giường rồi lặng lẽ đi vào wc. Nước lạnh xối xả vào mặt và mũi khiến nó tỉnh táo hơn rất rất nhiều. Nó nhìn lại mình trong gương, đôi mắt vô hồn. Nó đã từng yêu hai người con gái, hoặc có thể nhiều hơn thế. Nó đã từng va chạm xác thịt, à ừ dĩ nhiên. Nếu bảo chưa thì có chớ nó mới tin. Nhưng sự thật, nó chưa từng hôn một ai cả. Liệu có phải có lỗi với Dương không khi mà nụ hôn đầu nó đã không dành cho người con gái mà nó đang yêu. Bất ngờ nó tự tát bốp một cái tót tằm mặt mũi khi nhìn thấy vết rách mờ mờ dưới cổ. Vết rách ấy nhắc nó nhớ lại rằng chuyện đêm qua, chuyện ở nhà xe không phải là một giấc mơ. Nó đang ở đây, đang hiện diện, đang nhớ lại từng cảm xúc. Nó không có lỗi với ai hết. Lửa giận ngàn ngút cháy trong bụng nó như thiêu như đốt. Tự nhiên ở khóe mắt nó long lanh và chảy ra một giọt lệ. Một giọt duy nhất. Bất ngờ cửa nhà tắm bật mở, Hoa vòng hai tay đan lấy nhau ôm nó từ phía sau thì thầm

- Ôi, anh sao thế, em chỉ đùa thôi mà. Đâu đến nỗi tự tát mình kêu như thế rồi khóc nỉ non như đàn bà thế này.

- Đủ rồi đấy, em im đi.

- Anh thật thú vị nha, con người đa nhân cách. Anh chàng hiền lành vừa nãy của em biến đâu mất rồi. Giờ em mà nói thêm câu gì vô ý chắc anh xiên em luôn ý nhỉ? Hô hô.

Nó im lặng và vẫn tự nhìn mình một cách đầy căm hận trong gương, như thể sau hình ảnh phản chiếu đó là một kẻ thù thực sự đang hiện diện thật vậy. Con bé lại nhéo nhéo má nó cười khúc khích.

- Em chẳng biết anh có chuyện gì, nhưng hãy nhìn vào thực tại này. Nếu anh dằn vặt về chuyện đêm qua với em thì hãy cứ coi nó như một trò chơi đi. Em chẳng đòi hỏi hay ràng buộc gì anh hết. Cũng chẳng đòi anh phải đáp ứng nhu cầu hay quyền lợi gì cả. Thế thôi. Sao phải nghĩ. Con người chứ không phải thánh. Anh hãy cứ suy nghĩ cho tốt, nghĩ là mình bị em lừa dối dụ dỗ, còn anh vẫn là người đàn ông tốt, người hoàn hảo, trừ những lúc vấp ngã hoặc vô thức ra. Ày, bao tội lỗi cứ để cho em nhận hết. ok? Thế thôi mà cũng xoắn quẩy cả lên.

Nó bật cười trước cái lối suy diễn và bao biện của Hoa rồi hỏi vặn lại

- Thế hóa ra, chúng ta mỗi khi phạm lỗi đều có thể đổ tại cho... chính mình? Đây là không phải tại tôi như thế, không phải tại tôi xấu mà tại cái lúc ấy, tôi không làm chủ được bản thân phải không?

- Chuẩn men, anh thông minh hơn rồi đấy. Hoặc đổ cho hoàn cảnh, hoặc đổ cho hàng xóm chúng nó lôi kéo. Chúng ta, toàn người tốt cả. Sao phải nghĩ.

- Em đi học chắc môn Triết phải được đến 10 phẩy ý nhỉ, chắc anh phải cầm sách vở theo học em dài dài.
- À đấy nhân tiện nói đến việc ai theo ai - Con bé buông nó ra và chỉ tay thẳng vào mặt nó- Anh, giờ em tuyên bố anh phải trả giá cho những hành động đêm qua của mình. Anh chính thức phải làm... đồ chơi cho em. Cho đến khi nào em cảm thấy chán thì thôi. À mà tạm thời em chưa có nhà nên em trưng dụng nhà anh làm nơi em quản lý anh. Ok? Anh sẽ không có quyền cãi cùn cãi cối đâu. Nếu không em sẽ up ảnh nóng của anh lên mạng vào cả face của bar nữa cho anh nhục mặt với cả họ luôn.
- Em nghĩ là anh sợ chuyện đó à? - Nó nhún vai- Thoải mái thôi, coi như em PR miễn phí cho anh vậy.
- Địch, anh không cảm thấy có tí trách nhiệm và hối lỗi gì với em à?
- Là do ai? Mà thôi, anh đang đói, tốt nhất anh đèo em đi ăn. Rồi chúng ta sẽ thỏa thuận kĩ lưỡng lại về việc này sau nhé.
- Nếu mà không ăn hàng thì em không đi đâu, nói trước.
- Thua em. Ờ thì đi lên phố nào.

Nó quay ra ngoài mặc quần áo lại cho chỉnh tề. Đàn ông... Nếu nói về mặt tình cảm, là giống loài đau đớn hơn cả, và có khả năng tự làm tổn thương mình nhiều hơn khi vấp ngã. Nhưng cũng là loài nhanh thay đổi và kết thúc nỗi đau ấy mau hơn bao giờ hết. Điều này sau đó chính nó đã kiểm chứng, cơn đau chỉ có thể dày vò bản thân nó khi mà nó ở một mình. Còn giờ nó đang bận rộn suy nghĩ về cái đứa con gái này, một loại gái kì dị mà nó chưa từng gặp bao giờ mà tạm, chỉ tạm thôi- quên bằng đi ai đó làm nó đau. Nó chỉ cảm thấy thú vị và hay ho chứ tuyệt nhiên không hề tồn tại một thứ tình cảm nào với đứa con gái đang ngồi sau ôm cứng lấy nó này. Ở thế giới của nó, đúng hơn là của hai đứa, mọi mối quan hệ đều không có tính ràng buộc, mọi cử chỉ thân mật dù có đi quá giới hạn cũng không phải là điều đáng lên án. Thế giới này, đôi khi lại đơn giản và dễ thở hơn rất rất nhiều...

19. Chương 19

Sống thử

Nó đang quen với cuộc sống mới, hẳn là thế. Cuộc sống không có Dương. Đồng nghĩa với đó là sẽ không có những tin nhắn nhắc nhở nó giữa đêm khuya, không còn những cuộc điện thoại hỏi han ân cần và chu đáo, không còn những buổi trốn việc đi chơi thả thoir như hai đứa teen hâm hâm... Không còn rất nhiều, rất nhiều thứ. Dù rằng đôi khi nó cũng cảm thấy hụt hẫng và trống trải, hay thiếu vắng một cái gì đó rất hình dung và mơ hồ. Nhưng rồi lại tự lắc đầu trấn an bản thân rằng đó chỉ là những thứ giả dối vô tình, những thứ đó, những cảm giác ấy không nằm ở cái thế giới về đêm này của nó. Ở bên Hoa, nó cảm thấy mọi thứ thay đổi, ăn khớp và phù hợp như hai trục bánh răng trong một cỗ máy. Ăn chơi và nhảy múa thác loạn, đi đến những nơi cần đi, nói những câu muốn được nói mà không phải suy nghĩ xem có trót phạm gì tới các giá trị nhân văn và đạo đức xã hội đương đại hay không. Không phải gồng mình gò ép thay đổi theo khuôn mẫu. Hay đơn giản hơn cả là có thể mặc áo cộc tay quần ngắn để đầu trần đèo Hoa phi về về ngoài đường thay vì phải đóng bộ che đống hình xăm trở như trước kia. Ấy là nó dự tính thế, chứ bây giờ thực ra là đang mùa đông rét thấy ông bà luôn.

Hoa chuyển về ở chung nhà với nó, ăn chung mâm, ngủ chung giường luôn. Nó cá là mẹ nó biết điều ấy nhưng không hiểu sao vẫn chưa thấy bà ý kiến gì. Mặc kệ vậy, thế cũng đỡ rắc tai.

Mặc dù là con bé này thích ăn hàng và dùng đồ hiệu (chị Linh mà nhìn thấy đồng mỹ phẩm, quần áo, giày dép và túi xách của Hoa chắc ngất lên ngất xuống) nhưng cũng không moi móc hầu bao của nó quá đáng quá, thậm chí nhiều khi đi ăn Hoa còn tranh cả trả tiền rất sòng phẳng. Hoa cũng đều đặn lên bar chỉ để ngồi... ngắm nó làm việc, đứng tại cái góc mà nó hay ngồi luôn, tránh bị dòm ngó và chú ý. Thi thoảng tạt đi đâu đó một vài tiếng xong về ngay chứ không dạt hẳn qua đêm hoặc biến mất khỏi nó một ngày nào. Trái với suy nghĩ của nó, con bé không phải là loại bướm đêm, hoặc ít nhất là nó không phải kiếm tiền tiêu

theo cách đó. Nếu không thì chắc đói mồm mồm lên vì bỏ việc rồi. Đạo này trong bar lại xì xào bàn tán một chút về nó và con bé, nó cũng chẳng dám thắc mắc thêm với bọn nó về thân phận của Hoa. Hơn nữa, con bé cũng thẳng tính, nó hỏi thì chắc con bé cũng trả lời mà thôi. Nói chung một con bé khó hiểu.

- Anh đã đỡ ồm chưa mà lại lên nóc nhà thế này? Nhà có nuôi gà trên này à?

Con bé vỗ vai nó cười, nó cũng chẳng giật mình vì biết con bé về từ lúc có tiếng kẹt cửa phía dưới nhà. Hôm nay nó dính cúm nên nghỉ làm. Con bé nhắc chai rượu của nó lên ngó ngó rồi nói tiếp

- Em có mua phở để dưới nhà đấy.

- Ủ, anh cảm ơn.

- Anh ngồi uống rượu sếch thế này à?

- Nào đã uống được ngụm nào đâu. Cầm lên định là nếu đau họng thì tu cho nó rát. Không định uống.

- Chivas 18 uống với chân gà luộc thì có bị ngộ độc không nhỉ?

Nó sặc cười vì câu hỏi giả ngô nghê của Hoa quay sang định vỗ con bé nhưng bị hụt nó nhìn cái tay giấu giấu sau lưng con bé rồi hỏi

- Thôi đề, mua chân gà hả? Đưa đây xem nào.

- Đây, hừ - Con bé giơ cái bọc giấu giấu đằng sau lưng này giờ vào mặt nó- Thấy bà ấy còn hơn chục cái em mua nốt cho người ta dọn hàng sớm. Ngon không? Chân gà ta đấy, hơi dai tí nhưng được cái sạch. Dai với nhiều xương thế này nhấm rượu không tốn mồi. Hehe.

Nó cúi nhìn con bé lúi húi mở nút túi chân gà rồi quay sang nhìn nhìn ngó ngó

- Anh không mang cốc lên à?

- Không.

- Đùa... uống rượu tu chai à? Đợi em xuống lấy cốc.

- Thôi, tu cũng được, nhanh không chân gà nguội hết bây giờ. Anh đang đói cồn ruột rồi đây.

Nói rồi nó chủ động cầm chai dốc ngược tu một ngụm nhỏ rồi khà một tiếng rõ to xong đưa chai rượu cho Hoa tay với tiếp cái chân gà nhai rau rầu. Hoa cũng chẳng phải đũa chọi kém cạnh ai, cũng dốc ngược chai và thể hiện bản lĩnh ngay tắp lự mặt vênh vênh lên như trên người nó. Có tí men vào ấm người hẳn nó lại ngồi vắt vẻo bên bờ tường nhìn xuống dưới sân.

- Khu này lắm trộm lắm à? Nhà nào nuôi anh không phải nuôi chó nhể?

- Đệt, ngồi ngắm cảnh cũng vừa à?

- Đâu có, em thấy anh ngồi chẳng biết từ bao giờ như kiểu sợ anh bê mất cái sân nhà anh đi ý.

- Ngày xưa ở nhà cũ có ban công từ bé đến lớn toàn ngồi ở đấy ngắm phố phường giờ về đây quen thói đấy mặc dù nhà trong khu đô thị chỉ có ngiên đi dạo là nhiều.

- Nhà trên phố X ấy ạ?

- Em cứ như kiểu điều tra anh ý nhỡ, hờ. Cái gì cũng biết.

- Điều tra gì chứ, cái đấy ai chả biết. Anh ầm à? Thế sao giờ không ở đấy nữa, đi làm có phải gần không?

- Có chút việc riêng, ở đây cho thoải mái riêng tư. Thế thì mới lừa được em về ở chung chứ.

- Nhà trên đấy còn mẹ anh phải không?

- Ủ. À, mà em ở đâu?

- Lạng Sơn.

- Xa vãi, thế xuống đây làm gì?

- Đói thì đầu gối phải bò. Không thì lấy đầu ra tiền mua sữa cho con.

- Phụt.. - Nó đang tư dờ ngum rượu mà phì ra như sương- Cái gì cơ? Có con rồi?Này đừng đùa, anh sợ chồng em qua rạch mặt lắm đấy.

- Gì mà đùa- Con bé tỉnh bơ nhoeo miệng cười- Hoa sói này chưa bao giờ biết nói đùa.

Nó nhìn nhìn con bé như kiểu từ trên trời rơi xuống, nó cũng sống với con bé tạm đủ lâu để biết rằng sắc thái khuôn mặt của nó bây giờ là hoàn toàn tỉnh táo và nghiêm túc dù đã ngấm ngấm tí men. Hoa quay sang nhìn nó rồi lại quay đi tiện tay cầm chai rượu tu một ngụm dài và với cái chân gà dùng răng tước gân chuẩn kiểu dân nhậu. Rồi tự nhiên Hoa thần thờ nói khể

- Con em nó cũng giống em thôi, chả có bố - Rồi mặt Hoa thay đổi ngay lập tức lấy lại cái vẻ tự tin bình thường khiến nó cảm giác như cái sự thần thờ vừa rồi chỉ là do nó hoa mắt nhìn nhầm mà thôi- Nhưng chả sao, em đủ tiền nuôi nó. Chả phải dựa thằng nào hết. kể cả anh. Anh sợ em bắt anh đổ vỏ đấy à? Xì, uống tiếp đi. Nhìn cái gì mà nhìn. Bộ có con hoang thì lạ lắm à?

- Không, thực ra anh cũng không có bố lâu rồi - nó thở dài.

- Vậy à? - Hoa tròn mắt nhìn nó.

- Tưởng em biết hết về anh chứ? Lạ lắm à? Bố anh mất lâu rồi.

- À, cái đấy là chuyện khác, nó khác hẳn với việc đẻ ra mà chẳng biết bố mình là thằng chết dẫm nào. Hờ hờ.

Hai đứa im lặng. Nó lại thần thờ nhìn xuống dưới sân. Còn Hoa nó chẳng biết là làm. Chỉ loáng thoáng nghe tiếng chai rượu nhắc lên rồi lại đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Khi nó quay sang nhìn thì cái thứ vàng óng trong chai chỉ còn cách đấy có hơn hai đốt ngón tay. Tiếng của Hoa phả trong hơi rượu phá đi cái không khí lạnh và nặng bao quanh

- Thực ra em ngay từ đầu đã xác định sẽ không lấy chồng. Nhưng mà con thì phải có một đứa, giờ còn trẻ còn kiếm được tiền, phải gửi tiết kiệm ngay. Sau này về già còn có đứa chống gậy cho chứ. Nó là một dạng tiết kiệm đấy, anh có hiểu không - Con bé tự dưng phá lên cười khanh khách.

- Tại sao thế? Sao lại không lấy chồng?

- Vì nhà em chẳng có cái gì cả?

- Thế thôi à? - Nó ngạc nhiên - Thì sao chứ?

- Anh không hiểu đâu, lấy vợ kén tông lấy chồng kén giống. Em là một đứa con hoang, anh hiểu không?Mẹ em thì nổi tiếng cả khu ấy rồi, cờ bạc lô đề, thi thoảng thì cặp bồ xuyên tỉnh luôn. Nhà em bé như một cái lỗ mũi vậy, 10m2 chưa kể bếp và nhà vệ sinh. Anh có dám dẫn ai về và làm đám cưới với cái nhà như vậy không? Chưa kể còn chuyện gia đình. Em từ bé đến lớn có mẹ mà như kiểu tự sinh tự dưỡng ấy. Tối ngày thấy bà ngồi tính lô đề ngoài những lúc đi chợ bán rau ra. Bà ngoại em với các bác có một khoảng rừng nhỏ. Từ hồi cấp 2 là em đã phải về nhà bà ngoại mỗi lần hè để trông rừng cho bà lấy tiền vào năm học mới mua sách vở. Tiền học phí thì được miễn không tính. Tới năm cấp 3 em chán đời đi dạt sang bên kia, làm đủ việc. Được mấy năm về lại Lạng Sơn vất cho bà đứa cháu xong lại dạt về Hà Nội. Hàng tháng gửi tiền lên cho con mà nơm nớp lo bà nó đánh lô hết

Nó vẫn biết là giang hồ có câu “Không nghe...” nhưng nó không muốn gọi con bé bằng ngôn từ ấy, nhất là bây giờ khi mà có vẻ đã thấm rượu. Con người ta hay nói thật, nước mắt của Hoa bắt đầu lăn. Mãi về sau này nó cũng được kiểm chứng rằng lúc ấy mình đã đúng khi không buông lời đùa cợt con bé vào một trong những lúc hiếm hoi nó thổ lộ về bản thân. Tự nhiên nó ôm con bé vào lòng, đầu của Hoa gục trên cổ nó, ướt ướt, ẩm ẩm. Như một bản năng tự nhiên hai đôi môi lần tìm lấy nhau, đầu tiên là những cái chạm môi nhẹ nhàng xong rồi bạo dạn và mạnh mẽ hơn. Hai đứa nó cuốn lấy nhau, lăn lộn trên mái nhà mà hai môi không rời. Con bé nằm trên, đè lên người nó, bốn mắt nhìn nhau tiếng nó thở hổn hển, hơi thở phả vào mặt ẩm ẩm

- Xuống nhà đi anh, trên này lạnh...

Nó gật đầu và bế thốc Hoa xuống nhà. Hơi thở của người con gái thơm thơm pha chút nồng nồng của rượu. Rồi hai đứa nó lại cuốn lấy nhau y như trên ấy, nó thấy bàn tay của người con gái lột áo của mình hai tay mơn trớn trên lưng, mát lạnh. Thoáng chốc thôi nó đã cởi trần còn Hoa chỉ mặc độc một chiếc áo con. Đôi môi Hoa đang cuốn lấy cổ nó, rồi trườn xuống dưới ngực. Nó nhìn vào tấm gương đối diện, lẫn trong những vết son môi đỏ trên cổ... có một vết sẹo mờ mờ. Nó bàng hoàng sững người một lúc, rồi đẩy Hoa ra ngồi bật dậy như một cái máy hai tay vò đầu. Cái vết sẹo ấy, cái vết sẹo quái quỷ nhắc nhở nó như muốn hỏi "Kiên, mày đang làm cái gì thế?" Hàng loạt suy nghĩ, nửa day dứt nửa căm hơn chạy vụt qua vụt lại trong đầu nó như một luồng giao thông điên loạn. Nó chết lặng với cái cảm giác trong đầu. Tự dưng có bàn tay đặt lên lưng nó từ phía sau, tiếng thì thầm lại sát bên tai nó

- Anh sao thế?

- Anh không sao, anh đang ốm. Thôi đi ngủ nhé. Để hôm khác - Nó chống chế, nó vẫn chưa quên là hôm trước có đứa trên nó bị yếu. Chuyện ấy mà đồn ra ngoài chắc nó ế luôn mất.

- Anh chưa say à?

- Say à? Chưa- Nó cười- Em uống tranh hết của anh rồi còn đâu.

- Thảo nào. Khi say con người ta đâu còn lí trí mà bật dậy nữa. Anh sợ em bắt anh đổ chứ gì. Ha ha...

- Ủ, cũng có thể - Nó thở dài- Con người ta nhiều khi chạm vào một ngưỡng say cao hơn rồi, thì rượu bia chẳng làm nó say được nữa.

- Ủ uôi, sợ chưa? Ma túy à? - con bé day day trán nó bằng ngón tay trỏ- Anh có biết là team của em cung cấp thuốc lắc cho 1/3 số quán bar ở Hn không? Đừng múa rìu qua mắt thợ cái gì em cũng thử hết rồi.

- Anh cứ thắc mắc là em làm cái gì- Nó cười, không biết là cười vì cái suy nghĩ của nó bị hiểu lệch đi hay cười vì mới biết được bí mật nghề nghiệp của con bé- Giờ thì biết sao mà em xài sang thế rồi. Anh quen vip mà chẳng biết cơ đấy.

- Tùy anh thôi - Con bé lại xuống đất nhặt chiếc áo len lên khoác vào người- Cũng có thể anh đúng, biết đâu sau này sẽ có một lúc nào đó anh tự cảm ơn mình vì đã không ngủ với em. Hỳ. Thôi em đi chơi đây. Đi không?

- Đi đâu? Đêm thế này.

- Lên thiên đường.

- Nếu em cứ bốc đầu và úp vĩa như lần trước chắc đôi ta thắng thiên thật.

- Hôm nay nhường anh thể hiện? Nhưng anh có thể lấy lý do đang ốm để trốn tránh chả sao hết - Hoa nhún vai.

- Hừm, không đi giang hồ nó khinh cho.Ok.

15p sau...

-áááááááááááááá... Mát quá- Con bé ngồi sau hét ầm lên. Rồi ôm chặt lấy nó - Anh biết không hồi xưa em từng mơ ước được lái một con CBr. Hờ hờ. Tí em thử nhé - Tiếng con bé hét lẫn trong tiếng gió rít.

- Biết đi xe côn tay không mà đòi đủ?

- Xe côn tay? Là cái gì?

- thôi thôi, em cứ trung thành với con dream chiến của em đi. Anh không tin tưởng lắm nếu giao con này cho em đâu.

- Sợ gì chứ. Tuy không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng nguyện nằm cẳng cùng tháng cùng ngày. Anh xoắn à?

- Xoắn chứ, em có đứa chống gậy rồi, anh thì chưa có. Chưa nằm được đâu em ạ. Mà đi đâu đây?

- Đông anh. Anh biết ngã tư Nam Hồng không?

- Ok, không biết nhưng em chỉ đường đi. Vít thêm gas đây, liệu ôm cho chắc.

Nói xong nó thốc thêm tay gas, đèn lạnh lạnh nghe tiếng bô xe của nó rú trên đường là rõ nhất...

Sau một hồi núp gió, nó cũng đưa được cả xe và người an toàn sang bên kia sông vượt qua cơ sở chốt chìm sê đê. Phởn vô cùng. Hai đứa lườn qua vài cái ngõ đen thăm phi vào một căn nhà nằm núp bên bờ kênh lớn nhìn có vẻ vừa nhếch nhác (cũ rỉn) nhưng lại vừa bề thế (to vĩ hồn theo kiểu chấp vá) với hàng rào cao ngút trời kèm đồng dây thép gai chạy chằng chịt bao quanh. Trên cánh cổng sắt nặng chịch có một ô thoáng nhỏ, một khuôn mặt nhỏ thó như mặt chuột thấp thoáng thò ra khi nó vừa tắt đèn xe

- Ai?

- Chị mày đây, Hưng chuột à? Sao hôm nay mày lại làm, thằng Vinh đâu?

- Chị Hoa -Thằng kia chào lại, giọng vẫn không lộ vẻ thân thiện cho lắm, cánh cổng mở vội ra thằng kia ngó quanh quẩn rồi phẩy tay nhanh nhanh ra hiệu cho nó dắt xe vào nhà - Anh cứ để xe ở sân, em xếp chỗ cho - Rồi quay sang Hoa- Thằng Vinh nó đi giao hàng rồi, hôm nay Vĩnh Phúc lại ghép sòng chị ạ.

- Mẹ, tao tưởng cái sòng ấy hôm trước bị dớp phải cho máy xúc tới ủi rồi cơ mà?

- Có thám báo về thì chúng nó ủi đi phi tang, xong dựng lại thì mấy, toàn tấp liếp mái tôn. Không gây lại thì chúng nó lấy gì mà nhét vào mồm, mẹ đợt tháng 9 làm mạnh quá. Không có anh Lộc chắc chị em mình cũng mốc mồm cả rồi.

- ừ, “Kỹ sư” với “kỹ thuật viên” có nhà không?

- Đủ cả chị, chị thuộc lịch thế. Hôm nay xuất mễ hàng, có cả “dân chơi” về. Chị dốc thêm dân về cùng à? - Thằng Hưng chuột hất hàm nhìn nó.

- Ừ, thôi làm việc đi. Chị lên chào các anh chút. Dắt cho chị cái xe vào lán nhé, đừng để ngoài sân sương xuống. Xe “hịn” đấy.

- Dạ.

Nó lẳng lẳng không nói gì bước theo Hoa lên cầu thang, đi qua chỗ thằng Hưng- chắc là bảo vệ. Nó thấy một căn phòng nhếch nhác bẩn thỉu nằm ở góc cầu thang, không một bóng đèn. Nhưng đèn đóm ở đó chắc là không cần thiết vì trên tường là bốn năm cái tivi chia màn hình làm bốn hắt ánh sáng choang, nó đếm sơ sơ cũng phải đến gần 20 cái camera đang hoạt động quanh khu vực này. Có vẻ khá là chuyên nghiệp và cẩn thận, điều này nó chưa từng thấy trong nội thành, hoặc có thể đâu đó trong nội thành có mà nó chưa từng được đặt chân vào mà thôi. Hoa thấy nó có vẻ quan tâm đến căn phòng ấy nên nhếch mép cười lý giải

- Phòng bảo vệ, nhìn lồi thôi bẩn thỉu thế thôi, chứ chỗ ấy là gần như “sạch” nhất nhà đấy. Các dân chơi thi thoảng toàn dạt vào đây ngủ gật. Camera được gắn từ đầu đường vào đến đây, chưa kể con lap kia cũng kết nối đến 4 camera ip gắn ở các chốt xa nữa. Thêm cả đội chim lợn, thám báo. Chỗ này gần như là pháo cmn đài luôn. Không phải ai cũng có phúc được vào đây đâu, anh tham quan đi rồi lấy cái sau này còn tâm sự với con cháu.

- Không có “cốp” nào bảo lãnh cho à mà cẩn thận thế?

- Sao không có, mà có thì sao. Đem mạng sống ra buôn mà anh nói như đùa ấy. Hô hô - Con bé ngoác miệng ra cười dù rất nhỏ- Thế khi có thằng muốn hất chân mình, đi đê với các sếp nhiều hơn ấy chán mình thì sao? Hoặc cơ cấu nhân sự thay đổi, nói đơn giản đúng hôm cốp bị hành kinh muốn làm phát cho vui? Lòng người, ai mà biết được. Một nửa số người trong này đủ linh án chung thân hoặc tử hình rồi đấy anh ạ. Có cả em luôn. Đời thiếu gì chuyện nuôi gà vỗ béo rồi mới thịt đâu.

- Mấy chuyện ấy anh chỉ hiểu sơ sơ. Nhà anh không dính vào mấy thứ này. Bà già anh nói rồi buôn bán là để kiếm sống chứ không phải kiếm chết.

- Vâng, sao cũng được.

Hoa bước lên tầng í vịn tay vào cánh cửa inox nặng chịch theo kiểu thang máy, một con bé tiếp viên mặt xanh lét đứng ngay sau cửa nhìn hai đứa nó mắt thao láo ngáo ngơ tay cầm một cái bộ đàm đen xì to tổ bố, Hoa nhìn nhìn nó lẩm bầm “con này lại đang ngáo rồi” và hồi cũng chỉ vừa đủ nghe

- anh Kiệt “lạc” đâu?

- Anh đang làm. Anh bảo chị đợi tí. Hàng mới dỡ còn nóng sợ bỏng tay. anh đưa cho hàng mẫu dùng thử ở trên lầu rồi. Tầng 5 có đội dân chơi chị có lên dùng chung không?

- Có ai quen không?

- Có mấy đứa trong thị trấn thôi, người nhà cả.

- Ủ, bảo chúng nó cho chị chơi chung với.

- Dạ.

Hoa một tay nắm tay nó một tay bịt mũi chắn cho cái mùi xút ăn da nồng nồng không đập vào mũi đi nhanh qua dãy hành lang về phía cuối căn nhà, ở đây có một ban công đang mở. Tuy ban công cũng được bịt hàng rào sắt B40 kín mít và có lắp cả camera phòng trường hợp bị đột kích đằng hậu nhưng dễ thở hơn nhiều. Không khí đêm lạnh nên khiến người ta tỉnh táo, nhìn dãy hành lang đi ngang qua 4,5 phòng nó đoán sàn của căn nhà này cũng phải rơi vào tầm 400m², địa thế khá đẹp ngõ rộng nhưng nhà lại dựa lưng vào sông, hơi trái phong thủy chút. Nhìn bên ngoài tuy có hơi cũ và bẩn nhưng nội thất bên trong cũng tạm và hiện đại. Nhà này không có sân, mà tất cả xung quanh được lợp tôn kín mít thành một hệ thống nhà xưởng bao xung quanh nhà chính. Hoa nhờ một bãi nước bọt xuyên qua hàng rào và nói

- Mẹ nó, lúc hít thì thơm thế mà xưởng thì kinh không tả nổi, phải ngồi điều chế cái này em cũng chịu. Toàn phốt pho với xút ăn da anh ạ. Cái lúc mà sấy thì thôi rồi lượm ời. Em khóc mẹ nó luôn. Thôi thì mỗi người mỗi nghề, mấy anh kỹ thuật viên ở đây cũng có tình yêu khoa học, chứ em lười.

- Đây là xưởng đá à?

- Thế anh nghĩ đây là xưởng xà phòng à?

- tổ sư, trước giờ tưởng toàn đá tàu đi từ dưới hải phòng với Qn lên.

- Đá nó có như hàng trắng đâu mà “nhất thiết” phải nhập ngoại, người Việt dùng hàng Việt, bọn em cũng theo chủ trương của nhà nước hết đây. Hô hô. Anh nhìn nhớ cái xưởng này, mẹ dưới đây toàn NaOH, nhúng tay vào chắc rút ra còn xương. Chỗ bên kia, có cái biển cấm lửa ý là phốt pho. Còn mấy cái thùng phi kia đựng cái gì em không biết. Nói chung nguyên liệu thô thì nằm cả dưới đây. Còn thuốc tân dược thì để ở tầng trên cơ.

- Thuốc cảm cúm?

- Anh đúng là ngây thơ. Thuốc cảm cúm thì chỉ có bọn lắt nhắt làm thôi vì lọc được ít mà sạn thì nhiều vô kể (ý nói là hàm lượng thấp). Làm xưởng thế này mua cái dây thì lỗ. Thuốc an thần, nhưng mà loại của trại điên ý. Móc nối với người trong ấy tuồn ra ngoài. Bệnh nhân thiếu tí thuốc cũng chẳng chết mà thừa tí thuốc cũng chẳng mấy ai khỏi. Nói chung cũng từ nhiều nguồn, lo được nguồn thuốc tân dược đủ dùng cũng khá nhiều kê đây. Quan hệ kinh lắm ấy chứ chả đùa đâu.

- Ờ, mấy cái dây anh cũng không rõ. Đêm nay mà đen công an đập vào đây khéo anh cũng đi tù theo ấy nhỉ?

- Điên, khéo lo. Anh nhìn nhà này không? Sau nhà là kênh nước dẫn thẳng ra sông hồng. Có một cano phòng biến to. Nhưng yên tâm, chẳng bao giờ có chuyện phải chạy đâu. Chỗ này bị đập một lần rồi, vì tội xả thải sai quy định mới đau chứ- công an môi trường làm hay sao ý, lần ấy hoảng quá bọn em tẩu ngay mất 1,5kg hàng. Khóc buốt ruột luôn. Dân quanh đây vẫn nghĩ đây là xưởng xà phòng lậu. Các phòng có thuốc trong này, trừ phòng kiểm thử ra, còn lại đều có khóa vân tay riêng không cho người lạ vào lung tung và có một ống khói thông thẳng xuống bể phốt. Có biến một cái thì lập tức đập hàng vào đấy ngay, chạy máy bơm hoặc cần thì xả thẳng ra kênh. Bể phốt nhà này mấy chục khối đấy, ngày xưa xây nhà xong phải đi xin... thành phẩm của mấy xe hút bể phốt về đổ vào cho đấy. Dị vãi hàng chưa. Hehe.

- Thôi anh chẳng nghe nữa - Nó lắt nhắt là lười- Em gặp ai cũng bô bô cái mồm thế à? Nhớ anh là công an chìm thì sao.

- Ha ha ha - Con bé ôm bụng cười ngặt nghẽo- Đề nghị bạn Kin không làm trò chọc cười các bạn trong lớp nhé. Anh mà là công an chìm thì em là con gái của tổng thống Mỹ. Có phải ai em cũng nói đâu. Ngày xưa

em cũng định làm cái này, nhưng yếu mũi, chịu không nổi. Con gái mà bị xoang thì dị lắm, thế là thôi em làm khâu phân phối. Nhân hơn, chơi nhiều hơn nhưng nghe đâu là tội to hơn. Hê hê.

- ừm. Thế hôm nay dẫn anh qua thăm quan à?

- Thăm quan là thăm quan thế nào. Phải chơi chứ. Yên tâm đê, chơi cái này nó không lờ mờ nhưng hàng trắng đầu mà cũng không đen như thuốc lắc. Đảm bảo khỏi ốm luôn, anh đang cúm còn gì, dùng đúng thuốc liều cao.

- Ờ.

- Anh em làm kỹ thuật viên ở đây. Ông kiệt với ông lộc ý, hai ông ấy ngày xưa bôn ba bên tàu, rồi lúc về dắt em về theo. Anh em máu mủ luôn ý. Thề- Con bé giờ tay lên trời làm dấu- Đừng có nghĩ lung tung. Ngày xưa xưởng còn nhỏ, bọn em còn có cả kỹ sư, chuyên làm cóong nữa. Anh tưởng là đá ngon thôi là được à? Phải có bình đẹp, cóong đẹp, loa hịn, đèn nhấp nháy... phiền lắm. Hồi xưa bọn em có một đội kỹ sư như thế. Nhưng về sau thì bận nên chỉ còn kỹ thuật viên điều chế thuốc thôi. Trước thì công nghệ xách từ Tiệp Khắc về giờ thì theo công nghệ Tàu nên mấy ông anh em được cưng nhất. làm kiểu gì thì cũng chỉ có ba bước cơ bản tách-tẩm-sấy. Có thể nó có hơi đảo lộn một tí tùy kiểu làm nhưng mà để ợt đưa trẻ con cũng làm được. Cơ mà làm sao cho ngon lại là chuyện khác. Thuốc đãi khách, tí em cho anh dùng bao giờ cũng là hàng loại cao cấp nhất. Còn cái loại lũ teen teen hút bằng chai lavie ý, toàn thuốc tàu sản xuất công nghiệp, dùng nhiều có ngày mục xương. Tạp chất thì lọc chẳng sạch đập xong ảo ảo rồi lăn ra đường giấy dành dành cả ngày ý. Còn ra khỏi đây là hàng pha rồi, kể cả hàng loại 1 cũng là hàng pha. Ở đây hình như có bán cả thuốc lắc nhưng đây không phải việc của xưởng anh em nên em không biết.

- Sao qua sớm thế? Khan hàng rồi à?

Tiếng một người đàn ông khàn khàn sau lưng hai đứa khiến nó giật thót mình quay lại nhìn. Hoa thì cười tươi chào, nó cũng lịch sự chào theo, dù người đàn ông đen nhẻm gầy gò với đôi mắt đỏ ngầu này nhìn nó dò xét chẳng mấy thiện cảm.

- bạn của em qua chơi thì anh yên tâm, nhưng lần sau vẫn nên báo trước anh một tiếng đừng bỏ bom anh thế này.

- Dạ vâng. Em xin lỗi.

- Phòng 3 tầng thượng. Anh đang bận chút. Hết hàng chưa mai anh bảo người chuyển cho?

- Dạ chưa anh. Em chào anh ạ.

- Ừ. Chơi vui vẻ nhé.

Xong chuyện Hoa nắm tay nó kéo tót lên tầng rồi thoăn thoắt mở cửa một căn phòng kín, cánh cửa dày cộm lót bông bật mở tiếng nhạc sàn chất chúa vang ra. Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng, nó nhìn quanh phòng, có khoảng 3 đôi ngồi sàn trong đấy trước, đều tầm tuổi nó cả. Hoa mở lời

- Đây là bạn tôi, trên X. Quán bar ABC ý. Mọi người cứ tự nhiên nhé.

- Nhìn anh này quen quen, hình như con bố Hải phải không nhỉ?

- Ờ, mình con mẹ Lan.

- Ôi chết, là em chị Linh đúng không ạ- Một con bé ngồi trong góc hỏi.

- Ừ đúng.

- Thảo nào, hồi xưa em cũng có lên bar nhà anh mấy lần, chị dạo này thế nào rồi anh. Lâu quá em không gặp.

- À... ừ.. - Nó hơi bối rối- Vẫn thế...

- Thôi thôi, chào hỏi sơ qua thế thôi. Không tí lại hết chuyện để nói - Hoa cười- mà chưa bắt đầu à?

- Thấy thằng Hưng bảo em lên nên cả nhà đợi. Làm tí nhỡ? Hôm nay có vẻ hàng chuẩn đấy. Anh định lấy về chỗ anh. Dạo này bọn thanh niên dưới đây cũng chơi phết. Dùng hàng thường không có đủ đồ - rồi quay

sang nó cười- Ở đây toàn anh em cả, anh cứ tự nhiên, bọn em thì thoải mái có vẻ hàng mới ra lò là tụ tập thử tí thôi. Sợ khách quen rồi hàng xuống chất.

- Ngon rồi, khai rượu ra thôi anh.

- Đề...

Nó nhìn vào cái bình đập đá đang nằm ở vị trí trang nghiêm trên bàn, bằng thủy tinh loại đẹp, đáy bình lóng lánh mấy viên bi bảy màu, có đèn chiếu ngũ sắc rọi từ mặt bàn kính thẳng lên đáy bình. Một người trong nhóm đang dỡ chiếc cóng ra châm thuốc vào và cầm chiếc bật lửa khò dạng khẩu K54 kính cẩn đưa nó cười tươi

- Thôi thì có khách quý, em kính anh trước một gờ ạ.

- Tiền chủ hậu khách thôi cứ theo lệ mà làm anh ạ - Nó xua tay và nhìn sang Hoa.

- Thế thôi để em - Hoa đón lấy cái bật lửa- mà đổi bài đề em ơi, chị ghét bài này cực ý.

- Dạ, oke, để em. Hnay toàn nhạc tử của chị luôn.

Lần lượt từng người một truyền tay nhau cái ống hút. Có người dùng miệng làm một hơi dài, có người dùng mũi, có người thì ngả vật ra ghế lim dim nhưng cũng có người bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nói nghe nhanh, nhưng cũng phải đến gần chục phút cái ống hút mới đi được gần một vòng khi tới tay nó. Đủ lâu để nó có thể nhận thấy sự thay đổi rõ rệt trong căn phòng, một đôi đã bắt đầu quần lấy nhau, có thể đó chỉ là thói quen chứ thuốc chắc chưa ngấm nhanh thế. Hai thằng đang túm tụm lại ôm vai bá cổ nói chuyện luyên thuyên cười bỏ bô như trúng lô xiên, có em thì lẳng lặng rút điện thoại ra nhắn tin xong chơi điện tử... Hoa cầm ống hút lên đặt vào tay nó cười

- Làm tí anh.

Nó nhìn chiếc ống, hơi gợn lòng. Chẳng phải nó cũng là một thứ ma túy, thứ mà nó đã muốn quăng đi ra khỏi cuộc đời từ lâu rồi sao. Những hình ảnh về những đêm thác loạn, những con người sộc về, rồi cả Dương, cả thằng anh khốn nạn của Dương nữa, liệu nếu nó còn sống thì có gặp nhau ở đây?

- Anh sợ à? Yên tâm đề, nghiện thế quái nào được. Có nghiện thì nghiện theo kiểu ăn phở. Thèm thì ăn, không ăn cũng chả sao. Không chết được đâu.

Thấy nó vẫn còn phân vân lưỡng lự, tự dưng mặt của Hoa xì xuống, con bé vắt cái ống và cái bật lửa rồi giở người trên ghế sofa rên rỉ nghe tức tưởi

- Hút đi anh, quên hết sầu đời, đời làm gì còn cửa với những đứa như anh em mình, đập lên chúng nó mà sống... Hút với em cho vui...

Lời nói nghe hơi vô nghĩa ấy tự dưng chạm vào lòng nó xót xa. Nó cầm chiếc ống và khò bật lửa hít một hơi ngắn. Thuốc chạy thẳng lên não nhanh và mạnh. Không lơ đãng và mê mết nhưng hàng trắng và nâu, gấp cả trăm lần cái thể loại tài mà rẻ tiền. Ngay lúc đấy nó chỉ thấy mất hơi ảo một chút, tiếng rên rỉ của đôi nam nữ bên cạnh rõ hơn tiếng nhạc sàn. Nó cười khùng khục như thằng điên và nghĩ rằng, phải chăng đứa con của Hoa cũng ra đời trong cái hoàn cảnh ảo diệu như thế này. Nát... đời nát vô cùng... Nó cứ cười... ngày càng to hơn... Vừa mĩa mai vừa khoái trá. Rồi có thể sau đêm nay, số phận mang đến cuộc đời nó một cảm giác, một hương vị mới mà không phải dễ gì dứt ra được... Khục khục... ha... ha... ha...

20. Chương 20

Trả giá

Nó bắt đầu quen dần với đá, quen với cảm giác tỉnh táo mà mê man bất tận trong một sự kiểm soát có chừng mực và điều độ. Nhưng nói thế nào thì nói cuộc sống của nó bắt đầu quen với đá từ ấy. Cứ mỗi đêm xuất lò là hai đứa nó lại bạt mạng phi xe bất kể gió rét mưa phùn ra ngoại thành để cảm nhận cái thứ

không khí nhờ nhờ và sắc súa. Cũng có cái lợi, nó quen với tiếng nhạc chất chúa hàng đêm hơn, thậm chí có phần thích và phấn khích, quen cái mùi shisha ngợp ngụa trong cái phòng kín, rượu thì có thể uống thay nước lã, đặc biệt là hay nói hay cười thân thiện như nhân viên đánh giày vỉa hè.

Chuyện cũng chẳng có gì đáng nói nếu như không có một buổi tối đẹp trời...

- Ôi đm anh ơi, con dancer đang.. - Thăng Hân run run chỉ tay lên bức sàn cách bàn DJ có mấy bước chân.

- Thoát y thôi mà, có cái gì đâu mà nặng cả lên thế - Nó ngược nhìn lên rồi lại lè nhè cầm cốc rượu.

- Không được đâu, cái này bác với chị Linh mà biết thì cắt tiết em- Thăng Hân cầm bộ đàm quát to- Bảo vệ đâu, lôi con dancer xuống tìm cái taxi tổng nó về.

- Thăng hân này, nhìn xem chúng nó đang hứng thế kia - Nó giật cái bộ đàm rồi chỉ tay vào đám thanh niên đang nhún nhảy cổ vũ phía dưới. Một thằng cầm cốc rượu chúc con dancer, nó điệu nghệ cầm ly nốc một hơi rồi đặt lên bàn gần đó sau đó còng uốn éo và thác loạn nhiều hơn - Mà mà gọi bảo vệ lên lôi con ấy xuống thì chắc chúng nó lột da mày luôn quá. Kệ đi, nhà tao bao cả quận này rồi, sợ cái gì. Cho chúng nó rửa mắt, lảm chuyện

Thăng Hân tiu nghỉu bất mãn nhưng không dám phản kháng, tiếng hò reo ngày càng to thêm tỉ lệ nghịch với số đồ còn lại trên người con dancer. Nó cũng ngà ngà say trong hơi rượu sắc súa. bất ngờ điện thoại đổ chuông liên hồi, nó cầm máy lên lè nhè

- Sao thế

- Có cớm đến đập.

Nó hoảng hốt phi ra ngoài ban công, cuộc điện thoại đến từ chốt ngoài cửa bar, ma men như bay sạch trước mặt nó là một cảnh tượng chưa từng thấy một đồng xe chuyên dụng các loại từ các ngã ập đến nhanh hơn chớp, không tài nào tả được cái độ nhanh của đoàn xe lúc ấy. Tiếng bốt đập cồm cộp xuống đường, cơ động đông như kiến bủa ra khỏi xe ào ào xông lên như ong vỡ tổ kèm theo một đồng âm thanh của các công cụ hỗ trợ vang lên khắp nơi. Tiếng loa phóng thanh công suất lớn trên thùng xe vang lên

- Tất cả không được chạy, tất cả các cửa ra vào đã bị bao vây. Ai ở đâu đứng im tại chỗ.

Nó chưa kịp định hình điều gì, vài thằng trông xe xón xác chạy ra bị bị quật ngã đập mặt xuống đất và ăn thêm một dùi cui vào lưng. Tiếng người huyên náo kèm theo tiếng còn hú rợn rang

- Đứng lại, không được chạy.

Hai chữ ấy tuy ngắn nhưng lúc ấy có một sức mạnh kinh khủng như ngàn viên đá đè lên tim. Ngay lập tức nó bị bẻ quặt tay dí chặt vào tường, má áp sát tường cảm tưởng như mũi đang phải hít thở cái đồng bụi đường dính trên đó.

Cánh cửa duy nhất của bar bật tung, tiếng loa phóng thanh chói tai dù không át được tiếng nhạc sàn nhưng cũng khiến tất cả giật mình ngoảnh lại. Trong đó có cả nó. Tiếng dùi cui tiện lạch tạch kèm tiếng đèn hú ngày càng rõ hơn sau khi loa đài vụt tắt, đèn đóm bật sáng trưng khiến cho vài đứa nheo nheo mắt che mặt. Trong cái đám lố nhố vừa xông vào, dày đặc là sự mặc thường phục và cơ động. Ngoài ra cũng có mấy đứa cầm máy ảnh lon ton chạy theo. Một anh sự nhảy lên bàn cầm dùi cui điện dí tành tạch quát tháo ổn định trật tự

- Ngồi im, đưa hai tay lên đầu... Đm thằng kia bố mày bảo đưa tay lên đầu mày ném cái gì thế?... -Tạch tạch tạch tạch, tiếng dùi cui như phụ họa cho câu nói thêm phân hùng hồn- Tất cả mọi người tránh xa khu vực cửa, ai ở đâu ngồi im vị trí ấy. Tất cả hợp tác với chúng tôi, để lực lượng chức năng làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên cũng phải mất một vài phút mới ổn định được tình hình, một vài thành phần chống đối hồ báo đã ngấm rượu cũng đã phải ăn no đòn. Thăng Hân ăn một đập vào bụng kèm theo vài cái dùi cui giờ đã ngồi ngoan như chó cún. Nó đảo mắt nhìn quanh thấy vài đứa mặt mũi đã sưng vù, máu mồm máu mép be bét. Trên sàn chai lọ, cốc chén, hoa quả nằm la liệt, mảnh vỡ văng tung tóe. Gần một trăm cái đầu đen, vàng, đỏ lố nhố trên sàn kèm theo đó là những khuôn mặt biểu hiện đủ loại cảm xúc. Dù còn vài thanh niên cứng tuổi vẫn ung dung ngồi trên bàn nhưng tay vẫn phải để lên đầu ở vị trí dễ nhìn thấy nhất có thể. Vài

anh sự đã núp ở bar từ trước giờ đang đứng trên mấy cái bàn làm nhiệm vụ cảnh giới và chỉ điểm. Tiếng cơ động vẫn nạt bên tai

- Thăng kia ngửa mặt lên, bố mày bảo ngửa hết mặt lên cho chúng tao nhìn. Con kia nữa cho hai tay lên đầu. Anh P ném em cái dùi cui đa năng. Tao bảo đưa hai tay lên đầu. Mày tin tao đập chết mẹ mày không?

Con dancer nằm bê bết trên sàn này giờ đã được mấy em nữ xinh xắn mặc sắc phục đeo kính cận lồi xuống đập cho cái áo và vắt bẹp ở một góc. Khi thật, sao giờ phút này mà nó vẫn còn để ý và chăm điểm cho mấy em cán bộ ấy cơ chứ, hay tại vì nó quá tự tin vào độ trong sạch và lá chắn của quán bar này.

- Tất cả chú ý - một ông đeo hàm trung tá cầm loa đồng dục nói- Chúng tôi là lực lượng chức năng liên ngành làm nhiệm vụ, yêu cầu tất cả xuất trình giấy tờ và có thái độ hợp tác cho chúng tôi khám xét. Bắt kì một hành vi chống đối thiếu hợp tác nào cũng sẽ bị xử lý nghiêm khắc.

- Ai là quản lý ở đây- Ông Quân, công an phường sở tại, đi cùng cả tổ trưởng tổ dân phố tay cầm quyển sổ đập đập đồng dục hỏi, dù đã biết tổng tông tong nhà nó từ lâu. Trong cái đám phường thì nó đút cho lão phó phường này nhiều nhất.

Nó giơ tay lên nói to

- Cháu... cháu... chú ơi.. - Nó hớn hở, thực ra lúc ấy vẫn còn hơi ngà ngà

- Yêu cầu anh nghiêm túc - Ông ấy lừ lừ mắt nhìn nó ra hiệu.

- Dạ thưa, cháu là quản lý ở đây ạ - Nó biết ý đổi giọng cho chuẩn mực.

- Bar mình hoạt động bao lâu rồi, đã đăng kí chưa, có giấy phép kinh doanh hoạt động vũ trường không?

- Dạ đầy đủ thưa chú, bar bùng vũ trường gì đâu, bọn cháu là quán café thôi. Hôm nay cuối tuần cháu thuê DJ về đánh nhạc cho anh em vui. Còn mấy bộ loa đài đèn đóm, quán café nhạc sống nào chả có chú. Giấy phép kinh doanh café thì cháu có đầy đủ rồi.

- Thế các cậu có biết là các cậu không được kinh doanh đồ uống có cồn không

- Dạ đâu, chúng cháu có kinh doanh đâu. Đây là của khách người ta mang vào, với gửi nhờ ở đây, còn lại của mấy em tiếp thị rượu bên công ty mang qua mời chứ chúng cháu có bán đâu - nó cười khinh khỉnh, rượu thì chúng nó lúc nào cũng để ở kho gần đây hết lại sai người đi lấy, ngoài số rượu trên mặt bàn và số ít trên quầy thì tuyệt nhiên không còn gì thêm. Dĩ nhiên là vải thưa không che được mắt thánh, đây chỉ là cách chúng nó chống chế để cho bên công an dễ dàng nhận lót tay khi làm hồ sơ, có phóng bút ghi biên bản cũng không bị ngưng tay mà thôi. Chữ sự thật thế nào, ai chẳng rõ.

- Các cậu hôm nào cũng ầm ĩ, gây mất trật tự khu phố. Say rượu đánh nhau ầm ĩ. Chúng tôi là người dân ở đây không chịu được - Ông tổ trưởng tổ dân phố được thể dạy dí nó.

Nó chỉ cười khẩy, có thể là hơi vô lễ với người già nhưng nó chẳng buồn bắt lời lấy một câu. Vì ở đây lão ấy chỉ là người chứng kiến và kí biên bản, chẳng có quyền hành gì. Chắc vẫn cay cú vụ hồi mới mở quán mà chẳng ngó ngang gì đến chức vụ và quyền hạn của lão. Và cũng thật đáng lòng ông phó phường cũng không buồn hưởng ứng lão mà đổi sang chủ đề khác

- Đã hoàn thành đầy đủ hợp đồng lao động và đóng bảo hiểm cho nhân viên ở đây chưa.

- Dạ một số thì đủ rồi (phần lớn thu ngân, quầy, pha chế) còn lại thì là thử việc nên cháu chưa hoàn thiện hồ sơ chú ạ (tất cả PG và phục vụ đều được thỏa thuận miệng rằng khi được hỏi chỉ được khai mới làm được 1 tuần và đang thử việc vì cái đám này nhảy việc nhanh lắm dở hơi đâu mà làm hồ sơ)

- Ai làm chủ ở đây?

- Dạ... Sao cơ ạ... Nhiều lắm chú... cổ phần thì đông lắm.. - Nó nháy mắt, vì nếu nhớ không nhầm mấy ông này cũng có miếng cổ phần quan hệ trong cái đồng bùng bùng này.

- Ai đứng ra đứng tên đăng kí kinh doanh? Ai là giám đốc.

- Dạ, mẹ cháu.

- Tên là gì?
- Dạ, Lan. Chú biết thừa còn hỏi - Nó gãi đầu gãi tai
- Ở cái thằng kia mày trả lời kiểu gì đấy. Có muốn ăn một gậy không? Bố lão quen à? - Một anh cơ động hùng hổ hiện.
- Anh muốn đánh em à? Em làm gì mà anh đánh em? Hôm nay khám xét theo lệnh hay bắt theo chuyên án mà anh máu thế? - Nó chỉ tay thẳng mặt anh cơ động non choẹt tay lăm lăm cái dùi cui cao su- Anh đánh em đi, đánh đi này. Hò em cái. Đánh em không đơn giản đâu đấy.
- Thôi, P đi ra kia khám người đi. Đây không phải chỗ đùa đâu. Nói luyên thuyên - Một ông cơ động khác không đội mũ bảo hiểm mà đội mũ vải mềm dạng lưỡi trai ra chùng có quân hàm quân hiệu kéo áo anh cơ động trẻ lừ mắt. Cu cậu lủi thủi biến thẳng, sang bên kia lại quát tháo ồm tỏi như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Nó cũng dành ngậm ngùi thông cảm cho người chắc mới lần đầu được đi làm án lớn.
- Thôi bây giờ thế này nhé. Chúng tôi nhận được đơn thư khiếu nại của người dân phản ánh là nơi đây hoạt động quá giờ quy định, gây ồn ào mất trật tự khu phố. Ngoài ra có nguồn tin báo là ở đây xuất hiện hành vi tàng trữ và sử dụng trái phép chất gây nghiện. Hôm nay đoàn kiểm tra liên ngành chúng tôi tới kiểm tra hành chính theo chỉ thị của công an thành phố. Yêu cầu các bên nghiêm chỉnh hợp tác - Ông phó quận cầm cái loa đồng đặc nói- Sau đây chúng tôi sẽ phân loại đối tượng đưa về quận, những người không liên quan nhanh chóng giải tán khỏi hiện trường.
- Đứa nào ngồi bàn này- Một ông cơ động cầm roi điện chỉ tạch tạch vào cốc rượu trên bàn, tất cả ngáo ngơ nhìn lên bàn, đáy cốc rượu vẫn còn một viên hồng hồng tan chưa hết, nó nhận ra đấy là cốc rượu lúc nãy con dancer được mời, không ai hé răng nói câu nào. Một ông hình sự mặc thường phục lại gần thì thầm gì đó vào tai ông cơ động. Lão cơ động mắt trừng trừng chỉ dùi cui vào góc quát to hơn- Thằng áo xanh ngẩng mặt lên tao nhìn.
- Một thằng cứ co rúm vào góc không nói không rằng, tay vẫn che che mặt như muốn lảng đi. Một ông cơ động khác ở đằng sau lưng cầm dùi cui phang thẳng vào lưng nó quát to
- Bảo mày ngẩng lên mày có nghe không?
- Rồi một ông xốc nách thằng áo xanh lôi cổ lên cho ông cơ động nhìn mặt rồi rồi ẩy khoát tay một cái lập tức hấn bị còng tay dốc xuống dưới. Một góc khác mấy đứa con gái bị dồn lại, phần lớn là PG cho một em mặc sắc phục đeo kính xinh xinh đáng yêu kiểm tra, kĩ đến từng bộ phận, kể cả con dancer đang say thuốc ngầy ngầy cũng bị sọc tay vào cả trong váy và áo lót để khám hàng. Nhiều thằng thì thoảng lại liếc liếc một cái nghe rõ cả tiếng nước bọt ừng ực, chắc chúng nó đang hối tiếc vì ngày xưa không thi vào công an. Đám con trai thì do một ông già khám. Mấy chiến sĩ còn lại thì bối bối trong đám tổ hợp võ hướng dương, bao thuốc, mảnh vỡ hỗn độn dưới sàn tìm kiếm thêm tang chứng. Vài người đang viết biên bản, còn nhóm phóng viên thì hý hoáy tác nghiệp.
- Một lúc sau nó bị còng lại và đáp thẳng lên thùng xe cùng 4,5 thằng lạ hoắc. Thằng Hân cũng chung số phận mặt mũi sưng húp không dám ho he câu gì. Bọn con gái thì không bị còng nhưng cũng được táng lên một xe khác lên quận. Xe nổ máy chạy giữa đêm lạnh, nó loáng thoảng nhìn thấy bóng mẹ nó xuống khỏi chiếc taxi chạy vội vã về phía mấy ông công an. Rồi sau đó xe chạy quá nhanh chẳng còn thấy gì nữa ngoài... rét.
- 6h sáng, nó hoàn thành thủ tục lấy mẫu nước tiểu và kí xong vào tờ lấy lời khai một lúc lâu. Đến 8,9 h sáng gì đó mẹ nó bắt đầu đến làm việc với quận và làm thủ tục bảo lãnh cho mấy đứa nó về, may mắn là trong số chúng nó không đứa nào có hàng trắng hàng hồng gì cho nên thoát nạn. Ông Quân ngồi với nó trong phòng lấy cung, cái đèn tròn vẫn đóng đưa trên đầu như mọi khi, ông ấy hăm hăm quát tháo
- Chú bảo cháu bao lần rồi, gặp nhau bình thường gì chẳng sao. Đi đánh án mà cháu cứ bô bô cái mồm thể có chết chú không.
- Cháu có làm sao đâu mà chú lo. Thi thoảng gặp cán bộ thể hiện thân tình tí, chứ có kéo chú vào tội đâu mà sợ.

- Nhưng mà dư luận, không hay. Chú cảnh cáo cháu đấy. Mà cứ bảo không sao đi, mày dương tính lè lè ra kia kia.
- Dương cái gì mà dương, cháu bị cảm cúm mấy hôm nay, uống thuốc hơi nhiều. Cháu có giấy khám sàng sàng, với lại cháu có dùng an thần liều cao hàng ngày cho dễ ngủ.
- Mày nói với mấy thằng công an nghĩa vụ ngoài kia nó còn chẳng nghe được, mày chơi bởi thế nào, có tiền án tiền sự ai chẳng biết. Nhưng mà thôi chú tráo mầu nước tiểu rồi. Không phải lo, tao cảnh báo thế thôi. Đập đá hả? Đừng có dính vào hàng trắng như ngày xưa là được.
- Cháu biết rồi ạ - Nó lí nhí cười chống chế - À..mà.. - Nó chợt nhớ ra điều gì đó kéo tay ông Quân- Chú đừng nói chuyện xét nghiệm với mẹ cháu nhé.
- Biết thế.

3,4 ngày sau đó gì gì đó. Trong một cuộc họp kín không cổ đông...

... Rằm...

Tiếng mẹ nó đập bàn, cảm tưởng như mấy cốc nước trên bàn rung lên bần bật như đang run sợ trước uy lực của bà, mẹ nó quát lên đầy bức dọc và tức giận như thể chưa bao giờ cấu đến vậy

- Một con cave say thuốc trên sàn, một thằng ất ở ở đâu đến dất thuốc trong người, ba bốn thằng ngáo đá. Bác hỏi các cháu- Ý chỉ bọn bảo vệ và an ninh- Bác trả lương cho các cháu hàng tháng là để đến đây ngồi chơi phải không?

Mấy đứa an ninh tái mặt đi, thằng Hân lắp bắp

- Bác thông cảm, bar thì toàn khách quen, cháu sao dám lần sờ túi từng người một để kiểm tra lúc người ta vào ạ...
- Thế còn lúc chúng nó dùng thì sao? Sao lúc con kia nó say không một đứa nào lôi nó xuống.
- Dạ... cái đấy.. - Thằng Hân nhìn sang phía nó cầu cứu, nó hơi áy náy một chút, vì thật ra lúc đấy chính nó là đứa ngăn cản mấy đứa bảo vệ lôi con bé xuống do cũng chủ quan và đã phê phê rồi, nhưng thấy nó ngồi im không nói gì thằng bé lại khổ sở trước phiên điều trần của mẹ nó- Cháu xin lỗi, là lỗi của cháu chủ quan, lần sau cháu xin rút kinh nghiệm.
- Cháu có biết là kinh nghiệm lần này của cháu đắt thế nào không? Mất bao nhiêu tiền để vụ này lắng xuống cháu có biết không? Chưa kể cái lũ nhà báo hau háu đòi ăn sống mình nữa? Thêm vài cái kinh nghiệm của các cháu nữa thì bác bán nhà đi trả nợ cũng chẳng xong. Việc xử lý các cháu thế nào rồi họp cổ đông ngày mai sẽ phân xử tiếp. Giờ bác đang nói như nội bộ người nhà với nhau. Con bé kia là người ở đâu? Ai rước nó về. Phương? - Mẹ nó nhìn con bé quản lý PG, gọi thể cho sang chứ thực ra là dạng tú bà mini chuyên quản lý gái cho bar nó và một số tụ điểm lân cận.

- Dạ... Bạn anh Kiên, chị Hoa giới thiệu vào ạ.

- Bác xem lại camera, con ấy là cố tình uống chứ không phải bị chuốc thuốc nhé - mẹ nó chỉ tay gần giọng- Bác không cần biết Hoa là đứa nào, từ giờ mấy đứa bảo vệ phải nhớ mặt những đứa ở bàn đấy cho bác và cả con bé kia nữa, đặc biệt là con Hoa. Bác không muốn bar này có dính dáng chút gì đến hàng họ cả. Gặp bất kì đứa nào trong số ấy các cháu có quyền lôi cổ hết xuống cho bác. Tội vạ đâu bác chịu. May là lần này thành phố làm theo đơn tố giác và bàn giao về cho quận, chứ dính vào chuyên án thì giờ bác cháu mình không ngồi nói chuyện với nhau thế này đâu. Kiên, ngày mai con tìm bên thi công gia cố lại chỗ cách âm. Mấy đứa bảo vệ chú ý khách xuống dưới không để chúng nó ồn ào mất trật tự, đặc biệt là không gây gổ, cái gì cũng phải nhịn. Cuối năm rồi bác không muốn phiền phức.

- Tại sao lại cấm bạn con lên đây, chuyện hôm ấy liên quan gì đến nó đâu. Thậm chí là hôm ấy nó còn chẳng có ở đấy - Nó hậm hực phản bác.

- Không có ở đấy thì may cho nó thôi, chứ nếu có ở đấy thì mẹ chắc chắn là cũng không xin cho nó ra đâu. Đừng tưởng mẹ không biết con bé ấy là ai, làm gì. Các con ở ngoài dẫn nhau đi đâu, làm gì, mẹ không cần

biết. Nhưng đây là chuyện làm ăn, là uy tín với cả 4 cổ đông ở kia. Mẹ không cho phép bất cứ một chuyện gì ảnh hưởng đến việc làm ăn và uy tín của mẹ con hiểu không?

- Mẹ đang lấy chuyện công ra tính chuyện tư à?

- Mẹ chưa bao giờ nhập nhèm giữa công và tư

- Nếu bạn của con không được vào đây, thì con cũng không ở đây nữa.

- Thế thì chính con mới là người nhập nhằng giữa công và tư rồi- Mẹ nó bật cười-Thôi được rồi, thế này đi. Giờ thế này cho khách quan. 30 đứa ở đây sẽ có quyền bình đẳng như nhau và bình đẳng ngang với bác. Bác sẽ cho các cháu có quyền định đoạt chuyện của bar, bỏ phiếu kín thông qua hai việc. Việc thứ nhất là sẽ không cho bất kì ai mang hàng vào bar, bao gồm cả những người đã từng mang vào mà bác nói ở trên. Việc thứ hai là kể từ giờ phút này, mọi hành động tiếp tay cho việc mang hàng vào bar, trực tiếp hay gián tiếp đều sẽ bị xử nặng theo luật riêng ở đây. Giờ bác coi như đã đưa 1 phiếu thuận, còn 30 người các cháu, tự bàn bạc thống nhất và bỏ phiếu với nhau. Không cần ghi tên tuổi gì hết, bác biết các cháu thân với Kiên hơn, nhưng tốt nhất đừng có cả nể, các cháu chỉ cần nghĩ tới bát cơm của các cháu ở đây sẽ ra sao, các cháu sẽ thế nào nếu bar này xảy ra chuyện. Thế thôi, mà tự suy nghĩ để bỏ phiếu cho hợp lý. 30p nữa bác sẽ kiểm phiếu. Phương, cháu cất phiếu đi. Rồi tất cả ném vào thùng bia này xóc đều lên rồi kiểm. Hai người nhà bác coi như không cần bỏ

Nó ngồi đấy nhìn mấy con bé miễn cưỡng cất phiếu mặt nhăn như khỉ phải ợt. Độ 15p sau, vừa đủ cháy hết một điều thuốc, Cuộc kiểm phiếu bắt đầu. Mẹ đẩy thùng phiếu về phía nó hỏi giọng lạnh tanh.

- Con có muốn tự tay kiểm phiếu cho khách quan không.

Nó thần mặt ra một lúc nhìn trừng trừng vào thùng phiếu rồi bất ngờ vung tay hất tung tất cả xuống đất những lá phiếu bay lả tả dù chỉ liếc qua thôi nó cũng thấy gần như tất cả là thuận, nói gần như bởi lẽ nó chưa nhìn thấy một lá phiếu chống nào. Có lẽ chúng nằm dưới đất kia trong những lá phiếu sắp mặt, hy vọng thế. Nó tự an ủi mình như vậy rồi xô ghế đứng dậy một cách khó nhọc, khoác chiếc áo khoác lên vai nó cười

- Tùy mẹ định đoạt.

Đêm Hà Nội vẫn lạnh, nó thông thả lướt xe lên phố, hôm nay Hoa ở trên ấy, con đấy thì mỗi ngày một nơi, nó ít khi đi đón nên cũng chẳng biết đã bao nhiêu quán bar ở HN có dấu móng nó. Nghĩ mà thô =)). Đổ xe bên đường đối diện chỗ mấy đứa trông xe mặc áo phản quang cầm gậy (gậy phát quang) như cơ động. Nó nhớ là hồi xưa đi qua đây mấy lần nó suýt giật mình quay vội đầu đến độ tí xòe xe. Mãi rồi cũng quen. Mắt tèm nhèm cũng có cái khổ, chưa kể mấy lần nhìn nhầm mấy người lao công đứng nghỉ ở gốc cây với chốt 141. Một lúc sau thì Hoa ra, thấy nó, con bé đã vội cọt nhả ngay

- Mặt anh hôm nay làm sao mà như c*t ngâm thế? Tươi lên cái xem nào.

Nó đành khó nhọc cười nhăn nhó, đến chán. Giá con bé mà biết là nó vừa vì bệnh con bé mà một mình chống mafia, thì chắc cũng chẳng đến độ ném đá nó như vậy, chỉ khê lắc đầu chống chế

- Không sao, ăn phở nhé

- Thôi em không ăn đâu, hnay ăn nhiều hoa quả, no lắm. về đi ngủ. buồn ngủ quá.

- Ủ - Nó nói nhẹ như thờ.

- Anh hôm nay làm sao ý? Sao thế? Bị mẹ mắng à?

- Không sao.

- À, em nhớ rồi, hôm nay mẹ họp, chắc lại nói gì anh phải không?

- Cũng có nói.

- Nói em nghe xem nào? Làm sao?

- Không sao.

- Em mà anh cũng giấu à? Nói đi - Con bé gắt lên rồi cẩu vào sườn nó.
- A. Đau - nó giật mình kêu rồi chao đảo tay lái- Mẹ bảo từ giờ cấm cửa em, chẳng biết là có định tìm em tính sổ không?
- O hay, em làm gì mà định úp sọt em? - con bé gắt to hơn- Bực mình thật.
- Lại cái vụ thuốc thang đấy, em làm gì thì tự biết chứ hỏi anh anh biết hỏi ai.
- Chẹp, tai nạn thôi, có phải em muốn thế đâu. Mà hôm đấy ko phải thuốc của em nhé, em không tuồn “kẹo” vào nhà anh, anh dặn em rồi còn gì. Còn chuyện con dancer, chó nhà cần càn không phải lỗi của chủ. Em biết được, thế anh bảo sao?
- Anh bảo nếu mà động đến em thì anh không đi làm nữa.
- Sặc, thật à?
- Thật.
- Rồi sao.
- Chắc mai anh nghỉ ở nhà.
- Ôi giỏi ơi, anh điên rồi. Nhất thiết phải thế đâu? Bar nhà anh em chỉ lên chơi thôi, chứ làm ăn gì ở đấy đâu mà anh phải thế, cấm cửa thì thôi. Bực mình chưa, không lên đấy làm thì anh tính làm gì?
- Làm quái gì chả được, bí quá thì mở hiệu cầm đồ.

- Thế hay làm xế cho em, em trả lương. Nhưng mà nói trước em bị hốt thì anh cũng thành đồng phạm đấy. Tội to chứ không nhỏ đâu. Thôi đừng có trẻ con, mai đi làm đi. Nếu không thì cứ nghỉ mấy ngày cho nó khí thế rồi đi làm lại, tự đứng ngõ quang không đi đâm đầu bờ bụi.

Nó im lặng không đáp trả, thực ra dạo này nó ôn hòa hơn nhiều nên có lẽ cũng tính là làm như thế. Chợt điện thoại lại rung lên, nó móc tay túi quần rồi gạt gạt màn hình, tin nhắn của thằng Hân ” anh ơi, em bỏ phiếu chống đấy nhé, có 3 phiếu chống tất cả L”, nó bật cười. Lũ chúng nó nhiều khi suy nghĩ và làm việc giống như một lũ trẻ con to xác hơn.

Đêm lạnh nhưng lòng tự nhiên thấy ấm ấm. Vòng vèo mãi rồi nó cũng về đến nhà, bóng đèn pha chiếu thẳng đến trước cửa. Bóng một người con gái quàng khăn len to sù sụ ngồi trên xe đạp điện, bờ môi tím tái đang thổi phù phù lên đôi tay bụm trước miệng. Người ấy ngược đôi mắt to tròn lên nhìn nó ngạc nhiên. Nó cũng thế giật mình đến độ phanh gấp khiến cho Hoa đang lim dim ngủ đằng sau giật nảy người xô mạnh lên phía trước, con bé dụi dụi mắt nhảy xuống xe lều bàu

- Anh đi kiểu gì đấy.

Rồi Hoa cũng hướng đôi mắt mơ ngủ lên nhìn người kia rồi lại quay sang nhìn nó. 6 mắt nhìn nhau một hồi lâu không ai nói gì, ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lại lúng túng. Cho đến khi Hoa phá vỡ bầu không khí ấy

- Đưa em cái chìa khóa em lên bật bình tắm. Định hành xác nhau ở đây à? Hai người muốn nói chuyện gì cứ tự nhiên nhé.

Nói rồi con bé giật chùm chìa khóa mở cổng rồi đẩy nó ra khỏi xe lẳng lặng dắt xe vào bờ mặc nó đứng đấy, đối diện... với quá khứ chưa xa.

Nó đứng nhìn Dương một lúc từ đầu đến chân, chiếc áo bông to sù sụ được trang điểm thêm vài vòng khăn len to tướng quấn quanh cổ. Màu trắng đen. Nó giật mình, đã có lần Dương hỏi nó thích màu gì, có đeo được khăn không. Có khi nào chiếc khăn ấy lẽ ra thuộc về nó? Có khi nào người con gái không yêu thật lòng lại đan khăn cho ai khác? Nhìn Dương ấm áp và dễ thương, như nó từng tưởng tượng, chỉ trừ đôi môi giờ hơi tím tái và hai bàn tay nhợt trắng bệch lạnh cóng đang giữ lấy ghi đông xe đạp, đôi mắt nhìn nó nhưng sao cứ như tha thiết điều gì. Biết thế, nhưng lý trí nó quay lại rất đúng thời điểm, nó mạnh dạn đẩy cửa bước vào nhà. Bất ngờ Dương nắm chặt khuỷu tay nó kéo lại

- Em có chuyện muốn nói- Giọng ấm áp nhẹ nhàng. Nửa như khẩn thiết, nửa như dò chừng.

- Em muốn nói gì? – Nó nhếch mép cười vồ hồn lảng tránh cái nhìn của Dương- Em đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh đấy à? Em phải hiểu em là ai chứ? Anh sắp hết chịu nổi em rồi đấy.

- Ai kia? Ai về cùng anh thế?

- Bờ. Có sao không? - Nó quắc mắt -Em có tư cách để quan tâm à?

- Em không.. - Dương lí nhí- Anh... Dừng... dừng lại ma túy phải không?

- Ai nói em?

- Em tự biết.

- Bảo cái người nào nói với em ít xía vào chuyện của người khác thôi. Hơn nữa, em giờ cũng chẳng đủ tư cách hỏi anh những chuyện đấy. Anh phải nhắc lại với em bao nhiêu lần nữa anh sống thế nào là chuyện của anh, cái thứ hai em biến khỏi cuộc đời anh đi ngay khi anh còn kìm chế được.

“Chát...” nó chỉ kịp cảm nhận thấy mấy ngón tay lạnh buốt vung lên vụt qua mặt. Hai mắt Dương đỏ hoe. Đây là lần thứ 2 nó bị tát trong thời gian gần đây. Lần 1 là Hoa nó không tính, con bé ấy thì ai nó chả dám đánh. Còn lần này thì thực sự nó sưng sờ đến đờ cả người ra, tay chỉ biết đưa lên giữ khư khư trên mặt. Dương nước mắt bắt đầu nhòe ra hai bên mi vừa nói vừa nức

- Anh hiểu được bao nhiêu phần chứ? Anh tưởng anh đọc được nửa cuốn nhật kí của em, là anh hiểu được em đang nghĩ gì sao? Ừ, cứ cho là anh hiểu đi. Anh đang sống thế nào đây? Sống như em muốn à? Không phải thế sao? Anh bỏ nhà đi, chơi bời, nghiện ngập... Không phải là anh đã thua em, đã làm theo những gì em muốn rồi sao? Anh đang muốn em cười mãn nguyện vì đạt được mục đích đạt được kế hoạch của mình phải không? Em đang cười anh đấy. Anh cứ sống thế đi rồi em sẽ cười anh đấy...

- Hừ.. - Nó nhếch mép cười- Em cười đã chán chưa, chán rồi em có thể đi.

- Anh... anh hèn lắm...

- Ấy... ấy... ấy.. - Tiếng Hoa đằng hắng phía sau lưng- Có làm phiền hai người nói chuyện không?

- Chị thôi đi. Chị đang mĩa mai tôi đấy à? - Dương khóc nghẹn lên.

- Chị đâu dám mĩa mai em? Cô bé. Tiểu thư lá ngọc cành vàng, còn chị chỉ là gái giang hồ. Đấy em xem, đến người yêu chị cũng ăn thừa ăn cận của em. Em chẳng cười chẳng mĩa mai chị thì thôi. Chị làm sao dám làm cái việc ngược đời ấy?

- Chị.. - Giọng Dương bắt đầu phẫn uất.

- Nói chung là... Chị biết em. Chắc chắn đấy. Còn em có biết chị không thì chị không biết. Chuyện của em ngày xưa thế nào, chị chẳng quan tâm. Nhưng em là dĩ vãng rồi. Cái gì là quá khứ cho nó ngủ yên đi. Ngày xưa em đã không quan tâm CHĂM SÓC ANH ẤY TỬ TẾ, GIỜ VIỆC ẤY CỨ GIAO LẠI CHO CHỊ, ĐỂ CHỊ LÀM SẼ TỐT HƠN EM. Chị hứa đấy, cứ yên tâm đi nhé - Hoa đứng sau dựa hẳn người vào nó ôm hai tay ngang eo như trâu tực, cầm chống lên vai nhìn Dương chớp chớp mắt.

Nó thoáng thấy Dương sa sầm nét mặt. Rồi như có gì đó thoáng qua Dương đổi giọng, không khí xung quanh như đánh lại

- Rồi... sẽ theo ý hai người... Anh yên tâm, sau hôm nay em sẽ không có cơ hội xuất hiện trước mặt anh nữa đâu. Anh sống cho tốt. Đồ hèn. Vĩnh biệt.

Nói rồi Dương quay đi, cổ mạnh mẽ nốt những giây cuối như muốn giấu những giọt nước mắt còn lại cuối cùng. Cũng có thể đêm nay, đêm mai, đêm của một hôm nào đó nước mắt Dương vẫn sẽ rơi vì nó nhưng chắc nó sẽ không còn thấy nữa từ đêm nay. Đợi tiếng ro ro của xe đã khuất hẳn, Hoa lại khoác tay nó cười một cách hơi vô duyên không đúng chỗ

- Xem ra nhiều lúc tát anh cũng dễ phết nhỉ?

Nó hất tay Hoa ra lảng lảng đi lên tầng. Dù đúng là nó như một con sói cổ nhe nanh của mình ra xua đuổi mọi thứ nhưng không phải lòng nó không có gì đó gờn gợn và hối hận, xen chút khó hiểu.

2h sáng... rồi 3h sáng... Nó đốt hết bao thuốc lúc nào không hay... Ngồi bần thần nhìn vào màn hình máy tính. Game nó chẳng chơi, face thì lác đác được chục mạng, chúng nó giờ này chắc ngủ hết rồi. Nó nhìn ảnh avata và bìa face của mình một hồi lâu rồi vô thức xóa đi tất cả. Tay nó lạch cạch gõ lên bàn phím dòng chữ “Vô cảm” rồi khẽ ấn enter rồi lại rồi thử ra nhìn. Vài phút sau Hoa lẳng lặng từ phía sau cầm cái chăn ném vào đầu nó trùm kín cả mặt mũi giọng lè nhè

- Đêm hôm rồi anh còn chưa đi ngủ đi, ngồi đấy mà ôm cái máy tính à?

- Em cứ ngủ trước đi.

- Chả phải nhấc, tí anh ngủ đâu thì ngủ đừng vào quấy em nhé.

- Ủ... À mà... - Nó cầm tay Hoa kéo giật lại- Cho anh xin điếu thuốc, hết rồi.

- Em không còn thuốc lá. Còn mấy cái lằng nhằng trong túi xách. Anh dùng được cái gì thì dùng - Hoa đưa tay lên che miệng vừa nói vừa ngáp rồi ngúng nguẩy đi lên tầng.

Nó đổ tung túi xách của con bé lên bàn. Đúng là túi con gái đủ thứ hằm bà lằng. Son, phấn, lược, thuốc say xe, một ít đá và kẹo (túi này con bé chỉ chuyên treo ở nhà ít mang đi), dao, bấm móng tay, bật lửa, nhíp... may cho nó là còn một bao marl trắng tinh mới vừa bóc nilon. Nó đưa lên mũi ngửi ngửi xem đã mốc chưa, khi thấy mùi thuốc lá nồng nồng cay xộc lên nó mới yên tâm cầm lên châm điếu thuốc. Thuốc marl nặng, nặng thật, cảm giác phê phê, mê mê mệt mệt quay cuồng trong căn phòng. Nó ngửa cổ lên nhìn trần nhà quay quay chậm chậm như chong chóng. Cảm giác này quen quá, quen thật. Nó đã thấy ở đâu rồi... Nó muốn cầm điếu thuốc lên hít thêm một hơi nữa. Ngon quá, thèm thật đấy. Ruột gan như cồn cào, bứt rứt. Cảm giác như ngàn vạn con dòi bò trong xương được giải phóng. Thích thật, rồi như có người con gái nào bước đến bên cạnh, ai thế? Dương à? Mờ mờ ảo ảo, Dương ghé sát đôi môi lại gần nó, rồi tiến sát đến tai thì thầm... ” Đồ hèn... Đồ hèn... ” Tiếng nói vừa ai oán vừa ngân dài, nó như bùng tỉnh, vùng dậy ném điếu thuốc xuống sàn và lấy chân di nát bét. Đốm lửa đỏ lập lòe ma quái tắt lịm đi cùng làn hơi khói mờ mờ tan dần. Mồ hôi nó vã ra, lạnh buốt. Nó vùng dậy lao về phía phòng ngủ xốc cái tấm thân mềm nhũn đang nằm trong chăn lên, nắm chặt hai vai bóp mạnh, điên cuồng mà gào lên

- Em cho anh hút cái gì thế? Cái gì thế hà?

- A... Đau em, anh điên à? Đau. Anh làm cái gì thế? Em bảo anh hút à? Anh dùng được thì dùng, không dùng được thì thôi, anh làm cái gì thế. Đau... Buông em ra.

Nó thần thờ nhả tay ra. Hoa ngồi phịch xuống giường, khuôn mặt tái mét nhăn nhó sợ hãi, nhưng chỉ thoáng qua nhanh, con bé lại lấy lại cái vẻ bình thản

- Anh đi ra khỏi đây đi, để em yên. Anh làm em đau đấy.

- Xin... lỗi...

Nó nói được hai chữ cọc lốc rồi lẳng lặng bước ra ngoài rồi thiếp đi trên ghế sofa. Gần sáng, nó thấy quanh người có một tấm chăn mỏng đắp lên trên. Khẽ cựa mình nhìn đồng hồ, rồi chẳng hiểu sao nó kéo chăn ra, đứng dậy đi về phía buồng ngủ. Vén chăn lên chui vào chăn ôm chặt lấy Hoa từ phía sau. Con bé khẽ cựa mình nhưng không quay mặt về phía nó. Nó khẽ hỏi như dò chừng

- Em thức rồi à?

- Em thính ngủ, anh vào như thế ai không thức.

- Anh xin lỗi.

- Không có gì.

- Tại lúc ấy anh say.

- Em biết rồi, lần sau đồ của em đừng động vào nữa.

Im lặng... Rồi tiếng Hoa khe khẽ

- Lắm lúc em chẳng biết em là cái gì của anh. Chị em gái không phải, người yêu cũng không, đồ chơi cũng chẳng phải. Em thấy m như một con búp bê kiêm chó trông nhà vậy. Mà cũng chẳng đúng em có trông nhà đâu.

Nó không nói gì, lật người Hoa lại. Bốn mắt nhìn nhau không hề chớp, rồi chẳng hiểu sao. Tự dưng nó thấy trong lòng như có lửa đốt, nó khẽ hôn con bé. Mọi người có thể người, nó là thằng đàn ông dễ dãi. ừ, đàn ông thằng nào không thế? Hai đôi môi bắt đầu quần lấy nhau. Con bé đáp trả nó nồng nhiệt. Đôi tay nó bắt đầu trườn khắp trên cơ thể của đứa con gái đang nằm dưới. Hơi thở hai đứa như nóng hơn. Rồi nó ngừng hôn con bé để lột chiếc áo ra khỏi đầu, rồi lại nhìn nhau. Con bé nhìn nó mắt hơi long lanh

- Anh có yêu em không?

- Không biết.. - Nó nói rồi lại hôn con bé vô vậ, nó nhớ đã từng có lúc hai đứa thỏa thuận với nhau về mối quan hệ không ràng buộc này.

Bất ngờ, con bé đẩy nó ra, ngồi bật dậy lấy tay ôm trán. Nó nhìn con bé ngạc nhiên. Nó đoán là mình vừa trả lời sai câu hỏi. Chắc thế. Con bé cứ ngồi thế một lúc lâu, không nói gì. Còn nó cứ ở đó nhìn, cũng không dám vô vậ hơn. Cụt hứng, đang hay thì đứt dây đàn. Chắc là thế. Nó tự nhiên thấy cục lửa lòng nguội hẵn.

- Anh xin lỗi, đúng là anh không biết thật. Tại anh thấy em đắp chăn cho em. Muốn vào cảm ơn. Thôi ngủ đi.

- Không sao.

Con bé kéo nó nằm xuống, rồi ôm chặt lồng ngực nó, đầu dựa lên vai hai mắt nhắm nghiền.

- Anh ngủ đi, hôm nay em không có hứng. Em xin lỗi.

Nó cũng nhắm mắt, không trả lời gì. Được vài phút tiếng con bé lại vang lên khe khẽ

- Anh có giận em không?

- Giận gì?

- Vì hôm nay không cho anh.

- Không.

- Ừ, đừng giận em. Rồi sẽ có lúc anh thấy mình may mắn vì điều ấy.

- Cái gì cơ? Anh không hiểu.

- Không có gì. Ôm em ngủ được không?

- Ừ.

Con bé ôm nó chặt hơn, mùi tóc thoang thoảng bay bên mũi. Không phải mùi tóc của Dương...

Dù có khó khăn, nhưng nó cũng quyết định là thôi vác mặt lên bar. Nó có một căn nhà, dù chưa được đứng tên sổ đỏ, một tài khoản ngân hàng ít ỏi nhưng có thể dựa vào khi xảy ra cơ sự, một cái xe và một số mối quan hệ xã hội cần thiết. Không khó khăn lắm để tìm một cửa hàng nho nhỏ ở mặt đường Láng làm hiệu cầm đồ. Thi thoảng móc ngoặc với mấy ông anh trên phố làm tí bóng bánh, làm cầu thôi chứ tiền đầu mà chơi, rồi thả họ trong cái chợ to ngay gần đấy. Các mối quan hệ với thổ công sở tại cũng như chính quyền và mọi sự khó khăn, nó tự mình đứng ra gánh vác hết. Cuộc sống tuy không ồn ào và dư dả như trước nhưng có phần thoải mái hơn về mặt tư tưởng dù hơi vất vả về mặt thể xác. Dĩ nhiên là đời sẽ sóng gió và không như mơ giống như mây dòng phía trên. Vất vả hơn nhiều, nhất là cái đoạn nhắc đến tiền không được dư dả như ngày xưa nữa. Thời buổi này đồng tiền càng ngày càng khó kiếm. Người khôn của khó, cầm đồ điện tử thì dính phải đồ đều, đồ lỗi, đồ dựng. Cầm thẻ thì gặp phải mấy đứa chầy bừa trốn nợ, cho vay bất họ thì cò cửa khó đòi... Nhưng nếu chỉ thế chấp mà ko cho tín chấp thì đối mồm mồm, nhiều khi chính nó cũng nhắm mắt làm liều rồi tặc lưỡi cho qua coi như dầm phải c*t. Cứ thế, nó chìm sâu vào cái cuộc sống vất vả ấy thậm thoát cũng được 1 quý tiền nhà. Dĩ nhiên là cũng giật gấu bấu vai nhiều, lắm lúc cũng phải cầm tiền của con Hoa lo chạy vay nhưng nó cũng trả đầy đủ, vì sống dựa vào đàn bà với nó không thể chấp

nhận được. Hai đứa nó vẫn hòa thuận dưới một mái nhà như kiểu một mái ấm fake. Cái cảm giác bận rộn và vất vả làm nó quên đi khá nhiều thứ, nói thế nào cho đúng nhỉ??? Đói thì con người ta bớt mơ mộng và ảo tưởng.

Độ gần đây Hoa tự nhiên cáu gắt nhiều, nó nghĩ chắc là đến thời kì con gái ai cũng thế. Nhưng ko phải, thái độ cũng rất khác. Đi đâu không khiến nó đón nữa, thậm chí có đêm không về nhà. Nó cũng chẳng tra hỏi hay bới móc gì nhiều, vì thực ra hai đứa nó có là gì của nhau đâu? Nếu con bé có muốn đi cùng một người đàn ông khác, có thể lo được cho nó tốt hơn, nó chắc còn mừng hơn là con bé ý. Nhưng không hẳn là vậy, nó chẳng thể nào đoán được suy nghĩ của đàn bà. Cứ ầm ầm ương ương được vài hôm, con bé biến mất hẳn. Điện thoại tắt máy, 1,2 ngày thì nó có thể bơ đi. Nhưng đến một tuần thì nó bắt đầu bồn chồn lo lắng. Con bé dù ham chơi hay thế nào đi nữa, cũng không phải là đứa vô tâm vô trách nhiệm khiến người khác phải lo lắng. Nó bắt đầu nháo nháo lên tìm, hỏi hết các nơi Hoa thường qua nhưng chỉ nhận được những cái lắc đầu vô cảm. Nó thật sự hoảng, nếu con bé bị xích thì chắc chắn nó sẽ bị khám nhà ngay. Nhưng sự im ắng và an toàn này khiến cho nó linh cảm rằng đã có chuyện gì đó tồi tệ hơn nhiều xảy ra.

Mưa xuân đã rơi, cái cảm giác mưa lất nhắt lạnh lạnh cực khó chịu. Thà rằng nó ào một cái xong rồi thôi cho con người ta làm việc, đằng này cứ dầm dề như chẳng màn khắp nơi. Đường xá thì nhộp nháp khí chịu, đặc biệt là đường ngoại thành, vũng to vũng nhỏ bùn bắn lên tận đầu. Nó đang ở Đông Anh, 11h đêm, sớm hơn cái lần gần đây nhất khá nhiều và chỉ có một mình.

Vẫn khuôn mặt quen thuộc thò ra ô thoáng cửa, không phải thằng Hưng chuột mà là thằng Vinh. Nói chung là chỉ có một trong hai đứa ấy, không bao giờ có thái độ ngái ngủ thiếu cảnh giác. Bao giờ mặt chúng nó cũng lạnh lùng vô cảm và đầy dè chừng, có điều thằng Hưng chuột thì dễ tính hơn

- Lâu lắm rồi mới gặp anh, có chuyện gì thế ạ?

- Chị Hoa có qua đây không?

- Lâu lắm rồi không qua. Anh Kiệt có nhắc chị đấy suốt.

- Cho anh vào gặp anh Kiệt một chút?

- Không được anh, hôm nay anh không có hẹn trước. Hơn nữa anh là khách chỉ có thể vào khi có chị Hoa đi cùng. Anh thông cảm. Hôm khác anh nhé - Thằng Vinh toan đóng sầm cái ô thoáng xuống thì bị nó nhanh tay chặn lại.

- Anh có việc gấp muốn gặp anh Kiệt, chị Hoa biến mất mấy ngày hôm nay rồi. Không biết có bị bắt không. Em gọi anh Kiệt giúp anh, nếu công an khám nhà anh thì chắc chắn sẽ khám nốt cả chỗ này.

Mặt thằng Vinh hơi sững một chút, không phải nó sợ câu dọa khám nhà mà chắc hẳn có lí do gì khác. Nó lạnh lùng nói

- Đợi em gọi anh Kiệt rồi báo lại anh.

Cái ô thoáng hạ xuống ô khốc lạnh ngắt, tiếng then cài bên trong lạch cạch. Nó đứng ngoài khoanh tay co người lại kéo ố áo cao lên che cái mũi đã bắt đầu rát và biểu tình, tuy nhiên vẫn ngửi đâu đó quanh đây mùi hăng hắc của hóa chất đậm đặc. Chẳng phải chờ lâu, hai phút sau cánh cửa mở ra, thằng Vinh ngoác ngơ cái đầu ý chỉ nó vào nhanh. Rồi ấn nó ngồi vào cái ghế bên ngoài phòng bảo vệ, bên trong là tiếng ngáy đều đều của thằng Hưng, chắc thế.

- Anh Kiệt bảo anh đợi nửa tiếng. Anh ấy đang bận. Anh có uống gì không?

- Không.

- Thế anh ngồi ở đây thôi, đừng vào trong cũng đừng đi lung tung. Nhà này có lắp camera hết đấy. Anh Kiệt thấy lại mắng em.

- Ok

Nó cười gượng gạo. Tâm trạng bồn chồn khiến nó không nổi câu nổi trước mấy câu nói vô lễ của một thằng choắt. Chỉ không biết là liệu giờ này con Hoa đang thế nào, ông kiệt có biết tí manh mối nào về nó không...

- Cái con mẹ nó, anh có biết đâu. Anh đang định sang tìm em đây. Nó cầm ít nhất 3 tháng tiền hàng chưa đưa. Các mối quen bên kia của nó thì mất hết cả rồi. Nghiện thì ngày nào chả cần thuốc, có phải mình nó bán thuốc ở Hn đâu. Nó định bùng à? ừ thì bùng, tiền hàng anh có xót đ' đâu, lọt sàng xuống nia. Nhưng có bao nhiêu người muốn có được cái mối hàng của nó. Nó phải nói để anh còn chỉ người khác làm chứ. Anh em với nhau mà cũng sống chó thế à? Mẹ kiếp đàn bà.

- Dạ.. - Nó nghệt mặt ra nghe ông anh hờ của Hoa trút giận lên đầu. ông ấy vừa nói tay vừa chém, mắt long sòng sọc, nước miếng phì phì. Có vẻ như cũng mới làm tí thuốc.

- Em nhìn thấy nó bảo nó đừng vác mặt về đây nữa. Anh chém, chém chết. Sự cha nó...

Nó nửa mếu máo nửa đau khổ bị tổng ra khỏi nhà không thương tiếc. vậy là giờ nó không biết làm gì ngoài chờ đợi, tất cả những mối nó có thể tìm cũng đã tìm hết rồi.

Vài ngày sau, thì nó nhận được tin nhắn, một số lạ hoắc nhắn về. nó mở máy lên chỉ nhận được vài dòng khô khốc

" Chị Hoa bị bắt lại rồi"

Nó vội vàng gọi điện thoại lại nhưng chỉ có tín hiệu báo máy bận.

" Ai thế?"- Nó hồi hộp nhắn lại.

" Em Hưng chuột. Anh đừng gọi, em đang ở xưởng. Anh muốn cứu chị Hoa thì cố gắng xoay tiền đưa cho anh Kiệt đi. Chị ấy làm mất nhiều hàng lắm"

" Bao nhiêu?"

" Gần 300tr. Anh xoay được không tới mang qua xưởng. Nhanh không chị Hoa chết mất. Em tắt máy đây"

Nó lại cầm máy lên vội vàng gọi lên như sợ thằng ranh kia trốn mất. Nhưng dĩ nhiên là không kịp. Máy báo tò te tí.

Nó ngồi chờ người ra bóp trán, 300tr. Không quá to nhưng ko nhỏ chút nào. Quan trọng là nó đào đâu ra ngần ấy tiền bây giờ? Bao nhiêu tiền nó đã dồn hết vào cửa hàng rồi. Giờ gần như nó là vô sản trắng tay. Mà nghĩ lại, nếu là người thân ruột thịt gì cho cam, đảng này có khi nào nó sẽ ném tiền qua cửa sổ vì người dưng nước lã? Nhưng hai đứa nó sống với nhau bao lâu rồi, bảo bỏ thì sao đành? Không ai chửi nhưng chính khi soi gương nó sẽ tự nhủ vào mặt mình nếu như Hoa xảy ra chuyện gì. Hàng loạt suy nghĩ rồi ren đan xen trong đầu, nó đang phân vân chưa biết tính sao thì có một cuộc điện thoại gọi đến

- Alo - Nó nhắc máy không giấu được hơi thở gấp.

- Anh Kiệt, anh của Hoa đây.

- Dạ anh ạ.

- Có tin của Hoa rồi, bọn anh thấy nó dưới Hải Phòng.

- Dạ vâng. Hoa trốn sao anh? Hoa có nợ anh nhiều tiền không?

- Không phải chuyện tiền nong. Nhưng anh có một số việc muốn xác minh. Em gặp anh chút được không. Sang bên nhà. Hoa nó nói nó làm mất. Nhưng anh không tin lắm. Con bé ấy tiêu có hoang cũng không thể hết nhiều tiền. Em lại mới tách ra khỏi nhà làm riêng, anh không biết em có dính dáng gì đến không.

- Em không anh. Nhưng em sẽ thu xếp sang gặp anh. Anh đừng làm gì Hoa.

- Nó là em anh. Anh không làm gì nó hết. Nhưng còn các anh em khác nữa. nếu nó láo sẽ có người dạy bảo nó.

- Vâng. Tối em sẽ thu xếp sang bên anh.

Nó cúp máy rồi lại ngồi đần người ra một lúc lâu. Rồi như một phút, có thể gọi là bốc đồng nó quyết định về nhà.

...

- Mẹ không thắc mắc xem con cần tiền làm gì sao? - Nó gần như trợn mắt há hốc mồm nhận bọc tiền từ tay mẹ.

- Không, con dùng sao cho đúng. Tiền của nhà này sau này cũng là của các con cả. Có điều tiền là mồ hôi xương máu, nước mắt đưng bao giờ ném tiền qua cửa sổ. Thôi mẹ có việc bận, nếu không có gì nữa con đi đi lúc khác nói chuyện.

- Con... Cảm ơn.. - Nó cầm bọc tiền trên tay mà rưng rưng nước mắt, có khi nào mẹ nó biết không? Chỉ ít phút nữa thôi tự tay nó sẽ ném tiền qua cửa sổ.

Trời vẫn mưa, gió vẫn lạnh và nó lại ở Đông Anh, trên con đường nhỏ đầy ổ gà và bùn đất. Ô cửa sắt bên cánh cổng vẫn đóng kín như mọi khi, nó toan thò tay gõ vào đó thì ô cửa lại bật mở khiến nó giật mình. Ở thì chúng nó bên trong có camera mà, chắc là biết nó mò vào đây từ đầu ngõ ấy chứ. Thằng Hưng chuột thò mặt ra hỏi

- Anh đến có việc gì?

- Anh gặp anh Kiệt... Không phải em gọi anh à?

- Em gọi anh làm gì? Anh Kiệt đi vắng rồi anh quay lại sau nhé, hôm nay không tiếp khách.

Nói rồi ô cửa sắt lại đóng sập xuống. nó thoáng chột dạ. Thôi chết mẹ nó rồi, hay là gặp cướp? Linh tính như mách bảo nó có điều gì chẳng lành. Mà còn linh tính cái mẹ gì nữa. nó bị gài bẫy chuẩn mẹ nó rồi. Nó vội vàng leo lên xe, ném vội chìa khóa xuống cổng sau khi đã nổ máy (xe nó bị chèn ổ khóa, có thể rút chìa khóa ra được sau khi mở máy rất tiện để đối phó với các anh giao thông) để đảm bảo chắc chắn số tiền trong cốp sẽ khó lấy hơn khi có người lấy được xe nó. Đúng là một sự ảo tưởng dở hơi. Nó rồ ga phóng như điên trong ngõ nhưng vướng ngay một thanh tre lớn chắn giữa đường. Cả người ngã sóng xoài lồm lem bùn đất và nước. Nó chưa kịp định hình điều gì thì bị ăn một dùi cui điện tê dại đến độ chỉ biết há miệng ra ngớp ngớp. Rồi đầu nó bị trùm kín vào bao tải. Tay chân bị trói lại và nhấc lên ném bịch một cái vào ghế sau. Đầu óc nó vẫn lơ mơ nhận ra nó đang nằm trên oto. Lơ mơ nhận ra sự bất ổn của vấn đề. Chúng nó không phải định lừa nó cướp tiền thôi sao? Tay chân vẫn tê dại chưa thể cử động được, nhưng tiếng xe oto ồn ồn đằng sau cho nó biết nó đang được mang đi. Họ mặc kệ nó nằm lằn lóc ở ghế sau rồi ngã vật xuống sàn xe, đúng hơn là nửa trên nửa dưới khi mà xe quẹo hết góc này đến góc nọ. Cứ như thế được khoảng 30p nó đã cử động được lại nhưng tay chân vẫn bị trói nghiêng mồm thoải mái la hét nhưng đáp lại nó chỉ là những tiếng xì xồ vô nghĩa. Tiếng Nga...

Rồi xe cũng dừng lại, nó bị ném bịch xuống một bãi cỏ. Mùi cỏ mía xen lẫn mùi bùn đất. Rồi có ánh đèn pha chói mắt chiếu vào mặt nó, dù đằng sau lớp bao nó vẫn có thể biết là cái đèn pha kia đang chiếu vào nó như sấm soi xem xét. Thêm một chiếc xe nữa. Ít nhất là như thế. Có bao nhiêu người thì nó chẳng biết. Rồi một bàn tay nắm lấy cổ chân nó như muốn bóp nghiêng kéo đi xềnh xệch. Rồi nó thấy mặt mình bồng rất khi bị kéo lên trên một nền xi măng dù là xuyên qua lớp bao nó cũng biết là mặt mình đang mài đất, mưa không tấp vào tay nữa, có vẻ nó đã vào một căn nhà nào đó. Rồi có người giật chiếc bao bố ra nó loáng thoáng nhìn thấy quanh mình có khoảng 6,7 người. Có người nước ngoài, đúng hơn là bọn Nga trọc. Chưa kịp hoảng hồn và hồi tưởng lại những câu chuyện kể của anh em chiến hữu về bọn Đầu trọc Đông âu, thì một khuôn mặt quen thuộc cúi sát xuống nhìn nó và cười

- Em đã nói là anh em mình còn nhiều duyên nợ với nhau mà. Chào anh. Nhớ em chứ? Ha ha haaaaaa...

-Thủy đây hả em? Giờ bỏ học sang Nga xuất khẩu lao động rồi à? - Nó nheo nheo mắt nhìn thẳng vào đứa con gái đang ở đối diện mình. Đằng sau là Hoa, à ừ, dĩ nhiên, nó không ngạc nhiên lắm với điều đó. Con bé vẫn bình thản phì phèo ngậm điếu thuốc vừa giật được từ miệng một thằng trọc mắt đỏo đưa nhìn xung quanh.

- Đ***mm. Nói vĩa gì tao đây - Con Thủy tiện chân sút ngay một phát vào mặt nó, mũi giày cao gót kéo một đường dài từ trán ngang qua má xuống đến cằm. Con thủy nắm tóc nó rít lên qua kẽ răng- Có cần phải dạy cho mày biết ở đây ai là lớn? Ai là bé không? Mày tưởng tao đang đứng ở đất nhà mày để chị em mày làm nhục như ngày xưa à? Giờ tao giết mày dễ như giết một con chó. Mày sửa đi? Sửa thử tao xem nào?

- Người ta nói đàn bà thù dai nhớ lâu - Nó nhổ bãi nước bọt đầy máu xuống đất, rồi cồ lét lét người rồi chống tay đứng dậy - Chuyện chỉ có thể thôi mà em phải mất công mất sức thế này sao? Thuê cả người đầu

gối tay áp với anh nữa cơ à? - Liếc xéo Hoa- Tiền trong bóp xe của anh liệu có đủ trả cát-xê cho ngân này diễn viên không?

- Tiền? -Con Thủy cười nửa môi- lũ cặn bã chúng mày lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền. Nhìn tao trông giẻ rách đến thế à? Tao cần mạng. mạng của mày, của con mẹ mày. Nhưng mà chắc không tham lam quá, tao cứ tính mạng mày trước đã. Nhà mày có ba người, tao không lấy mạng được hết chúng mày cũng phải làm cho chúng mày tan cửa nát nhà.

- Gượm đã. Đang nghiêm túc nhé?

- Đoàng... Thật khó diễn tả cái âm thanh lạnh lạnh của tiếng súng trong hoàn cảnh này- Hoa cầm khẩu K54 (nó không chắc có đúng k54 không, nhưng chắc chắn không phải colt) bắn thẳng vào đùi nó.

Làn khói xanh lững lờ trôi ra từ miệng khẩu súng, ẩn hiện sau đó là con mắt vô hồn của Hoa. Nó sững sờ rồi nằm xuống lăn lộn ôm đùi quên hết cả sĩ diện. Con Thủy cười sảng sặc, mấy thằng Nga ngố cũng đứng nhìn nó và cười như thể cười một con lợn vừa bị chọc tiết.

- Thế này đã đủ nghiêm túc chưa? Tao có cần nghiêm túc hơn nữa không?

- Em là chị ruột của Dương à? Chuyện này liên quan đến thằng anh nó đúng không? - Con đau buốt tận óc như gọi lại chút thông minh ít ỏi còn sót lại trong tâm trí nó.Đạn chỉ sượt qua đùi, toác cả mảng quần bò, thịt bầy nhầy ra trước mắt, máu thậm chí còn chưa cả chảy. Nó thở phào trong bụng, ít ra chưa vào xương và động mạch chủ. Nó vẫn cao số, nhưng được bao lâu???

- Mày bắt đầu thông minh hơn ra rồi đấy, nhưng không phải. tao chỉ là chị dâu thôi, đúng hơn. Chị dâu hờ. hiều không? Chồng chưa cưới của tao. Chết dưới tay nhà mày.

- Ra thế.. - Nó rên rỉ (vì đau), định mở miệng ra thanh minh xong lại thôi.

- Mày chỉ nói được đến thế thôi à? Chuyện của tao không gọi lại tí cảm xúc nào của mày sao?Thế thì hôm nay chết chắc cũng chẳng còn gì ân hận đâu phải không? Mày xuống kia đừng rủ chồng tao hút chích nữa nhé? À mà thôi, có gặp nhau cho tao gửi lời hỏi thăm. Còn hút không thì tùy. Tao cũng chẳng quan tâm nữa.

- Chuyện của chị Linh, cũng là do mày gây ra đúng không? - Nó cố chống vào tường để đứng dậy,đổi giọng và cách xưng hô. Tự dưng nhắc đến chuyện cũ nó thấy mình lạnh lùng và cứng rắn hơn hẳn.

- À, ờm, đừng nhắc đến thằng chó đần ấy nữa. Thằng Cường, tổ sư con chó. Tao mất bao nhiêu công lao gây dựng cho chúng nó đẹp đôi. Việc cuối cùng của nó chỉ là quất ngựa truy phong dạt về bên kia mà sống thôi. Thì lại đổ đốn ra yêu yêu đương đương. Tao cứ tưởng lúc mày đâm chị mày thế đã là hay. Cứ nghĩ trong rủi có may, giá lúc ấy chị mày chết cùng đứa con luôn, mày đi tù, thì chắc tao cũng đủ hả lòng hả dạ rồi, chúng mày sẽ sống và dấn vật suốt đời, sẽ nếm trải cảm giác của tao. Nếu thế thật thì chắc chả có ngày hôm nay đâu. Nhưng thằng khốn ấy, nó toàn đổ chứng vào những phút quan trọng nhất. Ờm, điên không tả được. Hồi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết. Như phim. Hài.

- Giờ chị tao ở đâu? Lão Cường ở đâu.

- Tao mà biết, thì đã vui lắm rồi - Con Thủy mắt trợn trừng nhìn nó- Một đứa là kẻ thù, một đứa là thằng anh kết nghĩa phản bội. Nhưng chẳng sao, giờ tao có mày. Mày mới là máu chốt vấn đề. Mạng đổi mạng, mẹ mày sẽ phải trả giá, mày cũng sẽ phải trả giá vì những gì gia đình mày đã làm.

- Đây là đâu chứ? Có phải bên Nga đâu mà mày dẫn một lũ đầu trọc về đây thị uy? Giết tao thử đi? Rồi mày sẽ yên sao? - nó nạt giọng

- Mày nghĩ thế sao? - Con Thủy lại cười sảng sặc- Mỗi năm có bao nhiêu cái xác trôi dưới sông mày có biết không? Đến khi người ta tìm thấy mày thì liệu còn ai nhận ra? Tới khi gia đình mày bắt đầu nghĩ là mày mất tích thay vì đi dạt là bao giờ? Người ta sẽ nghi cho ai đã làm với cái loại người có quá nhiều kẻ thù như mày? Tao à? Một việt kiều Nga yêu nước, gia đình có công với cách mạng, con gái của một cán bộ, một đảng viên ưu tú? Ừ thì cứ giả sử ng ta trả lời được tất cả những câu trên đi. Thì sao chứ? Người ta sẽ tìm tao ở đâu giữa cái đất Nga rộng bạt ngàn đấy? Mà kể cả có tìm thấy thì sao? Sẽ có vô số đứa trọc đứng ra nhận tội hộ tao. Mày nghĩ là chỉ lũ chúng mày biết chạy án à? Không không đâu, chúng tao có tiền, có

quyền, có nhiều hơn chúng mày rất nhiều. Thế nên... à mà thôi... tao sẽ ban cho mày ân huệ được chết trên mặt đất... Để gia đình mày có thể cảm nhận được nỗi đau mất mát sớm hơn. Tao có thể yên tâm hơn mà hưởng thụ nỗi sung sướng ấy. Chỉ ít giờ nữa thôi, chúng tao sẽ ra Nội Bài để đi chuyến bay sớm nhất, rồi sau vài tiếng chúng tao đã yên bình ở bên kia của vài cái biên giới. Cả chồng tao và vài người anh em ở đây có thể làm chứng là tao chỉ về VN du lịch, thăm nom họ hàng. Nếu có chuyện gì xảy ra. Nói chung, mọi cửa bị kín hết rồi. Hôm nay nơi đây sẽ là chỗ chết của mày, mày cũng sẽ chẳng được chôn đâu. Nếu may mắn người ta sẽ thấy mày sớm. Còn đen đủi, thì mày sẽ bị chôn găm, quạ tha.

- Dương... Dương cũng chỉ là một con cờ của mày phải không?

- Cũng như con Hoa. Tất cả chỉ là con cờ trong trò chơi trả thù của tao - Thái dương của con Thủy giết giết kích động - Nhưng là con mã bất kham. Không như Hoa, tao có thể dùng tiền, dùng tương lai của đứa con ra mà mua chuộc nó. Hoa, em yên tâm, sau đêm nay mẹ con em theo chị là sẽ đổi đời- Con thủy quay sang Hoa cười sảng sặc, nó nhìn mà lơ mơ cảm thấy dường như con Thủy bị kích động thái quá hoặc có dấu hiệu dùng ma túy quá liều, khác hẳn con bé nữ sinh trước đây nó từng gặp - Đến khi mà tao biết việc dùng cái Dương thất bại, tao đã phải tìm cách tống nó ra khỏi bàn cờ. Vậy mà lúc tao lên kế hoạch, chị em thề sống thề chết là sát cánh bên nhau. Mày nghĩ là ai đưa cho bố nó quyền nhật kí chứ, tao, chính tao chứ ai. Cái nửa sau của quyển nhật kí mới thật đáng tò mò. Mẹ kiếp, sặc mùi tình cảm và hối lỗi, đấu tranh dần vật cái mẹ gì chứ. Nếu đã dám làm thì phải dám chấp nhận. đã chơi là đi đến cùng. Mày có biết đã bao lần nó quỳ xuống van xin tao hãy chấm dứt, bao lần nó muốn cùng mày trốn đi theo lão Cường, dù chả biết lão ấy trốn ở đâu. Mà tao cũng không chắc nữa, biết đâu chúng nó có liên lạc với nhau. Cho đến khi hai đứa mày đổ vỡ, tao phải dỗ ngon dỗ ngọt nó là thôi chị sẽ quên, nó mới yên tâm mà đi sang kia, tao phải mất công nhờ con Hoa, diễn kịch tình cảm để nó thấy rằng nó cũng bị phản bội, mày cũng chỉ như bao thằng đàn ông khác mà ra đi không hối tiếc. Giờ có chết, mày có nhắm mắt nổi không. Khi mà biết rằng đứa con gái yêu mình nhất lại bị chính mình ruồng bỏ, đau không? Giá mà mày yêu nó nhiều hơn, chắc giờ tao cũng không tài nào tiếp cận nổi mày. Nhưng số phận, là số phận rồi hiểu chưa? Mày phải chết, phải trả giá thôi.

Con Thủy đưa tay ra ý muốn lấy khẩu súng từ tay con Hoa. Nhưng con Hoa lạnh lùng bước lại gần và nói

- Thôi không cần đâu chị, chị chỉ cần chứng kiến thôi. Người nó đầy máu thể kia, toàn máu sida. Chị muốn đâm vào cái thứ ấy sao?

- À, phải phải... Em làm đi... Chị xin lỗi, không biết những đêm qua em đã phải vất vả chiều nó thế nào. Xả hận đi em, chị em mình cùng xả hận đi - Con Thủy lại cười như điên dại.

Hoa lững thững bước lại gần về phía nó, còn nó đứng trơ ra như người mất hồn, Không phải vì sợ, mà vì đầu óc nó ám ảnh bởi câu nói của con Thủy, Dương đã phải vì nó mà như thế thật sao. Nó từ từ quỳ xuống sàn. Bất ngờ bàn tay của Hoa xốc nách nó đứng thẳng dậy dựa vào tường. Bàn tay vuốt ve lồng ngực trái nó, tìm nơi con tim đang đập mạnh nhất. Nó vẫn thấy tim nó chậm chậm không hề run rẩy, hòng súng đen ngòm dí sát vào ngực trái. Đôi môi căng mọng hồng hào, đôi môi đã bao lần quần lấy bờ môi nó đang ghé sát vào tai nó thì thầm

- Xin chào... Tạm biệt anh...

Nó nhếch mép, trước khi hai chữ vĩnh biệt được thoát ra khỏi miệng. Tiếng súng khô khốc và lạnh ngắt lại vang lên. Nó cảm nhận thấy luồng đạn đi xuyên qua người nó, bỏng rát, đau buốt. Máu bắn tung tóe văng lên tường. Nó đổ ập xuống mà mắt vẫn mở trừng trừng. Nước mắt bắt đầu chảy, có lẽ thế vì nó thấy hai mắt nó bắt đầu nhòe đi. Tay chân không còn điều khiển nổi nữa, tự dừng mọi khung cảnh trong cuộc đời nó diễn lại như một cuộn phim quay chậm. Nó thấy mình đang đứng trước khu nhà tập thể ngày xưa, bị một lũ trẻ con lớn hơn trêu chọc. Nó thấy mình đứng im cho chúng nó đánh, mà không hé răng khóc một câu nào mắt trừng trừng thách thức mãi cho đến khi bố đi qua thì bất ngờ òa khóc nức nở và nghẹn ngào. Nó thấy con chó vàng của nhà mình nuôi, con chó đầu tiên và duy nhất của nhà nó, đang quẫy cái đuôi cuộn tròn miệng thì rớt rít sủa. Nó nhớ ngày xưa con Vàng bị ốm đúng những ngày gần tết, nằm im sắp chết. Nhà nó sợ năm ấy bị dớp phải trốn về quê ăn tết, dặn người trông nhà nếu nó có mệnh gì cứ bỏ bao tải ném sông, rồi đến mừng 5 khi cả nhà lên. Nó hồi hộp mở cửa vì không biết con vàng còn sống không, thì thấy có cái gì ướt ướt lên liềm tay nó thì cả nhà như vỡ òa hạnh phúc. Trưa hôm ấy con Vàng ăn một bát cơm đầy, rồi biến mất. Lúc sau có người về báo lại là thấy con vàng nằm im cách nhà mấy trăm mét. Tự dừng cả nhà chẳng ai bảo ai, khóc òa cả lên. Nó vì muốn gặp chủ lần cuối mà cố chửi sủa đến ngày

hôm ấy. Nó thấy cả tiếng bà ngoại lo lắng trách mắng nó tại sao từ quê về tới nhà rồi mà không gọi điện để ông bà ở nhà lo mãi đi đường làm sao... Cuộn phim của nó có màu vàng, khuôn mặt, từng giọng nó như được tua nhanh qua trong đoạn phim ấy. Nhưng đầy đủ chẳng thiếu ai. Cho đến khi tất cả bị hút hết vào hố đen trước mặt, chỉ còn lại một màu đen u tối. Nó thấy mình đang đứng giữa một khoảng không vô tận. phía trước cũng chỉ có một màu đen dày đặc. Đây là sự cô đơn chẳng? Nó không rõ. Bỗng có một khoảng sáng nhỏ, một ngọn nến mới được thắp. Bàn tay gầy guộc, đầy gân xanh chìa ra, cùng tiếng nói như vọng về từ sâu thẳm, nó bất giác nhìn thấy nụ cười của ba hiền hậu như ngày nó còn bé, phải, chắc chắn là ngày nó còn bé. Vì khi nó lớn lên, nhà nó đã biến mất cái gọi là hiền hậu. Nụ cười mang nhiều ý nghĩa nhưng không phải biểu thị niềm vui

- Đi theo ba nghe con?

Nó như chết sững người lại. Nó hiểu. Chuyện gì đang xảy ra. Nó cố ngoái lại đằng sau và nhìn ra xung quanh mong tìm thêm một ngọn nến khác, nhưng không. Đáp lại đó chỉ là bến bờ vô vọng. Nó hít một hơi thật sâu, cảm giác như cơn đau đã biến mất hết. Chỉ thấy phổi lạnh buốt. Nó chìa tay ra phía trước, giọng trầm trầm

- Vâng, thưa ba...

21. Chương 21

Ánh sáng nơi cuối con đường

- Mấy đây, mấy đây? - Nó lơ mơ nhìn thấy bóng ai đó đang giơ giơ ngón tay.

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi. mọi người ơi nó tỉnh rồi này.

- Tránh xa xa nó ra. Cứ bầu hết vào nó thế này thì nó thờ sao được. nào nào hai cái đứa kia - Lão rằng vàng, một người anh em kết nghĩa với bố mẹ nó đang chờ hai đứa con.

Cảm giác nặng trĩu như có một hòn đá tảng trên ngực, kèm theo đó, cũng tại vị trí ấy nó thấy như vẫn còn một chiếc đĩa vẫn cắm xuyên qua ngực chưa được rút ra. Nó mở mắt nhìn dáo dác xung quanh phòng. Chưa bao giờ đông đúc, lần gần đây nhất nó thấy cô dì chú bác anh chị em tập trung đầy đủ như thế này là khi bố nó mất. may mắn là nó nằm đây, giữa vòng vây của mọi người chứ không phải là đứng sau lưng tất cả rồi cố gào thét cho mọi người chú ý trong khi họ đang bận ôm lấy một đứa nào đó giống hệt nó nằm trên giường (?). nó khua khua bàn tay ra nghẹn ngào, bật khóc

- Mẹ... mẹ ơi... Con còn sống phải không?

- Cứ bình tĩnh - mẹ nó cũng khóc. Đã rất lâu bà không khóc rồi - Không có chuyện gì xảy ra đâu. Mọi người ở đây bên con cả.

Bàn tay gân guốc của bà nắm chặt lấy tay nó, nó không còn nhớ lần gần đây nhất nó được mẹ nắm tay đã bao lâu rồi, không giống những cảm giác ngày bé nó cầm tay mẹ chập chững bước đi, nhưng chắc chắn lúc ấy nó không hề cảm thấy bàn tay ấy gân guốc, gầy gầy nhưng ấm áp thế này. nó cố chống tay đu người để ngồi dậy nhưng bị ngăn lại. Dù sao nó cũng vẫn cố ngồi dậy để nhìn tất cả mọi người, mấy đứa em họ hiểu ý liền xóc vai nó dậy dựa vào thành giường. Cả căn phòng rộng, chắc là phòng tập thể với gần chục cái giường chỉ đặc người của nhà nó. Chiếc tivi trong góc được trưng dụng làm màn hình hiển thị camera đặc từ hành lang đến ngoài cổng, đều có người nhà nó cả. Nó không kim được thêm nước mắt, tất cả cứ cay cay rồi tự chảy ra. Nó đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn khiến cho ngán này con người phải lo lắng. mẹ vẫn giữ lấy tay nó động viên

- Con cứ nghỉ ngơi. Đây là bệnh viện huyện nên không đông người qua lại. Đã có mọi người ở đây rồi. Sẽ không ai để con một mình cả.

- Con... ở đây bao lâu rồi.

- Gần một tuần, 5 ngày rồi.

- Vâng.

Nó nghĩ nên tạm dừng câu chuyện ở đó để tránh bị hỏi thêm nhiều điều, ngần kia người mỗi người hỏi một câu chắc nó cũng chết mệt vì bị xoay vần mất. Mẹ nào cũng hiểu con nhất thì phải, mẹ nó nháy nháy mọi người ra ngoài bàn chút chuyện riêng cho nó nằm nghỉ ngơi thêm. Mặc dù nó cảm thấy là 5,6 ngày chắc cũng quá đủ để nghỉ ngơi rồi. Nhưng có những chuyện chắc mẹ nó cũng không muốn nó nói ra giữa chốn đông người.

Lại thêm một tuần nữa trong viện, nó thấy người khá hơn hẳn, vết thương cũng không còn chảy nước mà đã bắt đầu khô miệng. Mọi người cũng đã dần dần ra, mỗi nhà chỉ để lại một hai người túc trực bên nó. Cầm đồng ảnh X quang lên nó vừa xem vừa sửng sốt vì cái sự may mắn của nó. Thấy nó cầm đồng ảnh X quang nhìn trần trời. Lão Răng vàng cười

- Cái đấy gọi là phát súng cứu mạng. Cái này mấy đứa giang hồ vùng biên có lần đồn đoán là bên Trung Quốc có tuyệt chiêu ấy rất hay. Sống ngần này tuổi rồi tao mới được nhìn thấy.

- Là sao chú?

- Là sao nữa. Bên ấy chúng nó luật lá kinh lắm, không như mình. Bất kì thằng nào có tội đáng chết nếu biết đường hối cải, sẽ được... chết trong danh dự.

- Khác gì nhau đâu chú. Cháu tưởng là biết hối cải thì cho rút kinh nghiệm ấy chứ - Nó cố nén cười sằng sặc

- Sao không khác, cái đấy gọi là cứu mạng đấy cháu ạ. Giống như bên thi hành án tử hình, nó có phát súng ân huệ. Là sao biết không? Thường thì khi thi hành án tử, sẽ có một đội đứng dàn hàng ngang cầm súng trường ngắm vào con mồi. sau loạt súng trường đầu tiên, bất kể con mồi có chết hay không thì cũng sẽ có một thằng sĩ quan cầm súng lục dí thẳng vào đầu. Đấy là phát súng ân huệ kết thúc nhanh tránh đau đớn. Nếu sau phát súng ấy thằng tử tù không chết, nó sẽ lập tức được đi cấp cứu và cứu sống. Thường thì loạt đầu tiên bao giờ cũng bắn trượt, thứ giết thằng tử tù là phát súng ân huệ cơ. Nói chung là từ trước đến giờ gần như chẳng có ai sống sót sau khi lĩnh án tử hình cả. Nghe có vẻ rất vô lý, nhưng sống ở gần sát biên, nghe chúng nó kể rằng. Nhiều đứa ở bên kia luyện được công phu lạ, sau phát súng ấy vẫn còn thoi thóp hy vọng được cứu nhưng cuối cùng đều bị bỏ mặc cho đến chết.

- Có liên quan gì đến cháu đâu, cháu bị bắn vào tim cơ mà.

- Cái mà gọi là công phu lạ, thực ra chỉ là kĩ thuật và một ít tiền mua chuộc đứa thi hành án thôi - Lão răng vàng cười bí hiểm- Nhìn cái đồng ảnh kia đi, trước giờ ai cũng nghĩ tìm người nằm ở đâu? Trái hay phải nào? Đặt tay lên ngực mà sờ đi chứ, thấy bên trái đập mạnh lắm phải không. Phim ảnh cũng thế, bị bắn chết toàn bắn vào ngực trái, hể cứ ai bị bắn vào ngực phải là được cứu sống. Thực ra bắn vào hai bên có khác mẹ gì nhau đâu, đều dính vào phổi cả. Tìm nó nằm ở chính giữa cơ mà, có điều lệch chút chút về bên trái thôi.

Nhìn nó gật gù và chăm chú nghe. Lão răng vàng nói tiếp

- Quay trở lại cái vụ chết trong danh dự. bên đấy chúng nó loằng ngoằng lắm, không như ta. Ngày xưa có Tam Bảo. Là gì?, thanh gươm-đâm vào tim hoặc cắt cổ, chén thuốc độc và dải lụa- thắt cổ cho người chết được toàn thân bảo toàn danh dự. Chết là coi như xóa hết tội lỗi, người nhà ấy coi vào cấp bậc thứ tự sẽ được nhận tiền tuất hoặc nuôi đến một thời gian nào đó. Giờ hiện đại hơn thay gươm bằng súng. Nghe có vẻ ghê gớm, nhưng thực ra, chính súng mới là cái thứ an toàn nhất trong đồng ấy. Thuốc do chính tay Các chủ (người đứng đầu một bộ phận thấp nhất trong băng đảng) pha chế, chạy vào mắt. Dải lụa thì được dệt từ tơ tằm, dùng thay dây cáp để kéo xe cũng được, còn lâu mới đứt. Mấy đồ ấy đều được kiểm tra kĩ càng. Sau một tuần hương nếu người lãnh Tam Bảo vẫn còn sống thì sẽ được cứu. Vì đấy là ý trời, trời chưa muốn diệt người đó. Mà giang hồ thì trọng nghĩa khí, dù có là nghĩa khí rởm đi chăng nữa đã nói cứu nhất định sẽ cứu.

- Vẫn có người sống sót sao?

- Mày thử nhìn mày xem, rồi tự trả lời cho câu hỏi ấy. Có, nhưng rất ít. Nhiều đứa ba hoa là luyện được công phu lạ, được trời cứu. Nhưng thật ra là chúng nó có mảnh cả. Nhìn này. Tim nằm chính ỳnh ở đây cơ mà- lão chỉ tay vào chỗ trái tim trên hình- Chỗ các bố bắn thì lại ở điểm này (x1) thì bao giờ mới bắn đến tim. Lũng phổi như mày là cùng thôi. Thế nên tao cũng nghĩ là ở đầu khéo cũng có một điểm (Xn) nào đó như vậy, nếu không phải ai cũng có thì sẽ cũng có một vài đứa có nên chúng nó thoát chết “trong lúc ấy”. Thật ra luật ngầm như vậy, ai cũng biết có đứa lách luật. Nhưng về sau vẫn cứ im đi, một là coi như đứa bắn cũng đã nhận được bài học cảnh cáo để dần mặt, hai là cũng hy vọng sau này nhờ chẳng may đến lượt cũng đã vẫn còn một con đường thoái lui. Còn với những đứa bị lĩnh án tử hình, nếu mua chuộc được đao phủ thì có thể còn một con đường sống khác. Chính là điểm này này.(X2) nhưng đây không phải chỗ đạn vào, mà là chỗ đạn ra vì khi bị bắn, đứa lĩnh án sẽ quỳ xuống quay mặt cho mọi người nhìn, còn đao phủ thì đứng sau lưng, bao giờ cũng thế. Tức là điểm đạn vào ở sau lưng, có thể là bất kì đâu, nhưng khi đạn chui ra, nó phải ở đây (X2). Xiên chéo người. Nhưng cái đó hiểm và may rủi nhiều. Nhưng dù là còn 1% sống vẫn hơn là 100% chết chắc.

Nó trầm ngâm mím môi mím lợi suy nghĩ. Lão răng vàng cầm chai lavie lên tu ừng ực rồi lấy tay áo quạt môi khà một tiếng dài

- Nói nhiều rất cả họng, thế nên cái đấy gọi là phát súng cứu mạng, cứu mạng chứ không phải ân huệ gì cả. Nhưng tất cả chỉ là lý thuyết thôi, một buổi hành án bên ấy rất ít đứa được tham gia. Gần như chỉ là chuyện trà dư tửu hậu nơi bàn nhậu mà thôi. Súng nó còn có độ giật, độ xoắn của nòng, tay người còn có lúc run lúc vững. Có chăng cũng chỉ là may mắn rồi người ta thổi phồng lên cho nó có chuyện mà ngồi với nhau thôi - Lão vỗ vai nó bồm bộp cười cười - Nói chung, mày không chết là do cao số, số còn cao lắm. Thấy mày ngồi dần dần thì qua tán chuyện cho mày đỡ buồn thôi, đừng để ý làm gì. Thôi đi nghĩ đi.

- Chú, chú toàn chuyện hay. Lúc nào chú lại kể cháu nghe nữa nhé - Nó hớn hở.

- Tao chỉ sợ mày nghe chuyện của mấy lão già chúng tao rồi chán chết thôi. Được rồi, mày còn nằm đây lâu mà. Thế muốn nghe chuyện gì?

- Chuyện hồi xưa chú với bố cháu chạy xà lan buôn lậu. Thấy bảo gặp cả ma nước. Lúc nào chú kể cháu nghe nhé.

- Rồi rồi, cái chuyện ma nước, nó có cái thú lắm nhé - Bỗng tiếng ai đó loáng thoáng gọi lão ý bên ngoài, lão quay ra đáp lời rồi quay lại nói với nó- Thôi mày nghỉ đi, tao ra ngoài đi ăn với chúng nó đã. Chiều tao kể cho, à không, chuyện ma là cứ phải để tối nó mới hay. Thêm chút rượu nữa thì nhất. Thế nhé.

Rồi lão vội vội vàng vàng đi mất hút. Nó cầm đồng ảnh nhét lại dưới đệm rồi thở dài. Liệu tất cả có phải là may mắn như lão nói không? Chán chết...

- Ngày mai là chị có thể thu xếp cho cháu nó xuất viện. Các anh các chị ở đây ồn ào quá. Bọn em bệnh viện tuyến dưới. Sợ cấp trên biết thì lại không hay.

- Không hay là không hay thế nào. Chúng tôi bao cả phòng 8 giường trả tiền đầy đủ. Mỗi giường một bệnh nhân và 2,3 người thăm nom. Đi đứng sinh hoạt không gây ồn ào náo nhiệt. Chị có thấy bệnh nhân nào tử tế như chúng tôi chưa - Một ông chú của nó sừng sộ.

- Thôi nào chú Nam - mẹ nó quay lại vỗ vỗ vai ông chú- Cô thông cảm, chúng tôi cũng vì sự an toàn của cháu. Hơn nữa cũng đã có bên công an (mấy ông công an huyện mẹ nó nhờ có mối quan hệ nên gọi về nhờ tác động) có lời. về thì cũng được thôi, nhà chúng tôi cũng có đủ điều kiện chăm sóc cháu nó. Nhưng tình hình cháu nó thế này liệu đã ổn chưa có?

- Đến giờ phút này thì nói thật với chị là cháu nó chỉ còn đợi lành sẹo nữa thôi chị ạ. Tim phổi xương khớp thế là ổn cả rồi. Nếu chưa yên tâm chị có thể cho cháu lên 108 kiểm tra lại. Đừng đưa lên Việt Đức, trên ấy chỉ làm ca nặng thôi. Bọn em tuyến dưới cũng đã làm hết trách nhiệm rồi. Một là cũng vì cháu đã khỏe, hai là sang tháng có mấy ca đẻ. Họ đăng kí từ lâu lắm rồi, không có giường thì nguy.

- Thôi được rồi cô cứ ra ngoài đi, chúng tôi từ từ thu xếp. Sẽ báo lại cho cô ngay.

- Dạ vâng, chỗ người nhà có gì bọn em nói ấy, mong các anh các chị thông cảm.

- Tôi hiểu rồi, cũng mong cô thông cảm. Chúng tôi biết là làm phiền đến mọi người nhưng cũng vì con vì cháu.

Mẹ nó khéo léo nhét phong bì vào tay bà bác sĩ. Bà ấy giẫy nảy lên toan từ chối như mẹ lừ mắt ra hiệu cầm. Nó nghĩ bà này cầm phần nhiều vì sợ hơn là vì tham.

- Con tính sao?

- Về được rồi mẹ ạ - Nó ngập ngừng- Con khỏe rồi, với lại cứ ở đây thế này phiền các bác, các chú, các thím với các anh chị em lắm.

- Đạo này thờ có dễ không?

- Cũng dễ, thi thoảng bị ngứa ngứa thì ho sặc lên thôi mẹ ạ.

- Thôi được rồi, cứ về đã tính sau. Cũng hơn một tháng rồi. Ai cũng có việc riêng, không thể cứ để mọi người ở đây thế này được.

- Khoan đã, giờ nếu cháu nó khỏe rồi thì cả nhà ngồi đây bàn bạc thống nhất lại một chuyện - Cậu Trung, cậu ruột nó lên tiếng.

- Chuyện gì?

- Ai đã bắn nó? Nợ máu thì phải trả máu, nhà mình dẫu không có tên tuổi gì nhiều ở đất này nhưng chạm vào con cháu nhà họ Hoàng thì không thể cứ im im thế mà bỏ qua được. Gặp cướp giết cướp, gặp thù thì phải trả thù.

Nó cúi đầu im lặng, không dám ngẩng lên nhìn mọi người. cảm giác như nín thở. Nó biết nhiều người ở đây vì tò mò hơn là muốn trả thù, nhưng không phải không có người muốn đâm cho cái đứa bắn cháu tao một nhát cho chết mẹ nó đi. Một dòng họ 3 đời làm dân xã hội, ít nhiều máu liều rất sẵn.

- Cháu nghĩ, chuyện này là chuyện riêng của cháu. Không nên để mọi người bận tâm. Dù sao cũng qua rồi. Cháu được sống để nhìn thấy mọi người như thế này, thật sự là rất may mắn rồi. Cháu muốn làm gì nữa. Giờ cháu chỉ muốn nghỉ ngơi và suy nghĩ một chút. Sau đó... về nhà. Cháu nghĩ là như thế đã quá đủ với một đứa chết đi sống lại như cháu rồi... Cháu chỉ muốn năm sau lại được về quê, ngồi chung mâm với các bác, các chú vào mỗi bữa giỗ, thế là quá tốt rồi... Cháu cảm ơn mọi người, từ bé đến lớn cháu chưa bao giờ cảm ơn cả nhà bao giờ. Rất là khó nói ra câu ấy. Bố mẹ cháu lên đây khởi nghiệp lâu rồi, cháu không có nhiều thời gian về quê, không có nhiều thời gian ở cạnh các chú các bác, cháu chẳng biết nói gì nữa. Cháu cảm ơn cả nhà nhiều lắm vì đã quan tâm đến cháu. Thật sự chưa bao giờ cháu được ở bên cả nhà nhiều thế... Cháu xin lỗi, cháu lại nói lòng vòng mất rồi... Ý cháu là, được chết đi sống lại, được biết cả nhà quan tâm đến gia đình cháu như thế này với cháu là đủ lắm rồi, cháu không cần gì hơn nữa...

Có tiếng sụt sùi của mấy bà thím yếu lòng. Chẳng ai bảo ai tự nhiên tản ra không nhắc lại chuyện

Hà Đông, vài ngày sau đó.

- Con chắc là sẽ ở đây chứ?

- Con đi lại được rồi mà mẹ. Con muốn ở đây một thời gian khi nào khỏe hẳn con sẽ về nhà.

- Có cần mẹ bảo bà giúp việc xuống đây không?

- Không cần đâu. Con lớn rồi chứ có bé bỏng gì nữa. Tự lo được mà. À mẹ ơi - nó lục tủ tìm cái thẻ atm trong túi áo rét - Đây là tài khoản của con, con chắc không dùng đến nó nữa. Mẹ cầm lấy, coi như bù vào chỗ kia giùm con. Con xin lỗi.

- Thôi không sao. Còn người là còn tất cả. Tiền bạc nhà mình cũng đâu có đến nỗi túng quẫn, hơn nữa đang mùa đông. Nhà hàng của chị Linh đang làm ăn được. Cứ để mẹ giữ giùm con. Sau này con cần mẹ sẽ đưa lại. Tạm thời những chuyện ấy con đừng nghĩ đến nữa. Cái gì cần qua thì cho nó qua đi.

- Dạ vâng - Nó hơi chạnh lòng khi mẹ nhắc đến tên chị nó, giờ quan hệ của hai mẹ con đã khá hơn. Nó định bụng vài hôm nữa sẽ hỏi mẹ về chị.

- Thôi, để mẹ đi chợ mua cho ít đồ ăn để vào tủ lạnh. Ăn ngoài ít thôi, nếu rảnh thì tự nấu lấy mà ăn. Đừng ăn rau muống với đồ nếp mà thành sọc lồi đấy - Nói rồi mẹ nó đứng dậy cầm ví định bước đi.

- Dạ. À mẹ ơi.. - Nó nắm tay mẹ kéo lại

- Sao nữa?

- Con cảm ơn mẹ.

- Thằng hâm này - mẹ nó cười.

- Nhưng mà mỗi tháng mẹ phải cho con 5tr tiêu vặt đấy. Con ở nhà thế này không cạp đất ăn được đâu.

- Sư bố mày, tao biết ngay mà.

Mẹ nó cười cốc đầu nó một cái nhưng nó tránh được. Toàn bộ giấy tờ, tiền bạc, điện thoại chưa kể xe máy nó đã mất hết. Không ăn bám vào mẹ thì biết bám vào đâu chứ. Nhưng chả sao hết, nó ăn bám mẹ từ bé chứ có phải mới tập tành ăn bám đâu mà sợ. Khi khỏe lại về cả thể xác và tâm thần, nó nhất định sẽ phụ mẹ một tay vun vén cái cơ ngơi của chị Linh. Nhất định thế. Hi.

Nghĩ là vậy, nhưng nỗi lo tiền bạc cũng chẳng đeo bám nó lâu. Hai tuần sau nó nhận được một tấm thẻ gửi xe của BicG được ném vào nhà xiên qua gầm cửa. Thoạt đầu nó chẳng để ý, tưởng chỉ là mấy bọ ném card quảng cáo. Đến khi đi qua đó, tò mò nó nhặt tấm thẻ lên thì mới giật mình sửng sốt. Một dòng chữ được ghi bằng bút dạ trên tấm thẻ, nét chữ vẫn còn rất mới " Qua BicG the garden lấy xe và giấy tờ, toàn bộ tiền nằm trong bọc áo mưa dưới cốp xe. Mất không chịu trách nhiệm"

- Chị ơi, em muốn xem video.. - nó ngập ngừng- Chị có thể check hộ em. Em muốn biết ai đã gửi xe này vào đây được không chị? - Nó vội vàng nói như thể sợ bị ai cướp mất lời.

- Không được đâu anh. Cái đó thuộc về quyền riêng tư của khách. Có chuyện gì vậy anh? Xe này không phải xe của anh à? - Người soát vé nhìn nó tỏ vẻ khó hiểu.

- Không, xe của em. Của em mà chị. Đây này em có chứng minh thư này, giấy tờ xe đầy đủ hết - Nó lật đặt xòe hết đồng giấy tờ xe trong ví ra mặt bàn.

- Thế thì anh có khiếu nại gì không à? Nếu anh không phải người gửi xe ở đây thì anh có thể để xe lại và làm đơn khiếu nại. Bên em sẽ mời công an phường xuống làm các thủ tục để giải quyết cho trường hợp của anh.

- Dạ không... ý em không phải thế...

- Anh ơi. Anh xong chưa đứng gọn gọn cho mọi người đằng sau đi với - Một người đằng sau nhào lên vỗ vỗ vào yên xe nó.

Nó ngoái đầu lại sau nhìn. Phía bên nó đang có 4,5 cái xe đang xếp hàng nhìn nó một cách cau có và bức bối. Nó vội vàng vàng dắt xe lên đứng gọn vào một phía xong đứng chờ cho mọi người đi hết.

- Vậy rồi cuộc anh muốn gì à

- Thế này chị ạ. Em bị mất xe cách đây một tháng. Xong rồi cách đây hai ba hôm có người đưa em cái thẻ gửi xe ở đây. Em muốn xem là ai đã trả lại ạ.

- Thế này anh nhé. Thường thì nếu không phải là đúng người gửi thì bọn em sẽ không cho lấy xe đâu. Vừa này em cũng chủ quan quá, check thẻ xong đã cho anh lấy xe rồi. giờ nếu anh muốn yêu cầu gì thì bàn giao xe lại cho bọn em. Bên em sẽ gọi công an xuống cùng giải quyết. Những cái này vượt quá khả năng của em. Anh đồng ý không à? Chứ bên em không có trách nhiệm hay nói đúng hơn là em cũng không có đủ quyền hạn để thực hiện yêu cầu kia cho anh.

- À..ừm... Thế thôi. Em xin lỗi. Làm phiền anh chị rồi.

- Vâng. Thế chào anh.

- Chào chị.

- À khoan anh ơi.

- Sao ạ.
- Anh chưa gửi tiền xe.
- À vâng.

Nó phi xe một mạch về đến nhà mà lòng không khỏi cảm thấy bức bối khó chịu. Bới tung cả cốp xe lên xách một bọc lớn nylon lên nhà. Thực ra nó đã kiểm tra qua loa cái bọc ấy. Chẳng có gì khác lắm so với lúc ban đầu nó nhét vào cốp xe. Một đồng tiền đủ mệnh giá và vài cái dây nịt. Nó ném bọc tiền xuống giường rồi nằm vắt tay lên trán thở dài. Nó cũng có thể lờ mờ đoán ra người ấy là ai, không thể khác cái người đã gọi điện báo tin chính xác địa điểm và việc nó bị bắt cho cả gia đình nó cách thời điểm xảy ra vụ việc những gần nửa tiếng đồng hồ. Có điều đến giờ phút này nghi ngờ dù có chắc chắn đến 90% cũng vẫn chỉ là nghi ngờ mà thôi. Nó đang thiếu niềm tin vào những người không cùng máu mủ ruột già với mình...

Rồi như cố tìm kiếm một thứ gì đó, nó lật tung cả chiếc túi ra. Hẳn phải có một cái gì đó ở đây chứ. Nó định nhìn như thế. Tiền xòe ra từng nắm một tung tóe hết trên sàn và trên giường. Chẳng có gì hết. Chán nản. Nó cầm đồng tiền lên toan lật đật nhét hết xuống dưới vì lười dọn thì thấy một chiếc phong bì to bản màu nâu của giấy xi măng, loại phong bì khổ lớn đựng hồ sơ bệnh án và phim X quang trong bệnh viện... Lai lịch cái này thì phải nhớ lại cách đây vài tháng...

- Khiếp. Anh ho như lao thế. Đừng có mà lây sang em đây. Kinh quá đi - Hoa nhăn mặt đẩy nó ra xa sau khi nó vừa kết thúc một tràng ho dài tràng giang đại hải.
- Lao cái gì mà lao. Chắc viêm phổi thôi. Năm nào chả thế.
- Anh phải đi khám xem thế nào đi. Không phải tự dưng mà bị thế đâu. Lỡ bé thì dễ lấp.
- Tự dưng cái nỗi gì - Nó hần học nhớ lại- Ngày xưa vào trường, không chịu chào buổi, bị chúng nó đánh cho úp người xuống sàn xi măng. Dính lạnh. Giờ phổi yếu, cứ thay đổi thời tiết thì thế thôi. Không có bệnh truyền nhiễm đâu mà em lo.
- Mai anh đi với em.
- Đi đâu. Đi khám chứ đi đâu. Ở với ai thì em không biết, nhưng ở với em thì không được phép ốm thế này.
- Không đi đâu. Trên đời anh ghét nhất là khám bệnh.
- Nghe em không? - Hoa véo véo sườn nó - Có nghe không hả? Đêm anh ho sù sụ như cụ già thế thì ai mà ngủ được.
- A... đau... Buồn anh.. - nó cười sằng sặc ngã lăn cả xuống đất kéo theo cả đồng chăn gối - thì đi. Anh không có bảo hiểm đâu đây. Em bánh bao đây nhé.
- Xời, chuyện nhỏ. Để bản cô nương lo. Tài xế riêng bị ốm bà chủ phải có trách nhiệm chứ - Hoa cũng cười rồi nắm lấy lời nó lên giường.

Ngày hôm sau...

- Ghê quá đi thôi, em thấy cái đồng xương xẩu ấy hay lắm à mà nhìn - nó nhăn mặt khi thấy Hoa giờ giờ cái đồng ảnh chụp X quang của nó nhìn có vẻ rất hào hứng.
- Có gì mà ghê, chỉ là cái ảnh thôi mà. Bác sĩ nói anh nên chú ý, giữ ấm phần ngực. Uống hết thuốc thì phải tái khám thường xuyên. Để lâu có thể có biến chứng đấy.
- Mẹ... Hồi bé bị ngã gãy tay. Lúc nhìn cái ảnh chụp X quang như bộ xương ghê thấy khiếp luôn. Mất ngủ mấy ngày trời.
- Anh phải tập làm quen dần với nỗi sợ đi. Em thấy anh sợ nhiều quá - Hoa bẹo má nó và cười.
- Ủ. Cũng có thể. Ngày bé chẳng sợ cái gì. Kể cả ma quỷ. Càng lớn càng sợ đủ thứ.. - Nó thở dài - Càng tin vào thánh thần nhân quả báo ứng.

Hoa nhìn nó khó hiểu rồi lẳng lặng bỏ đồng ảnh X quang vào phong bì. Hai đứa cứ lững thững bước đi không nói gì hết.

Giờ chỉ còn mình nó đứng đây với một tấm ảnh. Nó không thấy sợ khi nhìn thấy những tấm xương âm bản của chính mình. Những tấm hình xanh lục, đen trắng được đánh dấu cẩn thận bằng bút dạ đỏ vào một điểm duy nhất. Nó lật nhanh từng tấm, từng tấm một. Ở các góc độ khác nhau, vị trí đánh dấu hoàn toàn trùng khớp ở một điểm. Nó run rẩy đặt bàn tay lên ngực trái của mình, nơi “cảm tưởng như” có một cái gì đó đang đập run rẩy... tất cả hoàn toàn trùng khớp với vị trí ấy. Nó xé toang phong bì và muốn hét lên như phát rồ phát dại. Chẳng biết vì điều gì... Một mảnh giấy nhỏ chậm chậm rơi, một tờ hóa đơn thuốc. nó loáng thoáng nhìn thấy trong lúc tờ giấy quay vòng vòng trên không phía mặt sau có ghi chữ gì đó. Vội vội vàng vàng nhặt tờ giấy lên. Mắt nó hau háu đọc ” nick face: 111211122222412... @yahoo.com pass: 1989199219919990”

Nó vội vàng lao xuống dưới nhà tìm cái laptop và vội vàng bật máy tính lên một cách nóng nảy. Chưa bao giờ nó thấy cảm hận cái máy tính cùi này của mình như vậy, cũng chưa bao giờ nó thấy phiền lòng ghê gớm vì cái dòng chữ welcome sao chạy hoài không dừng. Nó nhấp chuột lia lịa vào biểu tượng trình duyệt ngay sau khi nhạc nền window vừa mới kịp chấm dứt và buông một đồng câu chữ thề vì sự chậm chạp này. Cũng may là nhà chưa bị cắt mạng nếu không nó dám chắc nó sẽ đập tan đập nát cái máy tính này ra trước khi kịp phi ra ngoài để tìm cho mình một chỗ nào đó có thể vào được face. Sau khi khổ sở tắt hàng đồng trình duyệt, hậu quả của việc click chuột vô tội vạ vừa này, nó cũng đăng nhập thành công cái face. Hoàn toàn trống rỗng. Thất vọng. Nó tiu nghỉu như mèo bị cắt râu xong lại chột bùng lên hy vọng khi nhìn thấy một nick duy nhất trong list bạn bè. Dù rằng cái nick “sun flower” ấy đang offline. Nó run run mở box chat gõ vội dòng chữ

” Hoa phải không?”

Và chờ đợi. Dĩ nhiên nó biết là chờ đợi vô vọng. Hẳn là như thế. Nó chợp mắt lúc nào không hay.

Tiếng điện thoại đổ dồn dập đánh thức nó dậy. Nó nhoài người với tay cầm lấy chiếc điện thoại. Một dây số dài ngoằng lạ hoắc bắt đầu bằng +49... Như có linh cảm từ trước nó vội vàng cầm máy alo. Đầu dây bên kia, một tiếng nói nhẹ nhàng quen thuộc vang lên ấm áp

- Anh đã khỏe rồi phải không?

- Hoa à? - Giọng nó run run.

- Em cũng nghĩ là anh sẽ không sao. Nhưng mà em không nghĩ là anh sẽ nghe điện thoại của em. Anh còn đau không? Anh nhớ đi khám thường xuyên nhé, trước đây anh đã có bệnh phổi rồi, không cẩn thận sau này về già thì khổ lắm.

- Ủ. Anh biết.

Im lặng. Nó cảm thấy như tiếng thở của nó và cả của Hoa đang gấp gáp và khó nhọc hơn. Có chút gì đó ngưng nghịu trong nhịp thở của mỗi người.

- Anh không hận em sao?

- Không, anh không biết nói gì nữa. Mọi thứ quá bất ngờ đối với anh. Nhưng nếu không phải em mà là một người nào khác thì giờ chắc anh...

- Không đâu - Hoa khẽ nói- Nếu không phải anh mà là một người nào khác, em sẽ không làm thế...

Rồi hai đứa lại im lặng...

- Lạnh rồi, hình như còn mưa nữa - Em nghe thấy tiếng mưa rơi.

- Ủ, lạnh lắm.

- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Em có mua cho anh một cái áo len cổ cao nhưng chưa kịp đưa vẫn để trong tủ. Anh mặc nhé? Mặc bên trong áo khoác có xấu cũng không ai nhìn thấy đâu.

- Anh biết rồi.

- Anh nhớ ăn uống đầy đủ. Đừng bỏ bữa. Đừng ăn đêm nữa, béo bụng. Đừng có ăn lạp xưởng với xúc xích nữa. Nhất là đồ nguội. Không tốt đâu

- Anh biết rồi...

- Anh...

- Sao?

- Anh về nhà đi. Anh ở một mình thế. Em không yên tâm.

- À... Ủ... Anh sẽ về - Nó khẽ cười - Em đang ở đâu? Thế nào rồi?

- Em đang ở Đức. Tạm ổn. Em ở nhờ nhà người quen. Đang tìm việc nào đó ổn định để làm, còn giờ thì cũng có việc làm thêm ở chỗ mấy người Việt, không phải xin tiền ai cả. Bên này dễ sống, thị trấn em ở cũng nhiều người Việt, không cần thạo ngoại ngữ, nhưng em nhất định sẽ học. Ở đây toàn dân buôn bán nhỏ, trông trọt và đi làm thuê trong thành phố. Sáng 5h dậy bắt tàu điện ngầm vào thành phố bưng bê phục vụ trong nhà hàng tới 9h đã có mặt ở nhà rồi. Em đang tập làm quen anh ạ. Hihi.

- Liệu con Thủy nó biết anh còn sống, có ảnh hưởng gì tới em ko?

- Không đâu, em không nghĩ là nó còn muốn quay lại Việt Nam nữa. Anh là lý do duy nhất khiến nó về, bố mẹ nó cũng đi nước ngoài lâu rồi. Nó cũng có nỗi khổ riêng, một đứa con gái ôm mối hận quá lâu và quá lớn. Em nghĩ là giờ nó đã được giải tỏa, giờ em cũng chỉ mong nó sống bên ấy yên ổn, không suy nghĩ gì nhiều, không dính dáng tới pháp luật. Nó cũng có ơn với em, lo mọi thủ tục cho con trai em được nhận con nuôi bên Đức, rồi cố gắng chạy chọt cho em sang Đông Âu. Rồi mấy ông anh của em có mấy mối quan hệ hồi còn làm đá ở Tiệp Khắc nhờ bọn mafia đưa em qua biên giới sang Đức. Giờ em cũng tạm yên ổn, được làm lại từ đầu dù tạm thời vẫn phải chui lủi một chút nhưng ước gần con, dù chỉ trông thấy nó từ xa thôi. Luật pháp bên này bảo hộ cho nó rất nhiều. Em sẽ làm lại, bên này không ai biết em là ai, em cũng sẽ làm lại từ đầu. Dù sống được 10 hay 20 năm nữa cũng là quá đủ để em cảm thấy mãn nguyện rồi...

- Ủ, thế là tốt rồi. Anh mừng cho em. Nhưng... anh sợ... bệnh của em...

- Không sao đâu, bình thường nếu có điều kiện chăm sóc y tế đầy đủ em sẽ còn sống được thêm. Đây là nhân quả, em phải trả giá cho những chuyện đã làm. Anh đừng lo lắng quá, cuối cùng em cũng đã rút chân ra khỏi vũng bùn rồi, nhờ có anh. Nếu không gặp anh, biết đâu được đây. Hỳ. Điều an ủi em lớn nhất là đã không truyền nó sang anh. Hỳ.

- Anh xin lỗi...

- Sao lại xin lỗi? Em đã lợi dụng anh, vậy mà em còn chẳng mở miệng nói được một câu xin lỗi với anh. Em phải cảm ơn anh chứ? Anh thấy không? Giờ con em được một chỗ ở yên ấm, được đi học. Em thì đang làm lại cuộc đời, dù ở bên này hơi xa. Đừng lo lắng, dù sao em cũng có người thân ruột thịt gì ở Việt Nam cả. Em chẳng nuối tiếc điều gì ở đó hết. Chỉ có một chút cắn rứt với anh thôi, nhưng giờ cũng nguôi ngoai phần nào rồi. Cuối cùng thì mọi chuyện với anh cũng đã chấm dứt, em là người chấm dứt nó cho anh, đây là việc làm chuộc lỗi của em, vì nó mà em bớt day dứt nhiều.

- Em...

- Để em nói nốt, vì thế anh phải sống thật tốt. Anh hiểu không? Phần đời bị đánh mất của em, dù là do em tự đánh mất, anh cũng phải là người sống tốt cả ở phần đời ấy cho em. Anh hiểu không? Em sẽ không còn sống đủ lâu để nhìn thấy nhiều điều tốt đẹp còn lại của cuộc sống, nhưng anh có thể. Anh hứa với em đi. Hứa đi, đừng sống thế này nữa. Hãy về với gia đình đi, chị Linh lúc mở nhà hàng ấy, là để sau này dành cho anh. Cái Dương cũng là vì anh mà thay đổi quyết định. Cả em nữa... Vì thế anh phải sống khác. Anh hiểu em không? - Giọng của Hoa dường như thay đổi, nó cảm thấy ở đâu đây bên kia không chỉ có một bờ môi đang rung nhẹ mà còn cả một đôi mắt hoe đỏ đang nói chuyện với nó chứ không phải chỉ là âm thanh vọng lại qua đầu dây điện thoại.

- Anh hứa. Anh hứa. Nhất định anh sẽ cố gắng, rồi một ngày, anh sẽ sang thăm em.

- Điều ấy không cần thiết. Em là quá khứ, anh với em duyên chỉ có đến thế thôi. Nhiệm vụ của em chỉ là bước qua đời anh trong giây lát, và giờ cũng đã hết rồi. Quên em đi, anh còn nhiều thứ cần làm, cần suy nghĩ hơn. Anh sẽ không bao giờ tìm được em đâu.

- Em sao vậy, anh đã hứa sẽ thay đổi, sẽ sống tốt rồi mà.

- Không sao cả. Anh không hiểu tính em sao. Tính em đã quyết làm việc gì thì không bao giờ thay đổi. Em đã biết anh vẫn sống, đã có lời hứa của anh, thế là quá đủ rồi. Có người con gái tốt với anh hơn, xứng đáng với anh hơn. Không phải là em. Người có thể theo anh suốt cuộc đời. Không phải là em. Anh hiểu chứ. Em sắp phải vào làm rồi. Em đang ở bất điện thoại công cộng, anh không định lấy nốt những đồng tiền mà em khó khăn lắm mới kiếm được bằng cách này đây chứ? - Hoa cười, nó cũng nghe thấy một tiếng sột sạt khe khẽ thoáng qua - Quên em đi, nhưng hãy nhớ những gì đã hứa. Thế là quá đủ rồi. Anh hiểu không

- Dù thế nào, anh cũng sẽ không quên em đâu.

- Tùy anh thôi, cảm ơn vì đã bước qua đời em trong giây lát, giờ em lại bước tiếp một mình đây. Nhưng em tin luôn có anh ở sau động viên em. Nhớ nhé. Em cũng thế. Vĩnh biệt.

- Tạm biệt thôi, nếu có thể nhất định anh sẽ tìm thấy em, như một người anh trai đi tìm em gái.. - Nó nghèn nghẹn.

- Vâng, goodbye.

Nó vẫn cầm máy và đợi chờ một tiếng đập khô khốc, nhưng không hề. Đầu dây bên kia cứ lặng lẽ mãi như vậy cho tới khi tiếng hú kéo dài rồi tiếng tút tút vô hồn vang lên. Có lẽ Hoa cũng đã không đập máy mà cũng đang đợi nó làm chẳng? Nó đã hứa gì? Nó đã nói gì? Liệu nó có làm được không? Nhất định nó phải cố. Vì đằng sau nó không phải là niềm hy vọng của một người...

Bất giác, nó tiện tay mở facebook của mình lên. Nó vẫn không có thói quen dùng facebook nhưng ít ra nơi đây đã từng có một mối liên hệ giữa nó và ai đó. Vẫn hình nền ấy, vẫn ảnh bìa ấy. Vẫn những tin nhắn, những comment ấy đã lâu nó không được thấy rồi. Như một thói quen, nó click vào nick của ai đó... Rồi như không tin vào mắt mình nữa, nó giật mình bởi những gì mới nhìn thấy. Nhìn lại thời gian của những dòng comment, những tấm ảnh cách đây chưa lâu. Nhưng là những gì cuối cùng còn lại của facebook em. Nó vội vàng ấn hiển thị thêm liên tục, rồi kiên nhẫn một cách khó chịu chờ vòng tròn xoay vòng chậm chạp cuối cùng thì...

Ngày... tháng... năm...

" Muốn ôm anh nhưng không thể được nữa rồi, xa nhau nhé, để một ngày mai ta gặp nhau... "

Ngày... tháng... năm

" Liệu có phải định mệnh không? Em có thể đã từng ôm anh, đã từng bên anh. Nhưng giờ đây em biết hai ta không thể đến được với nhau nữa... "

Nhiều, rất nhiều stt nữa...

Ngày... tháng... năm

" Đây là một quyết định đúng không? Liệu em làm thế có đúng không?"

Ngày... tháng... năm

" Dẫu sao, em cũng đã quyết định. Đây là hạnh phúc của em. Em muốn giữ lấy"

Rất rất nhiều stt nữa. Cho đến stt cuối cùng

" Ngày mai. Em đi xa rồi, cảm ơn anh. Nếu anh có đọc được những dòng chữ này thì hãy nhớ rằng cảm ơn anh vì đã từng ở bên em, em sẽ không bao giờ quên cảm giác hạnh phúc ấy. Dù biết rằng nó chỉ là ẢO"

Kèm theo đó là rất rất nhiều hình, những tấm hình như được lấy trong một album ảnh cưới. Nó không đủ can đảm để xem hết những tấm ảnh, những comment, những lời chúc phúc của mọi người dành cho chủ của chúng, những lời nói đùa đầy ghen tỵ, những lời trêu đùa vui vẻ. Nó không đủ can đảm để nhìn hết những gương mặt trong ảnh, những nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc. Nhưng dù sao, nó cũng đã nhìn thấy. Nó nhận thấy avatar của em đã không còn là hình trái tim đá xếp ở nơi nào như của nó nữa mà là hình một người con gái đẹp rạng rỡ và tinh khôi trong làn áo trắng, đưa tay hứng từng giọt sương ban mai trên chiếc lá kia như đang đón nhận hạnh phúc, không ai khác... chính là... em...

Ngày... tháng... năm

Comment của Thùy Dương : ” Cảm ơn lời chúc phúc của mọi người, em nhất định sẽ hạnh phúc”

Có một cái gì đó nóng hổi chậm chậm rơi từ khóe mắt nó lăn dài trên má và rơi xuống nền nhà. Một giọt nước trong veo bắn tung tóe vỡ vụn thành những vết nhỏ li ti...

22. Chương 22

Người lạ

Ngày từng ngày trôi qua...

Nhiều lúc đi đường nó muốn hét như 1 thằng điên anh nhớ ai đó

Giờ từng giờ trôi qua...

Trong giấc mơ nó cũng giật mình tỉnh giấc vì nhớ ai đó, có biết ko?

Những lúc ở một mình...

Nó cũng nhớ

Những lúc giữa phố xá đông người...

Nó cũng thoáng thốt giật mình vì bất chợt thấy một bóng dáng thân quen. Vội vàng đuổi theo để rồi lại hụt hẫng khi thấy mình đã nhầm.

Nó bắt đầu viết nhiều hơn, viết điên loạn trên face, viết như thể mình chưa bao giờ được viết. Những lời bài hát cùng tâm trạng được nó lọc ra bằng sạch, nha đi nhai lại như để tô điểm cho cái mớ cảm xúc hỗn độn của nó. Nó mong rằng nó đang mơ, nó vẫn chưa tỉnh dậy kể từ sau lần bị bắn. Hoặc thực tế hơn, nó chỉ mong rằng đó không phải là sự thật, tất cả chỉ là trò đùa không hơn không kém, nhưng đùa ai? Đùa để làm gì chứ? Nó chẳng? Đùa nó chẳng khi mà cả hai đã không còn là gì của nhau. Hơn ai hết, những gì nó viết. Nó mong... có ai đó đọc được... Nhưng mà... để làm gì chứ...

Nhưng mà... rồi đã có người đọc được thật...

Ngày... tháng... năm... một tin nhắn facebook, thực ra chỉ là một dòng thông báo thôi nhưng tự dưng tim nó đập thành thịch. Cái tin nhắn lại cảm làm nó thêm thấp thỏm hy vọng

Người lạ: ” Những thứ đã chỉ là quá khứ, hãy để quá khứ ngủ yên, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn, chỉ là vấn đề thời gian và cách đối mặt. Đừng có tự dằn vặt mình bằng cách hàng ngày gào thét trên này như thế nữa. không giống kiên chút nào đâu J”

Nó hầu như không suy nghĩ gì, hơn hết cả, như một người chết đuối vớ được cọc nó nghĩ đó là nick của D. Rồi biết đâu đấy, chỉ là D thử thách nó, D thấy nó đã thay đổi suy nghĩ, đã hối hận. D muốn cho nó một cơ hội??? Thực sự đấy là những suy nghĩ của nó lúc đấy, những suy nghĩ có phần hoang tưởng nhưng như một ngọn nến nhỏ thấp lên hy vọng... Nó vội vàng vồ lấy cái máy gõ nhay nhay

Nó: ” Nhưng mình ko thể quên được, mình chỉ mong nếu có thể người ta sẽ cho mình một cơ hội”

Rồi nó hồi hộp chờ đợi, không muốn rời bàn phím. Nó hết ngồi đánh bài, lại nghe nhạc, nghe chán các thể loại nhạc thất tình thì quay sang xem lại tất cả các clip hài mà nó đã từng biết từ trước đến giờ. Cái này chắc gọi là tự cân bằng tâm hồn. Chốc chốc lại lia chuột sang facebook để rồi lại thấp thỏm quay sang nghe nhạc tiếp.

12h sau... Đó là nó ước tính thế, một quãng thời gian khá dài sau thì đúng hơn

Người lạ: ” Nên chấp nhận sự thật đi thôi, đừng thế nữa”

Nó *vội vàng gõ*” Nhưng mình không thể, mình thật sự đã rất hối hận, mình muốn làm lại”

Người lạ: " thứ nhất, có thể bạn đang nhầm, mình không phải là người bạn đang nghĩ đâu, mình chắc chắn đây- đọc đến đây nó tự nhiên chốt dạ- Thứ 2, bạn định sẽ mãi thế này sao? Đứng dậy đi, ngoài kia còn rất nhiều điều tốt đẹp đang đợi"

Nó: " Xin lỗi, ai vậy. Sao biết face mình? Sao biết mình đang có chuyện buồn"

Người lạ: " một người lạ qua đường, như cái tên face của mình thôi, không được sao? Bạn yên tâm đi, đây là lần đầu tiên mình nói chuyện với bạn qua face, còn chuyện tại sao biết mình xin phép được giấu kín, Mình cũng ko quen, chưa từng tiếp xúc hay gặp mặt với D – Nó lại giật mình lần 2- mình có thể thề, còn tại sao mình biết bạn buồn thì có lẽ không cần hỏi lại, hỳ. Bạn không xóa hết stt đi thì mình sợ sắp tới chẳng còn ai không biết nữa đâu"

Nó tự xấu hổ vì đã hỏi hớ nhưng vẫn cố vớt vát: " Nếu bạn có điều gì giấu mình, thì có lẽ chúng ta ko cần tiếp tục phải nói chuyện với nhau"

Người lạ: " tùy bạn thôi, nhưng mà nếu cần một người cùng trang lứa có thể nói chuyện và tâm sự. Cứ pm mình, mình sẽ onl thường xuyên hơn. Đừng tự hành hạ bản thân nữa"

Nó: " Mình sẽ nhớ điều ấy, cảm ơn bạn. Bye"

Người lạ: " bạn thật vẫn ương bướng và dễ tự ái J, nhớ nhé nếu cần cứ pm mình.Cố lên, giữ gìn sức khỏe"

Nó định type lại thêm vài dòng nữa nhưng lại thôi, tính ương bướng và tự ái của bản thân bắt nó phải gấp máy xuống...

Vài ngày sau... Nó lại là người tò mò bắt chuyện trước tiên. Nó dù chưa ngờ ngờ đoán ra được đó là ai nhưng qua cách nói chuyện, nó biết đấy chắc chắn không phải là D. Cảm giác nói chuyện với người lạ thật dễ chịu. Có thể nói hết, không cần giấu diếm, không cần suy nghĩ hay quan tâm xem người ta nghĩ gì. Nó kể mọi chuyện từ việc quen nhau, yêu nhau cho tới những lúc có chuyện rồi chia ly. Từng cảm xúc, từng câu chuyện được nó nhớ lại qua từng câu chữ nó nói với người kia. Cảm giác có một ai đó xa lạ nói chuyện khiến lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều

Nó: " HN ngày càng lạnh, chiều đi ngoài đường mưa táp hết vào mặt"

Người lạ: " Thật à, ở đây còn lạnh hơn"

Nó: " Ở đâu thế?"

Người lạ: " ở đâu còn lâu mới nói)"

Nó: " thích ra về bí ẩn nhỉ, nhưng xin lỗi, mình miễn nhiệm rồi"

Người lạ: " không dối rồi nằng nặc đòi nói đi nữa à)"

Nó: " ừ, người lạ thì tốt hơn. Tốt hơn là không gặp, không biết nhau như thế đôi khi còn dễ nói chuyện, chẳng ngại phải nói hết những gì trong lòng mình "

Người lạ: " Tổ đã từng ở Hn, từng biết cái lạnh ở đấy"

Nó: " Thật à? Lâu chưa?"

Người lạ : " Chưa đủ lâu để quên được nó... Hỳ"

Nó: " Chẳng thích mùa đông, nhìn chán. Lạnh, không có người. Nhất là với những đứa ở một mình"

Người lạ : " t thì thích mùa đông, nhớ ngày xưa hay bắt xe 02, giờ chẳng biết xe 02 còn chạy lên bờ hồ nữa không? Rồi đi bộ lững thững từ Tràng Tiễn qua Hàng Bài. Có biết không? Ở chỗ cửa nhà thờ Hàm Long có một quán bánh đa cua ngon cực. Mình ngồi đấy quần áo bông to sù sụ như một con gấu bông vậy"

Nó: " t không biết, chỉ biết một quán bún hải sản ở Hồ Tây, mình hay ngồi đấy"

Người lạ: " Tưởng chỉ con gái mới hay đi ăn vặt một mình chứ???"

Nó: " Không, hồi xưa đi học thêm hay đèo một người bạn qua đấy ăn. Lâu lắm rồi, chẳng biết ở đó còn bán không?"

Người lạ: " Oh, vậy à? Chắc bạn gái à. Hihi. Liệu ở đó còn bán không nhỉ?"

Nó: " một người bạn, nhưng đã lâu lắm rồi, mình cũng quên rồi, quên luôn cả người bạn ấy lẫn mùi vị của bún hải sản nó như thế nào. Hỳ"

Người lạ: " Vậy à?"

Nó: " Đúng là vậy đấy"

Người lạ: " Tự nhiên mình thèm ăn bún hải sản quá đi"

Nó: " Nếu bạn ở đây, mình sẽ mời "

Người lạ: " Thật không?"

Nó: " Chuyện con con ấy mà cũng phải nói dối sao?"

Người lạ: " Nhưng mình muốn ăn ở hồ Tây, chỗ bạn vừa nói ấy"

Nó: " Tại sao thế? Với lại cũng đã lâu lắm rồi, mình sợ nó không còn bán nữa"

Người lạ: " Tại Hồ Tây những ngày gió mùa thì rất lạnh, ăn bún hải sản cay cay thì mới thú. Hihi. Nếu nó còn bán bạn có ngại mời mình một bát không?"

Nó: " Không,hỳ"

Người lạ: " Hứa nhé?"

Nó: " Có gì đâu mà phải phung phí lời hứa thế) mình biết giữ lời mà"

Người lạ: " Đợi mình chút nhé"

Nó lấy tay mân mê mấy sợi râu trên cằm và ngồi đợi. Tầm 10 phút sau, thì bên kia cũng hiện trạng thái đang gõ

Người lạ: " Qua đó đợi tớ được không?"

Nó: " Qua đâu :|"

Người lạ: " hỏi lạ nhỉ, Hàng bún chứ đâu, vừa mới hứa dứt mồm xong mà"

Nó: " Ôi mẹ ơi, sao bảo không ở HN?"

Người lạ: " Bảo thế khi nào?"

Nó: " Vừa đứa nào bảo là đã từng ở Hà Nội"

Người lạ: " Đã từng thì có nghĩa là ko ở đó à =))"

Nó: " Cùn"

Người lạ: " Đi không?"

Nó: " Thì đi"

Sập máy xuống, nó tìm cái áo rét ít mùi bằng phiền nhất có thể trong tủ, đôi tất giấu trong ngăn kéo đóng bộ với chiếc giày bấm dây bụi bẩn. Không quên quàng thêm một chiếc khăn ấm theo lời ai đó đã dặn dò. Rồi đóng xe phi thẳng, tầm hơn 10km gì đó. Đúng là ăn một bát cháo chạy ba quãng đồng...

Ngồi co ro vào một góc trong cùnh sau khi đã thành công vượt qua vòng chen lấn giành chò và gửi xe. Trời lạnh nên mọi người kéo đi ăn nhiều, 4 tầng nhà chật kín người là người. Nó đảo mắt nhìn sang bên cạnh là một cặp chim uyên ương đang đút cho nhau từng miếng tôm một từ tô bún, khẽ chăm chăm cho nhau từng giọt sa tế lơ vương trên mép hay xuýt xoa và nũng nịu nhau khi ăn phải một miếng ớt cay. Đáng lý ra thì nó sẽ cảm thấy khó chịu lắm nếu như không phải vì ở đây,ai cũng thế. Nó tủi thân thì đúng hơn vì thực ra nó đang ngồi một mình.

"khỉ thật mình đi hẹn hò mà không có lấy nổi một cái số"- Nó lăm bằm rửa thầm rồi bật điện thoại lên ngắm nghía cái facebook.

- Cách - Đứa phục vụ lạnh lùng đặt tô bún lên mặt bàn trước con mắt ngẩn ngơ của nó
- Ô khoan em ơi. Anh còn đợi bạn.
- Anh sao không đợi bạn vào cùng rồi hẵng ngồi. Ở đây bao nhiêu người đứng đợi. Nếu anh muốn đợi bạn thì ra ngoài dùm em với.

Đứa phục vụ thì hơi to tiếng một chút theo đúng phong cách văn hóa cháo chửi, bún bưng phở tự túc tại Hà Nội, kèm thêm ánh mắt kì thị từ các cặp đôi đang đứng khấp nép đợi chỗ bên cạnh mấy bức tường và dọc cầu thang chờ xếp chỗ. Nó biết thân biết phận tặc lưỡi. Thôi thì cứ ăn tạm một bát trước đã dù sao nó cũng đang đói.

Vừa lau đôi đũa, chốc chốc nó lại nhìn vào màn hình điện thoại. Sau câu gọi của nó thì vẫn là một sự im lặng đến khó chịu từ đầu dây bên kia. Đồ hải sản để lâu thì tanh, chả mấy chốc nó đã giải quyết xong già nửa bát bún mà vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Vẫn cái vị chua chua cay cay như ngày nào, thực ra nó chưa hẳn đã quên sạch cái hương vị ấy nhưng từ ngày đó đến giờ, cuộc đời nó đã nếm trải qua những mùi vị khác mà nó cho rằng có thể thay thế được...

30 phút sau, đáp lại những câu gọi dồn dập của nó vẫn là sự im lặng từ cái điện thoại và mấy ánh mắt khó chịu từ những người chưa có chỗ ngồi. Bất đắc dĩ nó nhăn nhó đứng dậy nhường chỗ ra ngoài định ngồi chờ tiếp ở một quán trà đá nào đó.

- Bàn số 30, một suất tính tiền rồi - Bà chủ quán tay cầm cục tiền mất không buồn nhìn nó miệng nói tay lại nhận tiền từ tay người khác- Cửa ai có gì? Hai bún 2 trà đá 66 nghìn. Có quấy không?
- Ai trả hả chị - Nó ngạc nhiên.
- Chị biết làm sao được. Vừa có người đi ra rồi trả luôn cho em rồi. Em xong rồi thì đứng gọn gọn ra cho khách vào hộ chị với.

Nó tiu nghỉu đi ra quán nước chè vì biết có đứng đấy hỏi thêm chỉ làm ngứa mắt người ta.

Nó: "rất cuộc là có ý gì đây?"

Người lạ: "Mình muốn mời bạn đi ăn thôi, không được sao"

Nó: "Nhưng bạn đâu có ở đây? Bạn trêu tớ à?"

Người lạ: "Không, thôi trời tối lạnh đó, về đi rồi nói chuyện tiếp"

Nó: "bạn đứng ở đây thì đi ra đi, mình không thích người khác lòi ra làm trò cười"

Người lạ: "Mình đang ở xa lắm, có người quen đứng đó thôi. Mình không nghĩ là bạn đi thật nên mình xin lỗi. Bạn về đi, đang lát phát mưa phải không? Về đi rồi mình nói lý do"

Nó: "Người kia đâu, gọi ra đây mình nói chuyện"

Người lạ: "Bạn ko tin mình à?"

Nó: "Không tin"

Người lạ: "Nhìn thấy người kia rồi sẽ tin phải không?"

Nó: "Ừm"

Người lạ: "ừm, để mình gọi nó"

5 phút sau. Con bé phục vụ vừa nãy vẫn đeo cái tạp dề to tướng lao ùng ùng ra gặp nó hỏi to

- Anh này phiền thật nhĩ? Có chuyện gì thế nữa ạ?
- À, anh chỉ muốn hỏi là ai mời anh bát bún để anh cảm ơn thôi.
- Có khách quen ở đây mời, mà em không biết tên đâu. Em chịu. Chị ấy gọi điện đến.
- Cho anh xem số điện thoại được không.

Con bé bực bội xòe điện thoại ra. Một cái số loằng ngoằng lạ hoắc không ra máy bàn cũng chẳng ra di động. Nó tiu nghỉu đưa cái điện thoại lại cho con bé không quên kẹp thêm từ 50k

- Anh cảm ơn.

- Không có gì - con bé ngúng nguẩy- Không còn gì thì em đi nhé.

- Ủ, phiền em

Nó đành lòng dắt xe về. Vừa đi vừa không khỏi suy nghĩ. Người lạ là ai, người lạ đang muốn gì?

Đẩy cánh cổng sắt nặng chịch ra, nó lững thững bước vào nhà ném bịch cả cái tấm thân xuống đệm ghế bóp trán rồi tiếp tục suy nghĩ. Rồi như chợt nhớ ra điều gì. Nó vội vàng lấy điện thoại ra. Khốn nạn, máy điện thoại bao giờ cũng biết hết pin đúng lúc. May mà lúc đi nó chưa tắt lap. Phải rồi, có thể... chỉ có thể là người đó mới làm như vậy... Nó run run gõ từng dòng chữ đầy may rủi trên bàn phím

Nó: " Em đang muốn làm gì vậy hả? Ly"

5 phút im lặng, rồi đầu bên kia cũng đã trả lời

Người lạ: " Anh nhận ra em rồi sao?"

Nó: " Đáng lẽ phải sớm hơn mới phải"

Người lạ: " Đúng rồi, em đã hy vọng anh nhận ra em khi em nói đã từng một mình bắt xe 02 đi lòng vòng khắp Hà Nội"

Nó: " Em muốn gì đây? Tại sao lại pm anh vào lúc này?"

Người lạ: " Muốn kiểm chứng một điều thôi"

Nó: " Điều gì?"- Nó phải cố kìm nén lắm khi không nói thẳng ra rằng nó đang nghĩ có người đang muốn cười vào mặt nó trong lúc nó đang gục ngã như thế này.

Người lạ: " Điều gì ư? Điều em mới nói với anh thôi. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, chỉ là thời gian và cách ta đối diện với nó"

Nó: " em nhầm rồi"

Người lạ: " Nhầm ư? Anh có còn trốn tránh những nơi hai ta từng đến? Cố quên nơi hai ta từng đi, cố quên những sở thích kì lạ của một cô bé lớp 12, cố quên mùi vị của một thứ gì đó nữa không? Có phải cố nữa không? Khi anh đến đó, anh nghĩ gì? Anh ăn bát bún ấy, có thấy cay lắm không? Anh đã quên rồi đấy"

Nó: " Em không hề có đủ tư cách để nói với anh những câu đấy"

Người lạ: " Đến chính em anh còn quên, thì một người thay thế em liệu anh sẽ nhớ được bao lâu?"

Nó: " 5 năm, 10 năm, 20 năm... Chừng nào anh còn có cảm xúc của một con người, anh còn nhớ"

Người lạ: " Anh có biết không? Đã từng có lúc, đã từng có lúc những câu nói vừa rồi, những câu stt trên tường là những suy nghĩ của anh dành cho em. Nhưng chỉ chưa đến 5 năm, em đã yên tâm hơn hẳn về anh. Tin em đi, mọi thứ rồi sẽ bị thời gian xóa nhòa. Mọi vết thương đều sẽ lành lặn. Đến ngày hôm nay em đã yên tâm rồi."

Im lặng...

Người lạ: " Hãy để thêm lòng thù hận với em là một động lực để anh cố gắng sống tốt hơn và quên đi quá khứ"

Im lặng...

5 phút sau...

10 phút sau...

30 phút sau...

Đèn vẫn sáng

Nó: " em biết không

đúng thế

Em nói đúng

Em đã từng là tất cả đối với anh

Nhưng giờ đây

Em không xứng đáng nói với anh bất kì một cái gì cả

Người bỏ anh đi là em

Còn người bỏ cô ấy đi là em

Vì thế

Câm đi

Bitch"

Nó dùng chân hằn học đạp đổ cái bàn, tiếng cốc chén đổ vỡ loảng xoảng, cả một cái gat tàn đầy vương hết tàn thuốc xuống thảm trải trải sàn một màu xám ngoét. Dây loa vương vào dây điện khiến cho cặp loa trong góc thét ré lên những tiếng chói tai. Còn nó thì vẫn ngồi hằm hằm nhìn chiếc màn hình vỡ kẻ ngang kẻ sọc một cách hằn học. Qua những vết nứt mờ mờ nó vẫn thấy từng dòng facebook vẫn đang tiếp tục hiện lên...

Việc đầu tiên khi nó thức dậy là thu nhặt cái đồng hồ lớn dưới phòng khách rồi nhét hết tất cả vào thùng rác. Hmm. Ở một mình cũng buồn, có nên đi mua một cái máy tính mới không nhỉ?

Nó tắc lưỡi tự trách mình hỏi thừa. Dĩ nhiên là có rồi. Nó chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu nó đập đồ của mình nữa nhưng nó tự dặn lòng mình rằng đây là lần cuối cùng nó hành động bùng bột và thiếu suy nghĩ như vậy. Mọi sai lầm đều phải trả giá bằng tiền mặt. Hic

Hai giờ đồng hồ sau, nó cặm cụi ngồi cài phần mềm và đồng bộ hóa google cho cái lap mới. Cấu hình chả cao lắm vì túi nó cũng không còn nhiều tiền nhưng chắc đủ để nó không chết rục xương vì buồn trong cái xó nhà này một mình. Rồi chẳng hiểu sao khi cài xong chrom, việc đầu tiên nó làm lại là đăng nhập facebook. Nó chỉ nhớ mang máng hôm qua, trên màn hình nhằng nhịt những vết nứt vẫn còn vài dòng nó chưa kịp đọc.

Cũng chỉ là vài dòng trách móc nó sao nóng nảy này kia. Nói chung chẳng có gì đặc sắc. Ly nói đúng, giờ đây với nó đúng là cô ấy chẳng còn là nỗi bận tâm nữa, dù rằng trước đây nó đã từng nghĩ sẽ không bao giờ quên được Ly. Có lẽ nào... có lẽ nào thời gian chính là liều thuốc cho tất cả???

Người lạ: " anh dậy rồi à?"- Nó giật mình vì tiếng thông báo của facebook khi đang bận nghĩ vấn vợ.

Nó định không trả lời, nhưng nghĩ lại hôm qua nó cũng đã lỡ lời nên đành miễn cưỡng bấm phím: " ừ, xin lỗi chuyện hôm qua"

Người lạ: " Không sao đâu. Em xin lỗi đã khơi lại chuyện cũ"

Nó không nói gì.

Người lạ: " anh này"

Nó: "Sao?"

Người lạ: " nếu em về nước, anh có đón em không?"

Nó sững người không nói gì thêm rồi lẳng lặng sập máy tính xuống. Bao thuốc của nó đâu mất rồi, nó cần một cái gì đó có thể khiến cho đầu óc mình tỉnh táo lúc này...

Một tuần sau, nó quàng chiếc khăn ả rập to sù sụ kín tới gần mũi đeo một chiếc kính râm lớn lằng lằng đứng ở một góc của nhà ga Nội Bài đợi một chuyến bay của ai đó. Nó không nói là sẽ nhận lời đi đón nhưng vẫn tò mò đọc từng tin nhắn tiếp theo chỉ số hiệu chuyến bay, ngày giờ cập cảng, cửa số bao nhiêu... Dù đọc xong lại cẩn thận đánh dấu là chưa đọc lại như cũ. Chỉ là một chút tò mò, nó an ủi lòng mình thế, chỉ là một chút tò mò còn sót lại chứ chẳng vì lí do gì cả mà nó tới đây.

Tiếng cô phát thanh viên trên loa vừa dứt (xin lỗi là nó không thể nhớ được hết câu thông báo ấy, chuyến bay số hiệu... sắp sửa hạ cánh... gì gì đó) Nó hướng mắt về phía cửa ra hồi hộp đợi. Hàng chục cái biển tên của người thân đứng sau hàng rào inox được giơ cao lên nhưng không có một cái nào có chữ Khánh Ly cả. Nó hơi chùng hững, chẳng lẽ độ này nó lại dễ bị lừa thế. Dư âm của vụ bún hải sản vẫn chưa phải là đã hết...

- Anh -Tiếng một người con gái từ ngay đằng sau lưng nó khiến nó giật mình quay đầu lại - Em biết là anh sẽ đến mà

Một cô gái mặc chiếc áo măng tô dạ dài, đi đôi boots đen, cũng đeo kính râm giống nó đang khẽ cười và đưa tay lên vuốt những sợi tóc mái lòa xòa trên trán. Nó hơi sững người lại vì bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy ngay lại được bình tĩnh

- Em ra từ khi nào thế?

- Từ lâu rồi, cách đây 3,4 tiếng gì đó.

- Sao lại thế, máy bay vừa mới hạ cánh cơ mà.

- Em quá cảnh ở Nhật, không phải đi chuyến ấy.

- Thế sao em nói...

- Em nói dối đấy.Nếu không thì em đâu có tìm được anh? Nhìn anh kìa, có nhất thiết phải ngại trang thế không. Làm gì có ai đi đón người thân mà ngồi một mình một chỗ xong chăm chăm nhìn về phía cửa như sắp sửa đồ sát người ta thế. Hi.

- Em vẫn tỉnh thật đấy nhỉ.

- Dĩ nhiên. Em học tâm lý mà. Anh có thể đưa em về được chứ? Em về chui đấy. Bố mẹ em không biết đâu. Kiểm cái gì cho em ăn được không? Đói quá.

- Cũng được, miễn không phải bún...

- Anh vẫn thế, chả nhường em chút nào. Ok. Đi thôi.

Dẫu sao nó vẫn đưa tay ra giành lấy cái va li kéo, một cử chỉ ga-lăng như một người đàn ông thực thụ, bàn tay Ly khẽ chạm vào tay nó mềm mềm ấm ấm, dù chỉ thoáng qua thôi. Nhưng tay con gái ấm ấm thì là tay của người con gái không chung thủy. nó không quên điều ấy...

Nó gọi taxi đưa Ly về khách sạn trên phố, gần chỗ mà Ly có thể thông dong đi bộ lên Bờ hồ hay phố cổ theo đúng sở thích của mình. Thi thoảng nó cũng lên đèo Ly đi lòng vòng vài nơi, ăn vài món ăn, chụp dùm vài kiểu ảnh theo yêu cầu, như một người bạn cũ. Và nó cố gắng để cho người ta thấy suy nghĩ của nó thật sự là như vậy

Cầu Long Biên, một chiều gió lạnh, tay nó cầm bắp ngô nóng và thổi phù phù cho hơi ấm lan tỏa ra đôi bàn tay. Ly nhìn nó một hồi lâu khiến nó giật mình quay mặt nhìn lại một cách khó hiểu

- Mai em về...

- Sao về sớm thế, không ở chơi thêm đã - Nó hỏi

- Em xin nghỉ được có vậy thôi. Giờ em có thể xanh rồi. Cửa công ty bảo lãnh đi lại cũng dễ.

- Vậy à. Ừm, thế rảnh lại về chơi- Nó hồ hững nói vừa gặm bắp ngô một cách ngon lành.

Im lặng.

- anh không có gì để nói với em sao? Em đã ở đây lâu vậy rồi

- Nói gì? Em muốn nghe anh nói gì sao? - Nó vẫn quan tâm tới bắp ngô của mình hơn là câu chuyện.

Ly lắc đầu tỏ vẻ chán nản, không nói gì thêm. Mắt nhắm nhắm nhìn dòng nước đang chảy chậm chậm dưới chân cầu. Nó cũng ngoái nhìn theo hướng ánh mắt ấy, mùa đông nước cạn...

- Ngày xưa, khi anh muốn nói, muốn nói rất nhiều điều. Em có lắng nghe đâu. Giờ tất cả đã muộn rồi. Có nói cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cảm ơn em đã quan tâm tới anh, anh hy vọng giờ hai đứa có thể là bạn tốt.

- Em hiểu rồi...

- Bên ấy cuộc sống có tốt không?

- Cũng tốt, em có một công việc ổn định, một căn nhà nho nhỏ, dù là đi thuê, nhưng bên đó họ không có thói quen mua nhà như bên mình, một chiếc xe, những chuyến du lịch cuối tuần.

- Thế là quá tốt rồi. Còn anh?

- Một quán bar của gia đình ủy thác, một nhà hàng do bà chị ruột bỏ đi vất lại, một hàng cầm đồ chẳng ai quản lý sắp phá sản, hai tiền án, một vài vết thương, cả thể xác và tâm hồn.

- Em xin lỗi...

- Chẳng sao, em và người ta thế nào rồi?

- Ai cơ?

- Anh vẫn nhớ bên đó cuộc sống tốt hơn, bên đó có một người đồng cảm, bên đó rất vui, bên đó rất lạnh cần ai đó ôm...

- Cũng qua lâu rồi, từ đó em chẳng đến với ai nữa.

- Ừm, con gái có thì...

- Anh hâm thế, bên đó không quan trọng điều đó đâu - ly cười

- Thế cũng tốt, sống sao cho tốt là được.

- Anh à?

- Sao?

- Có bao giờ anh muốn tìm một nơi khác để sống không?

- Cũng có đôi khi.

- Giờ em đã trưởng thành hơn rất nhiều, không phụ thuộc vào gia đình nữa.

- Ừ, anh mừng cho em.

- Em muốn anh đi cùng em được không, ở bên đó sẽ chẳng ai biết anh là ai cả. Không ai quan tâm tới quá khứ của anh, không ai tò mò về những hình xăm trên tay anh hết. Cuộc sống rất dễ chịu, em và anh có thể làm lại từ đầu. Em có thể sửa sai, có thể hàn gắn tất cả những vết thương của anh mà do em đã gây ra. Được không?

Nó im lặng một hồi lâu, rồi bắt gặp ánh mắt hỏi

- Bên ấy có lạnh không?

- Lạnh lắm, mùa đông tuyết rơi trắng trời.

- Vậy thì - Nó lấy tay quàng chiếc khăn mà mình đang đeo lên cổ của Ly và cười- Ở một mình em hãy giữ gìn sức khỏe. Khi nào rảnh thì lại về Việt nam chơi.

- Tại sao thế? - Ly gào lên khiến những dòng xe cộ tấp nập qua lại phải ngoái lại nhìn hai đứa- Tại sao? Em có gì không bằng người ấy.

- Tại vì, cô ấy dám vì anh mà quay lưng lại tất cả. Còn em vì tất cả mà quay lưng lại với anh - nó cười chua chát rồi chậm chậm quay lưng bước đi.

- Em sẽ đợi - Tiếng người con gái nghẹn ngào sau lưng khiến nó hơi chùn bước- Chỉ cần anh đồng ý, em sẽ đợi. Chỉ ở một nơi khác anh mới có thể làm lại từ đầu mà thôi. Hãy tin em, lần cuối được không?

Nó lẳng lặng lắc đầu, mặt cúi gằm, khóe môi vẫn nở nụ cười chua chát khi ban nãy...

Đêm Hà nội, có người nào đã từng nằm trong nhà và cảm nhận tiếng gió bắc đang gào thét bên ngoài. Cái lạnh tràn qua từng con ngõ nhỏ xô cửa bước vào nhà?

Nó ngồi trên mái và đón nhận tất cả, nhìn những ánh đèn xa xăm về đêm. Hà Nội không có sao, hiem lắm. Nó chẳng có gì để ngắm cả. Tiếng công trường đêm ịch ịch khiến cho nó biết, nó đang không cô đơn thức một mình. Một niềm an ủi nho nhỏ. Nó nốc một hơi rượu thật dài và khà một tiếng to như muốn đánh thức cả xóm dậy. Đã lâu lắm nó mới uống rượu, uống rất nhiều...

Mưa, mưa đang chậm chậm rơi. Nó tự hỏi mình làm thế đúng hay sai? Vì lòng tự ái hay vì tình cảm của nó đã cạn kiệt? Không, không phải, nó cười sảng sặc. Cái cười của thằng say rượu. Vì em đẩy D ạ, vì anh đã yêu em quá nhiều mất rồi...

Nó đưa bàn tay đón lấy từng hạt mưa, rơi chậm chậm. Phải rất lâu, rất lâu sau mới hứng đầy một bàn tay đầy nước. Nó khê xòe từng ngón tay ra, nước chảy theo từng kẽ ngón tay rơi xuống mặt đất. mưa ơi, mưa trong tay anh từng giọt từng giọt rồi lại vụt mất như là em vậy nhưng ít ra anh còn có thể đưa tay ra đón lấy những hạt mưa tiếp theo, trong tay anh là mưa lạnh buốt còn trong tay em là bàn tay ai đó mất rồi.

Điện thoại reo, nó khó nhọc cầm máy lên nghe bằng cái giọng lè nhè

- Alo...

- Là em đây.

- Ủ. Ly à

- Em sắp lên máy bay.

- Ủ, giữ gìn sức khỏe.

- Anh đang ở đâu thế?

- Ở nhà.

- Anh cũng giữ gìn sức khỏe nhé. Em nghe giọng anh không tốt.

- Anh tự lo được. Anh cảm ơn.

- Em sắp tắt máy đây.

- Ủm, thượng lộ bình an.

- Anh đợi em đã bao lâu

- Đợi gì? Không hiểu.

- Đợi bao lâu để quên em.

- Ôi giới ơi, em hỏi những câu ấy là gì - Nó khê gất.

- Em cũng sẽ đợi anh như vậy.

- Em đi đi. Đừng có đợi chờ gì hết. Em có thể chọn hoặc coi anh là bạn hoặc chẳng gì cả. Thế thôi.

- Vâng, cứ để lòng em hiểu vậy là được rồi.

- Ủ. Tùy em.

- Anh hãy về nhà đi. Lúc này điều anh cần nhất là gia đình.

- Anh cảm ơn. Anh sẽ về.

- Về đi nhé, rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết. Em đi đây. Chúc anh hạnh phúc.

- Em cũng thế nhé.

Tút... tut... tut...

Mưa ngày càng nặng hạt hơn, cái lạnh buốt khiến cho rượu không ngấm vào nó được là bao nhiêu. Khi thật, thế thì khổn nạn lắm. Nếu rượu vào nữa chừng thì chỉ ít phút nữa thôi, nó sẽ bắt đầu bị say liên miên trong đông nổi buồn vô hạn của mình. Khổn nạn làm sao. Lạnh. À phải rồi, gia đình. Nó chợt nhớ ra mẹ bị thấp khớp, trái gió trở gỏi thế này liệu bà có đau không? Có nằm rên rỉ đến sáng như ngày xưa. Đừng cười, đây là tư duy của đứa say rượu nửa chừng. Nó nghĩ gì làm đấy mặc kệ bây giờ là 2h đêm. Nó vẫn quyết định nhắc máy lên gọi mẹ

Chuông đang đổ tút tút từng hồi, nó chợt thấy hồi hận. Nhà nó rất sợ những cuộc điện thoại đêm như thế này, đáng lẽ nó không nên làm mẹ giật mình và lo lắng. Nhưng thôi đã trót mất rồi. Nếu nó cúp máy ngay thì còn khiến mẹ lo hơn

- Con à? - Tiếng mẹ nó trầm trầm ở đầu dây bên kia.

- Dạ... mẹ.. - Nó run run- Con xin lỗi, con gọi khuya quá. Trời lạnh, con chỉ muốn hỏi là mẹ có còn đau chân nữa không?

- À, ừ. Vẫn nhấm nhẳng. Không sao đâu con mẹ quen rồi mà.

- Vâng ạ - Giọng nó lại nghèn nghẹn hai chữ quen rồi của mẹ khiến nó cảm thấy mình có lỗi vô cùng - Con gọi đêm quá, có làm mẹ mất ngủ không?

- Không, mẹ cũng chưa ngủ đâu. Nhiều giấy tờ sổ sách quá. Lu bu cả lên.

- Mẹ ơi, con xin lỗi - Nó bật khóc.

- Không có gì đâu con. Đừng khóc. Ngoan nào. Có chuyện gì thế.

- Con biết lỗi rồi. huhu...

- Không sao mà. Mẹ hiểu. Có chuyện gì nói mẹ nghe được không?

- Con muốn về nhà. Mai mẹ đừng đi làm nữa. Con muốn về nhà được không mẹ - Nó vừa nói vừa nức.

- Được, được mà. Con muốn ăn gì để mai mẹ nấu.

- Con muốn ăn thịt luộc. Như ngày bé thôi, canh cua nữa. thế thôi mẹ ạ.

- Mẹ có lọ mắm Huế vẫn để phần con đấy. Mai mẹ sẽ làm cho con ăn. Để mai mẹ dậy đi chợ sớm

- Không, để giờ con về. Giờ con về ngay. Mai con sẽ dậy sớm đèo mẹ đi chợ.

- Thôi nào, sư cha anh. Có chuyện gì thế nói mẹ nghe. Đang mưa gió thế này...

- Con muốn về nhà. Con chỉ muốn về thôi. Mẹ ơi con không đi đâu nữa. Con xin lỗi...

- Về đây con. Nhà này là nhà của con cơ mà.

- Mai con sẽ dậy thật sớm rồi về với mẹ.

- Ừ. Mẹ biết rồi.

- Mẹ ở nhà đợi con về rồi đèo mẹ đi chợ nhé. Mẹ đừng đi trước nhé. Con sẽ đi xách đồ cho mẹ như ngày xưa ý.

- ừ...

- Mẹ ơi, con xin lỗi. Con... con... yêu mẹ nhiều lắm.

Có cái gì đó như là một luồng điện chạy dọc cột sống nó cay sọc lên tận sống mũi, nước mắt cứ thế mà ứa ra nhiều hơn. Hơn 20 năm sống trên cuộc đời. Nó dễ dàng nói với một người con gái xa lạ một tiếng yêu thương dễ dãi, nhưng sao câu nói vừa rồi lại khó nói ra đến vậy.

- Thôi nào, mai rồi về mà. Có chuyện gì đâu con.
- Vâng, con biết rồi. mẹ ơi. Mẹ ngủ đi. Mai con sẽ về mẹ ạ. Chắc chắn đấy. Con hứa.
- Con ngủ đi. Mẹ cúp máy nhé.
- Vâng. Mẹ phải ngủ sớm đi mẹ nhé. Con sẽ về, mai con nhất định sẽ về.
- Mẹ biết, mẹ tin con mà.
- Vâng...

P/s: thật sự đã có một lần mình gọi điện về nhà giữa đêm và nói với mẹ rằng mai mình sẽ về như thế này. Cảm xúc của mình lúc ấy thật sự lo lắng vì sợ mẹ sẽ giạt mình tưởng có chuyện gì xảy ra. Mẹ cũng nói sẽ làm thịt luộc chấm mắm huế, món mà mình thích nên mình viết nó vào đây. Tình cảm mẹ con thật sự là một thứ rất khó diễn đạt bằng những câu chữ vô hồn. Lúc ở trên mái nhà, giọng mình lạc cả đi. Nhưng mình ko dám khóc vì lo mẹ sợ. Nhưng sau đó khóc rất nhiều. sáng sớm hôm sau mình đã về nhà thật. đọc lại những cái mình viết so với những gì mình nói khi đó, mình nghĩ khi đó. Thật sự rất nhạt, có thể sẽ khiến các bạn chẳng có chút ấn tượng gì. Nhưng thật sự, ngay hôm sau mình kể lại cuộc nói chuyện này cho một ng bạn nghe. Nó cũng đã khóc...

23. Chương 23

Những chỗ viết nghiêng xin hãy hiểu là tiếng anh, mình có chút vấn đề thù hằn với đứa dịch, chính xác là đứa bạn bên nước ngoài, bực mình quá nên up lên và để thuần việt, ko được hay lắm, mọi ng thông cảm

3 năm sau...

- Tôi tự hỏi là liệu việc làm thêm của một cô gái châu Á bên này có kiếm đủ tiền để cho cô ném xuống đó không nhỉ- Một người đàn ông mặc một chiếc khoác bông to sù sụ, gương mặt bị che khuất bởi một chiếc mũ len và chiếc khẩu trang kín mít.
- Oh, ông đứng đây đã bao lâu rồi?
- Mới thôi.
- Vậy sao ông biết là tôi đã ném bao nhiêu chứ?
- Quan sát thôi, người mới ném lần đầu hoặc ném ít lần sẽ chấp tay cầu nguyện và nhắm mắt rất lâu. Còn cô chỉ khẽ cười và thả đồng xu thôi.
- Có vẻ như ông cũng là người Châu Á?
- À vâng dĩ nhiên.
- Trông ông không được khỏe lắm. Có quen với thời tiết bên này không?
- Oh, sao cô biết là tôi mới sang?
- Cái khẩu trang ông đang đeo ở đất nước chúng tôi sản xuất rất nhiều - Dương khẽ cười- Tôi không nghĩ là ở Úc được phép nhập khẩu mặt hàng đấy.
- Cô là người Việt Nam à? Người Việt Nam có câu “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” chắc là để nói về hoàn cảnh của hai chúng ta rồi - Người đàn ông che miệng cười khùng khục.
- Vậy ông là người ở đâu?
- Có thể là Trung Quốc chẳng? Điều đó cũng đâu có quan trọng.
- Vậy à, tiếc là tôi lại không thuộc câu ngạn ngữ nào của Trung Quốc cả. Ông đến đây làm gì vậy?

- Để tìm người quen.
  - Vậy đã tìm được chưa?
  - Chắc là rồi. Vậy còn cô?
  - Tôi ở đây mỗi buổi chiều để cầu nguyện.
  - Về điều gì vậy?
  - Về ai đó sẽ tìm thấy tôi, có thể là vậy? Hừ.
  - Oh, liệu có linh nghiệm không nhỉ? Tôi cũng muốn thử cầu nguyện xem sao.
  - Hãy cứ thử xem. Còn tôi, tôi nghĩ có lẽ điều ước của tôi đã linh nghiệm rồi.
  - Vậy sao? Vậy ngày mai cô có còn đến đây để cầu nguyện nữa không?
  - Có lẽ là không, tôi không nên tham lam quá. Tôi sẽ trở về quê nhà một thời gian.
  - Rồi sẽ quay lại đây chứ?
  - Có thể có cũng có thể không, còn xem tôi có kiếm được thêm cái học bổng nào không đã - Dương cười khúc khích.
  - Nếu tôi là cô, tôi sẽ ở đây và ném xu cầu nguyện thêm học bổng nữa. Chỗ này có vẻ linh nghiệm vậy mà.
  - Oh không, có những thứ phải là do tự đôi chân của mình đứng lên và đi tìm. Ông biết không, tôi muốn về Việt Nam một phần cũng vì muốn xem lời nguyện cầu 4 năm trước của tôi trên một ngọn núi liệu có còn vẹn nguyên với thời gian.
  - Vậy nếu nó còn cô sẽ quay lại chứ?
  - Có thể...
  - Vậy thì tôi sẽ ở đây đợi cô. Tôi đã đứng đây, đã đi tìm rồi. Giờ tôi muốn thử cầu nguyện xem sao. Cô có thể cho tôi xin một đồng xu được chứ. Tôi sợ rằng mình chỉ còn đủ tiền để đi taxi về.
  - Oh, được thôi - Dương loay hoay lục túi xách ra một đồng xu bự chẳng rồi xòe tay ra- Tôi chỉ còn một đồng này thôi, ông thông cảm.
- Người đàn ông đưa tay ra chậm chậm đón lấy, rồi nắm luôn lấy tay Dương khiến cô giật mình định rút tay lại. Người ấy khẽ nói bằng tiếng Việt
- Anh sẽ ở đây đợi em đến khi em quay lại mới ném đồng xu này. Được không?
- Dương giật mình, lần này thì vội vàng rút tay lại thật và vùng chạy mất. Tự dưng nước mắt của cô nóng rồi chảy ướt hai gò má. Được một đoạn Dương đứng khựng lại quay lưng lại hét to
- Ngọn đồi ấy, những tảng đá ấy, vẫn còn phải không?
  - Hãy cứ đi đi, xem thử xem nó đã lớn đến chừng nào.
  - Hãy ở đây đợi tôi. Nếu tôi biết rằng ông đã lừa tôi thì sẽ quay lại cho ông biết tay.
  - Ok, tôi đợi.
- Rồi Dương lại quay mặt đi chạy thật nhanh, nước mắt ngừng rơi nhường chỗ cho một nụ cười hạnh phúc.
- NÓ nhìn theo cái bóng dáng nhỏ ấy chạy khuất hẳn rồi mới chậm chậm tháo khẩu trang ra rồi lặng lẽ bước ra xe. Ông Cường nhìn đồng hồ rồi nhìn nó hỏi
- Sao nhanh vậy.
  - Em đi dạo quanh thôi mà - Nó cười.
  - Đã tìm được người quen chưa.

- Dạ, em không biết - Nó gãi đầu gãi tai. Nhưng có lẽ ngày mai anh không cần phải đeo em đi lung tung nữa đâu ạ - Hỳ.

- Thế à, chúc mừng chú. May quá, chị mày sắp sinh thêm đứa nữa, công việc thì nhiều. Ngày nào cũng đeo chú rong ruổi khắp nơi thế này anh chắc chết quá. Thế khi nào thì bắt đầu học.

- Chắc là sang tháng anh ạ. Rảnh thì em sẽ phụ anh chị mà. Toàn việc quen cả, rồi ổn cả thôi.

- Ủ, nhờ chú hết. Anh chị cảm ơn chú.

- Anh khách sáo thế. Anh chị không thù oán em cho em ăn chực ở nhờ thế này đã là mừng lắm rồi - Nó gãi đầu gãi tai.

- Thôi chuyện qua rồi thì cho qua đi thôi. Đừng nhắc lại nữa - Ông Cường vỗ vai nó động viên- Cũng may có chú làm cho anh sáng mắt ra, giờ việc quan trọng của nhà mình là lo cho chú học hành xong xuôi cái đã. Vợ anh thì mẹ tròn con vuông, hai anh chị mở thêm được vài cái nhà hàng nữa. May là không phải lo việc học hành của Vịt đấy. Giờ mà ở Việt Nam là méo mặt chuyện xin đi học cho nó ngay. Ha ha...

- Dạ vâng. Nhanh thật. Mới đó đã mấy năm rồi.

- Phải rồi, nhanh quá. Anh chỉ tiếc là hồi còn trẻ chơi bởi quá nhiều. Nếu không thì giờ đã không để chị chú vất vả. Thôi, cả nhà mình cùng cố gắng. Ok?

- Ok. Hehe.

Nó trầm ngâm nhìn từng dòng xe cộ chạy trên

3 năm trước...

- Con đã gặp cái Ly chưa? - Câu hỏi của mẹ khiến nó giật mình, mắt thôi nhìn trần cầu trên tivi.

- dạ, rồi ạ... Sao mẹ biết chuyện ấy?

- Con bé vẫn khỏe phải không?

- Vẫn khỏe và có một công việc tốt mẹ ạ - Nó nói với vẻ hồ hởi.

Mẹ nhìn nó một hồi, có lẽ là khá lâu rồi mới hỏi thêm

- Vậy con nghĩ sao về lời đề nghị của nó.

- Sao cơ ạ? Sao mẹ biết chuyện ấy? - nó ngạc nhiên.

- Có gì mà mẹ không biết. Mẹ để ra chúng mày cơ mà - Mẹ nó cười.

- Là mẹ gọi Ly về phải không? Có phải mẹ đã nói với Ly chuyện của con?

- Mẹ muốn đưa con thứ này.. - Mẹ nó lấy trong ngăn kéo ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh xanh và một ít giấy tờ đặt lên bàn - Đây là hộ chiếu của con cùng toàn bộ hồ sơ, giấy bảo lãnh, chứng minh tài sản...

- Khoan đã mẹ- Nó vội vàng ngắt lời- Con có đi với cái Ly đâu? Con sẽ ở nhà mà mẹ...

- Cứ bình tĩnh để mẹ nói đã, đừng ngắt lời mẹ - Mẹ hơi lừ mắt nhưng không hề đáng sợ như những lần trước mà trái lại, giống kiểu lừ yêu nó ngày xưa hơn. Nó ngoan ngoan ngồi im lắng nghe nốt những lời còn lại- Mẹ biết là bấy lâu nay nhà mình có rất nhiều chuyện xảy ra, đặc biệt là với con. Dù không muốn phải nói những lời này chút nào, nhưng mẹ thừa nhận, phần lớn những chuyện ấy là bắt nguồn từ suy nghĩ của mẹ. Mẹ già rồi, so với các con là hai thế hệ khác nhau, điều đó khiến cho suy nghĩ của mẹ khác, không giống với các con, không hiểu các con và ngược lại cũng không biết được các con nghĩ gì. Mẹ chỉ quan tâm tới những cái mẹ nghĩ là tốt cho các con, cho gia đình, mà không tìm hiểu xem những thứ đó có thật sự cần cho các con, những thứ đó các con có mong muốn hay không.

- Dạ.. - Nó khẽ trả lời.

- Cho đến khi có chuyện xảy ra rồi, mẹ vẫn đinh ninh là mẹ đúng, gia đình mình rất giống nhau, đều cố chấp, đều khó chấp nhận là mình sai. Cho đến dạo gần đây, mẹ được nhìn thấy ảnh cháu ngoại- Nghe đến đây mắt nó sáng lên toan ngắt lời thì được mẹ ra hiệu dừng lại- Phải, đúng là con của cái Linh, mẹ mới hiểu

hết rằng những thứ trước đây mẹ áp đặt cho các con, cái đó không được gọi là hạnh phúc, không được gọi là gia đình. Cái mà các con cần là một gia đình thật sự, một mái ấm yên bình thì mẹ đã không làm được, mẹ chỉ như một mái nhà che chắn cho các con mà thôi. Một mái nhà hoàn toàn vô cảm. Con biết không, có những thứ rất khó nói ra, đặc biệt là lời xin lỗi từ một người mẹ, rất khó khi ở địa vị của mẹ mà nói lời ấy với con cái của mình. Thế nên, mẹ chỉ có thể làm bằng hành động. Cái Linh và thằng Cường đã đồng ý bảo lãnh cho con sang Úc, mẹ nghĩ là sẽ tốt hơn cho con nếu có một nơi nào đó để làm lại. Về phần mẹ, mẹ vẫn chưa già, vẫn tự lo được nhiều việc/ Hơn nữa mẹ cũng muốn quy y tu tại gia để có thời gian ở một mình tĩnh tâm suy nghĩ lại về mọi thứ.

- Mẹ.. - nó quỳ xuống ôm lấy chân mẹ khóc, ừ, lại khóc. Nó còn biết làm gì hơn nữa?
- Ngoan nào, sao lại khóc rồi? Mấy đứa chúng mày chẳng đứa nào ra dáng người lớn cả.
- Con sẽ không đi đâu mẹ ạ. Con ở đây quen rồi, con cũng không cần phải làm lại cuộc đời hay gì cả. Chỉ cần thay đổi cách sống đi là được, có quan trọng đâu mẹ.
- Thế không muốn sang đây gặp người yêu à?
- Con có còn yêu cái Ly đâu, với cả nó ở Mỹ mà mẹ. Con không quan tâm.
- Thế còn con bé Dương thì sao?
- Mẹ... mẹ biết Dương ở đây? - nó vội vàng bật dậy hỏi.
- Trước khi đi, nó có qua đây chào mẹ. Nó nói là sẽ sang Úc một thời gian. Nó dặn mẹ là quan tâm hơn tới con, nó đi rồi sợ sẽ chẳng còn ai quan tâm được tới con nữa.
- Vậy sao.. - Nó thần thờ- Nhưng mẹ ơi, Dương nó lấy chồng rồi? Mẹ biết chuyện ấy không?
- Sao con biết?
- Con nhìn thấy ảnh cưới của Dương...
- Mẹ không biết chuyện ấy thế nào, nhưng nó nói, nó đi rồi sẽ quay về, nó sẽ đợi con thay đổi. Nó là một con bé rất lạ. Nhưng dù thế nào, mẹ cũng tin nó là đứa biết giữ lời.
- Mẹ... Con không biết nữa.
- Nó bảo nếu con lúc nào còn nhớ nó hãy đi tìm nó, cứ tìm đi rồi nhất định sẽ thấy.

... nó chạy hùng hục như điên lên một ngọn núi đã vôi bạc trắng sau khi vội vàng gửi chiếc xe dưới quán nước ở chân núi. Không mất quá lâu để nó tìm thấy một bãi đá quen thuộc, nơi có hình trái tim với tên hai đứa được xếp bằng những viên đá vôi mốc meo màu rêu phong. Tên nó đã được xếp lại, một cách gọn gàng ra ngoài trái tim. Bên trong chỉ còn lại tên Dương với một khoảng trống. Nó tần ngần nhìn lại cảnh vật, nơi đây vẫn vậy, vẫn như mấy năm về trước chẳng có gì thay đổi nhiều, chỉ trừ bãi đá của hai đứa nó. Như vô thức, nó nhặt từng hòn đá lên, xếp lại vào chỗ cũ một cách ngay ngắn sao cho tên nó lại nằm phía bên trong như cũ. Vô tình, nó thấy một hộp sắt nhỏ được chôn ngay dưới viên đá to nhất cuối cùng, để lộ cái nắp bằng inox vẫn còn sáng màu phía. Nó dùng cả hai tay cào đất lên để lấy chiếc hộp, vội vội vàng vàng như sợ ai cướp mất. Bên trong là một mảnh giấy nhỏ

"Nếu là người lạ vô tình đọc được những dòng chữ này, xin hãy dừng lại, hoặc nếu vì tò mò mà đọc tiếp mong hãy chôn nó lại vào chỗ cũ. Cảm ơn.

Còn nếu là anh... Đó phải chăng là định mệnh hay phép màu?

Thời gian qua anh ra sao? Có nhớ em nhiều không? Nếu có thì mong anh hiểu rằng, em đã từng nhớ anh nhiều hơn thế rất nhiều. Và nếu giờ chưa phải là quá muộn, thì em vẫn đang còn nhớ anh cồn cào ở một nơi rất rất xa, anh biết không?

Em biết là những gì em nhận được là xứng đáng. Xứng đáng bởi vì đã từng có lúc em lừa dối tình cảm của anh. Mặc cho những lời giải thích, mặc cho sau này em đã phải trả giá bằng cả tình cảm của mình. Thì những gì em nhận được vẫn là xứng đáng.

Nhưng có bao giờ anh biết rằng, dù thế nào thì thực sự em vẫn là một cô gái, một con người có tình cảm như bao con người khác, và tình cảm ấy em lại trót trao về anh. Số phận nó vẫn hay trở trêu thế anh ạ. Ngay khi em viết những dòng này, thì trong thâm tâm em, anh vẫn là người em yêu nhất.

Em vẫn nhớ ngày đầu tiên gặp anh, giữa chốn ấy em lạc loài như thế nào. Vòng tay anh giữ em lúc ấy khiến em sau này phải trăn trở, những thái độ, cử chỉ hờ hững của anh với em những ngày đầu khiến em tò mò về con người anh nhiều hơn là yêu thích hay hận thù.

Thôi những chuyện cũ đã qua chẳng nhắc lại, em chỉ nhớ đến anh, đến những kỉ niệm vui, những cử chỉ quan tâm chăm sóc, anh chưa hề giận dữ em trong suốt quãng thời gian đẹp nhất của hai đứa dù cho em có hờn giận trẻ con vô cớ, anh cũng chưa bao giờ làm điều gì quá đáng hay tổn thương đến em.

Rồi anh biết không, vì anh là một người to xác nhưng gốc gác nghèo, dễ cười nhưng lắm u sầu nên chẳng biết em muốn ở bên anh lúc nào chẳng hay...

Em chẳng phải là người viết thư giỏi. Em viết những dòng này khi đang hỗn loạn vô cùng, anh có thấy nó tẻ nhạt lắm không? Em xin lỗi, xin lỗi vì bây giờ em vẫn rất yêu anh.

Em sẽ đi xa một thời gian, chắc là thế anh ạ. Em xin lỗi vì em cũng như ai kia, bất ngờ đến rồi lại bất ngờ đi rất xa. Nhưng điều duy nhất an ủi em là khi em đi không làm anh buồn.

Nhưng dù sao, em vẫn mong anh có thể đọc được những dòng này. Vì biết đâu, anh vẫn còn yêu em? Phải không? Anh đến đây là để mang hai đứa về bên nhau hay để chia xa đôi ta mãi mãi?

Dù em sẽ đợi, Dương là ánh nắng. Ánh nắng thì ấm áp có ở khắp nơi. Anh sẽ đi tìm Dương của cuộc đời mình chứ?

Em sẽ đợi...

Yêu anh”

Nó gấp gọn lá thư ôm vào ngực như muốn hét lên. Dương, em ở đâu thế? Em có biết là giờ trong cả cơn mơ, anh cũng cần em, em biết không Dương???

Những ngày sau đó là những ngày có những cơn mưa của mùa xuân. Mưa lâm thâm nho nhỏ nhưng dai dẳng. Nó một mình, hàng ngày lên núi như một thằng điên, hét chạy sang bên này rồi lại sang bên kia nhặt từng hòn đá, dọn từng tí cây cỏ một. Suốt một tuần liền, đôi bàn tay của nó chai xước, đau xót. Máu rỉ rả ra từ những vết nứt của đá được nước mưa chậm chậm rửa sạch. Nhưng mưa cũng bất lực trước cái sự điên của nó, nước mưa là chẳng đủ để rửa hết những vết xước kia. Nó cần mẫn làm việc như một thằng điên, may mắn thay là giữa chốn núi đá hoang vu này không có người. Không thì rất có thể nó sẽ bị dẫn đi trại vì cái sự điên của mình. Cứ thế từ sáng sớm đến tối mịt nó mới về nhà nghỉ, hết làm lại ngấm, nó cũng tự hỏi là phép màu nào khiến nó không bị ốm trong cái thời tiết và hoàn cảnh như thế. Sau 1 tuần cả thung lũng trắng xóa đã được xếp thành hình trái tim rất lớn, và dòng chữ “Tha lỗi, anh Dương nhé, anh yêu em”

Đủ to và đầy để ai muốn phá bỏ phải đổ mồ hôi và tốn nhiều công sức...

- Alo anh à? - Thằng Hân giọng hồ hởi qua điện thoại- Em có tin báo cho anh đây?

- Sao, có tin gì thế? - Nó thấp thỏm.

- Em tìm được cái đứa chụp ảnh cưới cho chị Dương rồi, nó ở studio ảnh cưới trên Bạch Mai. Địa chỉ tí em gửi tin nhắn qua cho anh nhé.

- Ừ, anh cảm ơn mày. Cảm ơn nhiều.

- Anh dạo này sao thế? Khách sáo quá đấy. Thôi để em nhắn tin qua cho, em phải xuống nhà đây. Bà già đang gọi xuống rang cơm. Mẹ, hôm nay đông khách quá anh ạ. Lúc nào rảnh rảnh anh em mình trà đá nhé.

- Rồi rồi. anh biết rồi, sợ chú đi thì không ai rang cơm với bưng phở cho mẹ thôi.

- Em đang tuyển được con vợ rồi, có đứa bưng cho mẹ em rồi, anh không lo. Để hôm nào em mang qua cho bác với anh duyệt. hehe.

- Ok, thế nhé.

...

- À, cái con bé Dương nhà dưới Thanh Xuân phỏng? - Lão nhiếp ảnh gia trông có vẻ lãng tử nhìn xấp ảnh nó đưa khế đẩy gọng kính một cái rồi cười- Cười xin gì đâu, hôm ấy là nhờ nó qua làm mẫu chụp ít ảnh cưới cho studio ấy mà. Mà cậu là thế nào với nó?

- Dạ em là bạn ạ.. - Nó lí nhí gãi đầu gãi tai- Tại em thấy Dương up ảnh lên face nên tò mò qua hỏi, anh chụp đẹp quá, nhìn như thật ý.

- Thôi, giả bộ- Lão vỗ vai nó và cười- Người yêu cũ chứ gì? Anh thấy nó rên xiết trên face suốt nào là thế này, thế kia. Nhìn tên cậu anh nhớ đến cái avarta gì gì của nó hồi xưa thì phải? Đúng không? Mà thật thà quá em ạ, cái bọn con gái là chúa làm màu, cái vụ ấy anh biết thừa nhưng chả thèm lật tẩy nó, tin chúng nó thì có mà chết. Hô hô. Xem nào... 1,2,3... chúng mày giận nhau dễ đến nửa năm rồi ý nhỉ?

- Dạ...

- Thế nó giờ sao rồi?

- Em không biết, em cũng đang đi tìm đây anh.

- Nói thật, mình là đàn ông, mình phải biết nhường nhịn, dù gì cũng không nên để con gái nó xin lỗi trước, chú hiểu ý anh không? Như chú thì chỉ có mà ế dài thôi. Anh mà như chú anh chạy mẹ nó đến quỳ xuống xin lỗi nó từ lâu rồi.

- Nhưng mà khổ nổi.. - Nó nhăn nhó.

- À chưa biết nó lấy chồng chưa chứ gì? Yên tâm, anh cam đoan là chưa lấy. Nó đã hứa với anh là nếu lấy nhất định bảo anh chụp ảnh cưới cho mà. Anh nợ nó cái vụ đấy đã trả đâu.

- Thật hả anh?

- Chả thật, mạnh dạn lên, xin lỗi nó đi. Thanh niên gì mà thế? Mình phải dũng cảm lên chứ...

- Dạ vâng, em biết rồi- Mặt nó tươi như hoa hào hứng đáp trả - Em nhất định sẽ làm thế ạ.

- Tốt - Lão vỗ vai nó đèn đẹt - Con bé đấy đúng là không nhìn nhầm người, anh thấy nó nhiều tâm sự lắm, anh là rất quý nó.. - lão ấy bắt đầu huyền thuyên gì gì đó mãi không thôi, xong nhất quyết đòi giữ nó ở lại nhậu rượu thịt chó phải khước từ mãi mới được. Mấy ông có máu nghệ sĩ hay hâm hâm thế, nhưng được cái thật bụng. Nó cũng vui

- Mẹ.. - Nó khế khằng đặt lại đồng hồ sơ và hộ chiếu lên mặt bàn kính và đẩy về phía mẹ nó- Con xin gửi lại mẹ ạ.

- Sao thế? - mẹ nó ngạc nhiên- Con vẫn quyết định không đi sao?

- Không, con sẽ đi mẹ ạ. Nhưng con muốn đi một cách đường đường chính chính, mẹ sẽ ủng hộ con mẹ nhé.

Mẹ nó hơi bất ngờ một chút nhưng rồi lại nở một nụ cười hiền hậu xoa đầu nó và nói

- Mẹ sẽ ủng hộ con trai của mẹ chứ, nhất định rồi...

Vài tháng trước đó...

- nào chúng ta có thể bắt đầu được chứ. Cậu là Hoàng Trung Kiên?

- Vâng, thưa ngài.

- Chúng tôi đã xem qua hồ sơ của cậu. Thật sự mà nói là không ấn tượng lắm. Cậu thấp hơn khá nhiều so với mặt bằng chung của các du học sinh Việt nam đã từng xin vào trường chúng tôi. Điều gì khiến cậu nghĩ rằng cậu sẽ được nhận?

- Tôi chẳng nghĩ điều gì về điều ông vừa nói hết. Tôi chỉ biết rằng mình muốn vào đây học, muốn theo đuổi ngôi trường này. Chính ý nghĩ đó đã thôi thúc tôi nộp hồ sơ vào đây.

Người đàn ông da trắng đeo kính khế quay sang người đàn bà bên cạnh gật đầu rồi quay lại hỏi nó

- Cậu xin nộp đơn vào ngành quản trị nhà hàng, khách sạn?
- Vâng, thưa ngài.
- Chúng tôi có thể biết lý do được không? Rất ít người Châu Á muốn học ngành đó ở trường chúng tôi.
- Vì đó là công việc tôi đã từng làm và muốn làm khi ra trường.
- Oh, đó không phải là ngành thế mạnh của trường chúng tôi. Chúng tôi đào tạo chuyên sâu về các ngành kinh tế và luật. Với mức học phí đắt đỏ như thế này, cậu hoàn toàn có thể tìm cho mình một trường học danh tiếng khác, nơi cậu có thể học được những kiến thức tốt hơn chẳng?
- Có hai lý do, thứ nhất tôi đã từng làm quản lý nhà hàng của gia đình, đó là nghề của gia đình tôi. Thứ hai tôi muốn được học ở trong ngôi trường này.
- Tôi hỏi cái này hơi ngoài lề một chút. Sẽ không liên quan gì đến cuộc phỏng vấn của chúng ta cả. Cậu có thể giải thích từng lý do được không?
- Ừm, được thôi. Tôi bắt đầu đi làm từ năm 18t tuổi. Bỏ dở việc học hành để gánh trên vai công việc của gia đình. Tôi là xã hội đen. Chúng tôi chuyên làm các công việc liên quan đến tín dụng, nhà hàng, vũ trường.
- Mafia? - Người đàn ông khẽ đẩy gọng kính nhìn nó khó hiểu- Tôi nhìn cậu giống một sinh viên đại học, nếu có thêm gọng kính trắng. Trường học là nơi đúc kết các kinh nghiệm từ thực tế. Nếu cậu đã có kinh nghiệm thực tế rồi thì đâu cần phải qua trường lớp nữa? Người Việt các cậu quan trọng bằng cấp vậy sao?
- Không hẳn, ít ra là với trường hợp của tôi. Ở nước chúng tôi, họ không gọi tôi là mafia, mà là xã hội đen. Chúng tôi làm việc có anh em và những quy tắc riêng. Cũng có những người tốt, và những người không tốt. Tôi không đánh giá mình thuộc loại nào. Cái đó thì phải để cho xã hội đánh giá. Gia đình tôi đã mở một nhà hàng cách đây vài năm. Ở Việt Nam cũng có, và ở bên này cũng có. Nhưng cách làm của chúng tôi vẫn hoàn toàn là theo kinh nghiệm và bản năng. Điều đó là không ổn chút nào nếu chúng tôi muốn phát triển công việc của mình theo hướng cao hơn. Và tôi đã quyết định mình phải đi học. Chỉ vậy thôi.
- Tại sao cậu không học ở Việt nam?
- Oh, thật ngại khi phải thừa nhận rằng tôi không có đủ khả năng để thi vào một trường tốt ở Việt Nam. Ở nước chúng tôi, họ không xét tuyển mà thi tuyển. Tôi sẽ phải thi ba môn mà sau này sẽ rất ít liên quan đến ngành học của mình. Nhưng ở bên này thì khác, chỉ cần tôi chăm chỉ và cố gắng. Nhất định tôi sẽ ra được trường. Hơn nữa.. - nó vén tay áo lên. Để lộ những hình xăm ngoằn ngoèo trên cả hai cánh tay- thứ này ở Việt nam và ở nhiều nước khác, thậm chí ở ngay đây cũng có thể các ngài sẽ không chấp nhận nó. Tôi cũng vậy, nhưng có những thứ không thể xóa đi được. Tôi chỉ có thể cố gắng chứng minh sự thay đổi của mình bằng cách thay đổi chính cuộc sống và công việc của mình mà thôi. Tôi mong mình sẽ được chấp nhận ở nơi đây, sẽ có một cơ hội để làm lại tất cả.
- Vậy còn lý do thứ hai. Tại sao cậu lại chọn trường của chúng tôi?
- Vì... xin lỗi, điều này có thể làm quý vị phật ý, nó mang tính cảm tính nhiều hơn là lý trí. Vì một người con gái...
- Một người đàn ông có nên để cho phụ nữ xen vào quyết định liên quan đến vận mệnh và sự nghiệp của đời mình?
- Nhưng cô ấy chính là lý do khiến tôi thay đổi. Tôi đã rong ruổi qua rất nhiều bang để tìm cô ấy. Các ông biết không... She is my life...
- Vậy khi học xong cậu sẽ ở lại hay về nước?
- Tôi chưa nghĩ tới điều đó. Nhưng khoảng 90% tôi sẽ về nước vì bên này đã có anh chị của tôi rồi.
- Ok, chúng tôi cần ít phút để thảo luận thêm. Cậu không phiền nếu phải ngồi đợi chứ?
- Xin các ngài cứ tự nhiên - Nó mỉm cười.

Mấy người trong hội đồng quay lại gần nhau thím thăm to nhỏ chút ít. Có vài người cầm tờ giấy lên chỉ trỏ này kia rồi đánh dấu hoặc viết gì đó. Nó khá run nhưng trên hết là nó bằng lòng với màn phỏng vấn của

mình. Nó đã cố gắng hết sức. Sau vài phút cân não căng thẳng. Người đàn ông đeo kính cầm tờ giấy lên hắng giọng để gây sự chú ý của nó và chậm chậm nói

- Cậu Hoàng, chúng tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo với cậu rằng. Cậu không đủ tiêu chuẩn để theo học hệ đại học của trường chúng tôi. Cậu nghĩ sao?

- Oh vâng. Cảm ơn ông vì quyết định đó. Tôi hiểu.

- Cậu nên quay lại đi làm và phụ giúp gia đình. Tôi nghĩ như thế sẽ hay hơn là cố gắng theo đuổi việc học tập ở đây.

- Đó là điều dĩ nhiên, nhưng chắc chắn tôi sẽ vẫn gặp lại các vị. Tôi sẽ hoàn thiện hồ sơ và kĩ năng phỏng vấn của mình hơn nữa. Không biết rằng việc đó sẽ kéo dài bao lâu, nhưng tôi có quyết tâm và cố gắng. Tôi nhất định phải đạt được mục tiêu của mình.

- Ok, chúc cậu may mắn. Buổi phỏng vấn của chúng ta kết thúc ở đây.

- Cảm ơn các ông, các bà rất nhiều. Hẹn gặp lại. Chúc một buổi sáng tốt lành - Nó cúi chào lịch sự và toan đứng dậy khỏi ghế.

- Khoan đã nào, nhưng buổi phỏng vấn của tôi thì sắp sửa bắt đầu - Người đàn ông da trắng đó lại cười bí hiểm - Cậu nghĩ sao nếu tôi nói cậu có thể tham gia khóa học dự bị đại học của chúng tôi trong 1 năm rưỡi trước khi có đủ điều kiện theo học ở cấp cao hơn?

- Oh... Tôi.. - Nó ngạc nhiên sững sốt, hai tai lùng bùng như không tin vào những gì mình vừa nghe..

- Nhưng nó có những ràng buộc riêng. Cậu sẽ phải đảm bảo rằng điểm số sẽ luôn đạt ở mức khá trở lên nếu muốn tiếp tục theo học đại học. Chúng tôi cũng hứa hẹn rất nhiều học bổng đối với sinh viên ngoại quốc có thành tích khá. Cậu nghĩ sao về lời đề nghị này.

- Tôi... tôi cảm ơn các ngài rất rất nhiều.

- Chúng ta sẽ coi như đây là lời hứa giữa hai người đàn ông trưởng thành với nhau chứ? - Người đàn ông đưa tay ra và mỉm cười.

- Tôi hứa. Chắc chắn là như vậy rồi- Nó nắm cả tay lấy bàn tay của người đó giọng run run và mãn nguyện - Tôi sẽ không để ông thất vọng về sự chiếu cố này.

- Cố lên chàng trai của tôi. Chúc may mắn.

- Cảm ơn tất cả các ngài - Nó cúi gập người xuống và nói. Chưa bao giờ nó thể hiện sự nhún nhường đến vậy nhưng lòng nó rất rất biết ơn tất cả.

Bước ra khỏi phòng phỏng vấn với tâm trạng tốt nhất có thể nghĩ tới. Tạm thời nó đã định hướng được con đường tương lai mình sắp phải đi, sẽ phải cố gắng, phải quyết tâm rất nhiều. Nhưng không sao, vì bên nó giờ có cả gia đình và... còn có cả ai đó nữa- người con gái áo trắng trên quán bar.

Hiện tại...

Ngồi trong xe, giữa cơn tuyết nhẹ, cảnh vật màu trắng xóa, bất giác nó nhìn thấy một vệt nắng nhẹ vàng rộm trên nền đất, nhẹ nhàng và nhỏ nhắn thôi như nụ cười của em năm nào. Phải Dương là ánh nắng, ánh nắng ấm áp có ở khắp nơi...

Phía trước là một chặng đường dài, nhưng nắng đẹp...

*** Hết ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-con-gai-ao-trang-tren-quan-bar>